

无敌唤灵

苍天白鹤◎著

创世中文网
chuangshi.qq.com

Mục lục

[Chương 1: Người Bị Thương](#)

[Chương 1: Người Bị Thương](#)

[Chương 2: Dị Biến](#)

[Chương 3: Thân Thể Quý Dị](#)

[Chương 4: Ngưng Tụ Chân Khí](#)

[Chương 5: Nhung Thị Bốn Gia \(Người Trong Gia Tộc Nhung Thị.\)](#)

[Chương 6: Thí Kim Đường](#)

[Chương 7: Linh Đường](#)

[Chương 8: Yêu Nghiệt](#)

[Chương 9: Lỡ Tay](#)

[Chương 10: Tụ Linh Thuật](#)

[Chương 11: Linh Giả](#)

[Chương 12: Phiên Chợ](#)

[Chương 13: Không Thèm Nói Đạo Lý](#)

[Chương 14: Huyết Khí Chi Dững](#)

[Chương 15: Cái Oai Của Linh Giả](#)

[Chương 16: Ta Không Phục!](#)

[Chương 17: Hiên Lão Ra Mặt.](#)

[Chương 18: Không Giống Người Thường!](#)

[Chương 19: Phong Ấn Thuật](#)

[Chương 20: Người Trong Gia Tộc Tới](#)

[Chương 21: Người Một Nhà](#)

[Chương 22: Vũ Giả Đinh Phong](#)

[Chương 23: Linh Thể Đặc Thù](#)

[Chương 24: Xem Như Tử Địch!](#)

[Chương 25: Tụ Linh Cốc](#)

[Chương 26: Khảo Thí Thuộc Tính](#)

[Chương 27: Không Thuộc Tính](#)

[Chương 28: Mưu Đồ](#)

Chương 29: Linh Thể Tiến Giai
Chương 30: Tâm Cửa Vũ Giả
Chương 31: Khiêu Chiến
Chương 32: Lôi Đài
Chương 33: Giết Đi
Chương 34: Ban Thường
Chương 35: Tự Kiêu Tự Đại
Chương 36: Linh Thể Chú Linh Sĩ
Chương 37: Hạng Chế Lớn Nhất
Chương 38: Quỳ Thủy Ba Văn
Chương 39: Học Tập Chú Thuật
Chương 40: Đông Hoa Phẩm Bảo Đường
Chương 41: Giao Dịch
Chương 42: Bị Nhốt
Chương 43: Thi Triển Hết Sức
Chương 44: Tan Nát Cối Lòng
Chương 45: Cầu Xin Người
Chương 46: Tỉnh Lại
Chương 47: Biến Hóa Quý Dị
Chương 48: Kết Giao
Chương 49: Ba Tháng Ước Hẹn
Chương 50: Tiến Vào Giai Đoạn Trung Kỳ
Chương 51: Đầu Tư Lớn Nhất
Chương 52: Lục Linh Thể Tái Sinh

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 0

Chương 1: Người Bị Thương

Play Video

Play

Unmute

Current Time 0:46

/

Duration Time 0:46

Loaded: 0%

Progress: 0%

Stream TypeLIVE

Remaining Time -0:00

Playback Rate

1

Chapters

Chapters

Subtitles

subtitles off

Captions

captions offFullscreen

This is a modal window.

Foreground --- White Black Red Green Blue Yellow Magenta Cyan ---
Opaque Semi-Opaque

Background --- White Black Red Green Blue Yellow Magenta Cyan --
- Opaque Semi-Transparent Transparent

Window --- White Black Red Green Blue Yellow Magenta Cyan ---
Opaque Semi-Transparent Transparent

Font Size 50% 75% 100% 125% 150% 175% 200% 300% 400%

Text Edge Style None Raised Depressed Uniform Dropshadow

Font Family Default Monospace Serif Proportional Serif Monospace
Sans-Serif Proportional Sans-Serif Casual Script Small Caps

Defaults Done

Mặt trời chói chang treo lơ lửng trên không trung, từng tia hồng quang giống như mũi tên chiếu xạ xuống khiến mặt đất bốc cháy, phát ra những tiếng nổ lộp bộp tựa như vạc dầu đang sôi. Hơi nóng, khó chịu, khốc liệt, buồn bực.... quả thực làm cho các tế bào thần kinh trong não của mọi người muốn căng lên, đứt thành từng sợi.(Cái đoạn chết tiệt này dịch mãi không như ý, phải nhờ Bem kưng đây)

Nhưng dưới ánh mặt trời như thế, một thiếu niên ở trần vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên quảng trường. Hoàn thân hần lộ ra lớp da màu cổ đồng

khỏe mạnh, mồ hôi to như hạt đậu dưới cái nóng nực chảy ra.

Khuôn mặt của hắn mặc dù không tới mức tiêu sái anh tuấn, nhưng mà đôi mắt thì đặc biệt sáng ngời, sâu bên trong hiện lên vẻ kiên nghị và quả cảm.

- Uống!!!

Một tiếng găm nhẹ từ trong miệng của hắn bạo phát, thanh âm như tiếng rỗng ngâm hồ khiếu, tràn ngập lực lượng cương dương.

Thiếu niên bước tới một bước, hai chân đạp mạnh xuống mặt đất nứt nẻ vì cái nóng. Tuy rằng bên trên có một ít đá dăm (loạn thạch nhỏ vụn) nhưng dường như hắn không hề có cảm giác gì.

Sau đó, hai nắm đấm đánh mạnh về phía trước. Trong hư không vang lên một tiếng xé gió nho nhỏ, đây chính là thanh âm sau khi tốc độ đạt tới trình trạng làm không khí chấn động.

Cứ như thế, một quyền nối tiếp một quyền, đồng thời hắn sai thêm một bước dài về phía trước. Mỗi một bước hắn bước ra đều mang theo khí thế quyết chí tiến lên vĩnh viễn không lui về phía sau. Quyền phong càng thêm nhanh và mạnh mẽ, khí thế cũng càng thịnh.

Chỉ là mỗi một quyền cơ hồ hắn đã dùng Hoàn lực, liên tiếp sau mười quyền, khí thế của hắn đã đạt tới đỉnh phong và không còn cách nào tiến thêm được nữa.

- Uống!!!

Một tiếng rỗng to vang lên, thiếu niên đã đánh ra quyền thứ mười.

Một quyền này của hắn cường hãn vô cùng, tựa hồ đem tinh khí thần trong thân thể cùng đánh ra. Quyền phong lăng lệ ác liệt quanh quẩn trong

hư không phát ra những tiếng bạo liệt chói tai.

Một quyền này có lẽ đã không thua gì uy năng quyền thuật của một vị võ giả chính thức rồi.

Bất quá, sau khi đánh ra một quyền này, thân hình của thiếu niên hơi lão đảo. Hắn bước nhanh về phía trước mấy bước, sau đó vất cả ổn định thân thể, thở từng ngụm hào hển.

Thật lâu về sau, khí tức của hắn rốt cục đều bình tĩnh lại.

Hắn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt quật cường toát ra một tia ảo não.

Cách đó không xa, một vị nam tử trung niên chậm rãi đi tới bên cạnh hắn. Người trung niên này có khuôn mặt nhang nhác như thiếu niên, chỉ là vẻ mặt lộ ra sự tang thương của năm tháng.

Hắn nhìn sắc mặt của thiếu niên, tuy rằng trong lòng sớm có đáp án, nhưng vẫn nhìn không được mang mà hỏi, bên trong ẩn chứa một tia hi vọng:

- Khải Hoàn, sao rồi?

Thiếu niên cúi đầu, hắn mím môi, lắc đầu.

Khẽ thở dài một tiếng, trung niên nhân trầm mặc nửa ngày mới nói tiếp:

- Khải Hoàn. Được rồi, có lẽ con không có thiên phú trở thành võ giả. Ai, kỳ thật chúng ta sống như thế cũng tốt hơn vô số người rồi.

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, hắn kinh ngạc nhìn phụ thân của mình, nói:

- Cha, người nói vậy là có ý gì? Là muốn con bỏ cuộc ư?

Trung niên nhân cười khỗ một tiếng, nói:

- Hài tử, con người có đôi khi phải chịu chấp nhận số mệnh a.

Hắn dừng một chút rồi lại nói:

- Từ khi con bắt đầu hiểu chuyện, vi phụ đã truyền thụ cho quyền thuật Nhung gia, nhưng mà suốt một năm nay, con không thể cô đọng ra một tia chân khí. Ai, đây có lẽ mà mệnh trời đã định sẵn như thế rồi.

Hắn nhìn nhi tử trước mặt, sâu trong mục quang ẩn chứa một tia đặng chất khó nói lên lời.

Nhung Dực Dương - một trong những đệ tử trực hệ của Nhung gia.

Chỉ là hắn mặc dù sinh ra ở trực hệ, nhưng vì mấy chục năm trước, khi hắn mười lăm tuổi không thể cô đọng ra chân khí, vì thế phải rời khỏi nội tộc tới quản lí một nông trường vắng vẻ thuộc Nhung gia.

Đối với đệ tử trực hệ Nhung gia mà nói, kết cục như vậy cũng tương đương với việc ăn uống chờ chết mà thôi, không thể phong quang bằng một số đệ tử chi thứ cường đại.

Sau khi tới chỗ này, Nhung Dực Dương không thể gượng dậy nổi. Mặc dù không có hoàn Hoàn buông tha quyền thuật, nhưng vì thiếu đi cái tâm tranh đoạt nên hắn trở nên cam chịu, mấy chục năm nay hắn vẫn chưa từng một lần ngưng tụ ra chân khí.

Bất quá, từ khi nhi tử sinh ra, hắn liền đem Hoàn bộ hi vọng đặt lên trên người tiểu tử tên Khải Hoàn này..

Sở dĩ gọi là Khải Hoàn, tự nhiên là ẩn chứa nguyện vọng ẩn chứa trong nội tâm của hắn, một loại khát vọng chưa từng bộ lộ ra ngoài.

Có điều nguyện vọng thì rất tốt đẹp nhưng sự thật thì quá tàn khốc.


```
@media(min-width:480px){#mgiframe{width:100%
!important;height:315px!important;max-width:980px;margin:auto;display:
table;}} @media(max-width:480px){#mgiframe{width:100%
!important;height:570px!important;}}
```

Tiểu tử này từ nhỏ khắc khổ rèn luyện quyền thuật, chưa bao giờ có lười biếng. Nhưng mà trời xanh tựa hồ chưa bao giờ chiếu cố cho hần. Cho đến hôm nay, hần sắp được mười lăm tuổi mà vẫn chưa thể cô đọng chân khí.

Đến tận lúc này, cho dù trong lòng Nhung Dực Dương không cam tâm nữa cũng không khởi muốn bỏ cuộc.

Nhung Khải Hoàn ngậm miệng lại không nói nữa, nhưng bởi vì dùng sức quá độ, bờ môi trở nên trắng bệch.

Hần không cam lòng nói:

- Cha à. Người cứ yên tâm đi, con nhất định có thể cô đọng ra chân khí!

Nhung Dực Dương lắc đầu nản lòng thoái chí nói:

- Hải tử, kỳ thật dùng tư chất và sự cố gắng của con, một năm trước có lẽ đã có thể cô đọng ra chân khí. Nhưng mà kết quả mỗi một lần đều lỗ mất dịp tốt. Ai, chuyện này có lẽ chính là số mệnh đã chú định rồi.

Hần thở dài một hơi, lại nói tiếp:

- Hơn nữa, ba tháng sau là lúc con mười lăm tuổi, tới tận lúc đó mà con không thể cô đọng ra chân khí thì cả đời này trên con đường võ đạo và tu luyện sẽ không có tiền đồ quá lớn. Vì thế, hiện tại hãy bỏ cuộc đi, an tâm là một phú gia ông (phú hộ) kì thật cũng tệ đâu.

Tuy rằng hắn luôn mồm an ủi nhi tử, nhưng mà cảm giác cô tịch và tiếc nuối trong nội tâm lại không thể nào che giấu.

Lông mày của Nhung Khải Hoàn nhíu lại, hắn đột nhiên nói:

- Phụ thân, ngài nói đúng, kỳ thật một năm nay hài nhi mỗi một lần kiệt lực đánh quyền đều có thể cảm ứng. Nhưng vẫn còn kém một chút...

Thần quang lóe lên trong mắt Nhung Khải Hoàn, hắn kiên định nói:

- Cha à, nếu như con vào thâm sơn thí luyện, có lẽ sẽ có đột phá.

Sắc mặt Nhung Dực Dương đại biến, hắn lập tức quát:

- Vớ vẩn. Ta không cho phép con làm chuyện xằng bậy.

Ngẩng đầu nhìn phương xa, hắn nói:

- Bên ngoài sơn lâm hàng năm đều có tiền bối Nhung gia có chúng ta tuần tra không có cái gì hung hiểm. Nhưng mà sâu bên trong núi thì có trời mới biết có nguy cơ gì, ngay cả võ giả đại nhân cũng không dám xâm nhập, tiểu tử người đi vào thì chỉ như bao bao thịt đánh chó (ý nói làm chuyện vô ích mà còn mất mạng) có đi mà không có về.

Nhung Khải Hoàn trầm giọng nói:

- Cha, nhưng mà người từng từng nói qua, kẻ tập võ như chúng ta chỉ có rèn luyện trong hoàn cảnh cử tử nhất sinh thì mới có thể kích phát tiềm năng bản thân làm cho mình đi xa hơn trên con đường tu hành.

Nhung Dực Dương đưa tay gõ vào đầu Nhung Khải Hoàn một cái nói với sắc mặt khó coi:

- Tiểu tử người nói bậy bạ gì đó, hừ, võ giả chúng ta tại thời điểm sinh tử tồn vong, quả thật có thể đủ bộc phát tiềm lực phóng xuất ra lực lượng

rất lớn, thậm chí còn đột phá bình cảnh của bản thân vượt cấp là chuyện thường. Nhưng mà con có biết cái gì gọi là cứu tử nhất sinh không?

Hắn hung dữ nói:

- Cái gọi là cứu tử nhất sinh, chính là đem chính mình vào hoàn cảnh phải chết. Nếu như không thể đột phá thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hừ. Con có thể cam đoan, chính mình khẳng định có thể đột phá sao?

Nhưng Khải Hoàn khẽ giật mình, hắn cúi thấp đầu xuống.

Nếu như lâm vào cảnh phải chết, hẳn có thể trong khoảnh khắc đó đột phá và cô đọng ra chân khí hay không?

Vấn đề này ngay cả bản thân của hắn đều không thể trả lời.

Nhưng Dực Dương hung hăng hất lên ống tay áo, nói:

- Có thể từ trong hoàn cảnh cứu tử nhất sinh đi ra xác thực cũng có, họ đều lấy được vinh quang to lớn. Nhưng mà nếu chết đi thì ngay cả một danh tự cũng không có. Hừ! Con nghe cho kỹ đây, vi phụ tuyệt không hi vọng con đi thâm sơn, đó không phải là cứu tử nhất sinh, mà là thập tử vô sinh. Con...Đã nghe rõ chưa???

Nói xong lời cuối cùng này, thanh âm của Nhung Dực Dương trở nên biếng dạng, thậm chí khuôn mặt của hắn còn hiện lên một tia dữ tợn.

Nhưng Khải Hoàn dù sao chỉ là một thiếu niên mà thôi, bị khí thế của phụ thân chấn nhiếp, dũng khí trong lòng hắn lập tức tiêu tán không ít.

Gật đầu một cách mờ mịt, thân thể Nhung Khải Hoàn theo thời gian thả lỏng xuống.

Nhung Dực Dương lúc này mới đập nhẹ vào vai Nhung Khải Hoàn nói:

- Thời gian không còn sớm, con đi nghỉ ngơi một chút đi. Ai, còn có ba tháng, chúng ta có thể tiếp tục thử thêm mấy lần nữa.

Chỉ là khi Nhung Dực Dương nói những lời này, trong lòng hắn không còn ôm một tia hi vọng gì nữa.

Đã hơn một năm vô số lần thử qua, nó tiêu hao vô số sự kiên nhẫn và hi vọng của Nhung Dực Dương.

Nhung Khải Hoàn gật nhẹ đầu, hắn quay người rời đi. Bất quá, hắn cũng không trở về đến nhà của mình, mà là chậm rãi rời khỏi thôn trang đi về phía một gốc đại thụ.

Nhìn phương hướng ly khai Nhung Khải Hoàn ly khai, Nhung Dực Dương thở dài một hơi, cô độc trở về trang viên.

Phương hướng Nhung Khải Hoàn rời đi ở phía sau trang viên, những cây đại thụ này là do Nhung Dực Dương hạ lệnh trồng, hơn nữa sau mấy chục năm tạo thành một rừng cây có quy mô không nhỏ.

Vì thế, nhìn thấy nhi tử hướng phía bụi cây mà đi, Nhung Dực Dương mới có thể yên tâm lại.

Nhung Khải Hoàn bước nhanh như bay tiến nhập rừng cây, chẳng biết tại sao khi nghe phụ thân nói như những lời đó, trong lòng của hắn giống như là có một tảng đá lớn chặn lấy ngực, khó có thể thổ lộ u sầu của mình.

Hắn đi tới một gốc cây to nhất, chậm rãi ngồi ở trên mặt đất.

Trong đầu không ngừng hiện ra thời điểm chính mình đánh quyền cùng với phụ thân dạy bảo.

Hai năm đêm của hắn chẳng biết lúc nào đã nằm chật, trong lòng hắn đã có một quyết định. Cho dù đã mười lăm tuổi, hắn cũng tuyệt đối sẽ

không buông tha chuyện tu hành võ đạo.

- Hô!!!

Đột nhiên, trước mắt hào quang lóe lên, một đạo thân ảnh giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Hoàn sững sờ tròn tròn mắt, ở trước mặt của hắn, chẳng biết lúc nào có thêm một lão giả tóc trắng xóa. Trên mặt lão giả này dính đầy vết máu, mà càng làm người ta cảm thấy khó có thể tin chính là thân thể lão giả chỉ còn có một nửa.

Nửa thân dưới từ bộ ngực của lão trở xuống không hề có bất kì vật gì, kể cả nội tạng cũng không có.

Nhưng mà, lão giả này vẫn chưa chết.

Lão mở to đôi mắt tràn đầy tơ máu nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn, ánh mắt đó làm cho hắn nổi da gà.

- Hắc hắc, các người muốn ta chết, muốn đoạt đồ đạc của ta. Lão phu dù có tiện nghi cho ngoại nhân, cũng tuyệt đối sẽ không cho các người thực hiện được.

Lão giả nhe răng cười một tiếng, đột nhiên thò tay đập nhẹ vào người Nhung Khải Hoàn.

Tuy rằng Nhung Khải Hoàn muốn né tránh, nhưng mà tốc độ của lão giả thật sự là quá nhanh. Hơn nữa sau cái vỗ nhẹ của lão, ý thức của Nhung Khải Hoàn trở nên mơ hồ, đầu hắn nghiêng một cái, thân thể té ngã rồi hôn mê.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Người Bị Thương

Mặt trời chói chang treo lơ lửng trên không trung, từng tia hồng quang giống như mũi tên chiếu xạ xuống khiến mặt đất bốc cháy, phát ra những tiếng nổ lộp bộp tựa như vạc dầu đang sôi. Hơi nóng, khó chịu, khốc liệt, buồn bực.... quả thực làm cho các tế bào thần kinh trong não của mọi người muốn căng lên, đứt thành từng sợi.(Cái đoạn chết tiệt này dịch mãi không như ý, phải nhờ Bem kưng đây)

Nhưng dưới ánh mặt trời như thế, một thiếu niên ở trần vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên quảng trường. Hoàn thân hần lộ ra lớp da màu cổ đồng khỏe mạnh, mồ hôi to như hạt đậu dưới cái nóng nực chảy ra.

Khuôn mặt của hắn mặc dù không tới mức tiêu sái anh tuấn, nhưng mà đôi mắt thì đặc biệt sáng ngời, sâu bên trong hiện lên vẻ kiên nghị và quả cảm.

- Uống!!!

Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng của hắn bạo phát, thanh âm như tiếng rống ngâm hồ khiêu, tràn ngập lực lượng cương dương.

Thiếu niên bước tới một bước, hai chân đạp mạnh xuống mặt đất nứt nẻ vì cái nóng. Tuy rằng bên trên có một ít đá dăm (loạn thạch nhỏ vụn) nhưng dường như hắn không hề có cảm giác gì.

Sau đó, hai nắm đấm đánh mạnh về phía trước. Trong hư không vang lên một tiếng xé gió nho nhỏ, đây chính là thanh âm sau khi tốc độ đạt tới trình trạng làm không khí chấn động.

Cứ như thế, một quyền nối tiếp một quyền, đồng thời hãn sai thêm một bước dài về phía trước. Mỗi một bước hãn bước ra đều mang theo khí thế quyết chí tiến lên vĩnh viễn không lui về phía sau. Quyền phong càng thêm nhanh và mạnh mẽ, khí thế cũng càng thịnh.

Chỉ là mỗi một quyền cơ hồ hãn đã dùng Hoàn lực, liên tiếp sau mười quyền, khí thế của hãn đã đạt tới đỉnh phong và không còn cách nào tiến thêm được nữa.

- Uống!!!

Một tiếng rống to vang lên, thiếu niên đã đánh ra quyền thứ mười.

Một quyền này của hãn cường hãn vô cùng, tựa hồ đem tinh khí thần trong thân thể cùng đánh ra. Quyền phong lăng lệ ác liệt quanh quẩn trong hư không phát ra những tiếng bạo liệt chói tai.

Một quyền này có lẽ đã không thua gì uy năng quyền thuật của một vị võ giả chính thức rồi.

Bất quá, sau khi đánh ra một quyền này, thân hình của thiếu niên hơi lão đảo. Hãn bước nhanh về phía trước mấy bước, sau đó vất cả ổn định thân thể, thở từng ngụm hào hển.

Thật lâu về sau, khí tức của hãn rốt cục đều bình tĩnh lại.

Hãn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt quật cường toát ra một tia ảo não.

Cách đó không xa, một vị nam tử trung niên chậm rãi đi tới bên cạnh hãn. Người trung niên này có khuôn mặt nhang nhác như thiếu niên, chỉ là vẻ mặt lộ ra sự tang thương của năm tháng.

Hãn nhìn sắc mặt của thiếu niên, tuy rằng trong lòng sớm có đáp án, nhưng vẫn nhìn không được mang mà hỏi, bên trong ẩn chứa một tia hi

vọng:

- Khải Hoàn, sao rồi?

Thiếu niên cúi đầu, hẩn mím môi, lắc đầu.

Khẽ thở dài một tiếng, trung niên nhân trầm mặc nửa ngày mới nói tiếp:

- Khải Hoàn. Được rồi, có lẽ con không có thiên phú trở thành võ giả. Ai, kỳ thật chúng ta sống như thế cũng tốt hơn vô số người rồi.

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, hẩn kinh ngạc nhìn phụ thân của mình, nói:

- Cha, người nói vậy là có ý gì? Là muốn con bỏ cuộc ư?

Trung niên nhân cười khổ một tiếng, nói:

- Hải tử, con người có đôi khi phải chịu chấp nhận số mệnh a.

Hẩn dừng một chút rồi lại nói:

- Từ khi con bắt đầu hiểu chuyện, vi phụ đã truyền thụ cho quyền thuật Nhung gia, nhưng mà suốt một năm nay, con không thể cô đọng ra một tia chân khí. Ai, đây có lẽ mà mệnh trời đã định sẵn như thế rồi.

Hẩn nhìn nhi tử trước mặt, sâu trong mục quang ẩn chứa một tia đặng chất khó nói lên lời.

Nhung Dực Dương - một trong những đệ tử trực hệ của Nhung gia.

Chỉ là hẩn mặc dù sinh ra ở trực hệ, nhưng vì mấy chục năm trước, khi hẩn mười lăm tuổi không thể cô đọng ra chân khí, vì thế phải rời khỏi nội tộc tới quản lí một nông trường vắng vẻ thuộc Nhung gia.

Đối với đệ tử trực hệ Nhung gia mà nói, kết cục như vậy cũng tương đương với việc ăn uống chờ chết mà thôi, không thể phong quang bằng một số đệ tử chi thứ cường đại.

Sau khi tới chỗ này, Nhung Dực Dương không thể gượng dậy nổi. Mặc dù không có hoàn Hoàn buông tha quyền thuật, nhưng vì thiếu đi cái tâm tranh đoạt nên hắn trở nên cam chịu, mấy chục năm nay hắn vẫn chưa từng một lần ngưng tụ ra chân khí.

Bất quá, từ khi nhi tử sinh ra, hắn liền đem Hoàn bộ hi vọng đặt lên trên người tiểu tử tên Khải Hoàn này..

Sở dĩ gọi là Khải Hoàn, tự nhiên là ẩn chứa nguyện vọng ẩn chứa trong nội tâm của hắn, một loại khát vọng chưa từng bộ lộ ra ngoài.

Có điều nguyện vọng thì rất tốt đẹp nhưng sự thật thì quá tàn khốc.

Tiểu tử này từ nhỏ khắc khổ rèn luyện quyền thuật, chưa bao giờ có lười biếng. Nhưng mà trời xanh tựa hồ chưa bao giờ chiếu cố cho hắn. Cho đến hôm nay, hắn sắp được mười lăm tuổi mà vẫn chưa thể cô đọng chân khí.

Đến tận lúc này, cho dù trong lòng Nhung Dực Dương không cam tâm nữa cũng không khỏi muốn bỏ cuộc.

Nhung Khải Hoàn ngậm miệng lại không nói nữa, nhưng bởi vì dùng sức quá độ, bờ môi trở nên trắng bệch.

Hắn không cam lòng nói:

- Cha à. Người cứ yên tâm đi, con nhất định có thể cô đọng ra chân khí!

Nhung Dực Dương lắc đầu nản lòng thoái chí nói:

- Hải tử, kỳ thật dùng tư chất và sự cố gắng của con, một năm trước có lẽ đã có thể cô đọng ra chân khí. Nhưng mà kết quả mỗi một lần đều lỡ mất dịp tốt. Ai, chuyện này có lẽ chính là số mệnh đã chú định rồi.

Hắn thở dài một hơi, lại nói tiếp:

- Hơn nữa, ba tháng sau là lúc con mười lăm tuổi, tới tận lúc đó mà con không thể cô đọng ra chân khí thì cả đời này trên con đường võ đạo và tu luyện sẽ không có tiền đồ quá lớn. Vì thế, hiện tại hãy bỏ cuộc đi, an tâm là một phú gia ông (phú hộ) kì thật cũng tệ đâu.

Tuy rằng hắn luôn mồm an ủi nhi tử, nhưng mà cảm giác cô tịch và tiếc nuối trong nội tâm lại không thể nào che giấu.

Lông mày của Nhung Khải Hoàn nhíu lại, hắn đột nhiên nói:

- Phụ thân, ngài nói đúng, kỳ thật một năm nay hải nhi mỗi một lần kiệt lực đánh quyền đều có thể cảm ứng. Nhưng vẫn còn kém một chút...

Thần quang lóe lên trong mắt Nhung Khải Hoàn, hắn kiên định nói:

- Cha à, nếu như con vào thâm sơn thí luyện, có lẽ sẽ có đột phá.

Sắc mặt Nhung Dực Dương đại biến, hắn lập tức quát:

- Vớ vẩn. Ta không cho phép con làm chuyện xằng bậy.

Ngẩng đầu nhìn phương xa, hắn nói:

- Bên ngoài sơn lâm hàng năm đều có tiền bối Nhung gia có chúng ta tuần tra không có cái gì hung hiểm. Nhưng mà sâu bên trong núi thì có trời mới biết có nguy cơ gì, ngay cả võ giả đại nhân cũng không dám xâm nhập, tiểu tử người đi vào thì chỉ như bao bao thịt đánh chó (ý nói làm chuyện vô ích mà còn mất mạng) có đi mà không có về.

Nhung Khải Hoàn trầm giọng nói:

- Cha, nhưng mà người từng từng nói qua, kẻ tập võ như chúng ta chỉ có rèn luyện trong hoàn cảnh cử tử nhất sinh thì mới có thể kích phát tiềm năng bản thân làm cho mình đi xa hơn trên con đường tu hành.

Nhung Dực Dương đưa tay gõ vào đầu Nhung Khải Hoàn một cái nói với sắc mặt khó coi:

- Tiểu tử người nói bậy bạ gì đó, hừ, võ giả chúng ta tại thời điểm sinh tử tồn vong, quả thật có thể đủ bộc phát tiềm lực phóng xuất ra lực lượng rất lớn, thậm chí còn đột phá bình cảnh của bản thân vượt cấp là chuyện thường. Nhưng mà con có biết cái gì gọi là cử tử nhất sinh không?

Hắn hung dữ nói:

- Cái gọi là cử tử nhất sinh, chính là đem chính mình vào hoàn cảnh phải chết. Nếu như không thể đột phá thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hừ. Con có thể cam đoan, chính mình khẳng định có thể đột phá sao?

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, hắn cúi thấp đầu xuống.

Nếu như lâm vào cảnh phải chết, hẳn có thể trong khoảnh khắc đó đột phá và cô đọng ra chân khí hay không?

Vấn đề này ngay cả bản thân của hắn đều không thể trả lời.

Nhung Dực Dương hung hăng hất lên ống tay áo, nói:

- Có thể từ trong hoàn cảnh cử tử nhất sinh đi ra xác thực cũng có, họ đều lấy được vinh quang to lớn. Nhưng mà nếu chết đi thì ngay cả một danh tự cũng không có. Hừ! Con nghe cho kỹ đây, vi phụ tuyệt không hi vọng con đi thâm sơn, đó không phải là cử tử nhất sinh, mà là thập tử vô sinh. Con...Đã nghe rõ chưa???

Nói xong lời cuối cùng này, thanh âm của Nhung Dực Dương trở nên biếng dạng, thậm chí khuôn mặt của hắn còn hiện lên một tia dữ tợn.

Nhung Khải Hoàn dù sao chỉ là một thiếu niên mà thôi, bị khí thế của phụ thân chấn nhiếp, dũng khí trong lòng hắn lập tức tiêu tán không ít.

Gật đầu một cách mờ mịt, thân thể Nhung Khải Hoàn theo thời gian thả lỏng xuống.

Nhung Dực Dương lúc này mới đập nhẹ vào vai Nhung Khải Hoàn nói:

- Thời gian không còn sớm, con đi nghỉ ngơi một chút đi. Ai, còn có ba tháng, chúng ta có thể tiếp tục thử thêm mấy lần nữa.

Chỉ là khi Nhung Dực Dương nói những lời này, trong lòng hắn không còn ôm một tia hi vọng gì nữa.

Đã hơn một năm vô số lần thử qua, nó tiêu hao vô số sự kiên nhẫn và hi vọng của Nhung Dực Dương.

Nhung Khải Hoàn gật nhẹ đầu, hắn quay người rời đi. Bất quá, hắn cũng không trở về đến nhà của mình, mà là chậm rãi rời khỏi thôn trang đi về phía một gốc đại thụ.

Nhìn phương hướng ly khai Nhung Khải Hoàn ly khai, Nhung Dực Dương thở dài một hơi, cô độc trở về trang viên.

Phương hướng Nhung Khải Hoàn rời đi ở phía sau trang viên, những cây đại thụ này là do Nhung Dực Dương hạ lệnh trồng, hơn nữa sau mấy chục năm tạo thành một rừng cây có quy mô không nhỏ.

Vì thế, nhìn thấy nhi tử hướng phía bụi cây mà đi, Nhung Dực Dương mới có thể yên tâm lại.

Nhung Khải Hoàn bước nhanh như bay tiến nhập rừng cây, chẳng biết tại sao khi nghe phụ thân nói như những lời đó, trong lòng của hắn giống như là có một tảng đá lớn chặn lấy ngực, khó có thể thổ lộ u sầu của mình.

Hắn đi tới một gốc cây to nhất, chậm rãi ngồi ở trên mặt đất.

Trong đầu không ngừng hiện ra thời điểm chính mình đánh quyền cùng với phụ thân dạy bảo.

Hai năm đêm của hắn chẳng biết lúc nào đã nằm chật, trong lòng hắn đã có một quyết định. Cho dù đã mười lăm tuổi, hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tha chuyện tu hành võ đạo.

- Hô!!!

Đột nhiên, trước mắt hào quang lóe lên, một đạo thân ảnh giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Hoàn sững sờ trợn tròn tròn mắt, ở trước mặt của hắn, chẳng biết lúc nào có thêm một lão giả tóc trắng xóa. Trên mặt lão giả này dính đầy vết máu, mà càng làm người ta cảm thấy khó có thể tin chính là thân thể lão giả chỉ còn có một nửa.

Nửa thân dưới từ bộ ngực của lão trở xuống không hề có bất kì vật gì, kể cả nội tạng cũng không có.

Nhưng mà, lão giả này vẫn chưa chết.

Lão mở to đôi mắt tràn đầy tơ máu nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn, ánh mắt đó làm cho hắn nổi da gà.

- Hắc hắc, các người muốn ta chết, muốn đoạt đồ đạc của ta. Lão phu dù có tiện nghi cho ngoại nhân, cũng tuyệt đối sẽ không cho các người thực hiện được.

Lão giả nhe răng cười một tiếng, đột nhiên thò tay đập nhẹ vào người Nhung Khải Hoàn.

Tuy rằng Nhung Khải Hoàn muốn né tránh, nhưng mà tốc độ của lão giả thật sự là quá nhanh. Hơn nữa sau cái vỗ nhẹ của lão, ý thức của Nhung Khải Hoàn trở nên mơ hồ, đầu hấn nghiêng một cái, thân thể té ngã rồi hôn mê.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Dị Biến

- Khải Hoàn, dậy đi!

Một thanh âm quen thuộc quanh quẩn bên tai của Nhung Khải Hoàn, thân thể hần dờng như lắc lư theo tiếng gọi này.

Ý thức Nhung Khải Hoàn dần dần tỉnh lại, giống như là đang chìm dưới hồ nước sâu đột nhiên ngoi lên khiến hần trong nháy mắt có cảm giác hoảng hốt.

Nhung Dực Dương nhìn thấy nhi tử tỉnh lại, không khỏi mà thở dài một hơi, sau đó thay đổi sắc mặt hỏi:

- Khải Hoàn, sao con lại ngủ ở chỗ này?

- Ngủ?

Nhung Khải Hoàn trừng mắt nhìn xung quanh, trong đầu của hần nhanh chóng hiện lên tràng cảnh trước lúc hôn mê.

Hần tuyệt đối không phải ngủ, mà là bị người ta đánh cho bất tỉnh.

- Ah!!!

Hai mắt Nhung Khải Hoàn đột nhiên trợn lên, phát ra một tiếng gào kinh thiên động địa, cực kì bi thương.

Bàn tay của Nhung Dực Dương đình trệ giữa không trung, hần giật thót người, biểu hiện của nhi tử khiến hần sợ hãi không ít.

- Con...Con làm sao vậy?

Nhưng Khải Hoàn nhảy dựng lên, hấn đảo mắt nhìn bốn phía, từ bên trong ánh mắt có thể nhận ra sự sợ hãi vô cùng.

- Cha, người đó đâu rồi, cha có thấy không?

- Cái gì? Người nào???

Nhưng Dực Dương khó hiểu hỏi lại.

- Là một lão đầu, trên mặt dính Hoàn máu...

Nhưng Khải Hoàn khoa chân múa tay giải thích:

- Lão đầu này rất cổ quái, trên mặt trên người Hoàn vết máu loang lổ, hơn nữa hấn hình như còn bị chém một đao, vì thế từ ngực trở xuống....không có một cái gì hết.

Nhưng Khải Hoàn càng nói càng gấp, nhưng mà khi nói đến câu cuối cùng thì không tự chủ chậm lại, thanh âm của hấn mang theo mấy phần không xác định.

Từ ngực trở xuống đã không có mà còn sống sao?

Nhưng Khải Hoàn chưa từng trải qua chuyện này, hơn nữa tuổi của hấn cũng không lớn nên chưa có nhiều kiến thức.

Cơ thịt trên mặt Nhung Dực Dương run rẩy vài cái, hấn cúi đầu nhìn mặt đất mấy lần rồi chậm rãi nói:

- Khải Hoàn, con xác định trên người lão nhân kia có chảy máu?

Nhưng Khải Hoàn gật đầu như gà mổ thóc, hấn mặc dù không nhìn rõ lắm, nhưng mùi vị huyết tinh nồng đậm tản ra khiến hấn cảm giác vô cùng

sâu sắc.

Khóe miệng Nhung Dực Dương run run vài cái, hần thở dài một tiếng, nói:

- Khải Hoàn, đều là phụ thân không tốt.

- Cái gì?

Nhung Khải Hoàn kinh ngạc mở to hai mắt, chuyện này có quan hệ gì với phụ thân?

- Hải tử, con vẫn còn nhỏ, vi phụ nghĩ đơn giản chỉ muốn con ngưng tụ chân khí, vì thế mà khiến cho con chịu áp lực quá lớn.

Nhung Dực Dương áy náy nói tiếp:

- Ôi, không thể tưởng được ngay cả ảo giác cũng xuất hiện.

Nhung Khải Hoàn há to miệng, hần rất muốn nói cho phụ thân biết mình đã gặp một kẻ cổ quái rồi bị người đó đánh ngất.

Nhưng mà Nhung Khải Hoàn nhìn bốn phía căn bản không có một chút vết máu và lão đầu đó đâu. Vì vậy những lời này vô luận như thế nào cũng không thể thốt ra khỏi miệng.

- Khải Hoàn, con theo vi phụ trở về, hảo hảo ngủ một giấc cho khỏe đã.

Nhung Dực Dương đập mạnh vào vai nhi tử mình một cái rồi nói:

- Kể từ hôm nay, không cho con luyện tập quyền thuật nữa. Hắc hắc, một nhà chúng ta ở nơi này cứ như những người bình thường là được rồi.

- Phụ thân, nhưng mà tâm nguyện của người...

Nhung Dực Dương đưa tay chặn lại, hần cảm khái nói:

- Vi phụ đã nghĩ thông suốt, cái gì quyền thuật đại sư, cái gì Vũ Giả Vũ tông cũng không trọng yếu bằng một nhà chúng ra ở chung với nhau.

Trên mặt của hần mang theo một tia vui mừng:

- Đáng tiếc ah, mãi tới bây giờ ta mới hiểu được đạo lý này.

Bờ môi Nhung Khải Hoàn có chút run run, hần chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ nhiệt lưu đang bành trướng khó có thể phát tiết. Chẳng biết tại sao, nhìn bộ dáng của cha mình hiện tại, Nhung Khải Hoàn cảm giác vô cùng khổ sở, thậm chí còn muốn xúc động rơi lệ mà khóc lớn.

Chỉ là từ nhỏ hần đã tu luyện quyền thuật, được Nhung Dực Dương dạy bảo vô số lần: đàn ông đổ máu không đổ lệ, vì thế hần hít sâu một hơi, ngạnh sanh đè nén các loại cảm xúc này xuống.

Nhung Dực Dương mỉm cười kéo tay của con trai, phụ tử hai người sải bước quay trở về trang viên.

Trang viên này chính là một phần phòng sản (bất động sản, ý nói tài sản) của Nhung gia. Nhưng đối với Nhung gia khổng lồ mà nói đây chẳng qua là một địa phương nhỏ bé, cơ hồ không có chút chất béo gì. Rất nhiều đệ tử trực hệ không cách nào tu luyện ra chân khí thường thường sẽ bị đẩy đi đến điểm phô (cửa hàng) hoặc là những trang viên như thế này.

Ngoại trừ rất ít người có thể vươn lên, trọng tâm quật khởi bên ngoài, tuyệt đại đa số những người này đều như bị cầm tù chung thân, từ nay về sau thoát ly gia tộc chủ lưu, ở chỗ này tự sanh tự diệt.

Nhung Dực Dương trước đây khuất nhen một ngụm oán khí, nhưng mà hôm nay nhi tử vì mình mà gặp ác mộng, hần thật sự muốn buông bỏ những oán hận này.

Buổi tối, một nhà ba người ngồi cùng một chỗ, vui vẻ hòa thuận hưởng thụ sự yên bình.

Mẫu thân Nhung Khải Hoàn tuy rằng kinh ngạc vì sao trượng phu không hề thúc giục nhi tử tu luyện, nhưng mà tâm tư bà hẳn tuệ phát hiện cảm tình hai phụ tử dường như thân mật hơn trước nhiều.

Đối với một gia đình chủ phụ (người đàn ông làm chủ gia đình) thì mọi sinh hoạt đều đặt ở trên người trượng phu và nhi tử. Đối với nữ nhân mà nói thì còn cái gì có thể khiến bà cao hứng hơn đây?

Thời khắc ấm áp trôi qua rất nhanh.

Hiện tại đã là đêm khuya, tuy rằng Nhung Khải Hoàn rất không nỡ nhưng vẫn chào cha mẹ rồi trở lại phòng mình.

Tuy rằng, nhất mạch của gia đình đã lụn bại, nhưng mà Nhung Dực Dương dù sao cũng là đệ tử trực hệ Nhung gia, trong trang viên này vẫn có địa vị rất cao. Vì thế Nhung Khải Hoàn cũng có được một gian phòng thuộc về mình. Nằm ở trên giường, Nhung Khải Hoàn ngồi ôm gối, hẳn không cách nào ngủ được.

Chỉ cần hai mắt nhắm lại là hình ảnh kinh khủng kia sẽ lập tức xuất hiện trong đầu. Bất quá hẳn lúc này đã tin tưởng suy đoán của phụ thân. Chuyện đó không thể phát sinh được, mà là do mình chịu áp lực quá lớn khiến tinh thần sụp đổ mà tạo nên ảo giác thôi.

Nhân loại mà mất đi thân thể từ ngực trở xuống sẽ đau đớn mà tử vong. Vì thế, hẳn tuyệt đối không thể nào thấy được một người như vậy còn sống.

Lắc đầu, Nhung Khải Hoàn thở dài một tiếng, hẳn vỗ vỗ đầu, tựa hồ là muốn thông qua các này giữ bỏ tròng cảnh kinh khủng kia ra khỏi óc.

Nhưng mà, hắn rất nhanh phát hiện, làm như vậy ngoại trừ để cho đầu của mình có chút đau đớn thì không có tác dụng gì hết.

Ngay tại lúc hắn đang bất đắc dĩ thì mí mắt bỗng nhiên giật giật vài cái.

Hắn đột ngột phát hiện, bên trong đầu của mình tựa hồ nhiều hơn một đồ vật. Đây là một loại cảm giác cách nào diễn tả bằng ngôn từ, nhưng nó rất chân thật.

Tại mi tâm của hắn, nơi ẩn đường nhiều hơn một đoàn khí lưu thần bí, tồn tại của nó khiến Nhung Khải Hoàn có cảm giác đầu mình như phình ra.

Hắn dùng tay vuốt vuốt mi tâm, phảng phất là muốn xác định xem đạo khí lưu này có tồn tại thật không?

Nhưng phi thường đáng tiếc đây chỉ là cảm giác mà thôi, hắn không thể bỏ đầu mình ra xem đó là vật gì. Hơn nữa, hắn rất hoài nghi, cho dù có người thật sự bỏ đầu mình ra cũng chưa chắc tìm được điều gì khác lạ.

Hai mắt vẫn giật giật, trong lòng của hắn xuất hiện những lo lắng khó hiểu. Loại biến hóa này cho dù đặt lên người trưởng thành cũng bị dọa sợ. Huống chi Nhung Khải Hoàn chỉ là một thiếu niên chưa đầy mười lăm, nếu mà điềm nhiên tiếp nhận thì mới là quái sự.

- Đi ra, xuất hiện đi.

Hắn nhắm hai mắt lại rồi thì thào nói:

- Chỗ này của ta không có gì vui hết, thế giới bên ngoài rất đặc sắc, xuất hiện đi.

Đây là hành vi trong tiềm thức của hắn mà thôi, tựa hồ hắn muốn thông qua loại phương thức này câu dẫn khí lưu đang ẩn nấp trong đầu hắn

ra. Nhưng mà hần lại không ngờ tới cử chỉ vô tâm của mình tựa hồ thật sự là rất hữu dụng.

Thời gian dần qua, khối không khí trong óc đã bắt đầu có chút lưu động. Tuy rằng loại chuyển động này không mạnh, nhưng mà Nhung Khải Hoàn luôn quan sát mọi biến hóa thì vui mừng quá đỗi.

Hần không ngờ chính mình thật sự có thể khống chế đoàn khí lưu này.

- Đi ra, đi ra, nhanh xuất hiện cho ta.

Hần nói liên tục, hai nắm đấm siết chặt lại. Bởi vì dùng sức mạnh quá mà móng tay đâm vào thịt, nhưng mà hần không quan tâm điều này, chỉ tập trung Hoàn bộ tinh lực vào một chỗ.

Có lẽ là bởi vì chịu tác động Hoàn tâm Hoàn ý của Nhung Khải Hoàn mà khối không khí trong ấn đường bắt đầu hoạt động. Nó xoay tròn bên trong ấn đường của Nhung Khải Hoàn, dùng loại phương thức này sinh ra động lực, hơn nữa chậm chạp xuyên qua mi tâm của hần.

Tuy rằng Nhung Khải Hoàn ước gì khối không khí quý dị này nhanh li khai khỏi thân thể mình một chút, nhưng mà phương thức xuyên thấu mi tâm mà ra vẫn khiến hần sợ tới mức hồn phi phách tán. Mi tâm của một người bị thủng lỗ thì làm sao mà sống nổi. Nhưng mà để cho hần cảm thấy vui mừng chính là sau khi khối không khí này xuyên thấu ra thì hần vẫn cảm thấy không có gì khác lạ.

Phảng phất tại mi tâm của hần vốn là có một cái lối đi, có thể làm cho khối không khí đi qua.

Sau một lát, khí lưu bên trong ấn đường lập tức không còn. Mà lúc này, Nhung Khải Hoàn đột nhiên nhận thấy cảm giác suy yếu mãnh liệt, có vẻ như bởi vì đoàn khí lưu biến mất mà tinh thần của hần trở nên uế oải.

Thân thể hần lão đảo một cái rồi ngồi xuống im lặng hô hấp. Một hồi lâu sau hần mới có cảm giác tốt hơn.

Mở hai mắt ra, bỗng nhiên ánh mắt của hần ngơ ngác nhìn thẳng về phía trước, hơn nữa cũng không cách nào chuyển dời.

Ở trước mặt của hần đã xuất hiện một người. Không! Đây không phải một người, mà chỉ là một sinh vật quý dị có hình thể của nhân loại. Một gia hỏa không có ngũ quan, chỉ có tứ chi, da thịt Hoàn thân trắng như tuyết, giống như từ lúc sinh ra chưa từng được tắm ánh nắng mặt trời.

Nhưng Khải Hoàn nuốt một ngụm nước miếng, hần không lỗ mắng hét lên. Đó không phải nói hần to gan lớn mật, mà là vì chẳng biết tại sao hần có một loại cảm giác thân thiết không nói thành lời với tên gia hỏa này.

Đây là một loại cảm giác thuần túy, hần đối với cái này gia hỏa dị thường yên tâm, tựa hồ người này chính là mình, hai người là một chỉnh thể, có điều hiện tại bị tách ra mà thôi.

Nhưng Khải Hoàn không có khuynh hướng tự sát, một chút cũng không có. Vì thế, hần cảm giác mình rất an Hoàn, vô cùng an Hoàn.

Ngẩng đầu lên, Nhưng Khải Hoàn dò xét cẩn thận sinh vật hình người quý dị này. Một lát sau hần dùng tay sờ lên người đối phương một chút. Cảm giác rất mềm mại giống như là da thịt của mình, nhưng mà sắc mặt Nhưng Khải Hoàn đột nhiên biến đổi. Hần kinh ngạc nhìn cánh tay của mình, trên mặt xuất hiện thần sắc khó có thể tin nổi.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Thân Thể Quý Dị

Nhung Khải Hoàn nhớ rõ, vừa rời hẳn dùng tay sờ vào sinh vật trước mặt, nhưng mà hẳn nhận được cảm giác như mình đang sờ vào thân thể của chính mình.

Trong đầu quay cuồng ngàn vạn ý nghĩ, Nhung Khải Hoàn lại đưa tay sờ lên người sinh vật này, sau đó biểu lộ kinh hãi trên mặt hẳn càng thêm nồng đậm. Bởi vì hẳn phát hiện, vô luận mình sờ vào bộ vị nào trên thân thể của sinh vật đó thì chính mình cũng có cảm giác đó. Hơn nữa, độ mạnh yếu lớn nhỏ khi chạm vào cũng đều cảm giác được.

Tựa hồ hẳn cùng với sinh vật này dùng chung một thân thể. Chuyện này...đến cùng là như thế nào?

Nhung Khải Hoàn thu tay lại, không phải là hẳn không muốn tiếp tục thử nữa, mà bởi vì hẳn có hơi đau vì lúc này có lẽ tay đánh sinh vật đó mấy cái thật mạnh, kết quả là chính hẳn nhe răng trợn mắt vì đau.

Mặc dù trên thân thể hẳn không hề có vết bầm nhưng cảm giác đau đớn kịch liệt mà hẳn nhận được không phải là giả. Nhung Khải Hoàn khẽ cắn môi nhìn thứ này, trong lòng hẳn suy nghĩ lung tung, không biết phải là như thế nào mới tốt.

Chẳng biết tại sao, hẳn lại không có ý niệm cầu cứu phụ thân mình. Từ sâu trong lòng hẳn thậm chí có ý nghĩ muốn che dấu chuyện này, không được để cho bất kì ai biết được.

Do dự suốt một buổi tối, hắn vẫn không nghĩ ra cách nào ổn thỏa. Bất quá, trải qua cả đêm nghiên cứu khiến hắn có một chút tâm đắc nho nhỏ. Sinh vật này có quan hệ với mình có lẽ là do nó từ trong óc mình biến hóa ra.

Bất quá, phát hiện lớn nhất là hắn có thể đưa ý niệm của mình vào cỗ thân thể này và làm cho nó cử động theo suy nghĩ của hắn.

Thí dụ như đưa tay, thí dụ như đi đường, thí dụ như. . . Tu luyện quyền thuật.

Đây không thể nghi ngờ là một phát hiện đáng nói nhất, bởi bên trong khối thân thể này có cấu tạo giống thân thể hắn như đúc. Mà ngoại trừ ngũ quan trên khuôn mặt còn mơ hồ thì chỉ cần ý niệm của hắn tiến vào bên trong thân thể sinh vật này là có thể điều khiển nó như là điều khiển thân thể của chính mình.

Gian phòng của Nhung Khải Hoàn không nhỏ, ở trong sảnh còn có một phòng luyện công tương đối lớn. Sau khi phát hiện bí mật này, trong sự hiếu kỳ hắn đã điều khiển cỗ thân thể này tiến nhập phòng luyện công, hơn nữa tại đó đánh một bộ quyền. Cuối cùng, Nhung Khải Hoàn đưa ra một kết luận, lực lượng vốn có, tốc độ cùng kỹ xảo của cỗ thân thể này không thua kém mình một chút nào.

Nếu như không phải biết rõ ý niệm của mình tồn tại trong thân thể đó thì hắn cơ hồ đã lạc lối trong đó. Hưng phấn cả đêm, cho đến khi sắc trời ngày thứ hai đã sáng rõ, hắn mới lưu luyến thu hồi ý niệm. Bất quá, tuy rằng đã thu hồi ý niệm nhưng thân thể quý dị cũng không có vì vậy mà té ngã, nó vẫn đứng nguyên tại chỗ giống như một con bù nhìn rơm (nguyên văn là cọc gỗ).

Nhung Khải Hoàn suy nghĩ cẩn thận rồi cuối cùng dấu nó vào gầm giường, hơn nữa còn trùm ga giường lên trên tránh để người khác nhìn

thấy.

Mở cửa phòng đi ra, tuy rằng cả đêm không ngủ nhưng tinh thần của hắn vẫn phấn khích vô cùng. Theo thói quen hắn đi tới hậu viện luyện công, thời điểm hắn đang định đánh quyền thì thanh âm của phụ thân hắn vang lên sau lưng.

- Khải Hoàn, hôm nay không cần luyện quyền.

Nhưng Khải Hoàn khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi lại:

- Vì sao ạ?

- Ha ha, vi phụ cho con luyện quyền là hi vọng con có thể ngưng luyện chân khí, giành lại mặt mũi cho cha. Nhưng mà...

Nhưng Dực Dương mỉm cười nói:

- Sau khi trải qua chuyện tình hôm qua thì vi phụ đã không có ý nghĩ này nữa. Chỉ cần một nhà chúng ta ở cùng với nhau đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Nhung Dực Dương, Nhung Khải Hoàn yên lặng cúi đầu.

Nhung Dực Dương cười ha ha:

- Cha biết trong lúc nhất thời con sẽ không có cách nào tiếp nhận, nhưng chờ khi con tới tuổi của cha thì tự nhiên sẽ hiểu.

Hắn than nhẹ một tiếng:

- Kỳ thật có đôi khi chúng ta cũng phải tin vào số mạng a. Nếu như số mệnh đã chú định thì của người sẽ thuộc về người, không phải của người thì có cố gắng thế nào cũng không đạt được.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn khẽ động, chẳng lẽ kỳ ngộ hôm qua chính là số mệnh của mình sao?

Nhung Dực Dương vỗ nhẹ vào lưng nhi tử nói:

- Hôm nay không cần phải luyện quyền nữa, con trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi. Ha ha, hơn mười năm rồi không có cho con ngủ một lần thoải mái tới trưa, người làm phụ thân ta đây thật cảm thấy xấu hổ.

Nhung Khải Hoàn bị phụ thân mình xô đẩy, hăn mơ mơ màng màng trở về phòng mình. Tuy rằng hăn nhận thấy được thần thái nhẹ nhõm của cha mình khi bỏ qua tất cả, nhưng trong lòng hăn lại không thể nào cao hứng được.

Mười mấy năm qua, mỗi ngày hăn đều cần cù tu luyện quyền pháp, thói quen này đã in thật sâu vào tận cốt tủy và máu thịt hăn. Ngưng tụ chân khí trở thành võ giả, vì phụ thân giành lại mặt mũi cho cha...đây là lí tưởng hăn được quán thâm vô số lần từ lúc còn bé, nhưng mà hôm nay trong vòng một đêm đã cải biến một cách long trời lở đất.

Thay đổi cực lớn như thế, có lẽ lấy mấy chục năm nhân sinh lịch duyệt như Nhung Dực Dương có thể bỏ qua, nhưng với một thiếu niên chưa tới mười lăm như Nhung Khải Hoàn thì khó mà chấp nhận.

Nhung Khải Hoàn nhàm chán ngồi trên ghế, lúc này mọi tạp niệm đã bị hăn vứt ra khỏi óc, tinh thần hăn chỉ nghĩ tới phải làm như thế nào mới ngưng luyện được chân khí.

Hơn mười năm tu luyện khiến hăn hiểu rằng, nếu như dựa theo phương pháp xử lý bình thường mà muốn tại thời điểm đánh quyền kích phát chân khí thì cơ hội cực kì thấp.

Thể chất của mỗi người bất đồng, nếu như hăn có thể đơn giản vượt qua một bước này thì một năm trước đã trở thành một võ giả hợp cách rồi,

làm sao còn phải đau khổ chờ đợi tới tận bây giờ.

Phương pháp xử lý chính quy đã không được thì chỉ còn cách mạo hiểm mà thôi.

Người tập võ tại thời điểm sinh tử tồn vong sẽ có cảm ngộ gấp trăm ngàn lần. Nghe nói chỉ cần qua được hoàn cảnh đó thì tu vi nhất định sẽ thăng tiến một khoảng lớn.

Chỉ là giống như Nhung Dực Dương nói, nếu như rơi vào tuyệt cảnh mà không thể đột phá thì kết quả chính là hài cốt không còn. Dùng thân thể yếu nhược của Nhung Khải Hoàn mà tiến vào thâm sơn khiêu chiến vương giả thì quả thực là tự tìm đường chết.

Thở dài một hơi, Nhung Khải Hoàn bất đắc dĩ thừa nhận chính mình cũng không có biện pháp gì tốt.

Ánh mắt hẩn chuyển sang chiếc giường gỗ. Bỗng nhiên, thân thể Nhung Khải Hoàn như là gấn lò xo nhảy dựng lên. Hai mắt hẩn lóe lên những tia sáng nhìn chăm chăm vào giường của mình.

Một cái ý niệm quỷ dị hiện lên trong đầu hẩn. Cổ thân thể thần bí kia là từ ẩn đường mình chui ra, ngoại trừ ngũ quan ra thì thân thể nó không có gì khác mình.

Mà càng khiến cho người ta sợ hãi thán phục chính là cổ thân thể này được ý niệm của hẩn khống chế. Nếu như hẩn đem ý niệm chuyển dời đến cổ thân thể này, sau đó tiến vào thâm sơn thì sẽ như thế nào?

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng của hẩn nổi lên xúc động mãnh liệt, hận không thể làm thử một phen xem sao. Bất quá, lúc này chính là giữa ban ngày, hẩn không muốn để cho tên gia hỏa không có ngũ quan này ra ngoài dọa người.

Nhung Khải Hoàn đứng ngồi không yên chờ tới khi màn đêm buông xuống, sau khi dùng bữa xong, hẩn vội vàng chào cha mẹ rồi về phòng mình.

Mẫu thân hẩn có chút kinh ngạc hỏi trượng phu, nhi tử của mình từ khi nào trở nên xúc động như vậy?

Mà Nhung Dực Dương thì cười an ủi, tiểu tử này cảm xúc bất định, chờ thêm một thời gian ngắn nữa sẽ ổn định lại thôi. Nhưng mà mặc cho sức tưởng tượng của Nhung Dực Dương có phong phú gấp vạn lần cũng không thể nào đoán được nhi tử bảo của mình đang muốn làm cái gì.

Sau khi trở về phòng, Nhung Khải Hoàn lập tức đem thần niệm bám vào cỗ thân thể không có ngũ quan kia, sau đó hẩn điều khiển cỗ thân thể này cẩn thận rời phòng ra khỏi trang viên.

Trang viên này trong vô số sảnh nghiệp của Nhung gia chỉ là một địa phương nhỏ bé không có chút thu hút. Vì thế, ở chỗ này cũng không có cường giả võ đạo tọa trấn, Nhung Dực Dương đã tu luyện quyền thuật vì thế hẩn chính là người lợi hại nhất nơi này.

Nhung Khải Hoàn đã nhận được chân truyền của Nhung Dực Dương, vì thế nhờ vào quyền thuật học được tự nhiên có thể dễ dàng né qua tất cả tai mắt của mọi người, sau khi linh xảo bay qua tường viện cao cao thì hẩn đã ra khỏi trang viên.

Sau khi ly khai trang viên, hẩn lập tức dùng hết sức lực chạy đi.

Bất quá lúc này đây, hẩn không phải tiến về phía những cây cổ thụ cao cao mà là phía sau núi - nơi mà không một ai trong trang viên dám xâm nhập.

Sau trang viên chính là một dãy sơn mạch cực lớn. Sơn mạch trùng trùng điệp điệp kéo dài tới nỗi cho dù trong tư liệu của Nhung gia cũng

không có một số liệu cụ thể. Sơn mạch không lồ như thế tự nhiên có thể dưỡng dục ra vô số cường giả.

Nghe nói tổ tiên Nhung gia đã từng cùng một vị bá chủ trong núi định ra kế ước, sau này phạm là nhân loại hoặc Linh Thú đạt đến tu vi nhất định thì không thể vi phạm hoạt động ở cửa vào hậu sơn.

Chính là vì như thế, trong trang viên mặc dù không có cao thủ tọa trấn, nhưng vô cùng yên bình, chưa từng phát sinh chuyện thú triều xâm nhập.

Nhung Khải Hoàn điều khiển cỗ thân thể xuyên qua rừng cây. Hãn kinh hỉ phát hiện tổ chất cỗ thân thể này còn mạnh hơn cả mình một khoảng lớn. Đặc biệt là trên phương diện sức chịu đựng có thêm nhiều ưu thế mà mình khó có thể sánh được.

Cỗ thân thể này trong lúc di chuyển tiêu hao năng lượng, vì thế nó đang không ngừng hấp thu năng lượng đến từ ngoại giới. Ưu thế này mà không biết vận dụng cùng phát huy thì coi chừng bị trời đánh (nguyên văn là thiên phạt) đó.

Cũng không biết chạy đi bao lâu, Nhung Khải Hoàn đột nhiên ngừng lại.

Khoảng cách này đã tương đối xa trang viên, tuy rằng hãn còn có thể cảm ứng được thân thể của mình tồn tại, nhưng không dám tiến vào sâu hơn nữa.

Bởi vì nhưng vào lúc này, hãn ần ần có một loại cảm giác nguy cơ. Tựa hồ có cái gì đó ẩn giấu ở trong bóng tối đang dùng hai mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Đây là một loại cảm giác như không hề tồn tại, nhưng trong lòng Nhung Khải Hoàn đang mãnh liệt cảnh báo.

Nhưng Khải Hoàn hạ thấp trọng tâm thân thể, hãn bày ra tư thế phòng thủ, sau khi đảo mắt một vòng, thân thể hãn đột nhiên quay về một phương hướng.

Hai đấm nắm thật chặt, hai chân tạo thành hình chữ bát (八), trên người hãn toát ra một tia quyền ý cường đại.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Ngưng Tụ Chân Khí

Trong tự nhiên, cảm giác của động vật không thể nghi ngờ là nhạy cảm nhất.

Trước đó một khắc khi có nguy cơ sắp phát sinh, chúng đều sẽ có phản ứng. Đặc biệt là khi bị thiên địch từ đằng xa nhìn thẳng, thường thường sẽ lập tức tiến vào trạng thái đề phòng.

Mà lúc này, phản ứng thân thể của Nhung Khải Hoàn trước nguy cơ không thua kém gì những động vật nhát gan và cẩn thận nhất.

Mặc dù không có bất kì điều gì báo hiệu, nhưng hãn vẫn cảm giác được trong lùm cây, nơi có gốc đại thụ kia ẩn giấu một tên gia hỏa vô cùng khủng bố, thực lực của nó mạnh hơn mình rất nhiều lần.

Có lẽ là bởi vì thấy Nhung Khải Hoàn bày ra tư thế phòng ngự khiến cho sinh vật nấp trong lùm cỏ biết rõ nó đã mất đi cơ hội đánh lén. Vì thế, nó phe phẩy cái đuôi, nghênh ngang đi ra.

Nhung Khải Hoàn điều khiển thân thể không có ngũ quan, nhưng tốt xấu vẫn có con mắt, cái mũi, vì thế hãn thấy rõ ràng bộ dáng khổng lồ của con quái vật này.

Đây là một đầu dã thú hung mãnh có hình thể cực lớn, màu lông vàng mọc trên thân mình, một đường vân màu đen bao trùm thân thể cực lớn của nó. Cái đầu của cự thú này tựa hình tròn, cả khuôn mặt là một lớp lông mao, lỗ tai hơi ngắn giống nửa hình tròn. Tứ chi của nó cường tráng hữu lực, cái đuôi vừa thô lại dài, bên trên cũng có những đường vân màu đen,

mà nơi vĩ tiêm có thêm một cái vòng màu đen khiến người ta kinh hồn táng đảm.

- HỒ!!!

Hoàn thân Nhung Khải Hoàn lập tức căng ra, nếu như là bản thể của hãn ở đây thì giờ phút này sợ là đã sớm đổ mồ hôi đầm đìa rồi.

Hãn không ngờ tới chính mình lần đầu lên núi, dĩ nhiên lại gặp được một sinh vật khủng bố như thế.

Hồ Khiếu sơn lâm, tại rừng núi ở hậu sơn này nó chính là bá vương của dã thú.

Dưới sự chỉ bảo nghiêm khắc của phụ thân, Nhung Khải Hoàn chưa bao giờ lười biếng tu luyện quyền thuật. Vì thế, kiến thức cơ bản của hãn cực kỳ vững chắc, nhưng mà hơn mười năm khổ công tu luyện dường như trong một khắc này gặp bá vương rừng núi đều mất sạch.

Tim của hãn đập như sấm dội, tay chân lạnh buốt, thậm chí có một loại cảm giác Hoàn thân mềm yếu vô lực.

- Cái gọi là cửu tử nhất sinh, chính là đưa chính mình vào hoàn cảnh cửu tử nhất sinh. Nếu như không có thể đột phá thì kể quả chỉ có con đường chết.

Lời nói của phụ thân vang vọng bên tai, chỉ là đến thời khắc này Nhung Khải Hoàn mới chính thức minh bạch hàm ý của những lời này.

Sinh tử tồn vong và tự hành tu luyện quyền thuật ngày thường là hai khái niệm hoàn Hoàn bất đồng.

Thời điểm đối mặt với Mãnh Hồ, hãn căn bản không cách nào thể hiện ra những thành quả đã khổ tu trước kia, lại càng không cần nói tới tiến tới

kích phát tiềm năng, phát huy vượt xa người thường.

Bá vương rừng núi rất thông minh, nó lập tức cảm nhận được nhân loại trước mặt đang trở nên sợ hãi.

Rống!!!

Mãnh hổ gào thét, thiên động địa diêu.

Con quái vật khổng lồ có ít nhất 300 kg trở lên mang theo một luồng gió tanh tươi hung mãnh nhảy tới.

Ah!!!

Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên trợn hai mắt lên, ngay tại một khắc khi mãnh hổ nhào tới, hãn rốt cục đã thoát khỏi sự sợ hãi, tuy tay chân vẫn hơi nhũn ra nhưng vẫn dũng cảm xông tới.

Lúc này, Nhung Khải Hoàn quên đi mình đang điều khiển cỗ thân thể này, trong mắt hãn hiện giờ chỉ còn lại đầu mãnh hổ đang vồ tới.

Nắm đấm của Nhung Khải Hoàn đập vào trên người mãnh hổ, nhưng một quyền ngưng tụ khí lực Hoàn thân này không cách nào ngăn cản lực lượng của mãnh hổ.

Hổ trào cực lớn vỗ vào người Nhung Khải Hoàn, một luồng lực lượng cường đại đánh bay hãn ra ngoài.

Ầm~

Nhung Khải Hoàn đập vào một cây đại thụ, lực đạo mạnh tới nỗi làm cho hãn có cảm giác choáng váng, tùy thời đều có thể hôn mê.

Hãn cảm thấy Hoàn thân đau đớn không chịu nổi, tựa hồ một đòn của mãnh hổ đã làm gãy nát xương cốt Hoàn thân hãn.

Tiếng rống của mãnh hổ quanh quần bên tai Nhung Khải Hoàn, dường như nó bị một quyền của hãn chọc giận, vì thế lại nhào người vồ tới.

Nhung Khải Hoàn nỗ lực mở hai mắt ra, hình ảnh hãn thấy được là một khuôn mặt dữ tợn khủng bố của bách thú chi vương. Mùi tanh hôi xông vào mũi khiến hãn có cảm giác đang đưa thân vào trong một ao máu.

Tử vong không ngờ lại gần tới như thế.

Bất luận kẻ nào tại thời khắc này đều có thể rõ ràng thấy được bước chân tử vong chậm chạp tới gần.

Một sự sợ hãi không cách nào hình dung lập tức bao phủ tâm trí Nhung Khải Hoàn.

Thời gian tựa hồ trở nên trì hoãn chậm lại, tinh thần lực của hãn dùng một loại tốc độ không bình thường tăng vọt. Đây không phải do tưởng tượng của Nhung Khải Hoàn mà là trước một khắc khi sinh linh cảm nhận được tử vong mà bộc phát.

Hãn cảm ứng được một cỗ lực lượng kì dị đột nhiên từ vùng đan điền dưới bụng được sinh ra.

Đây là một loại lực lượng vô cùng cường hãn, là lực lượng của sự cố gắng và tiềm năng trong lúc sinh tử tồn vong bộc phát.

Hãn giơ nắm đấm lên, một đoàn lực lượng từ vùng đan điền mới sinh ra lập tức trào tới hai nắm đấm nghênh đón thân hình của mãnh hổ.

Chỉ là lúc quả đấm của Nhung Khải Hoàn giơ lên thì cái miệng rộng của hổ đã hung hăng cắn vào cổ hãn. Lực lôi kéo cường đại tựa hồ muốn xé thân thể của hãn thành thành hai nửa.

Ba~

Tiếng oanh minh cực lớn vang lên, đầu mãnh hổ chừng 300 kg bị một quyền của Nhung Khải Hoàn đánh bay.

Nhung Cự Hồ không hổ là bách thú chi vương, tuy rằng bị lực lượng một kích khủng bố như thế đánh trúng, nhưng cái miệng khổng lồ cắn vào cổ Nhung Khải Hoàn vẫn không chịu nhả.

Ah!!!

Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, mồ hôi lạnh trên người hắn rơi xuống như suối, cơ bắp trên mặt không tự chủ được mà run rẩy.

Ngay tại một khắc khi hắn đánh trúng mãnh hổ thì cổ của hắn cũng bị nó cắn đứt. Trong ký ức của hắn khi đánh bay mãnh hổ thì ý thức của hắn cũng chìm vào bóng tối.

Bất quá, giờ phút này hắn đã minh bạch, đó không phải chính mình tử vong, mà là ý thức quý dị trên thân thể kì quái đó đã trở về bản thể.

Mắt nhìn thân thể của mình, Nhung Khải Hoàn vô ý thức sờ lên cổ cùng ngực và bụng.

Hắn rất cực xác định, cổ của mình không bị đứt, những chỗ xương gãy khi đập vào đại thụ cũng chưa từng phát sinh.

Nhấp nháy hai mắt, tuy rằng hắn cũng không rõ, vì sao lúc này thân thể mình lại bình thường, nhưng không thể nghi ngờ là một đại hảo sự đáng được ăn mừng.

Chỉ là một khi hắn hồi tưởng lại một màn vừa rồi thì trong lòng lại trở nên sợ hãi khó mà ổn định lại.

Rừng rậm phía sau núi không ngờ lại hung hiểm như thế, tùy tiện gặp một đầu Cự Hồ cũng đã suýt nữa để hấn đi xuống hoàng tuyến rồi.

Lúc này, hấn đối với lời nói của cha mình đã hoàn Hoàn tin phục.

Cái gì trong hoàn cảnh cử tử nhất sinh mới có thể đột phá cực hạn ah, đây quả thực là lừa gạt người chết không đền mạng. Nếu như võ tu ai cũng phải trải qua kinh nghiệm hung hiểm như thế mới tiến giai thì người có thể sống sót tuyệt đối trăm người không có một.

Kịch liệt thở dốc thật lâu, hấn mới cảm giác tốt hơn một chút.

Xuống giường, hấn thay đổi y phục bị ướt đi, nhìn quần áo Hoàn mồ hôi lạnh, Nhung Khải Hoàn lắc đầu tự giễu.

Ngày nào cũng tu luyện chăm chỉ mà lúc đó lại không thể phát huy ra bao nhiêu tác dụng, xem ra thực chiến cùng tu luyện khác nhau quá xa.

Có lẽ bởi vì là kinh nghiệm của tràng cảnh lần thứ nhất ác chiến nên tình huống giao chiến cùng Cự Hồ chung không biến mất mà vẫn hiện rõ mồn một trước mắt.

Nhung Khải Hoàn dứt khoát ngồi trên mặt đất, im lặng thể ngộ những cảm giác đã qua. Hấn nghĩ tới thời khắc cuối cùng, trong đan điền của mình xuất hiện một cỗ lực lượng quý dị, tuy rằng cỗ lực lượng đó còn nhỏ yếu và chỉ có một tia, nhưng chính nó đã đánh bay mãnh hổ ra ngoài.

Nếu như một tia lực lượng này mạnh mẽ hơn thì dù có gặp lại mãnh hổ đó, hấn sẽ không thể rơi vào kết cục như vừa rồi.

Tâm niệm chậm rãi trầm xuống, hấn kiệt lực hồi tưởng lại cảm giác của một khắc đó.

Phảng phất là phúc chí tâm linh (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn), ngay khi hắn còn đang đắm chìm cảm giác này thì bụng dưới của hắn đột nhiên nóng lên.

Một cảm giác rất quen thuộc, tuy rằng rất yếu, nhưng lực lượng đã bắt đầu ngưng tụ lại tại đan điền.

Hai mắt Nhung Khải Hoàn đột nhiên trợn lên, trên mặt của hắn toát ra vẻ mừng rỡ như điên.

Chân khí. . .

Đây tuyệt đối là chân khí.

Hắn ba tuổi bắt đầu tu luyện quyền thuật dưới áp lực của phụ thân.

Hơn mười năm qua, không một lần gián đoạn, trong thời gian này mặc dù hắn nắm vững trụ cột cơ bản, nhưng thủy chung không cách nào đột phá cửa ải cuối cùng, không cách nào nhờ quyền thuật mà ngưng tụ chân khí.

Nhưng mà hôm nay, sau trận chiến với mãnh hổ, Nhung Khải Hoàn cuối cùng đã thành công.

Cảm ứng đến trong đan điền vậ vện vện có một tia chân khí, ánh mắt của hắn trở nên mờ nhòe đi, ầm ầm có nước mắt.

Chân khí không chỉ là mục tiêu theo đuổi hơn mười năm nay không kể ngày đêm mà còn là kỳ vọng cả đời của phụ thân.

Hắn vĩnh viễn cũng không cách nào quên, Nhung Dực Dương lần thứ nhất nói Nhung Khải Hoàn bỏ cuộc đi, trên mặt Nhung Dực Dương hiện lên vẻ cô tịch và nhụt chí, loại biểu lộ khiến cho nam nhân như hắn cũng phải đau lòng.

Bất quá, giờ phút này hẳn không còn khúc mắc gì nữa, trong lòng hẳn tràn đầy kiêu ngạo.

Thời khắc sinh tử tồn vong quả nhiên có tác dụng và thu hoạch vô cùng lớn.

Tuy rằng đã trải qua ác đấu với mãnh hổ nhưng hết thảy những điều này vô cùng đáng giá.

Đứng dậy mở cửa phòng, Nhung Khải Hoàn sải bước đi ra ngoài.

Mặc dù lúc này trăng sao vẫn chưa lặn, nhưng Nhung Khải Hoàn rất kích động muốn đem tin tức tốt này chia sẻ cùng phụ thân. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt khiến Nhung Khải Hoàn không thể đè nén.

Tuy rằng chân khí trong đan điền không nhiều, nhưng sau khi chân khí được sinh ra đã làm cho hắn bước vào một cảnh giới mới.

Mượn ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, hoàn cảnh chung quanh khắc sâu vào trong tầm mắt hắn, con đường quen thuộc trở nên lạ lẫm nhưng lại càng thêm rõ ràng.

Hết thảy mọi thứ chung quanh khiến cho hắn có một cảm giác vô cùng mới mẻ, giống như thế giới cũng có tính mạng, có thể "sống" như con người.

Rất nhanh hắn đi tới cửa phòng của cha mẹ mình.

Thoáng do dự một chút, Nhung Khải Hoàn giơ tay lên gõ vào cửa, trong đêm tối thanh âm này vô cùng chói tai.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Nhung Thị Bồn Gia (Người Trong Gia Tộc Nhung Thị)

- Ai đó?

Thanh âm có vẻ không vui từ trong phòng vang lên.

Đây là tiếng nói Nhung Khải Hoàn từ nhỏ dị thường quen thuộc, dù nó như tiếng quất roi nhưng cũng chính nhờ nó mà hắn có thể khổ tu quyền thuật hơn mười năm như một ngày. Hơn nữa còn tích lũy nội tình cường đại cho tới hôm nay thuận lợi ngưng tụ ra một tia chân khí.

Trên mặt lộ ra một tia tươi cười, Nhung Khải Hoàn thấp giọng nói:

- Cha, là con đây.

- Há? Khải Hoàn à? Con chờ một chút.

Trong vòng trăm dặm, trang viên này là một sản nghiệp của Nhung gia, vì thế không có một thế lực nào dám tới khiêu khích. Hơn nữa mãnh thú, dã thú sau núi cũng nhận được ước thúc từ một tồn tại thần bí nào đó mà không dám xâm phạm trang viên. Cho nên mấy chục năm qua Nhung Dực Dương tọa trấn ở đây, chưa bao giờ gặp chuyện có địch tập kích, vì vậy mà tính cảnh giác của hắn giảm đi nhiều.

Sau một lát, vợ chồng hai người Nhung Dực Dương cùng đi ra.

- Khải Hoàn, muộn như vậy tìm ta có chuyện gì?

Nhung Dực Dương trầm giọng hỏi.

Mà mẫu thân của Nhung Khải Hoàn dùng ánh mắt lo lắng nhìn nhi tử duy nhất của nàng.

Nhung Khải Hoàn mang trên mặt vẻ kích động không che dấu được, hẳn dù sao chỉ là một thiếu niên chưa đầy mười lăm tuổi mà thôi. Sau khi bất ngờ ngưng luyện ra chân khí mà còn bình tĩnh được thì mới gọi là kì quái.

- Cha, mẹ, hài nhi thành công rồi.

- Cái gì?

Vợ chồng Nhung Dực Dương hai mặt nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Nhung Khải Hoàn đảo mắt một vòng, hẳn hít sâu một hơi, một tay nắm lại đánh vào một cái áo khoác bên trong gian phòng.

Ngay tại một khắc này khi hẳn xuất quyền, chân khí trong đan điền lập tức dọc theo kinh mạch trào ra năm đấm.

- Ba!!!

Không có bất ngờ, cái áo khoác thừa nhận chân khí oanh kích, lập tức bị xé rách thành từng mảnh rơi trên mặt đất.

- Ah!

Vợ chồng Nhung Dực Dương cơ hồ đồng thời kinh hô lên.

Bất quá thanh âm của họ bao hàm ý tứ khác nhau.

Vẻ mặt Phương Tú Lệ kinh hãi, không biết nhi tử phát bệnh hay sao mà nửa đêm canh ba gõ cửa phòng vợ chồng nàng rồi đánh nát áo khoác. Nàng thầm nghĩ trong lòng, hẳn là đứa nhỏ này bị phụ thân bức bách luyện quyền đến phát điên mất rồi.

Nhưng mà một quyền này rơi vào trong mắt Nhung Dực Dương thì hoàn Hoàn bất đồng.

Cả đời hẳn luôn mơ ước làm thế nào để ngưng luyện chân khí, vì thế hẳn đối với hiệu quả của chân khí thập phần hiểu rõ.

Nhìn thấy nhi tử tùy tiện đánh ra một kích không ngờ có uy năng cường đại như vậy, hẳn lập tức minh bạch, tiểu tử này tám chín phần mười là thành công ngưng luyện ra chân khí rồi.

Đưa tay ra, ngón tay của Nhung Dực Dương có hơi run rẩy, hẳn chỉ vào nhi tử của mình, kinh hỉ xác nhận:

- Con...Thành công???

Nhung Khải Hoàn gật đầu liên tục :

- Vâng, cha, hài nhi không phụ kỳ vọng của người, con đã thành công.

- Tốt, tốt, tốt.

Nhung Dực Dương nói ba tiếng tốt liên tiếp, chữ sau nhấn mạnh hơn và vui mừng hơn chữ trước.

Tâm nguyện mấy chục năm luôn canh cánh trong lòng, rốt cục hôm nay đã được thỏa nguyện. Hơn nữa còn vào lúc hẳn đang định buông tha thì lại hoàn thành. Mất mà được khiến cho hẳn tràn đầy cuồng hỉ.

Phương Tú Lệ giật mình một hồi, nàng hỏi:

- Khải Hoàn, con đã ngưng tụ ra chân khí?

Dù sao nàng cũng là nữ nhân thân mật với hai phụ tử này nhất, tuy rằng chưa bao giờ tu luyện qua võ đạo, nhưng mà đối với truy cầu lớn nhất của hai cha con thì vô cùng hiểu.

Lúc này nhìn thấy bộ dáng vui sướng của hai người, tự nhiên cũng đoán được vài phần.

Nhung Khải Hoàn lên tiếng:

- Mẹ, hài nhi xác thực đã ngưng luyện ra chân khí.

Đôi mắt Phương Tú Lệ sáng lên nói:

- Lão gia, đây chính là đại hỷ sự ah. Khải Hoàn trước mười lăm tuổi thành công ngưng luyện ra chân khí, có thể thành truyền nhân của nội đường trong gia tộc a.

Nhung Dực Dương đi qua đi lại trong phòng, một lát sau, hân hỉ cực bình tĩnh trở lại.

- Khải Hoàn tuy rằng ngưng luyện ra chân khí, nhưng hân vẫn sắp tròn mười lăm tuổi mới làm được điểm này.

Âm thanh của Nhung Dực Dương chậm lại:

- Trong trang viên của chúng ta tự nhiên là độc nhất vô nhị, nhưng mà ở đối với cả gia tộc thì không có gì thu hút. Bất quá. . .

Khóe miệng của hân toát ra vẻ mỉm cười:

- Chỉ cần có thể cô đọng ra chân khí, hơn nữa là đệ tử gia tộc thì có thể gia nhập nội đường. Hắc hắc, tiền đồ ngày sau còn hơn xa ta.

Phương Tú Lệ liên tục gật đầu, bất kỳ nữ nhân nào khi nghe nói nhi tử của mình có đại tiền đồ thì đều cảm thấy rất cao hứng.

Nhung Dực Dương trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

- Khải Hoàn, con trở về hảo hảo củng cố lại chân khí. Ba ngày sau, vì phụ dẫn con trở lại bốn gia để con tiếp nhận khảo hạch chân khí. Một khi vượt qua kiểm tra, con sẽ trở thành một trong những thành viên của đệ tử trong nội đường.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu mạnh một cái, trong mắt của hắn tràn đầy vui mừng.

Chân khí này một khi ngưng luyện thành công, như vậy trừ phi là tẩu hỏa nhập ma hoặc là đan điền bị tổn thương, nếu không sẽ không thể biến mất.

Bất quá vừa mới ngưng luyện sau khi thành công, chân khí sẽ không ổn định, vì thế cần phải tu luyện mấy ngày tiến hành củng cố.

Cáo biệt cha mẹ, Nhung Khải Hoàn về tới phòng của mình. Chỉ là đêm nay, một nhà ba người đều hưng phấn không thể nào ngủ được.

Về phòng, Nhung Khải Hoàn một lần nữa hồi tưởng lại đủ loại tràng cảnh cùng mãnh hổ chém giết và có điều ngộ ra.

Kỳ thật, hắn rất muốn vào núi nhìn một cái xem cỗ thân thể kì dị kia như thế nào. Nhưng đáng tiếc chính là vô luận hắn có dùng ý niệm thế nào thì cỗ thân thể kỳ lạ kia đều giống như đã biến mất.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Nhung Khải Hoàn nhắm hai mắt lại, im lặng cảm ứng năng lượng kỳ dị trong đan điền.

Sau khi tu luyện ra chân khí thì có thể sử dụng bí pháp để không ngừng rèn luyện cùng tích súc chân khí, hơn nữa khiến cho nó dần dần cường đại.

Chỉ là phương pháp tu luyện chân khí tại bất kỳ môn phái nào đều thuộc về bí mật bất truyền. Nhung Dực Dương mặc dù là đệ tử trực hệ

Nhung gia nhưng không có chân khí, vì thế căn bản không cách nào tiếp xúc điều cơ mật này.

Nhung Khải Hoàn tuy rằng tu luyện ra chân khí, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cảm ứng một đám năng lượng kỳ dị trong đan điền mà không thể tiến hành bồi dưỡng.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên khẽ động, hần nghĩ tới một chuyện. Chính mình sở dĩ có thể cô đọng chân khí, đó là bởi vì chiến một trận cùng mãnh hổ trong núi. Tại sinh tử tồn vong trước mắt mà thành quả quyền thuật khổ tu nhiều năm triệt để bộc phát, do đó kích phát tiềm năng nhất cử thành công.

Bất quá, nếu như không có cỗ thân thể kỳ lạ đó thì cho dù chính mình mặc dù có thể ngưng tụ ra chân khí, nhưng kết quả vẫn là đầu thân mỗi thứ một ngã rồi.

Hết thảy công lao đều là từ cỗ thân thể kì dị hay là nói cỗ khí lưu quỹ dị trong ấn đường của hần. Nếu như không có nó thì hiện giờ hần cũng không thể có thành tựu như hiện giờ.

Trong lòng khẽ nhúc nhích, ý niệm lập tức tập trung ở bên trong ấn đường.

Hần kinh ngạc phát hiện, hôm qua rõ ràng đã dùng hết khí lưu, nhưng giờ phút này nó đã đầy trở lại. Hơn nữa, càng làm cho hần cảm thấy vui mừng chính là số lượng cỗ khí lưu này gia tăng thêm một tia nhỏ.

Tuy rằng chỉ vụn vụn chỉ thêm một tia nhưng kết quả này cũng khiến hần vui mừng như điên rồi.

Đại hỉ qua đi, hần suy nghĩ một hồi rồi quyết định không đem bí mật này nói cho bất luận kẻ nào. Cho dù là đối mặt cha mẹ của mình cũng không thể nói ra.

o0o

Ba ngày sau, chân khí trong cơ thể của Nhung Khải Hoàn đã hoàn Hoàn củng cố.

Hơn nữa, hẳn ngoài ý muốn phát hiện tuy rằng chưa nắm giữ tu luyện chân khí phương pháp. Nhưng mà chân khí trong đan điền vẫn có thể chậm rãi gia tăng. Chỉ là nếu so tốc độ tăng lên với khí lưu trong ấn đường thì không thể bằng được.

Bất quá điều này vẫn khiến cho hẳn tương đối hài lòng.

Nhung Dực Dương cũng đã chuẩn bị mọi chuyện mang theo nhi tử cõi một con ngựa cao to, dưới ánh mắt hâm mộ của tất cả hạ nhân trong trang viên tới đại viện bốn gia cách nơi này mười dặm.

Phạm vi trong vòng trăm dặm, Nhung gia chính là đại tông tộc.

Cao thủ cường giả tu luyện võ đạo trong gia tộc rất đông, ngay cả so với khu vực Vân Đàm cũng được coi như một dòng họ có thế lực.

Nhung thị bốn gia nằm ở một nơi có khung cảnh mỹ lệ bên trong khu vực Vân Đàm, đây là một nơi bình nguyên trải rộng dưới bầu trời bao la vô cùng yên bình.

Nơi này, đệ tử Nhung gia cùng với nô bộc tối thiểu vượt qua mười vạn người. Quy mô như thế ngay cả xưng là thành trấn cũng không quá.

Vây quanh khu vực này là một cái tường thành vô cùng cao lớn. Tường thành này thủ hộ Nhung gia, nếu có địch nhân muốn tiến tới mà không trả một cái giá đắt thì đừng nghĩ tiến được vào bên trong.

Bất quá, Nhung Dực Dương tuy rằng không còn địa vị trong gia tộc, nhưng nhưng hẳn dù sao vẫn là đệ tử trực hệ của Nhung gia.

Vì thế, khi hắn lấy ra yêu bài chứng minh thân phận thì đơn giản tiến nhập bên trong.

Nhưng Khải Hoàn lần đầu tiên tiến vào thành trấn, hắn nhìn mọi người chen chúc bốn phía, trong đôi mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Nhưng Dực Dương nhìn nhi tử đối với cái gì cũng có hứng thú, hắn lắc đầu cười khờ, trong lòng thầm kêu một tiếng hổ thẹn.

Hơn mười năm, mỗi ngày hắn đều bắt buộc nhi tử luyện công, không có một ngày lười biếng, nhưng mà lại chưa bao giờ mang theo nhi tử ra ngoài du ngoạn, buông lỏng tâm tình.

Chính mình thật không xứng làm một phụ thân a.

Mặc cho Nhung Khải Hoàn đi dạo bên trong thành trấn gần nửa canh giờ, Nhung Dực Dương mới đưa hắn vào đại viện bốn gia.

Tuy rằng gọi là bốn gia đại viện, nhưng trên thực tế, đây cũng là một tòa nhà bình thường như những kiến trúc bình thường trong thành.

Chỉ là nếu không đủ thân phận địa vị, căn bản không cách nào tiến vào bên trong.

Nhung Dực Dương cầm yêu bài đệ tử trực hệ Nhung gia mang theo nhi tử tiến vào đại viện, sau đó đi tới kiến trúc cao nhất nơi này.

Nhung Dực Dương mỉm cười nói:

- Khải Hoàn, đây chính là địa phương khảo thí chân khí cùng tư chất của môn hạ đệ tử trong gia tộc. Hắc hắc, chỉ cần con thông qua được khảo thí là có thể đạt được thân phận nội đường nội đường, hơn nữa có thể tiến vào học đường bồi dưỡng võ đạo.

Nhung Khải Hoàn nhẹ nhàng ứng tiếng, trong lòng vô cùng chờ mong.

Trong lòng Nhung Dực Dương than nhẹ một tiếng, kiến thức của hắn vượt qua xa nhi tử. Tuy nói nhi tử đã ngưng luyện ra chân khí, nhưng sắp tới đã tròn mười lăm tuổi mới ngưng luyện thành công. Hắn khẳng định có thể tiến vào nội đường tu luyện, hơn nữa ngày sau thành tựu hơn xa chính mình, nhưng nếu là nói muốn trở hết tài năng trong gia tộc có nhân tài đông đúc thì không có khả năng.

Tiến vào Thí Kim đường, Nhung Dực Dương thu liễm tâm thần, hắn đảo mắt một vòng, đôi mắt sáng ngời mang theo nhi tử bước về phía một lão giả.

Đi tới bên người lão nhân, Nhung Dực Dương dùng thanh âm cung kính nói:

- Minh thúc, đã lâu không gặp, tiểu chất đến thăm ngài đây.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Thí Kim Đường

Lão nhân nọ nhắm hờ hai mắt, lưng dựa vào ghế, bộ dáng nhàn nhã bắt chéo chân giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi nghe tiếng chào của Nhung Dực Dương thì lông mày của lão khẽ nhíu lại, mở hai mắt ra, thần sắc mang theo vẻ không kiên nhẫn hỏi:

- Là Dực Dương à? Người tới đây làm gì?

Tuy rằng lão nhận ra Nhung Dực Dương, nhưng vấn đề là tiểu tử này sớm đã bị đẩy tới một trang viên xa xôi hẻo lánh, có thể nói là thoát ly khỏi tầm mắt của gia tộc hơn mười mấy năm.

Và tuy rằng cha ruột của Nhung Dực Dương là một dũng tướng trong gia tộc, dù lão nhìn thấy cũng phải cung kính mười phần.

Nhưng Nhung Dực Dương bởi vì không thể ngưng luyện chân khí, nên chính vì thế cũng chưa từng được phụ thân vờ gặp.

Tiểu nhân vật như vậy, tự nhiên không thể lọt vào mắt của Nhung Kiệt Minh lão.

Nhung Dực Dương khom người xuống, cung kính nói:

- Minh thúc, tiểu chất đã lâu chưa gặp ngài, vì thế...

- Đừng nói nhảm nữa.

Lông mày của Nhung Kiệt Minh nhăn lại, lão vung tay ngắt lời y:

- Người sẽ không vô duyên vô cớ tới gặp lão phu. Hừ! Có chuyện gì thì nói thẳng, nể mặt phụ thân người, lão phu sẽ giúp người lần này.

Lời nói của lão dù tỏ ra hào sảng nhưng ẩn ý bên trong lại mườì phần rõ ràng.

Nhung Dực Dương liên tục gật đầu:

- Đúng vậy đúng vậy. . .

Y quay người kéo khê Nhung Khải Hoàn tới trước lão già, cẩn thận nói:

- Minh thúc, đây là nhi tử của ta, Khải Hoàn. Khải Hoàn, mau gọi Minh gia gia.

Nhung Khải Hoàn cất cao giọng gọi:

- Minh gia gia.

Nhung Kiệt Minh quan sát Nhung Khải Hoàn một hồi rồi mới cười:

- Là đứa nhỏ này sao? Ha ha, các người tới nơi này, chẳng lẽ là muốn kiểm tra cho nó?

Lấy tuổi tác của lão, lại thêm đã làm việc tại Thí Kim đường vài chục năm, dĩ nhiên là đoán được ý đồ của phụ tử họ.

Nhung Dực Dương vội vàng nói:

- Đúng vậy! Minh thúc thần mục như điện.

Trên mặt y lộ ra vẻ tươi cười lấy lòng:

- Minh thúc, đứa nhỏ này từ nhỏ khổ luyện quyền thuật, mấy ngày trước đây rốt cục ngưng luyện chân khí thành công, vì thế ta dẫn nó tới

kiểm tra.

- Sao? Đã ngưng luyện thành công chân khí?

Thần sắc của Nhung Kiệt Minh hơi động một chút, đôi mắt luôn hờ hững rốt cục đã có một tia biến hóa, lão nhìn về phía nhìn về phía Nhung Khải Hoàn với vẻ thân mật rồi hỏi:

- Khải Hoàn đúng không, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Nhung Khải Hoàn không chút do dự đáp:

- Qua ba tháng nữa thì hài nhi được mười lăm tuổi.

- Còn ba tháng nữa?

Da mặt Nhung Kiệt Minh khê giật giật, vẻ nhiệt tình trong mắt lão lập tức nhạt đi rất nhiều.

Trước mười lăm tuổi có thể ngưng luyện chân khí, đối với phụ tử Nhung Dực Dương là một đại sự kiện, nhưng mà đối với Nhung Kiệt Minh mấy chục năm nay ở Thí Kim Đường, từng gặp qua vô số đệ tử kiệt xuất của Nhung gia thì độ tuổi này quả thực không đáng nhắc tới.

Môn hạ đệ tử như thế tuy cũng có thể tiến vào nội đường, nhưng tiền đồ phát triển ngày sau hết sức có hạn, thật không đáng để lão lấy lòng bọn hắn.

Đương nhiên, với sự lão luyện của Nhung Kiệt Minh thì không có khả năng vô duyên vô cớ mà đi đắc tội một đệ tử nội đường trong tương lai.

Ho nhẹ một tiếng, lão nói:

- Nếu đã ngưng tụ ra chân khí, vậy dựa theo quy củ liền có tư cách miễn phí tiến hành khảo nghiệm tư chất.

Lão đứng dậy quát lớn:

- Người đâu? Lấy Thí Kim Thạch ra cho lão phu.

Trong Nhung gia thì lão già này vốn không tính là gì, nhưng ở nơi đây lại là một võ giả có tư cách lão thành.

Sau tiếng quát nhẹ của lão, lập tức có người vội vàng chạy đi, sau một lát người nọ trở về, trong tay cầm hai khối Ngọc Thạch có màu sắc bất đồng.

Hai khối Ngọc Thạch kích cỡ như nhau, đều to bằng nắm tay. Bất quá, một khối trong đó có màu sắc hơi vàng, mà khối còn lại thì hoàn mỹ vô cùng, thậm chí còn lóe ra một tia lưu quang nhàn nhạt.

Sắc mặt Nhung Kiệt Minh trầm xuống, tức giận mắng:

- Ngu ngốc, sao ngay cả Thí Kim Thạch của Linh giả cũng lấy ra. Hừ, không biết vật ấy rất trân quý sao, nếu như sơ sẩy mà hư hại đi thì tiểu tử ngươi đền nổi sao.

Mặt người thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi mang Ngọc Thạch đến đỡ bưng, nhưng trong lòng thì thầm mắng, lão già bất tử, chính lão không nói rõ thì ta làm sao biết.

Nhưng dù trong lòng gã có tức giận đến mấy cũng không dám ở chỗ này tranh luận với Nhung Kiệt Minh, gã cúi thấp đầu xuống khúm núm nói:

- Minh lão, nếu vậy để tôi đem nó cất đi.

- Hừ, thôi đi.

Nhung Kiệt Minh do dự một chút lại nói:

- Láu táu bộp chộp như người chỉ làm cho người khác thêm lo lắng, đợi một lát nữa hãy cất cùng đi.

Lão tự tay lấy khối ngọc thạch màu vàng đưa cho Nhung Khải Hoàn, chậm rãi nói:

- Khải Hoàn à, đây là Thí Kim Thạch của là võ giả. Nếu như chưa tu luyện ra chân khí mà nói, chỉ cần người dùng sức nắm, sau thời gian một chén trà nhỏ, tảng đá này sẽ phóng xuất ra hào quang, căn cứ vào độ mạnh yếu của nó có thể phán đoán ra tư chất võ đạo của người.

Hơi ngừng lại một chút, lão nói:

- Bất quá, hiện tại người đã ngưng tụ ra chân khí thì không cần phiền toái như thế nữa. Ha ha, chỉ cần người vận chân khí đưa vào bên trong Thí Kim Thạch, nó có thể lập tức biểu hiện ra tư chất của người.

Đại sảnh của Thí Kim Đường khá đồ sộ, bởi vì lúc này không phải là thời điểm kiểm tra số lượng lớn, có điều xung quanh luôn có tầm mười người túc trực. Bây giờ, không hẹn mà gặp đều nhìn cả về phía này.

Đệ tử Nhung gia đến Thí Kim Đường tiến hành khảo thí là một việc hết sức bình thường, một năm bọn họ xem không biết bao nhiêu lần. Giờ phút này sở dĩ chú ý như vậy, hoàn toàn là bởi vì không có việc gì, cho nên mới nhàn nhã coi náo nhiệt mà thôi.

Nhung Khải Hoàn ứng tiếng, hắn đưa hai tay ra tiếp nhận Thí Kim Thạch từ trong tay của Nhung Kiệt Minh. Sau đó hít thật dài một hơi, chân khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển.

Bên trong đan điền, một tia lực lượng kì dị giống như là binh sĩ nhận được quân lệnh, lập tức hướng về phía trên phóng đi, trong nháy mắt đã tới bàn tay của hắn, xông vào bên trong Thí Kim Thạch.

Nhung Khải Hoàn tuy vậy nhưng biết rất rõ uy lực cường đại của chân khí, đừng khinh thường một tia nho nhỏ này, bởi một khi nó bạo phát lập tức có thể đánh bay cả một cái đầu mãnh hổ cực lớn.

Vì thế, lúc hãn phóng thích chân khí, trong lòng vẫn còn có chút băn khoăn, nếu không cẩn thận làm Thí Kim Thạch vỡ nát thì kết cuộc cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhưng mà độ cứng rắn của Thí Kim Thạch không ngờ đã vượt xa dự liệu của hãn.

Chân khí trong đan điền Nhung Khải Hoàn ùn ùn xông vào Thí Kim Thạch chẳng hề như là ném đá xuống biển, căn bản không tạo ra chút ảnh hưởng nào.

Bất quá, sau khi bị chân khí kích thích, mặt ngoài Thí Kim Thạch lập tức tỏa ra một vầng sáng mờ mịt. Vầng sáng này không hề chói mắt mà ngược lại rất mỏng manh, tựa hồ như có như không.

- Chà..!!!

Vài tiếng thở dài chậm rãi vang lên, những người nhàn rỗi bên ngoài thu hồi ánh mắt, lại có người lắc đầu mỉm cười:

- Ta đã sớm biết mà, sắp tới mười lăm tuổi mới ngưng luyện chân khí, tư chất cỡ này đương nhiên không thể khá được.

Nhung Khải Hoàn đảo mắt một vòng, nhìn vẻ mặt thản nhiên của mọi người, trái tim hãn đập thành thịch.

Từ trong ánh mắt của họ, hãn nhận thấy một tia khinh thường, mà ngay cả Nhung Kiệt Minh lúc này còn cười với hãn thì hiện giờ chỉ khẽ nhếch miệng, lộ ra một nét gì đó rất không vừa lòng.

Hắn lập tức minh bạch, tư chất của mình cũng không tốt... ít nhất, đám võ giả trong Thí Kim đường chẳng hề coi trọng tương lai của hắn chút nào.

Sắc mặt của Nhung Dực Dương đỏ lên, y cố gắng nói:

- Minh thúc, người xem. . .

Nhung Kiệt Minh hờ hững lên tiếng:

- Khải Toàn xác thực ngưng luyện ra chân khí, nhưng tư chất của nó...

Lão lắc đầu nói:

- Có thể ngưng luyện chân khí đã xem như không tệ, ha ha, dựa theo tộc quy, chỉ cần trước mười lăm tuổi ngưng luyện ra chân khí, thì có thể trở thành đệ tử nội môn.

Nhung Dực Dương nghe vậy đại hỉ, chỉ cần có thể trở thành nội môn đệ tử, dù là chỉ miễn cưỡng đạt quy cách cũng đã thay đổi cuộc đời của con trai mình. Cơ hội này, y đương nhiên không có khả năng buông tha.

Nhung Dực Dương khom người vái Nhung Kiệt Minh thật sâu, hẳn nói:

- Đa tạ Minh thúc!

Nhung Kiệt Minh phát tay nói:

- Người không cần cảm ơn ta, lão phu chỉ làm theo đúng tộc quy mà thôi.

Lão liếc nhìn Nhung Khải Hoàn, chậm rãi nói:

- Có điều, người cũng đừng nên ôm hy vọng quá nhiều, đứa nhỏ Khải Toàn này có thể ngưng tụ ra chân khí đã rất không dễ dàng, nhưng nếu còn

muốn tiến một bước chỉ e là rất khó khăn.

Lão từng chứng kiến nhiều người vì được tiến vào nội đường mà vui mừng quá đỗi, nhưng về sau lại bất hạnh rơi rụng, chính vì thế ở thời điểm này mới tạt một chậu nước lạnh nhắc nhở một chút.

Nhưng Dực Dương ngăn người, y cười khở một tiếng:

- Vâng, Dực Dương minh bạch.

Con mình gần mười lăm tuổi mới ngưng tụ chân khí thành công, mặc dù có tư cách tiến vào nội đường, nhưng tư chất nó như thế nào, y đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng không có khả năng bám lấy hy vọng quá xa vời.

Nhưng Khải Hoàn cúi đầu, hai tay không tự chủ được nắm chặt lại.

Hưng phấn cùng vui mừng trên đường đi tại thời khắc này đã toàn bộ biến mất, đáy lòng của hắn nổi lên một cảm giác nhục nhã vô lực.

Không phục! Hắn không phục.

Đúng vậy, hơn mười năm ròng ngày nào như ngày ấy cố gắng không hề lười biếng, sau khi điều khiển thân thể kỳ dị kia tiến vào núi sâu, đối mặt với chúa tể sơn lâm mà bộc phát tiềm lực, thiên tân vạn khổ mới ngưng tụ ra chân khí, không ngờ lại bị người ta đối đãi ơ thờ như thế.

Mặc dù không ai nói với hắn cái gì, nhưng thần sắc cùng ý tứ của bọn họ lại bộc lộ khá rõ ràng.

Chỉ là, dù cảm giác này rất nhục nhã và uất ức, nhưng hắn làm gì có năng lực mà thay đổi.

Có lẽ, chỉ khi hắn tiến vào nội đường, nỗ lực phấn đấu, tu luyện đến cảnh giới hơn xa đám người ở đây thì mới có thể khiến bọn họ thay đổi được cách nhìn này.

Nhung Kiệt Minh khoát tay với gã thanh niên lúc này nói:

- Người đi lấy một cái thẻ bài đệ tử nội đường ra đây, nhân tiện đem Thí Kim Thạch cất đi.

Gã thanh niên kia đang định rời đi, lại nghe một người nói:

- Chậm đã, Minh thúc, dựa theo gia tộc quy củ, hẳn đã tu luyện ra chân khí, cũng có thể tiến hành kiểm tra linh lực miễn phí.

Nhung Kiệt Minh khẽ giật mình, cười nói:

- Đúng là lão phu sơ sót.

Tuy lúc này trên mặt lão vẫn cười túm tùm như trước, nhưng trong lòng đã có chút bất mãn. Tư chất của Nhung Khải Hoàn kém cỏi như thế, kiểm tra linh lực chẳng phải là lãng phí thời gian cùng tài liệu hay sao.

Chỉ là người nói lời đó là một nhân tài mới xuất hiện trong tộc, thân phận địa vị hơn xa Nhung Kiệt Minh, lão không thể vì chút việc nhỏ này mà đắc tội với người ta.

Cầm lấy miếng ngọc thạch tinh khiết hoàn mỹ trên tay thanh niên kia, Nhung Kiệt Minh giao cho Nhung Khải Hoàn, nói:

- Khải Hoàn, người thử xem đi.

Nhung Khải Hoàn hồ nghi hỏi lại:

- Tôi phải làm sao?

- Rất đơn giản, người tập trung tinh thần, không được phân tâm, nhìn kỹ vào khối ngọc thạch này là được.

Nhung Khải Hoàn gật nhẹ đầu, hần dựa theo lời của Nhung Kiệt Minh ngưng khí tụ thần, vùi ý thức vào trong Ngọc Thạch.

Mười mấy người bên trong Thí Kim đường không thèm để ý chút nào mà vẫn cười hà hà, ngay cả người đàn ông trung niên vừa lên tiếng cũng không cho rằng khối Ngọc Thạch này sẽ có gì thay đổi.

Nhưng chỉ một khắc sau, phảng phất như trong một cái chớp mắt, viên ngọc trong tay Nhung Khải Hoàn nhất thời bùng lên.

Một luồng sáng ngọc xinh đẹp khá chói mắt từ trong khe nứt của viên ngọc phóng ra ngoài. Luồng sáng này chiếu tỏ mọi khuôn mặt của những người xung quanh, làm lóa mắt bọn họ.

Lập tức, toàn bộ Thí Kim đường như lâm vào cảnh yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể dễ dàng nghe thấy....

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Linh Đường

Nhung Khải Hoàn nhắm hai mắt lại, theo lời của Nhung Kiệt Minh, hắn đem tinh thần tập trung vào ngọc thạch thì đột nhiên một chuyện kinh ngạc xảy ra, hơn nữa khiến hắn không biết phải làm sao?

Đó chính là khí lưu quý dị nơi ẩn đường của hắn bắt đầu tự chủ lưu động.

Phảng phất là bị vật chất nào đó trong ngọc thạch hấp dẫn, chúng xuyên qua ẩn đường chui vào bên trong Linh giả Thí Kim Thạch.

Tuy rằng Nhung Khải Hoàn đã phát hiện không ổn muốn ước thúc chúng lại, nhưng vẫn chậm một bước để khí lưu tiến vào trong ngọc thạch.

Sau đó, Linh giả Thí Kim Thạch bộc phát ra quang mang mãnh liệt.

Trong lòng hơi kinh hãi, Nhung Khải Hoàn lập tức ném Linh giả Thí Kim Thạch đi. Bởi vì hắn có một loại cảm giác nếu tiếp tục cầm nó trong tay thì đoàn khí lưu trong ẩn đường rất vất vả mới ngưng tụ sẽ tiến vào trong đó hết.

Ngay khi Nhung Khải Hoàn ném Thí Kim Thạch ra ngoài thì trong nháy mắt, quang mang trên ngọc thạch đột nhiên biến mất. Mà càng để cho hắn cảm thấy kinh ngạc là một cỗ lực lượng quen thuộc lực lượng lại từ bên trong Thí Kim Thạch trở về ẩn đường của mình.

Hắn sờ lên ẩn đường, cỗ lực lượng này sau khi dạo qua Thí Kim Thạch thì đột nhiên phản hồi. Hơn nữa, hắn còn phát hiện nó còn mạnh hơn

ban đầu một chút.

Tuy rằng chỉ vụn vụn có một tia, nhưng cũng đủ để cho hắn cảm thấy vui mừng rồi.

Cường độ khí lưu bên trong ấn đường gia tăng cực kỳ chậm chạp, căn bản hắn không tìm ra phương pháp xử lý. Nhưng mà hôm nay hắn đã có một lựa chọn.

Để cho khí lưu thần bí tiến vào bên trong Thí Kim Thạch, như vậy khi khí lưu trở về sẽ cường đại hơn.

- Ba!!!

Linh giả Thí Kim Thạch do Nhung Khải Hoàn ném ra ngoài không rớt trên mặt đất mà bị một nam tử trung niên vững vàng bắt vào trong tay.

Trong mọi người, phản ứng của hắn không thể nghi ngờ là nhanh nhất.

Khi hào quang thu liễm, hắn lập tức phi thân ra tóm lấy Thí Kim Thạch ở giữa không trung.

Động tác của hắn phá vỡ sự im lặng của mọi người bên trong Thí Kim đường, mọi người giống như tỉnh mộng nhìn Nhung Khải Hoàn. Bất quá, lúc này đây ánh mắt của họ khác xa lúc nãy.

Nếu như nói trước đó là ánh mắt khinh miệt và khinh thường thì giờ phút này trong mắt họ xuất hiện thần sắc kinh hãi, rung động, hâm mộ cùng ẩn ẩn có vẻ nịnh nọt.

Nhung Kiệt Minh tươi cười rạng rỡ, nếp nhăn trên mặt phẳng phất là một đóa hoa cúc nở rộ:

- Ôi giờ ơi. Khải Hoàn à, Linh giả Thí Kim Thạch là bảo bối đó, ngàn vạn không thể ném loạn ah. Nếu nó bị vỡ thì lão phu đền không nổi đâu.

Mặc dù lời nói ra nghe có vẻ trách mắng, nhưng ngữ khí cùng nét mặt ngược lại tỏ vẻ thân mật.

Nhưng Khải Hoàn nhếch nhếch miệng, thẹn thùng mà nói:

- Minh gia gia, là ta ngạc nhiên quá.

Hắn lập tức hành lễ với vị trung niên nhân kia:

- Đa tạ thúc thúc.

Tuy rằng hắn còn không biết tên họ của người này, nhưng có thể xuất hiện nơi đây, không hề nghi ngờ chính là trưởng bối trong gia tộc.

Trung niên hán tử kia cười ha ha:

- Người là Khải Hoàn phải không? Ta là thúc thúc của người - Nhưng Dực Đức, cứ gọi là Tam thúc hoặc Đức thúc.

Nhưng Khải Hoàn sững sờ một chút, thành thành thật thật gọi một tiếng:

- Đức thúc!

Nhưng Dực Đức cất tiếng cười to, quay đầu nói:

- Dực Dương huynh đệ đúng không, ha ha, người sinh ra một nhi tử tốt a.

Nhưng Dực Dương sớm đã trợn mắt há mồm, không biết nói gì rồi.

Hắn từ không nghĩ tới ở bên trong Thí Kim đường, nhi tử của mình sẽ có biến hóa phong hồi lộ chuyển như thế này.

Nhưng Dực Đức trong gia tộc là người rất có danh tiếng, vượt qua người vô danh đi đày ở một trang viên vắng vẻ như hắn.

Nếu như ngày bình thường hai người gặp nhau, Nhung Dực Đức tuyệt đối sẽ không có hứng thú nói chuyện với Nhung Dực Dương một câu.

Nhưng mà giờ khắc này bộ dáng của Nhung Dực Đức có vẻ như hận không thể là anh em ruột với mình khiến cho hãn thụ sủng nhược kinh.

Hơi cúi người, Nhung Dực Dương đáp:

- Thì ra là Tam ca Dực Đức, thật sự là thất kính.

Nhung Dực Đức cười ha ha:

- Dực Dương huynh đệ, thật không nghĩ tới Khải Hoàn chất nhi lại có được thiên phú Linh giả, hơn nữa thiên phú cao tới nỗi làm cho người ta sợ hãi và thán phục.

Hãn bỗng nhiên dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Việc này quan hệ trọng đại đã không phải là chúng ta có thể tự quyết được. Minh thúc, không bằng chúng ta lập tức thông tri tộc lão trong linh đường?

Nhung Kiệt Minh liên tục gật đầu:

- Đúng là như thế.

Thân thể Nhung Dực Dương đột nhiên run rẩy mạnh, hãn ngẩng đầu lên với vẻ mặt kinh hãi, trong mắt tràn đầy vẻ không thể nào tin nổi.

Tộc lão - danh xưng này trong gia tộc không phải cách gọi bình thường.

Có thể được xưng là tộc lão, không ai không được coi là nhân vật cao cấp trong gia tộc. Có thể nói, dưới tộc trưởng chính là tộc lão.

Mỗi một vị tộc lão đều có quyền thế cùng đãi ngộ khiến người ta đỏ mắt, chỉ cần một vị tộc lão nói một câu, là có thể đơn giản quyết định địa vị cùng hưng suy của một nhà trong tộc.

Đối với Nhung Dực Dương mà nói, tộc lão là đại nhân vật cao cao tại thượng, xa không thể với tới. Bình thường muốn trông thấy cũng rất khó khăn, vậy mà hôm nay vì Khải Hoàn mà phải đi kinh động tộc lão.

Tuy rằng hẳn không rõ trên người nhi tử đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể xác định, quỹ tích nhân sinh ngày sau của tiểu tử Khải Hoàn này sẽ chuyển hướng trọng đại.

Có lẽ, nhất hệ của hẳn sẽ có một cơ hội trở nên nổi bật.

- Khải Toàn, linh đường không phải như những địa phương bình thường, lúc tiến vào người phải cẩn thận.

Trên đường lớn, hai người Nhung Kiệt Minh cùng Nhung Dực Đức một bên dẫn đường, một bên nhẹ giọng nhắc nhở.

Rất rõ ràng, hai vị này đều muốn giành giật từng giây lưu lại ấn tượng tốt trong lòng mọi người.

Nhung Khải Hoàn dù sao cũng chỉ là một thiếu niên chưa từng trải mà thôi, thái độ trước ngạo mạn sau cung kính của họ khiến hẳn cảm thấy mơ hồ. Lúc này, cảm giác khuất nhục trong lòng của hẳn đã tiêu tán, thay vào đó là tâm tình thấp thỏm không yên.

Sau khi kiểm tra đo lường thiên phú Linh giả, hai vị võ giả gia tộc tọa trấn Thí Kim đường lập tức buông bỏ tất cả dẫn hẳn tới linh đường, mà phụ thân của hẳn Nhung Dực Dương thậm chí không có cả tư cách đi cùng.

Bởi vậy có thể thấy được, địa vị linh đường bên trong gia tộc được tôn sùng ra sao.

- Minh gia gia, Đức thúc, linh đường đến tột cùng là địa phương như thế nào?

Hắn tò mò hỏi.

Nhưng Kiệt Minh cướp lời:

- Linh đường là nơi mà linh sĩ trong gia tộc tu luyện. Hắc hắc, chỉ cần đi vào linh đường, nhất định có thể tu luyện thành linh sĩ, khi đó người sẽ phát đạt rồi.

Ngữ khí của hắn lộ ra vẻ hâm mộ không chút che giấu, tựa hồ linh sĩ là một nhân vật rất tài ba.

Nhưng Dực Đức cũng chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy, đãi ngộ của linh sĩ cao hơn võ giả như chúng ta rất nhiều. Khải Toàn, tư chất Linh giả của người rất cao, chỉ cần dụng tâm tu luyện thì đừng nói là linh sĩ, cho dù là tiến giai đến cảnh giới rất cao cũng có khả năng.

Nhưng Khải Hoàn nửa hiểu nửa không gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

Rốt cục, ba người đã đi tới một cái sân nhỏ.

Cái sân này giống như nội thành trong nội thành, một cái tường thành cao lớn như miệng cống sắt ngăn cách bên trong với Hoàn bộ ngoại giới.

Nhìn cửa sắt màu đen cực lớn đó, tự nhiên làm cho người ta nảy sinh ý nghĩ kinh sợ.

Nhưng Dực Đức tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa hông (cửa nhỏ bên cạnh cửa lớn như trong phim tàu xưa ấy).

Trong gia tộc tuy rằng hãn hưởng thụ nhiều đặc quyền, nhưng tới đây cũng phải cẩn thận ngó trước nhìn sau.

Cửa hông mở ra, một vị nam tử trung niên thò đầu ra, tức giận nói:

- Ai vậy? có chuyện gì?

Vẻ mặt Nhung Dực Đức lộ vẻ tươi cười nói:

- Vị huynh đệ kia, tại hạ là Nhung Dực Đức của Thí Kim đường.

- À! Thí Kim đường.

Sắc mặt nam tử trung niên dễ nhìn hơn một chút, hãn xoay chuyển ánh mắt nhìn Nhung Khải Hoàn trẻ nhất trong ba người hỏi:

- Các người phát hiện có hạt giống thiên phú Linh giả sao?

- Đúng vậy.

Nhung Kiệt Minh cướp lời nói:

- Đây là Nhung Khải Toàn, một trong những đệ tử trực hệ Nhung gia chúng ta, hôm nay vốn là khảo thí tư chất chân khí ở bên trong Thí Kim đường, nhưng mà không nghĩ tới ngoài ý muốn phát hiện hãn thậm chí có tư chất Linh giả, hơn nữa. . .

- Được rồi.

Vẻ mặt trung niên nhân kia rất không kiên nhẫn ngắt lời lão:

- Ta đã biết, người lưu lại, các người về đi.

Nhung Dực Đức cùng Nhung Kiệt Minh hai mặt nhìn nhau, hai người họ tự mình tới là muốn tranh công trước mặt tộc lão, nếu như bị một câu đố về thì chẳng phải bị người ta cười cho rụng răng sao?

- Khục khục, huynh đệ, hiện giờ rời đi thì không tiện.

Nhung Dực Đức cười nói:

- Chúng ta tới đây là muốn cầu kiến tộc lão tọa trấn linh đường.

- Hừ!

Trung niên nhân kia biến sắc nói:

- Tộc lão có thân phận như thế mà các người đòi gặp là có thể gặp?

Hắn trừng mắt rồi vẫy tay với Nhung Khải Hoàn nói:

- Người. Đến đây, ta dẫn người tới gặp Linh giả đại nhân.

Tròng mắt của Nhung Khải Hoàn quay tròn nhìn về phía hai người.

Sắc mặt Nhung Kiệt Minh cùng Nhung Dực Đức cực kỳ khó coi, nhưng mà đối với trung niên nhân này tựa hồ cực kỳ kiêng kị, hoặc là nói hai người không dám lớn tiếng ở nơi này.

Liếc mắt nhìn nhau, Nhung Dực Đức thấp giọng bất đắc dĩ nói:

- Khải Toàn, người cùng hắn vào đi. Ai zà! Hai người chúng ta ở chỗ này chờ người đi ra.

- Đúng vậy, chờ người đi ra.

Nhung Kiệt Minh gật đầu thật mạnh.

Nhung Khải Hoàn ứng tiếng rồi đi theo vào cửa hông. Chỉ là trong lòng của hắn có chút kinh ngạc, linh đường này quả thật không giống bình thường.

Phụ thân của mình trước mặt Nhung Kiệt Minh cùng Nhung Dực Đức còn phải ăn nói khép nép, sợ đắc tội họ. Nhưng mà sau khi tới nơi này, hai người ngay cả tư cách vào cũng không có.

Xem ra địa vị của linh đường so với nội đường đệ tử cao hơn rất nhiều a.

Nam tử trung niên đưa Nhung Khải Hoàn vào cửa thì trên mặt hẳn lập tức hiện lên nụ cười tươi như hoa, hẳn ôn hòa nói:

- Tiểu ca xưng hô như thế nào?

- Văn bối là Nhung Khải Toàn.

- À! Là Khải Hoàn công tử ah, mời theo tại hạ.

Hắn cười tùm tùm nói rồi đi trước dẫn đường.

Nhung Khải Hoàn giật mình một hồi, tuy rằng đoán không ra thái độ của người này sao lại quay ngoắt 180 độ như vậy, nhưng hẳn vẫn nhanh chân đi theo.

Dưới sự dẫn dắt của nam tử trung niên, Nhung Khải Hoàn đi vào trong phòng. Sau khi nam tử trung niên bấm báo xong, một vị nam tử chừng ba mươi tuổi chậm rãi đi ra.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Yêu Nghiệt

Nam tử này có khuôn mặt rất anh tuấn, tay áo bông bành, trong nháy mắt di chuyển đều có một cỗ khí chất thoát trần làm cho người ta rất dễ dàng sinh lòng hảo cảm.

Hắn nhẹ nhàng phát phát tay, nam tử trung niên đưa Nhung Khải Toàn tới lập tức im lặng lui xuống.

- Ha ha, người tên Nhung Khải Toàn đúng không?

- Vâng.

Nhung Khải Toàn thấp thỏm bất an đáp.

Nam tử kia nhẹ nhàng khoát tay áo, nói:

- Không cần khẩn trương, ta là Nhung Dực Diệu Linh Sư trực nhật linh đường tháng này, người có thể gọi ta là Diệu thúc hoặc sư thúc.

Nhung Khải Toàn vội vàng nói:

- Tiểu chất bái kiến Diệu thúc.

Nhung Dực Diệu thoả mãn gật đầu một cái:

- Nghe nói người ở trong Thí Kim đường kiểm tra được thiên phú Linh giả, rất tốt, Nhung gia chúng ta tuy rằng võ giả không ít, nhưng mà số lượng Linh giả thì không nhiều lắm. Linh đường to như vậy cho dù đã chào mời những Linh giả khác tới cũng không tới ba mươi người.

Nhung Khải Toàn kinh ngạc trợn tròn mắt, thời điểm hắn đi tới tận mắt thấy diện tích của linh đường này, quả thực có thể dùng từ thành trong thành để hình dung.

Nơi này có chứa một vạn người cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà, người này lại nói Linh giả nơi đây không tới ba mươi người. Cho dù là tính cả nô bộc và người trong tộc thì cũng chỉ có một nhóm người sống ở nơi lớn thế này cũng quá xa xỉ rồi.

Nhung Dực Diệu mỉm cười:

- Người đi theo ta, để cho ta xem tư chất Linh giả của người như thế nào.

Hắn dứt lời rồi xoay người rời đi, Nhung Khải Toàn không dám lãnh đạm cũng nhắm mắt theo người này.

Không lâu sau, hai người đi tới một cái sân rộng vài mẫu, bên trong trồng một ít dã thảo (cỏ dại) thông thường.

Nhung Dặc Diệu dừng bước nói:

- Khải Toàn, người có thể phát hiện điều khác biệt giữa nơi đây và ngoại giới không?

Nhung Khải Toàn sửng sờ, hắn hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, lắc đầu nói:

- Diệu thúc, tiểu chắt không có phát hiện cái gì bất đồng ah.

Lông mày Nhung Dặc Diệu hơi nhăn lại, trong mắt hắn hiện lên một tia thất vọng, nhưng rất nhanh đã che dấu:

- Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là cường độ linh lực tại đây nồng đậm hơn ngoại giới một chút, vì thế nó thập phần thích hợp kiểm tra đo lường tư chất linh lực.

Hắn nói hơi chậm lại:

- Hiện tại người tại ổn định lại tâm thần, cảm ứng cảnh vật chung quanh, nhìn xem có thể đem linh lực hấp dẫn đến thân thể của mình không?

Nhung Khải Toàn gãi đầu nghi hoặc hỏi lại:

- Diệu thúc, ta phải làm như thế nào mới có thể hấp dẫn linh lực đến quanh người?

Nhung Dặc Diệu nhin không được cười nói:

- Rất đơn giản, người làm giống như ta là được.

Nụ cười trên mặt hắn không thay đổi, nhưng quanh người thì đột ngột phát sáng, bạch sắc quang mang quay xung quanh giống như vô số đom đóm bay lượn.

Thần sắc Nhung Khải Toàn khẽ thay đổi, tràng cảnh này giống như làm ảo thuật vậy, nếu là rơi vào trong mắt người bình thường thì sẽ chỉ cảm thấy cao thâm mạt trắc. Nhưng mà Nhung Khải Toàn cảm ứng được huyền ảo rất đơn giản trong đó.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân có quan hệ với năng lượng thần bí trong ấn đường, vì thế Nhung Khải Toàn phát hiện quanh người Nhung Dặc Diệu một loại năng lượng thần kỳ. Cổ năng lượng này phóng thích ra lực lượng kỳ dị đem một thứ gì đó đến từ bốn phía xung quanh hấp dẫn tới. Những thứ này một khi vây xung quanh hắn sẽ phát ra bạch sắc quang mang, hơn nữa còn chiếu sáng chung quanh.

Nhung Đặc Diệu mỉm cười nói:

- Chính là như vậy, người thử một lần đi.

Lúc nói câu này, chính hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Người được phát hiện tư chất Linh giả lần đầu tiên sẽ có lực lượng tinh thần, nhưng mà chúng chưa trải qua rèn luyện với linh lực tự nhiên của ngoại giới nên không thể có khả năng phù hợp quá lớn.

Vì thế, chỉ cần Nhung Khải Toàn có thể hấp dẫn được một tia linh lực tới bên cạnh thì hắn đã tán thành tư chất của tiểu gia hỏa này rồi.

Nhung Khải Toàn gật mạnh một cái, hắn hít một hơi thật sâu.

Qua hai lần khảo thí, những gì đã chứng kiến trên đường, hắn đã minh bạch, lúc này đây khảo thí đối với mình rất quan trọng tuyệt đối không thể sơ sẩy, chủ quan.

Tâm niệm vừa động, khí lưu bên trong ấn đường lập tức bành trướng mãnh liệt.

Một tia khí lưu từ ấn đường của hắn hướng ra phía ngoài, trong mấy ngày này, Nhung Khải Toàn có thể sai sử vận dụng chúng như là tay chân của mình.

Lúc này trong lòng Nhung Khải Toàn yên lặng lắm bẫm hấp dẫn những lực lượng kia.

Phảng phất là đã nhận được mệnh lệnh của hắn, những luồng khí lưu lập tức khởi động. Sau một khắc thiên địa linh lực bên trong hư không lập tức ùn ùn kéo tới giống như thủy triều về phía Nhung Khải Toàn. Trong nháy mắt xung quanh thân hắn đã tạo nên một cái vòng xoáy nhỏ.

Vô số quang điểm sáng lên trên người Nhung Khải Toàn, những điểm sáng này tụ tập cùng một chỗ dường như là biến thành một cái bóng đèn cực đại phóng thích ra ánh sáng chói mắt.

Mí mắt Nhung Khải Toàn nhảy lên vài cái, tuy rằng hãn phóng thích lực lượng của khí lưu qua ấn đường thậm chí còn sử dụng thứ này tạo ra được một sinh vật hình người.

Nhưng mà cỗ năng lượng này lần đầu tiên được tiếp xúc với linh lực tự nhiên ngoại giới. Khi chúng đột nhiên vọt tới quanh người Nhung Khải Toàn, trong lòng hãn kinh hãi vô cùng, hãn hú lên quái dị, lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, hơn nữa hạ mệnh lệnh cho khí lưu bài xích linh lực xung quanh.

Nhưng đáng tiếc chính là phản ứng của hãn vẫn chậm một nhịp, trong một phút trì hoãn ngắn ngủi này, đại lượng bạch quang đã tiến nhập vào trong cơ thể hãn hay chính xác hơn là tiến vào trong ấn đường của hãn trong tích tắc.

Đây không phải chuyện đùa, Nhung Khải Toàn suýt nữa bị dọa tới hồn phi phách tán.

Chỉ là sau khi trải qua chuyện gặp mãnh hổ ở sau núi, lá gan của Nhung Khải Toàn to hơn tuổi của hãn rất nhiều.

Trong giây lát, hãn đã trấn định lại.

Ý niệm thăm dò vào ấn đường, nơi đó vẫn tồn tại một đoàn khí lưu, nhưng mà Nhung Khải Toàn biết rõ, nó không phải là khí lưu cũ trong ấn đường trước đó nữa.

Có vẻ như chúng là thiên địa linh lực vừa mới bị hấp vào thể nội biến thành, mà nguyên bản khí lưu nơi này đã biến mất không còn dấu vết.

Trong lòng bỗng nhiên cả kinh, thần niệm của hãn vội vàng tìm kiếm.

Mà cơ hồ ngay tại một khắc sau đó, hãn liền phát hiện thiên địa linh lực bên trong ấn đường biến thành khí lưu thì hình như nhiều thêm một vật gì đó không tầm thường.

Vật này là một viên cầu nhỏ như hạt của cây dương mai (<http://baike.baidu.com/view/958.htm>). Viên cầu này nằm giữa trung tâm đang phun ra nuốt vào linh lực, quá trình này lặp đi lặp lại, mà linh lực khí lưu bên trong ấn đường của hãn cũng bắt đầu lưu động theo một quy tắc nào đó.

Trước đây, bên trong ấn đường mặc dù cũng có khí lưu dị chủng tồn tại, nhưng mà chúng chỉ giống như ao tù nước đọng, trừ phi là Nhung Khải Toàn dụng ý niệm điều khiển, nếu không nó sẽ không có chút động tĩnh nào.

Nhưng lúc này bất đồng, khí lưu mới do thiên địa linh lực biến thành thay chỗ, khí lưu thần bí lại ngưng tụ biến thành một viên cầu.

Viên cầu cùng thiên địa linh lực phối hợp lẫn nhau khiến cho khí lưu trong ấn đường nhiều hơn một tia sức sống và tinh thần phấn chấn.

Lông mày của hãn nhảy lên, sau đó mở hai mắt ra.

Quá trình này tuy rằng nói thì rất dài, nhưng kỳ thực từ lúc linh lực dừng mãnh tiến vào tới khi hình thành khí lưu mới rồi Nhung Khải Toàn dùng ý niệm dò xét chỉ trong thời gian nháy mắt mà thôi.

Điều này làm hãn hoảng sợ chính là vừa lúc mở mắt, đập vào tầm nhìn là biểu lộ trọn mắt lú lờ như gặp quý của Nhung Đặc Diệu.

Hãn ho nhẹ một tiếng, vội vàng hỏi:

- Diệu thúc, người thấy ra thế nào?

Nhung Dặc Diệu "Ah ah " hai tiếng, hần giống như ngủ say mới tỉnh nói:

- À. Hả? Coi như cũng được.

Hần dù sao cũng không phải thường nhân, rất nhanh đã từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Nhìn tiểu tử trước mặt, hần hần rớt cục nhẹn không được lên tiếng:

- Khải Toàn, người phát hiện có được tư chất Linh giả từ bao giờ.

- Là hôm nay a!

Nhung Khải Toàn thành thật trả lời.

- Hôm nay?

Thở thịch trên mặt Nhung Dặc Diệu run rẩy, hần trầm giọng hỏi tiếp:

- Khải Toàn, trước kia người có từng tu luyện linh lực chưa?

- Không có.

Nhung Khải Toàn lắc đầu đáp.

Nhung Dặc Diệu chậm rãi gật đầu, hần là linh giả có thâm niên, tự nhiên có thể nhìn ra một chút mách khéo. Nếu như tiểu tử này trước đây tu luyện qua linh lực, như vậy thì thời điểm thiên địa linh lực nhập vào cơ thể tuyệt đối sẽ không biểu hiện thất kinh như thế. Chỉ là lần đầu tiên ngưng tụ linh lực có thể tạo nên tràng diện lớn như vậy sao?

Hần cười khở một tiếng hỏi tiếp:

- Vậy người vừa rồi làm sao ngưng tụ được linh lực?

Nhung Khải Toàn gãi đầu đáp:

- Không phải là đem những lực lượng bên ngoài hấp dẫn tới sao, ngài cũng đã nói, thứ này rất đơn giản.

Hắn dừng lại một chút, gật đầu thật mạnh bổ sung:

- Đúng là rất đơn giản a!

Nhung Dặc Diệu há hốc miệng, hẳn sững sờ một hồi lâu, dường như hắn đã không còn lời nào để nói nữa rồi.

Hấp dẫn linh lực ngưng tụ ở xung quanh người, hơn nữa nạp vào thể nội chuyển hóa nó thành lực lượng chính là bước đầu tu luyện của linh sĩ.

Một bước này đối với linh sĩ mà nói, xác thực thật phần đơn giản. Nhưng mà còn cần xét tới tư chất của người như thế nào, linh giả tư chất bình thường thì lần thứ nhất ngưng tụ linh lực tối thiểu cần khổ luyện hơn mười ngày hoặc là mấy chục ngày mới thành công.

Có thể trong hơn mười ngày ngưng tụ Linh lực cũng đã là nhân vật thiên tài trong đám linh giả rồi.

Nhung Khải Toàn chưa bao giờ tu luyện linh lực, nhưng tại lần ngưng tụ thiên địa linh lực lần thứ nhất liền đạt tới hiệu quả khả quan như thế, hơn nữa thành công đem linh lực thu nạp nhập vào cơ thể.

Người này chẳng phải là còn thiên tài hơn cả thiên tài sao?

Nhìn gương mặt còn búng ra sữa của Nhung Khải Toàn, trong lòng của Nhung Dặc Diệu đột nhiên hiện lên hai chữ.

Yêu nghiệt.

Có lẽ chỉ có xưng hô thế này mới có thể giải thích chuyện hôm nay.

Thở dài một hơi, Nhung Đặc Diệu nói:

- Khải Toàn, tư chất này của người lẽ ra phải trực tiếp báo lên tộc lão mới phải.

Nhung Khải Toàn chớp chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ: Chúng ta vốn chính là cầu kiến tộc lão, nhưng bị người nào đó từ chối khéo.

Bất quá, niệm tình nam tử trung niên kia luôn cung kính với mình nên Nhung Khải Toàn cũng không muốn tính toán.

Nhung Đặc Diệu vẫy tay nói:

- Khải Toàn, vận khí của người không tệ, Kiệt Hiên tộc lão đang ở bên trong linh đường. Ha ha, lão nhân gia hẳn là nhân vật hết sức quan trọng của Nhung gia chúng ta. Nếu người có thể bái làm môn hạ của hẳn thì đúng là tiền đồ vô lượng.

Trong lòng của hẳn âm thầm bồi thêm một câu, Kiệt Hiên tộc lão có thể thu một đồ đệ yêu nghiệt như người cũng có tiền đồ vô lượng a.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Lỡ Tay

Khu rừng nhỏ yên tĩnh có một con đường nhỏ uốn lượn.

Cuối con đường là một căn phòng trúc lịch sự tao nhã.

Một lão giả chừng năm mươi tuổi ngồi ngay ngắn giữa ghế trúc, lão phe phẩy cái quạt hương bồ. Tay đang bưng lấy một cái ấm trà, hình như đang rất tự đắc cười một mình.

Bỗng nhiên vẻ an nhàn trên mặt lão biến mất, lông mày hơi nhíu lại.

Vài tiếng bước chân từ xa truyền tới, dọc theo con đường nhỏ nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh lão giả.

- Hừ, có chuyện gì?

Lão giả tuy rằng bất mãn có người quấy rầy sự thanh tĩnh của mình, nhưng vẫn mở mắt nói với giọng không kiên nhẫn.

Nhung Dực Diệu dẫn Nhung Khải Hoàn tới gần rồi vội vàng nói:

- Tộc lão, linh đường có một chuyện, xin ngài làm chủ cho.

Lão giả vung tay lên nói:

- Có chuyện gì thì đi tìm tộc trưởng. Hừ, lão phu đến linh đường bất quá chỉ là treo bảng hiệu mà thôi, không có hứng thú quản việc vớ vẩn của các người.

Nhung Khải Hoàn ở một bên âm thầm buồn cười, lão giả này thẳng thắn đáng yêu thật.

Nhung Dực Diệu lộ vẻ xấu hổ, hần cười khổ một tiếng nói:

- Tộc lão, nếu là những chuyện khác, tiểu chất sẽ tự mình làm chủ. Nhưng việc này nếu không bẩm báo ngài, ngày sau ngài chắc chắn sẽ không để cho tiểu chất sống khá giả.

Lão giả liền giật mình, lão chỉnh tư thế ngồi trên ghế nghiêm nghị lại, nhưng ánh mắt của lão lại không có nét lảng lệ ác liệt, cũng không có cái gì gọi là không tha xâm phạm uy nghiêm...Mà hoàn toàn chỉ có dáng vẻ của một lão nhân bình thường.

Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy thái độ cung kính của Nhung Dực Diệu đối với lão cũng biết được địa vị của lão giả này không tầm thường.

Ánh mắt lão dừng lại trên người Nhung Dực Diệu cùng Nhung Khải Hoàn một chút, rồi chậm rãi nói:

- Người mang theo tiểu gia hỏa này tới đây là gì? À! Hần là nó có tư chất Linh giả phải không?

Thời điểm nói những lời này, lão rốt cục đã cảm thấy một tia hứng thú.

Nhung gia khai chi tán diệp trong phạm vi trăm dặm là một cỗ thế lực khổng lồ. Nhưng mà số lượng Linh giả mà gia tộc có thể mời chào chưa bao giờ vượt quá 30 người.

Lão giả là một vị đại lão chính thức bên trong Nhung gia, vì thế đối với hưng suy của gia tộc rất quan tâm.

Nhung Dực Diệu mỉm cười nói:

- Tộc lão, đây là Nhung Khải Hoàn đệ tử trực hệ của Nhung gia chúng ta.

Hắn quay đầu lại nói với Nhung Khải Hoàn:

- Khải Hoàn, nhanh bái kiến Kiệt Hiên tộc lão.

- Vâng, bái kiến Kiệt Hiên tộc lão.

Nhung Khải Hoàn bước tới một bước, cung kính quỳ sát đất.

Nhung Kiệt Hiên tự nhiên nhận một lạy của hắn rồi cười nói:

- Đứng lên đi, người đã có được tư chất Linh giả, là người cực kỳ quý trọng, dưới gối có ngàn vàng, không được dễ dàng quỳ.

- Vâng!

Nhung Dực Diệu cười hắc hắc, hắn bước tới bên cạnh thêm chút lửa:

- Tộc lão, nếu như Khải Hoàn chỉ có tư chất Linh giả bình thường thì tiểu chất cũng không dám đưa hắn đến gặp ngài.

Nhung Kiệt Hiên nhướng mày kinh ngạc hỏi:

- Sao? Tư chất của hắn đạt tới mức nào?

Nhung Dực Diệu giật mình rồi cười khổ nói:

- Tiểu chất không cách nào phán đoán, xin ngài tự mình khảo thí.

- Cái gì?

Nhung Kiệt Hiên hồ nghi nhìn hắn, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu gia hỏa này bình thường làm việc rất nhanh nhẹn, như thế nào hôm nay lại trở nên ấp a ắp úng như đàn bà thế?

Nhung Dực Diệu nhìn ra sự nghi hoặc của tộc lão, hần vội vàng nói:

- Ý của tiểu chất là tư chất của Khải Hoàn, tiểu chất chưa từng gặp qua, vì thế không biết xếp ở mức độ nào.

Lông mày của Nhung Kiệt Hiên mày đột nhiên giương lên, nếu như nói lão còn hơi tức giận vì có người quấy rầy mình tĩnh tu, nhưng hiện giờ chút cảm xúc đó đã không cánh mà bay mất rồi.

- Khải Hoàn, biểu diễn lại quá trình thu nạp linh lực vào cơ thể mình cho tộc lão xem đi.

Nhung Dực Diệu trầm giọng phân phó.

Nhung Khải Hoàn biết rõ giờ phút này không phải là thời điểm ấn dấu, cơ hội này rất khó có được, nếu như không thể biểu hiện ra mặt tốt nhất của mình thì sau này dù có hối hận cũng không kịp.

Hít sâu một hơi, Nhung Khải Hoàn đem ý thức ngưng tại ấn đường.

Phảng phất là cảm nhận được hần triệu hoán, vô số khí lưu ở ấn đường từ trong viên cầu nhỏ bắt đầu khởi động, một cỗ lực lượng cường đại mà thần bí phóng ra ngoài.

Khi cỗ lực lượng này bắt đầu phóng thích, Nhung Khải Hoàn lập tức phát hiện chỗ bất đồng với trước đó, nó hình như là mạnh hơn rất nhiều.

Thoáng do dự một chút, Nhung Khải Hoàn cũng không có đem toàn bộ lực lượng của viên cầu chấm dứt, mà chỉ kích phát một nửa.

Bất quá, cho dù chỉ vụn vụn một nửa cũng khiến cho động tĩnh lớn hơn trước đó không ít.

Vô số bạch sắc quang điểm ngưng tụ bên cạnh của Nhung Khải Hoàn, sau đó hóa thành một luồng quang mang dũng mãnh tiến vào thân thể hần.

Lực lượng quý dị của viên cầu ngưng kết thành có lực hấp dẫn vô cùng lớn, chỉ phóng thích một chút là có thể hấp thu đại lượng lực lượng bên ngoài tới.

Quang mang nhập vào cơ thể, linh lực khí lưu bên trong ấn đường trở nên càng thêm khổng lồ.

Tuy rằng là lần thứ hai Nhung Khải Hoàn hấp thụ linh lực nhưng hẳn vẫn không dám chủ quan, sau khi hấp thụ một chút lập tức thu hồi lực lượng của viên caauf.

Khi cỗ lực lượng này thu liễm lại, thiên địa linh lực ngưng tụ quanh người hẳn lập tức tiêu tán ra.

- Ồ!

Nhung Kiệt Hiên kinh ngạc hỏi:

- Tiểu gia hỏa, ngươi tu luyện linh lực bao lâu rồi.

Nhung Khải Hoàn mờ mịt lắc đầu đáp:

- Tiểu tử chưa bao giờ tu luyện qua cái gì linh lực.

Đôi mắt của Nhung Kiệt Hiên lóe lên tinh mang như là Hỏa Nhân Kim Tinh nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn, tựa hồ là muốn từ trong mắt của hắn tìm kiếm sơ hở gì đó.

Bất quá, Nhung Khải Hoàn không thẹn với lương tâm, đối với cái nhìn chăm chú của lão vẫn thản nhiên như thường.

Sau một lát, Nhung Kiệt Hiên trầm giọng nói:

- Khải Hoàn...Được. Lão phu thi triển một chú thuật đơn giản nhất, ngươi xem rồi làm theo.

Nói xong lão giơ một tay lên nhẹ nhàng chỉ vào không trung, lập tức một tia linh lực nhàn nhạt phóng xuất ở ngón tay lão.

Đạo linh lực này không mạnh, thậm chí còn có thể nói rất mỏng manh, giống như đèn dầu trong gió, lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Nhưng mà linh lực tại ngón tay của lão vẫn ngoan cường tồn tại, hơn nữa thời điểm khi một đám linh lực này xuất hiện, lực hấp dẫn cường đại khiến cho thiên địa linh lực bắt đầu ngưng tụ trên đầu ngón tay của Nhung Kiệt Hiên.

Rốt cục, khi linh lực đạt tới điểm cực hạn thì đột nhiên "xôn xao" một tiếng vang lên.

Linh lực trên đầu ngón tay của Nhung Kiệt Hiên bị biến đổi về lượng lập tức hóa thành một quang đoàn to bằng nắm tay.

- Ha ha.

Nhung Kiệt Hiên khẽ cười một tiếng, tiện tay đem quang đoàn ném ra ngoài.

- Oanh!!!

Tuy rằng quang đoàn không lớn, nhưng mà uy năng của nó tuyệt đối không thể xem thường.

Với một tốc độ nhanh như thiểm điện, quang đoàn đập vào một cây cột, kèm theo đó là tiếng bạo nổ. Cây cột bị biến thành mấy mảnh vỡ.

Nhung Khải Hoàn hít một hơi khí lạnh, hần kinh hãi phát hiện quang đoàn nho nhỏ tầm thường đó có tốc độ cực nhanh, tuyệt đối vượt qua tốc độ ra quyền của mình, hơn nữa xét uy lực cũng không thua kém gì quyền đầu được ngưng tụ chân khí.

Mà hết thấy những điều này chỉ do Nhung Kiệt Hiên tiện tay phát ra.

- Thủ pháp của tộc thúc quả nhiên xảo diệu.

Nhung Dực Diệu vươn ngón tay cái tán dương. Chỉ là trong lòng của hắn lại là có chút không cho là đúng.

Nhung Kiệt Hiên thi triển hơi huyệt, không một chút lửa khói, hắn cũng có thể làm được. Nhưng mà nếu để cho tiểu gia hỏa Nhung Khải Hoàn thi triển thủ đoạn này thì có hơi miễn cưỡng a.

Nhung Kiệt Hiên cười tùm tùm nhìn Nhung Khải Hoàn:

- Người cũng thử xem.

Trên mặt Nhung Khải Hoàn xuất hiện vẻ ngưng ngùng, nếu để cho hắn đem toàn bộ lực lượng bên trong viên cầu phóng thích, hắn có thể làm được. Nhưng mà nếu phóng thích một tia năng lượng rất nhỏ thì quả thực đã khiêu chiến cực hạn của hắn.

Nhung Kiệt Hiên cười ha ha nói:

- Không có sao, hết sức nỗ lực là thử xem, cho dù là thất bại cũng không sao.

Nhung Khải Hoàn cắn răng một cái rồi đáp:

- Vâng, tiểu tử xin được bêu xấu.

Hắn ngưng thần tĩnh khí, toàn bộ tinh thần đều tập trung ở viên cầu bên trong ấn đường.

Lúc này Nhung Khải Hoàn đang khiêu chiến với một khó khăn cực lớn.

Thời gian dần qua, một tia lực lượng thần bí từ bên trong viên cầu tách ra, số lượng của nó vô cùng ít.

Đây chính là năng lượng nhỏ nhất mà Nhung Khải Hoàn có thể khống chế.

Thời gian dần qua, một tia lực lượng này tuôn ra bên ngoài cơ thể, hơn nữa đi tới đầu ngón tay.

Nhìn Nhung Khải Hoàn cũng dựng một đầu ngón tay lên, con mắt của hai người Nhung Kiệt Hiên lập tức trợn tròn nhìn chăm chú.

Sau đó hai người bắt đầu cảm ứng được chỗ đầu ngón tay của Nhung Khải Hoàn xuất hiện một tia lực lượng mỏng manh.

Hai người nhìn nhau, một thằng nhóc có thể đem năng lượng điều khiển đến tình trạng tinh tế tỉ mỉ như thế đã rất giỏi rồi.

Nhưng mà kinh ngạc của bọn hắn giờ mới bắt đầu.

Thời điểm khi một tia lực lượng hiện ra, thiên địa linh lực không lồ ở không gian chung quanh giống như là phát điên ồa tới nơi này.

Trong nháy mắt, đầu ngón tay của Nhung Khải Hoàn truyền tới những thanh âm "ba...ba" rất nhỏ.

Sau đó, một cái quang đoàn to như trái bóng rổ xuất hiện trên đầu ngón tay của Nhung Khải Hoàn.

Ba người trừng mắt líu lười nhìn quang đoàn, vô luận là Nhung Dực Diệu có kiến thức rộng rãi hay là Nhung Kiệt Hiên là người khởi xướng cũng thất thần.

Mí mắt Nhung Kiệt Hiên bỗng nhiên nháy dựng, lão nghiêm nghị quát:

- Ném đi, nhanh ném đi. . .

Dùng tu vi cùng thực lực của hãn, tự nhiên không sợ quang đoàn này.

Nhưng mà nếu như Nhung Khải Hoàn điều khiển không nổi, để cho quang đoàn bạo liệt mà bị thương thì có mà hối hận không kịp.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn cả kinh, không cần nghĩ ngợi đem quang đoàn trong tay hất lên.

Quang đoàn lập tức hóa thành một đạo quang mang bay về phía Nhung Dực Diệu như thiểm điện.

Sắc mặt Nhung Dực Diệu đại biến, hãn khẽ quát một tiếng, trên người sáng lên một đoàn quang ảnh giống như là một cái lồng năng lượng che chắn toàn thân.

Ba!!!

Quang đoàn lam cầu đập vào phía trên màn hào quang sau đó bạo liệt hóa thành tinh quang rơi đầy đất. Màn hào quang trên người Nhung Dực Diệu cũng trở nên lung lay tạo nên từng vòng rung động như gợn sóng.

Sau mấy nhịp thở, những rung động này mới bình phục lại.

Sắc mặt Nhung Dực Diệu âm tình bất định, trong lòng sợ hãi nhìn Nhung Khải Hoàn, bờ môi run rẩy vài cái nhưng không thể nói nên lời.

Nhung Khải Hoàn thất kinh, hãn vội vàng giải thích:

- Diệu thúc, không phải ta cố ý, thực không phải cố ý đâu. . .

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Tụ Linh Thuật

Yết hầu Nhung Dực Diệu giật giật mấy cái, hần thềm nghĩ trong lòng: Người không phải cố ý cũng đã có lực sát thương như thế, nếu như là có ý thì sẽ ra sao?

Nhung Kiệt Hiên cười ha ha nói:

- Dực Diệu hiền chất, người có cảm giác như thế nào?

Nhung Dực Diệu dù có ủy khuất lớn hơn nữa cũng không dám tụ thuật trước mặt vị lão nhân này a.

Hần cười khổ lên tiếng:

- Tộc thúc, Khải Hoàn đúng là thiên phú dị bẩm, một tia linh lực của hắn có thể ngưng tụ nhiều thiên địa linh lực như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nhung Kiệt Hiên liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, lực hấp dẫn của linh sĩ đối với thiên địa linh lực mạnh như vậy, ngay cả lão phu cũng mới nhìn thấy lần đầu.

Ánh mắt của lão sáng ngời;

- Nếu là lão phu đoán không lầm thì Nhung Khải Hoàn là một Tụ Linh sĩ trời sinh.

- Tụ Linh sĩ. . . Đúng vậy a, Khải Hoàn nhất định là có thiên phú của Tụ Linh sĩ.

Nhung Dực Diệu khẽ giật mình, sau đó đại hỉ kêu lên.

Nhung Khải Hoàn vẫn không hiểu hai người đang nói cái gì, nhưng trong lòng thì âm thầm buồn bực, Tụ Linh sĩ là cái gì chứ?

Nhung Kiệt Hiên trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Khải Hoàn, người đang trách chúng ta nói chuyện khiến người không hiểu sao?

Nhung Khải Hoàn xấu hổ cười nói:

- Tộc lão, Khải Hoàn xác thực nghe không hiểu.

Nhung Kiệt Hiên cười ha ha nói:

- Trên thế giới này, Tu Luyện Giả có rất nhiều nhưng chỉ có thể lựa chọn một con đường duy nhất là võ đạo.

Lão khẽ vuốt râu dài, đưa tay vẫy một cái về phía sau. Lập tức ấm trà trên cái ghế trúc bay tới sau đó rơi vào tay lão.

Đôi mắt Nhung Khải Hoàn sáng ngời, chiêu thức cách không nhiếp vật ấy làm cho hắn cực kỳ hâm mộ.

Nhung Kiệt Hiên thoả mãn cười:

- Lão phu vừa mới sử dụng không phải chân khí mà là linh lực.

- Linh lực? Đó là vật gì?

Nhung Khải Hoàn tò mò hỏi.

- Linh lực cũng một loại lực lượng trên đại đạo. Ha ha! Đây chính là lực lượng mà ngay cả chân khí cũng khó mà bằng.

Nhung Kiệt Hiên ngạo nghễ nói:

- Cường giả có được linh lực mới chính là cường giả chân chính trên thế giới này.

Nhung Dực Diệu phụ họa cười nói:

- Tộc thúc nói rất đúng, đối với những linh giả như chúng ta thì linh lực chia làm hai loại, một loại là linh lực của mình, mà một loại khác chính là thiên địa linh lực tràn ngập trong cái thế giới này.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn khẽ động, hần nói:

- Ta hiểu được, tu luyện linh lực chính là muốn đem trong linh lực trong thiên địa chuyển hóa thành linh lực của mình.

- Ha ha!

Nhung Kiệt Hiên cười to, thỏa mãn nói:

- Tiểu tử người rất thông minh. Đúng vậy, Linh giả tu luyện chính là như thế, đem thiên địa linh lực thu nạp, hơn nữa chuyển đổi thành linh lực của mình. Ha ha, người có thể đơn giản làm được một bước này, đã đủ chứng minh tư chất của người cường đại như thế nào.

Tinh mang lưu chuyển trong đôi mắt của Nhung Khải Hoàn, tuy rằng hần còn chưa minh bạch công dụng của linh lực. Nhưng mà nó có thể khiến cho cường giả trong gia tộc kích động như thế, như vậy chắc chắn nó có lợi rất lớn với hần.

Nhung Kiệt Hiên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tư chất của người, theo lão phu phán đoán thì dư sức làm một gã Linh Sĩ. Chỉ là linh lực của bản thân người có lực hấp dẫn rất lớn với thiên địa linh lực, trong cuộc đời của lão phu cũng hiếm gặp.

Lão dừng lại một chút, dùng thanh âm chậm chạp nói:

- Theo ý của lão phu thì người có được tư chất của Tụ Linh sĩ.

Nhưng Khải Hoàn nháy mắt vài cái, hần căn bản không thể hiểu hai cái này khác nhau như thế nào, mặc dù là trong lòng hiểu kỳ hiểu kỳ nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. Bất quá, Nhung Dực Diệu lại bất đồng, hần ngẩng đầu lên hoảng sợ nói:

- Tộc thúc, hần thực sự có thiên phú của Tụ Linh Sĩ?

- Ha ha!!!

Nhưng Kiệt Hiên khẽ cười một tiếng nói:

- Có thể đúng mà cũng có thể không, phải thử mới biết được.

Lão đưa ấm trà trong tay lên, chậm rãi uống một ngụm, nước trà ấm nóng quanh quẩn ở trong miệng khiến lão cảm giác được rất nhiều dư vị. Một lát sau lão nói:

- Dực Diệu, đi linh đường đem phù thư của Tụ Linh thuật tới đây.

Nhưng Dực Diệu khẽ giật mình, thì thào:

- Tộc thúc, hiện tại để cho nó (ý nói Nhung Khải Hoàn) đọc phù thư của Tụ Linh thuật sao?

Nhưng Kiệt Hiên trừng mắt quát:

- Trong gia tộc của chúng ta không có Tụ Linh Sĩ, không cho nó xem phù thư, như thế nào khảo thí nó có tư chất Tụ Linh Sĩ hay không?

Nhung Dực Diệu thầm nghĩ trong lòng: ngài nói rất đúng, nhưng mà tiểu tử Nhung Khải Hoàn này vừa mới phát hiện thiên phú Linh giả, ngay cả linh lực cũng không có tích súc bao nhiêu, để cho hắn xem phù thư của Tụ Linh thuật...Không phải là quá sớm sao?

Chỉ là trong lòng của hắn tuy rằng oán thầm, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ ra ngoài một chút nào.

Quay người đi, một phút sau, hắn vội vàng trở lại, trong tay cầm một quyển sách hơi mỏng chừng một tấc.

- Khải Hoàn, người cầm sách đọc một lần rồi chiếu theo những gì trong đó ghi lại làm thử xem.

Nhung Kiệt Hiên đưa quyển sách tới trước mặt Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Hoàn cẩn thận đón nhận, hắn ứng tiếng rồi nhẹ nhàng lật cuốn sách ra.

Hơi ngẩn ra một chút, bởi vì hắn phát hiện quyển sách này dày hơn một tấc nhưng bên trong chỉ có một tờ. Nhưng mà, bên trên tờ giấy này còn trống trơn, không có một chữ.

Tựa hồ là nhìn ra nghi ngờ của hắn, Nhung Dực Diệu thấp giọng nói:

- Ngưng thần tụ khí, dùng linh lực quan sát.

Nhung Khải Hoàn lập tức giật mình, trách không được thứ này gọi là phù thư, nguyên lai phải sử dụng linh lực quan sát ah.

Tâm niệm vừa động, lực lượng bên trong ấn đường lập tức tuôn ra.

Bất quá, lúc này hãn không sử dụng lực lượng của viên cầu ở tring tâm, mà chỉ thôi phát những thiên địa lực lượng ngoại giới mà nó phun ra nuốt vào.

Để cho hãn cảm thấy hưng phấn là cỗ khí lưu này đối với ý niệm của hãn không hề có năng lực chống cự, dưới sự chỉ thị của hãn, đơn giản liền tiến vào trong cuốn sách.

Sau một khắc, bên trên phù thư phát sáng, từng đường vân thần bí bỗng nhiên xuất hiện.

Thần sắc của Nhung Kiệt Hiên cùng Nhung Dực Diệu có chút khẩn trương, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng.

Sau một lát, quang mang bên trên phù thư thu liễm lại, từng đạo đường vân thần kỳ cũng dần dần biến mất, phù thư hồi phục lại trạng thái bình thường như một cuốn sách.

Hai mắt của Nhung Khải Hoàn khép hờ, hô hấp của hãn cũng trở nên nặng nề hơn vài phần, tựa hồ vẫn sa vào bên trong đường vân quỷ dị kia.

Nhung Dực Diệu thấp giọng hỏi:

- Tộc thúc, người xem kết quả như thế nào?

Nhung Kiệt Hiên tức giận đáp:

- Lão phu làm sao biết, hừ, ta cũng không phải Tụ Linh giả, không cách nào phán đoán hãn học được cái gì bên trong đó.

Nhung Dực Diệu vội vàng nói:

- Tộc thúc ngài kiến thức rộng rãi hơn xa tiêu chuẩn, có thể nhìn ra chút gì đó a.

Hắn lo lắng là vì hiểu rõ, một vị Tụ Linh Giả đối với cả gia tộc mà nói đại biểu cho điều gì.

Nhưng Kiệt Hiên trầm ngâm nửa ngày rồi mới nói:

- Chính hắn hấp thu chuyển hóa linh lực tuy rằng rất yếu, nhưng mà linh lực đó đối với thiên địa lực lượng ngoại giới có tính hấp dẫn và cộng minh cường đại. Ha ha, lực ngưng tụ của tiểu gia hỏa này ngay cả Linh Đạo tông sư chỉ sợ cũng không bằng.

- Hít!!!

Nhưng Dực Diệu hít một hơi khí lạnh, hắn không ngờ tới tộc lão lại đánh giá cao Nhung Khải Hoàn như thế.

Lời này nếu người khác nói, hắn sẽ bán tín bán nghi, nhưng mà nếu là lời của tộc lão thì hắn tuyệt không nghi ngờ.

Bởi vì hắn là một trong mười người biết rõ thân phận chân chính của Kiệt Hiên tộc lão.

Cảnh tượng tu luyện của Linh Đạo tông sư sợ là ngay cả tộc trưởng cũng vô duyên nhìn thấy a.

- Có thiên phú cường đại như thế, nếu như tiểu tử này còn không thể trở thành Tụ Linh Sĩ thì đúng là ông trời không có mắt.

Nhưng Kiệt Hiên tự tin nói:

- Vì thế, hắn tám chín phần mười sẽ có thu hoạch.

Đúng lúc này, Nhung Khải Hoàn rốt cục đã mở hai mắt ra.

Trong mắt của hắn chớp động lên một tia kinh hãi, đúng như Nhung Kiệt Hiên nói, hắn từ trong phù thư này tìm được một đồ vật, giống như là

ở trước mặt của hắn đẩy ra một cái đại môn làm cho hắn thấy được một thế giới rộng lớn.

Nhưng Khải Hoàn cười ha ha, nói:

- Khải Hoàn ah, người xem xong rồi chứ?

- Vâng, xem xong rồi!

- Được! Vậy người thử một chút đi.

Nhưng Kiệt Hiên cười tủm tỉm nói:

- Tụ Linh thuật mà trong phù thư nói là phương pháp triệu hoán Linh Thể trong linh thể cơ bản nhất chính là Linh Thể Đấu Sĩ. Hắc hắc, người là thử xem nào.

- Khục khục khục.

Bỗng nhiên, Nhung Dực Diệu kịch liệt ho khan.

Nhưng Kiệt Hiên bất mãn trừng mắt nhìn hắn nói:

- Người làm sao vậy?

Nhưng Dực Diệu lộ vẻ cười khổ, hắn thấp giọng nói:

- Tộc thúc, hắn vừa mới tiếp xúc Linh Đạo, cho dù là thiên phú cao tới đâu, cũng không có khả năng triệu hồi ra Linh Thể. Hơn nữa, nếu như hắn ngay từ đầu thất bại, chỉ sợ sẽ lưu lại bóng ma thất bại, sau này phải tốn công mất sức mới làm được a.

Hắn là một vị Chú Linh Sư, hiểu biết rất rõ đối với vận dụng linh lực.

Triệu hoán Linh Thể không phải là một sự việc đơn giản, cho dù là có được thiên phú của Tụ Linh Sĩ nhưng cũng cần trường kỳ huấn luyện mới

có thể thành công a.

Vừa mới phát hiện tư chất Linh giả liền có thể triệu hồi ra Linh Thể Đấu Sĩ, hẳn tựa hồ đã từng nghe người ta đề cập qua. Nhưng mà những người kia không có ai không phải là cấp bậc đại năng trong truyền thuyết.

Nhưng Dực Diệu có lẽ chưa từng cho rằng, bên trong gia tộc của mình sẽ sinh ra đời nhân vật như thế.

Nhưng Kiệt Hiên khoát tay chặn lại:

- Người thì biết cái gì, lão phu lại không trông cậy vào hẳn thật có thể triệu hồi ra linh thể hay không, mà là để cho hẳn triệu hoán một chút. Hừ, lão phu chỉ cần thăm dò một lần sẽ biết được hẳn có thiên phú hay không.

Nhưng Dực Diệu lúc này mới thoải mái, hẳn xấu hổ lui xuống. Bất quá trong lòng vẫn thì âm thầm oán trách lão nhân gia ngài sao không nói rõ ràng đi.

Nhưng Kiệt Hiên quay đầu, khẽ cười nói:

- Hào hài tử, người không cần khẩn trương, triệu hoán Linh Thể Đấu Sĩ hết sức khó khăn, lão phu chỉ là muốn xem người có...

Mới nói được nửa câu thì đột nhiên lão ngừng lại, hai mí mắt nhảy dựng lên.

Ba!!!

Một tiếng vỡ vụn vang lên, ấm trà mà lão yêu thích nhất đã bị chính lão bóp nát. Nước trà nóng hồi từ kẽ tay lão chảy xuống nhưng lão có vẻ vẫn không để tâm.

Hai mắt Nhung Kiệt Hiên gắt gao nhìn chăm chăm vào thiếu niên ở trước mắt, trước mặt Nhung Khải Hoàn đang ngừng tụ và xuất hiện một

Linh Thể hình người.

Không có bất kỳ điều gì ngập ngừng hay trúc trắc, hết thảy vô cùng tự nhiên như nước chảy thành sông.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Linh Giả

- Không, không có khả năng. . .

Cơ hồ là cùng lúc đó, thanh âm hoàn toàn giống nhau từ trong miệng hai người vang lên.

Nhung Kiệt Hiên cùng Nhung Dực Diệu đều trợn mắt líu lưỡi, ánh mắt của bọn hắn có chút ngốc trệ, gắt gao nhìn về phía linh thể mới được tạo thành.

Trên thực tế, khi tận mắt nhìn thấy linh lực của Nhung Khải Hoàn có sức hấp dẫn với thiên địa linh lực và ngưng tụ chúng quanh người thì tâm lý đã có sự chuẩn bị.

Theo suy đoán của họ thì Nhung Khải Hoàn có lẽ có một chút thiên phú của Tụ Linh Giả.

Nhưng mà có hi vọng cỡ nào, họ cũng không từng nghĩ tới thiếu niên này có thể triệu hồi ra linh thể.

Cho dù đến lúc này, nhìn Linh Thể Linh Thể gần trong gang tấc, hai người bọn họ vẫn khó có thể tin nổi.

Nhung Khải Hoàn gãi gãi đầu, có lẽ là bởi vì đã từng ngưng tụ linh thể, vì thế hẳn lần này chỉ là rút lấy một phần ba năng lượng trong viên cầu mà thôi.

Bất quá, khí lưu của cái viên cầu cùng khí lưu của thiên địa linh lực hẳn hấp thu ngoại giới khác xa nhau.

Một phần ba năng lượng dựa theo tâm ý của hãn thoát ra bên ngoài cơ thể, lập tức như là một kẻ đói bụng ba ngày ba đêm điên cuồng cắn nuốt thiên địa linh lực của ngoại giới.

Trong nháy mắt đã đủ năng lượng để ngưng tụ linh thể.

Kết quả là một cỗ Linh Thể có bề ngoài giống Nhung Khải Hoàn như đúc xuất hiện.

Mí mắt nháy lên vài cái, Nhung Khải Hoàn cũng không ngờ tới, chính mình chỉ phóng thích ra một phần ba năng lượng của viên cầu đã có thể ngưng tụ được linh thể thành công.

Nhớ ngày đó, hãn lần thứ nhất ngưng tụ Linh thể là bức toàn bộ năng lượng thần bí đó ra. Hơn nữa, khi đó hãn còn cảm nhận được cảm giác suy yếu mãnh liệt, nhưng hôm nay chỉ dùng tới một phần ba thì đã không kém chút nào... Không! Có thể nói là còn mạnh hơn nhiều.

Bởi vì, từ trên người của Linh Thể trước mắt phóng thích ra một tia khí tức cường hãn. Cỗ khí tức này Nhung Khải Hoàn chưa từng được cảm thụ ở cỗ linh thể thứ nhất.

Trong lòng hãn biết rõ, linh thể thứ nhất là do bản thân hãn đánh bậy đánh bạ tạo ra, còn linh thể mới này hoàn toàn dựa theo phù thư ghi lại mà triệu hoán thành.

Vì thế, hai cỗ Linh Thể có năng lượng khác nhau.

Mãi một lúc lâu sai, Nhung Kiệt Hiên rốt cục hít một hơi thật dài, lão chậm rãi nói:

- Tốt! Rất tốt!

Mí mắt Nhung Dực Diệu nhảy dựng lên, hấn dùng thần sắc phức tạp nhìn Nhung Khải Hoàn gật đầu nói:

- Tộc thúc, tiểu tử này đáng để ngài truyền thụ tài nghệ.

Nhung Kiệt Hiên hơi hơi lắc đầu rồi nói:

- Cũng chưa hẳn, lão phu sở tu chính là Chú Linh Thuật, trên phương diện Tự Linh chưa hẳn có thể chỉ điểm cho hẳn quá nhiều.

Nhung Dực Diệu khẽ giật mình, cười khỗ nói:

- Tộc thúc, nhưng mà trừ ngài ra, chắc hẳn thật sự không biết còn ai mới có thể chỉ điểm cho hẳn.

Nhung Kiệt Hiên cười cười:

- Thật sự không có người chỉ điểm, vậy thì tự học a.

Nhung Dực Diệu sững sờ một hồi, thầm nghĩ trong lòng thái độ của lão như thế nào lại có vẻ cổ quái nhỉ.

Nhung Kiệt Hiên không hề để ý tới hẳn mà quay người lấy một cái phù thư khác từ trong phòng trúc rồi giao nó lại cho Nhung Khải Hoàn:

- Khải Hoàn, quyển sách này là một ít tư liệu Linh giả thời điểm lão phu nhằm chán ghi chép lại, người đọc một phen, đối với tân Linh giả thì đã đủ để lý giải vài thứ rồi.

Nhung Khải Hoàn lên tiếng, hấn lật phù thư ra, bên trên cũng trống rỗng khoogn chữ.

Bất quá, hắn đã có kinh nghiệm, lập tức sử dụng khí lưu bên trong ấn đường, tiến vào trong phù thư.

Lúc này hắn đã minh bạch, viên cầu là một ảo bối tốt để ngưng tụ linh lực. Trừ phi là vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản vận dụng nó.

Thấy biểu hiện của Nhung Khải Hoàn, hai người Nhung Kiệt Hiên trao đổi ánh mắt với nhau.

Trong lòng của bọn hắn đều âm thầm kinh ngạc, thiếu niên này sau khi triệu hoán Linh Thể mà vẫn còn linh lực để đọc phù thư sao?

Nhung Khải Hoàn yên lặng thầm đọc, hồi lâu sau, hắn khép lại phù thư, trong đôi mắt lóe ra một tia kinh hi.

Linh giả chính là tu luyện chi đạo trên cả võ giả, có khi còn mạnh hơn cả Tu Luyện Giả cường đại một bậc.

Bọn họ không phải tu chân khí mà là linh lực.

Những linh lực này từ thiên địa linh lực chuyển đổi mà đến, ngưng tụ thành lực lượng của bản thân. Nhờ linh lực, họ có thể làm ra nhiều chuyện mà võ giả bình thường khó có thể tưởng tượng.

Võ giả phân chia làm Vũ Sĩ, Vũ Sư tiên thiên cường giả cùng nhất đại tông sư. Mà tương ứng Linh giả cũng có linh sĩ, Linh Sư, Tiên Thiên Linh giả cùng tông sư Linh giả.

Vô luận là võ giả hay là Linh giả, mỗi một giai đều có được giai đoạn tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong - bốn tầng nhỏ.

Tuy rằng mỗi một cái tiểu tầng không chênh lệch như vượt qua một cảnh giới, nhưng cũng là một trong những tiêu chuẩn trọng yếu đánh giá sức chiến đấu của một gã Tu Luyện Giả.

Có thể hấp thu thiên địa linh lực nhập vào cơ thể, hơn nữa chuyển đổi thành linh lực của mình, thì tương đương với võ giả ngưng tụ ra mộ tia chân khí đầu tiên. Hôm nay Nhung Khải Hoàn đã là một linh sĩ tiền kỳ rồi.

Đương nhiên, hãn ngưng luyện chân khí thành công, đồng thời cũng là một Vũ Sĩ tiền kỳ,

Bất quá bất đồng với võ giả là trong Linh giả còn chia ra làm Chú Linh Giả cùng Tụ Linh Giả.

Tuyệt đại bộ phận Linh giả đều là Chú Linh Giả, đám người có thể rèn luyện linh lực, hơn nữa sử dụng kỹ xảo đặc thù phóng thích linh lực hình thành chú thuật thuộc tính bất đồng công kích địch nhân.

Mà số lượng Tụ Linh Giả thì cực kỳ hiếm thấy.

Linh giả hệ này có thể ngưng tụ thiên địa linh lực, triệu hồi ra Linh Thể Đấu Giả, Linh Thể Chú Giả, cùng với Linh Thể Triệu Hoán Giả cực kỳ thừa thớt.

Linh Thể Đấu Giả là linh thể mà Nhung Khải Hoàn vừa mới triệu hoán thành công, nó có được sức chiến đấu cường đại chống lại võ giả đồng giai. Về phần Linh Thể Chú Giả thì có thể phóng thích chú thuật, sức chiến đấu tuyệt sẽ không kém hơn Chú Linh Giả đồng giai. Mà Linh Thể Triệu Hoán Giả thì tương đối biến thái, chúng có được năng lực đặc thù của Tụ Linh Giả, có thể trong chiến đấu không ngừng triệu hồi ra Linh Thể Đấu Giả cùng Linh Thể Chú Giả đồng giai.

Có thể nói, nếu như đang cùng địch nhân chiến đấu, ngẫu nhiên triệu hồi ra một vị Linh Thể Triệu Hoán Giả, như vậy chỉ cần thực lực của hai bên không phải cách biệt như trời đất thì một phương có được Linh Thể Triệu Hoán Giả đã nắm chặt phần thắng.

Đương nhiên, loại Linh Thể này cũng không phải nói muốn triệu hoán là có thể triệu hoán. Trên thực tế, Linh Thể bị triệu hoán đi ra tuyệt đại đa số đều là Đấu Giả, mà ngay cả Chú Giả đều cực kỳ thưa thớt, càng không phải nói tới Triệu Hoán Giả. Hơn nữa, Linh Thể cũng không phải là tồn tại vĩnh cửu, từ khi chúng sinh ra đời thì sẽ không ngừng tiêu hao linh lực bản thân. Trải qua sau một thời gian ngắn, cho dù là chưa từng chiến đấu, chúng cũng sẽ tiêu tán trong thiên địa.

Chỉ là trí tuệ của nhân loại đủ để chống lại sức mạnh to lớn của thiên địa.

Tụ Linh Giả nghiên cứu ra một loại Phong Ấn Phù lục có thể đem Linh Thể triệu hoán đi ra phong ấn lại. Đợi đến lúc họ gặp được nguy cơ thì phóng thích là có thể tạo ra tác dụng khởi tử hồi sinh.

Khi đọc tới đoạn này, trong lòng Nhung Khải Hoàn cực kỳ khát vọng học được Phong Ấn thuật.

Nhưng mà mãi khi hãn học hết cũng không tìm được điều gì có quan hệ với thuật này, điều đó làm cho hãn có hơi ảo não.

Bất quá, trên thế giới này ngoại trừ ba loại triệu hoán Linh Thể còn có một loại rất thưa thớt, quả thực chính là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu là Linh Thể đặc thù.

Chúng là trường hợp xảo hợp của Tụ Linh Giả, hơn nữa căn bản là không cách nào triệu hoán.

Chúng có được ưu thế lớn nhất mà mọi linh thể đều muốn. Đó chính là thời gian tồn tại trên thế giới này.

Loại Linh Thể này cơ hồ cùng Tu Luyện Giả không có gì khác nhau, chúng thậm chí còn có thể tự tu luyện hơn nữa không ngừng tiến giai. Hơn nữa, bởi vì tính chất đặc thù của Linh Thể, vì thế tốc độ tu luyện của chúng

vượt qua đám người chủ nhân, điều này khiến chúng trở thành vương bài lớn nhất của chủ nhân chúng.

Trong phù thư của Nhung Kiệt Hiên ghi lại đại lượng Linh Thể đặc thù truyền thuyết hơn nữa còn vô cùng tỉ mỉ.

Nhung Khải Hoàn tuy rằng chỉ là một thiếu niên chưa tròn mười lăm, kiến thức chưa nhiều, nhưng hẳn cũng nhìn ra chỗ trân quý của Linh Thể đặc thù.

Có được một Linh Thể đặc thù, chẳng phải là tương đương đã có được một hộ vệ vĩnh viễn không bao giờ phản bộ mình mà thực lực còn mạnh hơn mình sao?

Chỉ là dựa theo thuyết pháp của Nhung Kiệt Hiên, muốn triệu hồi ra Linh Thể đặc thù có khả năng cực kỳ bé nhỏ, nếu như nhất định phải dùng từ ngữ mà hình dung thì chỉ có thể nói là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

Tuyệt đại đa số Tụ Linh Giả cả đời triệu hoán linh thể cũng chưa từng gặp qua một cỗ Linh Thể đặc thù, bởi vậy có thể thấy được chúng trân quý như thế nào.

Chậm rãi đưa phù thư cho Nhung Kiệt Hiên, hẳn trầm giọng nói:

- Đa tạ tộc lão!

Nhung Kiệt Hiên thoả mãn gật nhẹ đầu:

- Khải Hoàn, người có được thiên phú của Tụ Linh Giả, ngày sau phải hảo hảo học tập, không thể phụ lòng của gia tộc a.

Nhung Khải Hoàn gật đầu nói:

- Vâng, Khải Hoàn biết rõ.

Hắn dừng lại một chút, cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi tộc lão, Khải Hoàn phải học tập như thế nào?

Nhưng Kiệt Hiên trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trong gia tộc cũng không Tụ Linh Giả, vì thế không cách nào chỉ điểm người tu luyện Tụ Linh thuật. Ừ! Người trước tiên có thể học một chút chú thuật phòng thân, về phần Tụ Linh thuật, trong linh đường của chúng ta còn có một ít phù thư, lão phu sẽ châm chước cho người học.

- Vâng!

Nhưng Khải Hoàn do dự một chút, hắn nói:

- Tộc lão, đệ tử vừa mới biết được, mỗi một vị Tụ Linh Giả đều phải học được Phong Ấn thuật.

- Đúng vậy, Phong Ấn thuật là chú thuật đặc thù mỗi một vị Tụ Linh Giả phải nắm giữ.

Nhưng Kiệt Hiên nhin không được cười to nói:

- Bất quá, người vừa mới nắm giữ Tụ Linh thuật, chưa triệt để vững chắc. Chờ người ổn định lại tâm thần, đem chú thuật hoàn toàn tìm hiểu, lão phu lại đem phù thư của Phong Ấn thuật cho người.

Nhưng Khải Hoàn nhúc nhích khóe miệng, mặc dù không có cam lòng, nhưng cũng không dám nhiều lời, đành phải cảm ơn không ngớt lời.

Nhưng Kiệt Hiên suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói:

- Dực Diệu, Khải Hoàn, sự tình hôm nay lão phu khảo thí, bọn người không được phép truyền ra, nếu không...Hắc hắc, giới luật trong tộc cũng không phải để trưng bày đâu.

Hai người Nhung Khải Hoàn rùng mình một cái, tuy rằng không rõ vị lão nhân này đang có âm mưu gì, nhưng nhưng bọn hắn vẫn phải nghiêm túc đáp ứng.

Nhung Khải Hoàn tuy rằng là lần đầu tiên tiến vào Nhung gia, nhưng mà hắn đối với giới luật của Nhung gia cũng không xa lạ gì, hơn nữa cũng biết hậu quả nghiêm trọng

Nhung Kiệt Hiên khẽ cười một tiếng:

- Dực Diệu, người đưa Nhung Khải Hoàn ra ngoài để hắn nghỉ ngơi và hồi phục, mười ngày sau chính thức tiến vào linh đường học tập.

- vâng!

Hai người đồng thời khẽ khom người, cung kính lui xuống.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Phiên Chợ

Tiếng bước chân đơn điệu vang lên trong con đường nhỏ tối tăm.

Nhung Kiệt Hiên mở hai mắt ra hỏi:

- Đã đưa đi rồi chứ?

- Vâng. Tộc thúc.

Nhung Dực Diệu đi tới bên cạnh của lão noi:

- Tiểu chất đã đưa hẳn rời khỏi linh đường, hai võ giả Thí Kim đường hộ tống hẳn đến đây cũng đang chờ ở bên ngoài.

Nhung Kiệt Hiên khẽ cười một tiếng:

- Những tiểu tử của Thí Kim đường kia cũng có vài phần nhân lực, muốn tạo mối quan hệ với tiểu tử đó.

Nhung Dực Diệu do dự một chút rồi nói:

- Tộc thúc, tiểu chất có mấy lời, không biết nên hỏi không?

- Ha ha, ngươi là muốn hỏi ta, vì sao biết rõ Khải Hoàn có thiên phú hiếm thấy trên đời mà lại lạnh nhạt như thế sao?

Sắc mặt Nhung Dực Diệu hơi đỏ lên, hẳn nói:

- Tiểu chất biết rõ, tộc thúc làm như vậy nhất định là có thâm ý.

- Người không cần phải võ mông ngựa lão phu.

Nhưng Kiệt Hiên nhin không được cười to:

- Vậy người thử đoán xem, vì sao lão phu lại làm như thế?

Nhưng Dực Diệu do dự rồi đáp:

- Tộc thúc, kỳ thật dùng tư chất của tiểu tử này, cho dù là linh sư nào trong gia tộc cũng muốn cướp lấy thu làm đồ đệ.

Nhưng Kiệt Hiên cười lạnh một tiếng rồi khinh thường nói:

- Linh sư của gia tộc? Hừ, đám người xứng sao. Nếu để cho chúng thu tiểu tử đó làm đồ đệ thì mới đúng là phí của trời.

Dừng một chút, lão giải thích:

- Lão phu làm như vậy, chẳng qua là muốn xem xét tâm tính của nó như thế nào.

Hai mắt lão lóe lên tinh mang, giống như lăm bẫm một mình:

- Nếu như kẻ này có thể vinh sủng bất kinh, hơn nữa trung thành với gia tộc thì tại thời điểm tấn thăng đến Linh Sư đỉnh phong, lão phu sẽ đề cử hẳn làm môn hạ của ân sư.

- À!

Nhưng Dực Diệu bỗng nhiên ngừng đầu, trong đôi mắt lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ.

- Ai, tuy rằng lão phu may mắn đi theo ân sư, nhưng tư chất của lão phu quá kém, tiên thiên đạo đã vậy khốn nhiều năm mà không thể bước qua, như thế nào còn mặt mũi tự xưng làm môn hạ của ân sư.

Nhung Kiệt Hiên lắc đầu nói:

- Bất quá Khải Hoàn thì khác, chỉ cần tâm tính của hãn phù hợp thì nhất định sẽ tỏa ánh hào quang khi làm môn hạ của ân sư.

Nhung Dực Diệu cố gắng đè nén cảm xúc khác thường trong lòng xuống, hãn nói:

- Tộc thúc, nếu như Khải Hoàn thật có thể bá làm môn hạ của lão nhân gia thì đó là vận mệnh của hãn.

Nhung Kiệt Hiên cười hắc hắc:

- Lão phu muốn đi khảo sát tâm tính của hãn, việc này người biết là tốt rồi, vạn lần không được tiết lộ ra ngoài.

Nhung Dực Diệu lên tiếng

- Tộc thúc, nếu như tâm tính của hãn không hợp cách thì sao?

Nhung Kiệt Hiên trầm ngâm một lát, thở dài:

- Nếu là tâm tính không được thì lão phu sẽ đi tìm một vị sư huynh đệ tông sư Linh giả, dùng tư chất của hãn, tuyệt đối có người nguyện ý thu nhận.

Cười dài một tiếng, lão lấy một cái ấm trà mới từ trong phòng trúc rồi thân hình nhoáng một cái lướt đi. Nhung Dực Diệu đứng yên nửa ngày mới thở dài một tiếng, trong lòng của hãn âm mộ cực kỳ, nhưng cũng hiểu được cơ duyên đó không phải của hãn.

Bên ngoài Linh đường, Nhung Khải Hoàn đứng ở trước mặt hai trưởng bối, hãn xấu hổ gãi đầu nói:

- Minh gia gia, Đức thúc, tộc lão phân phó để cho đệ tử xử lý tốt chuyện cá nhân sau đó tới linh đường.

Đôi mắt của Nhung Kiệt Minh sáng ngời:

- Người quả nhiên nhìn thấy tộc lão đại nhân, là vị tộc lão nào?

- Là Kiệt Hiên tộc lão.

Nhung Kiệt Minh cùng Nhung Dực Đức liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều xuất hiện một tia hoảng sợ.

Tuy rằng bên trong Nhung gia có mấy vị tộc lão, nhưng Kiệt Hiên tộc lão không thể nghi ngờ là người có quyền uy lớn nhất.

- Khải Hoàn, vận khí của người quá tốt a.

Nhung Kiệt Minh thở dài:

- Không ngờ lại gặp được Kiệt Hiên tộc lão.

Nhung Dực Đức truy vấn:

- Tình hình sau đó như thế nào?

Nhung Khải Hoàn sần khở đáp:

- Kiệt Hiên tộc lão phân phó, không được nói ra một câu nào.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn hai người hỏi:

- Các ngài sẽ không tức giận chứ?

Hai người Nhung Kiệt Minh sắc mặt đại biến, cả hai đồng thanh nói:

- Nếu là ý tứ của Kiệt Hiên tộc lão, chúng ta sao dám làm trái.

Dứt lời, hai người còn dằn dò Nhung Khải Hoàn không được nói với ai về chuyện này.

Kỳ thật trong lòng bọn họ cũng rất hiếu kỳ, nhưng vì có Kiệt Hiên tộc lão phân phó, cho dù lá gan của hai người có lớn gấp đôi cũng không dám hỏi thêm.

Lúc này kể cả Nhung Khải Hoàn có không nghe theo mà nói cho họ biết thì cả hai cũng sẽ tìm lý do cự tuyệt.

- Chúng ta rời đi đã lâu, cũng nên trở về thôi.

Nhung Kiệt Minh cười ha ha, chuyển hướng chủ đề nói:

- Khải Hoàn đã trở thành đệ tử của linh đường, có lẽ chúng ta phải bày tiệc rượu ăn mừng một phen.

- Không sai, không sai.

Nhung Dực Đức bồi thêm:

- Khải Hoàn, ta cùng Minh thúc đã đặt một bàn tốt nhất ở trong tửu lâu của Nhung gia, đêm nay hai cha con các người sẽ vô cùng hãnh diện a.

Phóng nhãn bên trong toàn bộ gia tộc, số lượng Linh giả cũng chưa tới 30 vị.

Chỉ cần Nhung Khải Hoàn có thể tiến vào linh đường, như vậy thân phận và địa vị ngày sau sẽ khác như thế nào.

Nếu như thời điểm lúc này không thể vượt mộng ngựa như vậy ngày sau còn muốn thân cận thì còn lâu mới có đường.

Nhung Khải Hoàn nháy mắt nói;

- Nếu như cha ta cũng đi thì ta cũng đi.

Hai người Nhung Kiệt Minh khẽ giật mình, trong lòng thầm mắng mình hồ đồ.

Thiên phú của Nhung Khải Hoàn có cao thế nào cũng chỉ là một thiếu niên không hiểu chuyện. Đối với tuổi trẻ thì không nghi ngờ là cha mẹ hẳn ảnh hưởng nhiều nhất.

Nhung Dực Dương cũng ở đây, vậy mà hai người họ lại không tới giao hảo, thật là ngu ngốc vô cùng.

Mang theo Nhung Khải Hoàn vội vàng trở về Thí Kim đường, Nhung Dực Dương quả nhiên chưa rời đi. Hẳn và chúng đệ tử bên trong Thí Kim đường sớm đã chờ tới sốt cả ruột rồi.

Hai người Nhung Kiệt Minh cùng Nhung Dực Đức vẻ mặt tươi cười mời phụ tử hai người. Nhung Dực Dương mặc dù biết nhi tử có khả năng nhất phi trùng thiên, nhưng mà đột nhiên được đãi ngộ như thế, khó tránh khỏi có chút thụ sủng nhược kinh, hẳn vội vàng khúm núm đáp ứng.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, hẳn nói:

- Minh thúc, Đức huynh, hiện tại cũng không còn sớm. Ta mang Khải Hoàn đi chợ phiên mua chút quần áo, buổi tối sẽ đến đáp tạ hai vị.

Ánh mắt hai người Nhung Kiệt Minh quét qua phụ tử Nhung Khải Hoàn, sau đó cười ha ha, từ trong lòng lấy ra một ít tiền, thận trọng giao cho Nhung Dực Dương nói:

- Dực Dương ah, trên người lão phu cũng không mang nhiều, một linh tệ này người cầm lấy đổi ở chợ cũng được một ít đồ đạc.

Nhung Dực Dương biến sắc, hẳn vội vàng nói:

- Minh thúc, đây chính là linh tậ ah, như thế nào ta dám lấy.

Sắc mặt Nhung Kiệt Minh trầm xuống:

- Sao vậy? Giờ người phát đạt rồi, ngay cả lễ vật của Minh thúc cũng không lấy sao?

Nhung Dực Dương lắc đầu liên tục, cười khổ nói:

- Như vậy...tạ ơn Minh thúc ưu ái.

Nhung Kiệt Minh lúc này mới đổi giận thành vui, mà Nhung Dực Đức ở bên cạnh thầm than trong lòng. Thật sự là một lão hồ ly, cam lòng bỏ một miếng thịt. Chỉ là trên người hắn không có vật phẩm nào như vậy nên đành phải đợi ngày sau bổ sung.

Ho nhẹ một tiếng, Nhung Dực Đức nói:

- Dực Dương huynh đệ, người mang Khải Hoàn đi phiên chợ dạo chơi, ta cùng Minh thúc đi trước bày bàn tiệc .

Sự tình hôm nay đối với phụ tử Nhung Dực Dương cố nhiên là đại sự, nhưng mà đối với hai võ giả một lòng muốn kết giao với Nhung Khải Hoàn không thể nào sơ sẩy.

Nếu như hôm nay không thể cùng Nhung Khải Hoàn tạo mối quan hệ thì sau này muốn kết giao, chỉ sợ hao tổn khí lực gấp mười lần cũng khó mà được.

Nhung Khải Hoàn đi theo phụ thân ra khỏi Thí Kim đường, hắn theo sát sau lưng phụ thân mình, thấy bước chân ông rất nhẹ nhàng. Tuy ông không quay đầu lại, nhưng hắn tin tưởng lúc này trên mặt phụ thân nhất định là tươi cười đầy mặt.

Rời khỏi Thí Kim đường, Nhung Dực Dương rớt cục dừng bước, hần quay đầu, không thể chờ đợi được mà vỗ vai nhi tử mình hưng phấn nói:

- Tốt, Khải Hoàn, con làm tốt lắm.

Nhìn phụ thân tươi cười rạng rỡ trước mặt, trong lòng Nhung Khải Hoàn như đang ăn khoai chấm mật, vô cùng ngọt ngào.

Hơn mười năm khổ tu quyền thuật, tại thời khắc này đều hóa thành hư ảo. Vì vui mừng trên mặt phụ thân hần, cho dù có phải trả giá nhiều hơn hần cũng không chần chờ.

Nhung Dực Dương ôm bả vai của nhi tử, đột nhiên thở dài một tiếng:

- Vi phụ không thể tưởng được, con lại có thiên phú Linh giả. Ai, nếu là sớm biết như thế, vi phụ cho dù là liều mạng táng gia bại sản, cũng phải sớm tiến hành khảo nghiệm cho con ở Thí Kim đường.

Hần mặc dù là đệ tử trực hệ của Nhung gia Nhung gia nhưng mà lúc còn nhỏ đã bị đày tới trang viên heo hút. Tuy rằng còn có một phần tiền mỗi tháng, sinh hoạt không đến mức kham khổ, nhưng muốn tích góp để tiến hành khảo thí ở Thí Kim đường cũng không dễ dàng.

Nhưng lúc này trong lòng hần vô cùng hối hận, bởi vì chính mình do dự mà khiến cho hài tử chậm trễ bao nhiêu năm.

Chỉ là hần không biết một điều, may mà hần không làm như thế. Nếu là sớm vài năm hần thật sự đem Nhung Khải Hoàn đi khảo thí thì kết quả duy nhất là không thu hoạch được gì.

Nhung Dực Dương cẩn thận cất kỹ linh tệ mà Nhung Kiệt Minh tặng, thứu này giá trị xa xỉ, hần cũng không nỡ dùng.

Sau đó, Nhung Dực Dương mang theo nhi tử tiến nhập một phiên chợ đông đúc.

Trong Nhung gia có mấy chục phiên chợ lớn nhỏ, mỗi một nơi đều có tiếng người huyên náo.

Nhung Dực Dương vòng vo cả buổi trong đám người rồi tiến vào một cửa hàng thợ may, xuất ra ngân lượng bình thường mua hai bộ quần áo mới.

Tuy rằng hai bộ y phục rất xa xỉ, nhưng lúc này Nhung Dực Dương không để trong lòng. Bởi vì hẳn biết rõ, chỉ cần nhi tử có thể một bước lên trời thì cái giá hôm nay sẽ được hồi báo gấp ngàn vạn lần.

Sau khi mua y phục xong, Nhung Dực Dương thấy ánh mắt nhi tử không ngừng đảo qua chợ phiên, bên trong lộ vẻ hiếu kỳ giống như một ấu thú mới mở mắt nhìn thế giới chung quanh, tràn đầy cảnh giác cùng tò mò.

Than nhẹ một tiếng, Nhung Dực Dương nói:

- Khải Hoàn, chúng ta đi tham quan một chút nào. Hắc hắc, nơi này là phiên chợ tự do, nếu con thích mua gì thì cứ bỏ tiền ra mua là được.

Đôi mắt Nhung Khải Hoàn sáng ngời, hẳn chỉ là một thiếu niên mới lớn, lần đầu tới nơi phồn hoa náo nhiệt thế này, đương nhiên sẽ cảm thấy mới mẻ, thích thú.

Gật đầu mạnh một cái, Nhung Khải Hoàn lập tức lôi kéo phụ thân đi dạo khắp phiên chợ.

Phụ tử hai người đi qua vòng lại, giống như muốn tham quan mọi nơi.

Đặc biệt là Nhung Khải Hoàn lần đầu tiên tới địa phương náo nhiệt như thế, thậm chí có chút vui đến quên cả trời đất, đi dạo hơn một canh giờ

mà vẫn hào hứng.

Khi bọn hắn đi ngang qua một quầy hàng ở vỉa hè thì Nhung Khải Hoàn đột nhiên dừng bước. Hắn quay đầu lại nhìn một vật.

- Khải Hoàn, con có hứng thú với những vật đó?

Nhung Dực Dương trầm giọng hỏi.

Nhung Khải Hoàn nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Cha, con muốn mua một vật.

- Được. Con muốn mua cái gì, cha đều mua cho con.

Phảng phất là muốn đền bù mười năm qua, Nhung Dực Dương không chút lựa chọn đã đáp ứng.

Nhung Khải Hoàn cười gật đầu, hắn đi tới trước quầy hàng, chỉ vào một cuốn sách đen dày hơn tấc hỏi:

- Thứ này bán như thế nào?

Một vị đại hán chừng bốn mươi tuổi nhìn Nhung Khải Hoàn rồi nói:

- Một linh tộ.

- Cái gì, một linh tộ?

Nhung Dực Dương vốn là kẻ giật mình, lập tức giận dữ nói:

- Người đứng là gian thương.

Hắn kéo nhi tử rồi nói:

- Chúng ta đi.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Không Thèm Nói Đạo Lý

- Ấy! Lão ca...Chờ một chút. Chờ một chút nào...

Người đàn ông trung niên vội đưa tay ra ngăn cản nói:

- Lão ca, chuyện gì cũng từ từ, ta rao giá trên trời nhưng lão ca cũng có thể trả giá cơ mà.

Nhưng Dực Dương hừ nhẹ một tiếng, do dự dùng ánh mắt nhìn nhi tử nửa ngày rồi nói:

- Được rồi, nhi tử ta thích thứ này, người nói đúng giá đi, ta sẽ mua.

Hắn dừng lại một chút cảnh cáo:

- Nếu như lại nói giá trên trời thì chúng ta rời đi ngay. Hừ! Tiêu tiền chứ không phải phá của.

Người đàn ông trung niên cười hùa theo:

- Lão ca nói rất đúng, nhưng vật này là ta dùng mười lượng bạc mua lại, ngài cũng không thể để ta bán lỗ vốn được a.

- Mười lượng?

Nhưng Dực Dương hồ nghi hỏi:

- Cuốn sách nát này mà tới mười lượng? Đây là sách gì?

Sắc mặt người đàn ông trung niên hơi đỏ lên, hần thấp giọng nói:

- Lão ca, đây là một cuốn vô tự thiên thư (sách không có chữ).

Nhung Dực Dương khẽ giật mình, hần cúi người lật cuốn sách ra, hai mắt trợn lên. Quả nhiên giống người bán nói, bên trong không hề có một chữ.

Hần bật cười nói:

- Một quyển Vô Tự thiên thư mà người bán mười lượng bạc sao?

Da mặt của người đàn ông trung niên rất dày, hần cười nói với vẻ đương nhiên:

- Loại Vô tự thiên thư này cực kỳ hiếm thấy, ngài trước kia cũng chưa bao giờ thấy qua phải không? Hắc hắc, vì thế ta mới bán nó.

Kỳ thật quyển sách này mà ngay cả hần cũng không biết nó xuất phát từ nơi xó xỉnh nào, hần tìm được nó trong đống đồ hổ tạp, căn bản không đáng tiền. Nói mười lượng bạc thuần túy là muốn "chém" người thôi.

Khóe miệng Nhung Dực Dương nhếch lên, hần nói:

- Năm lượng, người có bán hay không?

Người đàn ông trung niên nhìn Nhung Dực Dương, phát hiện xác thực không xơ múi được gì nữa, hần đành biểu lộ vẻ mặt đau lòng nói:

- Aiz! Ta thấy lão ca rất thuận mắt, thôi thì hôm nay làm một lần sinh ý lỗ vốn vậy.

Nhung Dực Dương móc ra năm lượng bạc, cầm lấy Vô Tự thiên thư đưa cho nhi tử mình.

Nếu đổi lại là bản thân, chắc chắn hẳn sẽ không mua những thứ này. Nhưng thứ mà nhi tử mình thích, đừng nói là Vô Tự thiên thư cổ quái, cho dù là sao trên trời hẳn cũng nghĩ cách hái cho được.

Nhung Khải Hoàn nhận lấy Vô Tự thiên thư, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng. Bởi vì tay của hắn khi chạm lên cuốn sách thì xác định đúng là vật đó.

Mắt nhìn chủ quán, Nhung Khải Hoàn nhin không được hỏi:

- Thúc thúc, Vô Tự thiên thư như vậy có còn nữa không?

Nhung Dực Dương cùng chủ quán đều khẽ giật mình, cả hai nhìn Nhung Khải Hoàn mắt lóe sáng thì trong lòng đều toát ra một tia khác thường.

Chả có nhẽ... Vô Tự thiên thư này đúng là bảo vật?

Chẳng biết tại sao, chủ quán lại ần ần có chút hối hận. Chỉ là lúc này tiền đã trao, cháo đã múc, hắn không thể lật long trước mặt mọi người được.

- Hắc hắc, tiểu ca nhi, đây là thứ ta ngẫu nhiên nhặt được. Ta không nhớ tìm được nó ở đâu nữa, bất quá thứ này ta chỉ có một quyển.

Trên mặt Nhung Khải Hoàn lộ ra chút thất vọng, xem ra chuyện tốt cũng không phải dễ dàng gặp được.

- Ồ, cha, mau nhìn kia, là phù thư?

Bỗng nhiên, một thanh âm kinh hỉ từ sau lưng mọi người truyền tới.

Ba người Nhung Dực Dương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử đang bước về phía quầy hàng. Hơn nữa, ánh mắt của bọn hắn đều tập trung vào Vô Tự thiên thư trong tay Nhung Khải Hoàn.

Chủ quán khẽ giật mình, lúc này cho dù ngốc tới mấy cũng biết Vô Tự thiên thư đó không phải vật tầm thường. Vừa nghĩ tới đây, trong lòng của hắn lập tức hối hận vô cùng.

Sắc mặt Nhung Dực Dương biến hóa, hắn tiến lên một bước, lập tức đưa nhi tử ra sau lưng.

Hai người kia dừng bước, trong đó một trung niên nhân khoảng trên dưới bốn mươi, người còn lại là thanh niên chừng hai mươi. Về mặt thanh niên tức giận nói:

- Người là ai? Mau tránh ra!

Nhung Dực Dương mỉm cười, hắn ôm quyền hành lễ:

- Tại hạ là Nhung Dực Dương đệ tử trực hệ của Nhung gia, không biết hai vị xưng hô như thế nào.

Nơi này chính là gia tộc của Nhung thị, địa vị đệ tử trực hệ tuy rằng cao có thấp có, nhưng dù sao đều là người của Nhung gia, nếu người ngoài dám tới đây khi dễ, Nhung gia tuyệt đối sẽ không ngồi yên không hỏi đến.

Hai người kia liền giật mình, chân mày người trẻ tuổi cau lại, hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta là Nhung Khải Tâm, đây là phụ thân ta, Nhung Dực Thiết!

- Nhung Dực Thiết?

Nhung Dực Dương hít một hơi khí lạnh, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Danh tự này hắn không xa lạ chút nào, ở bên trong hàng đệ tử đời thứ hai của Nhung gia, Nhung Dực Thiết đại danh鼎鼎 còn trâu bò hơn cả Nhung Dực Đức. Chỉ là cái thanh danh này không phải tự bản thân hắn mà bởi vì hắn có một nhi tử tốt danh chấn toàn tộc.

Nhung Dực Thiết vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Nhung Dực Dương, tiểu tử sau lưng ngươi là ai?

Nhung Dực Dương quay người, đem nhi tử kéo ra ngoài nói:

- Đây là khuyển tử Khải Hoàn. Lại đây, Khải Hoàn, bá kiến bá phụ và huynh trưởng đi.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn thành thật nói:

- Bá kiến bá phụ và huynh trưởng.

Da mặt Nhung Dực Thiết hơi nhúc nhích, hần nói:

- Không cần đa lễ.

Ánh mắt Nhung Khải Tâm rơi xuống cuốn sách trong tay Nhung Khải Hoàn. Lòng mày hần nhíu lại nói:

- Tiểu huynh đệ, quyển sách này của ngươi ta thấy rất quen, có thể cho ta xem thử không?

Nhung Khải Hoàn lập tức ôm chặt lấy cuốn sách, hần dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hai cha con người này chăm chăm.

Đối phương đã không có hảo ý thì hần đương nhiên sẽ không đưa phù thư ra.

Hừ!

Nhung Khải Tâm biến sắc nói:

- Nhưng Dực Dương, Nhung Khải Hoàn, danh tự của hai vị vì sao chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là giả mạo?

Trong lòng Nhung Dực Dương hơi tức giận, nhưng cũng không dám nổi bão, hấn thấp giọng nói:

- Ta đúng là trực hệ đệ tử, nhưng là vì chưa từng tu luyện ra chân khí, vì thế hơn mười năm trước đã được đưa ra ngoài quản lý trang viên, hai vị không có nghe nói, cũng chẳng có gì lạ.

Trong mắt phụ tử Nhung Dực Thiết đồng thời hiện lên một tia khinh thường.

Đệ tử Nhung gia nhiều vô số kể, địa vị trong đó càng không cần phải nói.

Trước kia nghe bọn họ là Nhung gia trực hệ thì trong lòng vẫn còn có chút băn khoăn. Nhưng hiện tại tuy rằng không thể nói không kiêng sợ, nhưng cũng không để trong lòng.

Nhung Khải Tâm quay đầu nhìn cha, Nhung Dực Thiết trầm ngâm một chút, chậm rãi gật đầu.

Hắc hắc!

Nhung Khải Tâm đã nhận được cha cho phép, dũng khí lập tức tăng lên. hấn quay đầu hỏi chủ quán:

- Cuốn sách này là do người bán?

Chủ quán sững sờ một chút rồi vô ý thức gật đầu:

- Là của ta.

Sắc mặt Nhung Dực Dương hơi biến, hấn chen vào:

- Không đúng, cuốn sách này đã bán cho chúng ta rồi.

Nhung Khải Tâm hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới:

- Ta muốn mua cuốn sách này, người nói giá đi.

Tròng mắt chủ quán quay tròn, trên mặt tràn đầy vẻ tham lam, hấn cắn răng một cái:

- Một linh tệ.

Nhung Khải Tâm cười ha ha:

- Người rất biết hàng, cho người.

Hắn ném một cái linh tệ cho chủ quán.

Chủ quán trợn tròn tròng mắt, hấn nhìn chăm chăm vào linh tệ trong tay, vẻ mặt mừng rỡ như điên.

Nhung Khải Tâm quay đầu nói:

- Quyển sách này bây giờ là đồ của ta, các người giao nó ra đây.

Sắc mặt Nhung Dực Dương tái nhợt:

- Quyển sách này là chúng ta mua trước, hơn nữa tiền hàng đã trao đổi. Hai vị làm như vậy, chẳng sẽ không sợ tộc quy?

- Tộc quy?

Vẻ mặt Nhung Khải Tâm giống như cười mà không phải cười nói:

- Chúng ta mua bán công bằng, sao lại nói là xúc phạm tộc quy. Hắc hắc, ta ra giá cao hơn người, đương nhiên là có quyền đạt được phù thư. Này, người nói có phải không?

Câu hỏi cuối cùng là nói với tên chủ quán.

Chủ quán liền giật mình, vội vàng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hắn lấy ra năm lượng bạc đưa tới:

- Các hạ, đây là bạc của ngài, sách của ta không bán cho người nữa.

Nhung Dực Dương giận dữ quát lên:

- Chúng ta đã giao dịch xong, hiện tại người nói không bán là có ý gì?

Chủ quán làm ngơ, không để ý tới nói:

- Bởi vì có người ra giá cao hơn ngài, chúng ta làm kinh doanh đương nhiên đương nhiên lợi nhuận sẽ nhiều.

Nhung Khải Tâm không thèm để ý một đôi phụ tử trực hệ Nhung gia, nhưng hắn không thể, vì vậy đành phải ăn nói khép nép giải thích. Bất quá, trong lòng của hắn thì thầm hận, muốn dùng năm lượng bạc mua bảo vật giá trị một linh tộ, quả thực đáng đời.

Nhung Khải Tâm cười ha ha:

- Hắn nói không sai, vật ấy đã là của chúng ta rồi, người nên đưa ra đi.

Nhung Dực Dương đảo mắt một vòng, hắn kinh ngạc phát hiện, bởi vì xung đột bởi vì nơi này, vì thế bốn phía đã trở nên yên tĩnh trở lại. Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này, nhưng lại không có một ai đứng ra chủ trì công đạo.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên một loại xúc động mãnh liệt.

Nếu là lúc trước, hẳn gặp loại tình huống này cũng chỉ có cắn răng mà nhin.

Bởi vì hẳn là một đệ tử trực hệ Nhung gia bị vứt bỏ, căn bản không cách nào đánh đồng cùng phụ tử Nhung Dực Thiết. Dù là lúc này chiếm được thượng phong, người ta quay đầu tìm một chỗ dựa cũng khiến cho cả nhà họ không chịu nổi.

Nhưng mà giờ phút này không giống với lúc trước, nhi tử hẳn đã kinh động đến tộc lão, còn có thể gia nhập linh đường.

Cả nhà bọn họ chẳng khác gì cá vượt long môn, biến hóa như thoát thai hoá cốt. Cho dù là nể mặt nhi tử ở gia tộc thì giờ phút này cũng không thể lùi bước.

Nhìn thấy thần tình trên mặt Nhung Dực Dương biến hóa thất thường, phụ tử Nhung Khải Tâm đều lộ ra vẻ mỉm cười đã tính toán trước.

Hai người tin rằng, hai phụ tử trực hệ này sẽ lựa chọn khuất phục.

Nhưng mà vào lúc này, Nhung Dực Dương đột nhiên trợn hai mắt lên, hẳn nghiêm nghị quát:

- Không! Quyển sách này là của nhi tử ta, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Nhung Khải Hoàn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cha, nhận thấy cảm xúc biến hóa mãnh liệt, khóe miệng của hẳn cũng toát ra một tia vui mừng.

Sắc mặt phụ tử Nhung Dực Thiết lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Hừ lạnh một tiếng, Nhung Dực Thiết chậm rãi nói:

Các người đã không tuân thủ quy củ, như vậy lão phu cho các người biết rõ, cái gì mới là quy củ của Nhung gia.

Hắn vung tay lên nói:

- Tâm Nhi, bắt bọn chúng lại.

Nhung Khải Tâm cao giọng nói:

- Vâng!

Hắn quay đầu cười độc ác:

- Đúng là không biết sống chết.

Dứt lời hắn dặng hai chân ra, một quyền đánh tới trước mặt Nhung Dực Dương.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Huyết Khí Chi Dũng

Hôm nay bão tới Sài Gòn, mình được nghỉ nên tặng ace 2 chương nhé!

Trong lòng Nhung Dực Dương trầm xuống. Hắn không ngờ tới, đối phương quang minh chính đại động thủ ngay ở nơi này.

Mấy chục năm qua, hắn sớm đã không đụng tới quyền thuật, hơn nữa ở trong trang viên ngoại trừ chỉ dạy cho nhi tử thì không hề có kinh nghiệm thực chiến. Lúc này đối mặt với một quyền của Nhung Khải Tâm, hắn thậm chí có cảm giác luống cuống tay chân.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hắn cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền tới, đẩy hắn ra ngoài.

Nhung Khải Hoàn nhanh chóng xuất thủ, một tay đẩy cha mình ra, một bên xuống tấn đâm mạnh một quyền về phía đối phương.

- Ba!!!

Một tiếng vang nhỏ xuất hiện, thân hình hai người Nhung Khải Hoàn cùng Nhung Khải Tâm đều run lên.

Bất quá, hai chân Nhung Khải Tâm thì bất động, còn Nhung Khải Hoàn thì đạp đạp lui về phía sau mấy bước.

- Ồ! Không ngờ lại ngưng luyện ra chân khí.

Nhung Khải Tâm kinh ngạc nhìn hắn rồi cười:

- Có chút ý tứ, nhưng với một chút chân khí này mà muốn chống lại ta thì đúng là ngu ngốc.

- Hả? Đã ngưng luyện ra chân khí, cũng có tư cách tiến vào nội đường rồi.

Nhung Dực Thiết đột nhiên mở miệng hỏi:

- Tiểu gia hỏa, ngươi là đệ tử nội đường?

Nhung Khải Hoàn lắc đầu, thành thành thật thật đáp:

- Không phải!

Hai người Nhung Dực Thiết yên lòng, nếu đã không phải đệ tử nội đường, mà kẻ này đã hơn mười lăm tuổi, tuy rằng có được chân khí nhưng tiền đồ sẽ không lớn.

Ánh mắt Nhung Dực Thiết trở nên lạnh lẽo:

- Nể mặt là người trong gia tộc, mau giao Phù Thư ra cho ta.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão phu làm chủ không truy cứu các ngươi ép mua ép bán.

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn lảng liệ, hần cười nói:

- Hai vị mạnh mẽ muốn cường đoạt lại còn muốn trị tội ta, chuyện này có thiên lý sao?

Nhung Dực Thiết lãnh đạm nói:

- Lão phu là người chấp pháp của Giới Luật đường tuân theo luật pháp của bốn tông, nếu ngươi muốn đàm luận luật pháp với lão phu thì theo lão phu tới Giới Luật đường biện chứng.

Nhung Khải Tâm cười ha ha:

- Tiểu gia hỏa, nhìn dáng vẻ của người hãn là vừa mới ngưng luyện ra chân khí được vài ngày. Ha ha, một Vũ sĩ sơ kỳ nho nhỏ cũng dám chống đối cha con chúng ta, thực là muốn chết.

Hãn bước tới một bước nữa, nhào về phía Nhung Khải Tâm.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn giận dữ, hãn sớm đã đem Phù Thư nhét vào trong ngực, lúc này thấy đối phương không thềm nói đạo lý, hãn cũng dốc sức liều mạng một phen.

Hai đấm nắm chặt, tâm linh của hãn lập tức tiến nhập một loại trạng thái cực kỳ huyền diệu.

Ngày xưa ý niệm của hãn bám vào linh thể tiến vào thâm sơn, đã từng gặp được bá vương Mãnh Hồ trong núi.

Lúc đó, giữa ranh giới của sự sống và cái chết, hãn có thêm một loại cảm ngộ, toàn bộ tâm linh đều thăng hoa đến một cảnh giới thần diệu không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Không nghĩ tới giờ này khắc này, trong lúc vô tình hãn lại cảm ứng được trạng thái đó.

Thân hình nhoáng một cái, như là có ma xui quỷ khiến hãn tránh được quyền phong của đối phương, sau đó hai đấm của Nhung Khải Hoàn luân chuyển đánh ra, một tia chân khí dũng mãnh tiến vào quyền đầu phát ra những tiếng gió rít gào.

Nhung Khải Tâm liền giật mình, nhưng hãn là một Vũ Sĩ trung kỳ, vị giai vượt qua đối phương, nhưng mà không nghĩ tới tiểu tử này lại trơn trượt như thế, chẳng những tránh được quyền phong của mình mà còn ngược lại phản kích.

Hắn tức giận hừ một tiếng, hai đấm mở rộng cũng công tới một quyền.

Trong đám người vây xung quanh có một nữ tử đầu đội diêm mạo (cái nón to có khăn đen mỏng che trước mặt như trong phim kiếm hiệp), dưới cái nón ấy là một khuôn mặt của nữ nhân mỹ lệ tới cực điểm.

Lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng xuất hiện vẻ giận dữ.

Nàng tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, đối với chuyện đúng sai cũng có được phán đoán của mình.

Trên thực tế trong nháy mắt khi thanh âm kia vang lên nàng cũng nhìn thấy Phù Thư.

Chỉ là khác với phụ tử Nhung Dực Thiết, trong lòng của nàng cũng có tiếc nuối nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cướp nó là của riêng.

Nhưng mà phụ tử Nhung Dực Thiết tự tung tự tác vượt qua điểm mấu chốt mà nàng thừa nhận.

Nhẹ nhàng bước tới, nữ tử này đang muốn ra mặt thì một thân ảnh hắc sắc chắn trước mặt nàng.

Nữ tử liền giật mình, khi nhìn kỹ người tới thì nét mặt nàng lộ ra một tia kinh ngạc, nàng thấp giọng hỏi:

- Hiên gia gia?

Người nọ quay đầu, đúng là Nhung Kiệt Hiên. Bất quá, lão giả này trà trộn trong đám người xung quanh không có vẻ thu hút

Lão nháy mắt một cái cười nói:

- Hiếu nhi, sao con cũng ở đây?

Nàng kia mỉm cười cười khẽ nói:

- Ngay cả Hiên gia gia cũng tới thì vì sao Hiếu nhi không thể đi ra?

Nhưng Kiệt Hiên cười ha ha:

- Lão phu không phải có chuyện gì mà đi lung tung.

Ánh mắt của lão quét về bên kia nói:

- Ta tới chỉ muốn nhìn một người.

Đôi mắt đẹp của nữ tử lưu chuyển, nàng kinh ngạc hỏi:

- Thiếu niên kia có gì đặc biệt hơn người, lại có thể kinh động Hiên gia gia ngài.

Nàng biết rõ Nhung Kiệt Hiên có địa vị như thế nào trong gia tộc, có thể làm cho vị lão nhân này chú ý là điều không dễ dàng. Nhưng mà hôm nay lão nhân gia lại tự thân xuất mã theo dõi. Nếu là truyền ra ngoài chỉ sợ toàn gia tộc đều sẽ oanh động.

Nhung Kiệt Hiên cười cười thần bí nói:

- Con cứ xem rồi sẽ biết.

Nữ tử do dự một lát, rốt cục nàng bỏ đi ý niệm truy vấn, học theo bộ dáng của lão gia tử khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là trong lòng của nàng đã nổi lên hứng thú đối với thiếu niên đang lâm vào hoàn cảnh xấu kia.

- Ông!!!

Nhung Khải Tâm hét to một tiếng, quyền phong của hắn xuất liên tục, chân khí vờn quanh, uy thế kinh người.

Nhung Khải Hoàn dốc sức liều mạng lui về phía sau khó khăn lắm mới tránh được . Mặc dù bị đối phương cường thế áp bách, nhưng hắn vẫn tiến nhập một loại cảnh giới cực kỳ huyền diệu. Chỉ là bởi vì thực lực chênh lệch tuyệt đối nên hắn không thể chính thức đánh lại.

Hơn nữa kinh nghiệm thực chiến của Nhung Khải Tâm cũng không kém, thời điểm xuất thủ ra chiêu rất tàn nhẫn, hắn có thể kiên trì đến bây giờ đã là cực hạn.

Đặc biệt là một đám chân khí trong đan điền đã tiêu hao hầu như không còn, không cách nào duy trì.

BA~

Quyền thế như núi, mau lẹ như gió, sau khi chân khí của Nhung Khải Hoàn hao hết, rốt cục không cách nào né tránh, hắn kiên trì giờ hai tay che ở trước ngực ngăn kháng một quyền của đối phương.

Sau đó toàn thân hắn bị một cỗ lực lượng cực mạnh đánh bay về phía sau, cuối cùng là như một đồng cát đập mạnh trên mặt đất phát ra thanh âm khiến người ta rung động.

- Khải Hoàn...

Hai mắt Nhung Dực Dương đỏ thẫm, hắn thoáng cái nhào tới.

Nhung Khải Hoàn chỉ cảm thấy toàn thân có cảm giác mệt mỏi cả rời không có một chỗ nào là không đau đớn. Thời điểm hắn ngã xuống mặt đất cũng đã bảo vệ thân thể, nếu không chỉ mỗi va chạm đã có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn.

- Cha, con không sao.

Nhìn cha già hai mắt đỏ ngầu, Nhung Khải Hoàn vội vàng an ủi.

Nhưng mà Nhung Dực Dương lúc này giận tím mặt, chỉ cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Đây chính là đứa con độc nhất của hắn, hơn nữa còn là nhi tử sắp đại triển kế hoạch lớn. Lúc này lại bị người ta không thèm nói đạo lý khi dễ, hơn nữa đánh ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời nhiệt huyết dâng trào, ủy khuất mấy chục năm tại thời khắc này bạo phát.

Đột nhiên ngẩng đầu, trong hai tròng mắt của hắn toát ra một loại hào quang y hệt dã thú hung ác.

Thấy đôi mắt như muốn thôn phệ người này, Nhung Khải Tâm có một loại cảm giác toàn thân rét run.

- Ah!!!

Nhung Dực Dương quát lên một tiếng lớn, hai chân hắn đạp mạnh trên mặt đất rồi bay ra ngoài.

Tuy rằng hắn cũng không thể ngưng luyện ra chân khí, hơn nữa cũng bỏ luyện quyền thuật hơn mười năm. Nhưng mà hắn lúc này lại phảng phất biến thành một đầu mãnh thú hung ác nhất, thời điểm nhào tới hắn thậm chí còn há miệng ra, lộ ra hai hàm răng trắng hếu giống như muốn cắn chết đối phương.

Nhung Khải Tâm bị làm cho sợ đến là hồn phi phách tán, hắn tuy rằng muốn né tránh, nhưng mà chẳng biết tại sao, khí lực trên người tựa hồ không thể vận dụng. Hắn rét run cơ hồ sắp ngã ngồi trên mặt đất.

- Hừ!

Trong lúc đó, một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Nhung Dực Thiết phát ra.

Hắn vừa sỏi bước tới, khoảng cách giữa hai người lập tức ngắn lại.

Thân là một thành viên của Giới Luật đường, hắn đã từng nhiều lần cùng đệ tử gia tộc giết người bên ngoài trái giới luật. Khí thế của Nhung Dực Dương tuy rằng hung mãnh, có thể dọa tên nhi tử của mình, nhưng mà trong mắt hắn thì chẳng tính là cái gì.

Nhẹ nhàng đưa tay ra, cánh tay của Nhung Dực Thiết phảng phất là bằng sắt thép ngăn cản Nhung Dực Dương.

Nhung Dực Dương gào thét, hắn đánh một quyền về phía trước.

Một quyền này của hắn không hề có chân khí, chỉ bằng vào huyết khí chi dũng nhất thời, nhưng mà nhiệt huyết bùng trướng lại sinh ra lực lượng cường đại, quyền phong gào thét có mấy phần giống như chân khí.

Nhưng mà chênh lệch giữa hắn và Nhung Dực Thiết thật sự là quá lớn.

Nhung Dực Thiết chính là Vũ sĩ hậu kỳ ah!

- Cái dũng của thất phu! Lăn đi cho ta.

Cánh tay của Nhung Dực Thiết rung mạnh một cái, một cỗ chân khí khổng lồ lập tức kích phát ra.

Thân thể Nhung Dực Dương như gặp phải sét đánh, bay ngược lên trời như nhi tử mình rồi đập xuống đất.

Một khắc khi Nhung Dực Dương lao ra, Nhung Khải Hoàn trừng mắt lú lười. Hắn thật không ngờ, phụ thân ở bên ngoài trước một mực biểu hiện yếu ớt lại có một khác bộc phát như thế.

Hắn đương nhiên biết rõ, lửa giận của phụ thân là do cái gì mà đến. Vì thế trong lòng của hắn cũng cực kỳ kích động.

Sau khi Nhung Dực Thiết thì hắn đã có tính toán, nhưng không có đợi hắn thực hiện phản ứng thì thân thể của phụ thân cũng đã bay về phía giữa không trung.

Hắn hét lớn một tiếng, trong thân thể tuôn ra một cỗ đại lực khiến đau đớn trên người hắn càng thêm khó chịu.

Hai tay đập mạnh xuống mặt đất, hắn tiếp lấy phụ thân của mình từ trên không trung.

- Khục khục...

Nhung Dực Dương ho khan vài tiếng kịch liệt khoe miệng thậm chí còn tràn ra một vết máu nhàn nhạt.

Nhung Khải Hoàn lập tức trầm xuống, hắn đều cảm thấy tâm tình của mình tựa hồ đang tiến vào trạng thái cực đoan. Một cỗ lửa giận vô danh từ sâu trong đáy lòng sôi trào lên, cỗ lửa giận này vô cùng cường đại và mãnh liệt giống như thần hỏa trong truyền thuyết, có thể đốt sạch hết thủy bất bình của thế gian.

Nó nhanh chóng lan tràn khiến cho cơ thể của hắn trở nên nóng bỏng.

Phảng phất là cảm ứng được lửa giận của hắn, tốc độ chuyển động của hạt châu bên trong ấn đường trở nên nhanh hơn, nó giống như là một con quay, càng lúc càng nhanh.

Một đạo thanh âm sâu kín phảng phất là từ phía chân trời xa xôi truyền đến.

- Hừ, lão phu đã sớm nói, giao ra Phù Thư, bỏ qua cho bọn người, thực là một đôi phụ tử ngu ngốc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

- Xôn xao ...

Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt phun ra lửa giận nhìn chăm chăm vào phụ tử Nhung Dực Thiết đang dương dương đắc ý.

Sau đó, hắn vươn một tay nhẹ nhàng điểm vào hư không một cái.

Nơi hắn vừa điểm vào lập tức xuất hiện một đạo quang mang ...

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Cái Oai Của Linh Giả

Bên trong phiên chợ, có vô số người đang mua bán giao dịch.

Ở chỗ này rỗng rảnh lẫn lộn, có phát sinh một ít tranh chấp và đánh nhau là điều khó tránh khỏi. Nhưng gia tuy rằng cấm hầu hết những vụ xử nhau bằng binh khí, nhưng mà đối với một ít đám tiểu sừu thì vẫn mắt nhắm mắt mở, xem như mắt diếc tai ngơ.

Lý do rất đơn giản, cho dù là Nhung gia cũng không có đủ người giám sát hết tất cả việc lớn nhỏ trong cái thành lớn này.

Bất quá, lúc này chuyện xảy ra trong phiên chợ lại đủ để oanh động toàn bộ Nhung gia.

Nhung Khải Hoàn rướn người về phía trước một chút. Viên cầu nhỏ ở bên trong ấn đường của hắn lập tức phóng xuất ra một nguồn năng lượng vừa mạnh mẽ lại phần quý dị.

Có thể bởi vì chiến ý hắn đang hùng hực, cũng có thể bởi vì một lòng tràn đầy hận ý đối với cha con Nhung Dực Thiết Nhung Khải Hoàn lúc này cơ hồ đem tất cả lực lượng ở bên trong viên cầu phóng hết ra ngoài.

Sau khoảng thời gian trong rừng trúc khảo thí, năng lượng bên trong viên cầu đã tiêu thất hết một phần ba. Chỉ một phần ba lực lượng lúc đó đã kinh tâm đến mức nào rồi. Giờ phút này, hai phần ba lực lượng còn lại ở ngay nơi này ngưng tụ, lập tức phát ra một cỗ năng lượng khủng bố cực kỳ hấp dẫn.

"Bá bá bá. . ."

Trong hư không vang lên những thanh âm khủng bố làm cho mọi người run rẩy.

Ngay sau đó, đại lượng thiên địa linh lực đồng thời hướng về phía Nhung Khải Hoàn.

Chỉ trong chớp mắt, chỗ ngón tay của Nhung Khải Hoàn xuất hiện biến hóa kinh người, một cái Linh Thể hình người hiện ra.

Linh Thể xuất hiện, ngũ quan mờ ảo như hư như thật. Tuy nhiên, thân thể của nó lại lớn hơn cả một võ giả bình thường.

Nó ngẩng đầu lên, đôi mắt vô thần, vô cảm như cá chết làm cho lòng người ớn lạnh nhìn chằm chằm vào hai cha con Nhung Dực Thiết.

Cả phiên chợ bỗng chốc lâm vào tĩnh lặng.

Lúc Nhung Dực Thiết xuất thủ mạnh mẽ muốn cướp đoạt, tuy rằng cũng có người thấy không vừa mắt, nhưng mà lại không có một ai dám hó hé, nguyện ý vì hai cha con không chỉ không nơi nương tựa, bị đày đi ra ngoài mà đả tội Nhung Dực Thiết. Do đó, dù cho là người có tư cách xuất đầu ngăn cản, cũng không hện mà lựa chọn trầm mặc.

Nhưng mà lúc này không ai có thể ngờ, Nhung Khải Hoàn lại bạo phát ra nguồn sức mạnh đáng sợ như vậy.

Trợn trắng mắt nhìn Linh Thể từ trong hư không xuất hiện, hàm dưới của đa số mọi người đều rớt xuống đất, không biết giải thích làm sao. Nhưng mà những Tu Luyện Giả biết rõ lai lịch của Linh Thể này thì triệt để ngây dại.

Linh Thế, đây là Linh Thế đo! Trong truyền thuyết Linh Thế có thực lực bằng một Tu Luyện Giả chứ chẳng chơi.

- Giết họ...cho ta!

Hai mắt Nhung Khải Hoàn đỏ như máu. Bởi vì thương thể của cha mình mà hắn không thể nhẫn nhịn được nữa. Lúc này trong lòng của hắn đã hận cha con Nhung Dực Thiết đến thấu xương.

Đã nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, Linh Thế lập tức tiến tới một bước, quơ hai năm đấm đánh phụ tử Nhung Dực Thiết.

Trong lòng Nhung Dực Thiết hoảng sợ, hắn không tin được nhìn Linh Thế cùng với Nhung Khải Hoàn với khóe miệng dính máu. Hắn biết chắc hôm nay sợ đã chọc phải tai họa không nhỏ.

Bất quá, vô luận như thế nào hắn cũng không thể khoanh tay chịu chết được.

Thân hình lui ra phía sau, Nhung Dực Thiết vung hai đấm ngăn cản, cơ hồ chân khí trong cơ thể đều phóng ra hết.

Ầm....

Một tiếng nổ thật lớn vang lên. Mọi người đều kinh ngạc vì cảnh trước mắt. Linh Thế bị Nhung Khải Hoàn triệu hoán không ngờ bị Nhung Dực Thiết chặn bay ra ngoài.

- Linh Thế Đấu Sĩ sơ kỳ!

Nhung Dực Thiết thở ra một hơi.

Một Đấu Sĩ sơ kỳ còn không đáng để hắn sợ hãi.

Nhưng mà ngay tại lúc hắn đang suy nghĩ thì Linh Thể lại một lần nữa đánh tới.

- Hừ.

Nhưng Dực Thiết tức giận hừ một tiếng. Từng quyền hướng đánh về phía trước, dần đẩy lùi đối phương về phía sau.

Nhưng mà sau hơn mười quyền, trên mặt của hắn liền xuất hiện biến hóa.

Bởi vì hắn đã phát hiện. Tuy rằng Linh Thể bị đánh lùi sau hơn mười quyền, nhưng vẫn hung hãn không sợ chết xông thẳng về phía trước. Tựa hồ chưa thấy xác của hai cha con họ thì thề không bỏ qua.

Càng làm cho hắn cảm thấy kinh hãi là hơn mười lần chân khí va chạm nhau, lực lượng của Linh Thể lại không yếu đi chút nào, trái lại càng thêm cường hãn.

Linh Thể này khác xa so với Linh Thể bình thường.

Vừa đánh địch vừa không ngừng hút nạp linh lực từ bên ngoài. Điều này dẫn đến việc thân thể của Linh Thể luôn thủy chung bảo trì trạng thái đỉnh phong.

Nhưng Dực Thiết mặc dù thân là Đấu Sĩ hậu kỳ, nhưng địch thủ của hắn không phải là Linh Thể Đấu Sĩ bình thường.

Đây là Linh Thể bị Nhung Khải Hoàn dùng hai phần ba lực lượng còn lại tạo ra. Đương nhiên chính là Linh Thể Đấu Sĩ cường đại nhất. Tuy rằng khí tức chỉ vờn vờn có Đấu Sĩ sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu có thể so với Đấu Sĩ đỉnh phong. Hơn nữa luôn duy trì hút nạp linh lực từ bên ngoài. Linh Thể này vô luận mỗi lần bị đánh lui tiêu hao bao nhiêu lực lượng, khi nó lại xông lên, cũng là lúc lực lượng khôi phục như bình thường.

"Ba. . ."

Nhung Dực Thiết xuất quyền đem Linh Thể đánh lui. Mà lúc này, trên trán của hắn đã xuất hiện những giọt mồ hôi.

Đến tận lúc này, hắn mới nhớ tới một sự việc.

Linh Thể Đấu Sĩ còn có một biệt danh khác. Đó chính là tiểu cường (con gián) đánh không chết, quét không sạch. Trừ phi là đủ sức để nghiền nó thành bột phấn, giơ tay nhắc chân một cái là có thể phá hủy Linh Thể. Nếu không thì lúc đây đưa với Linh Thể, chính là lúc Tu Luyện Giả phải đau đầu nhất.

Bởi vì điều này, hầu như Linh Thể tuyệt không tiếc mạng, mỗi một lần vật lộn đều lưỡng bại cầu thương tứ thế. Mà thân là người phàm xác thịt như hắn đương nhiên là không chịu đồng quy vu tận.

- Tiểu tử, nhanh ước thúc Linh Thể của ngươi. Nếu không lão phu sẽ không khách khí.

Nhung Dực Thiết kiệt lực quát to.

Nhung Khải Toàn lạnh lùng nhìn hắn, trong đôi mắt tràn đầy vẻ oán độc. Đối với những lời của Nhung Dực Thiết như mắt diếc tai ngơ.

- Được lắm!

Nhung Dực Thiết trong lòng hiểu rõ, nói:

- Khải Tâm, bắt bọn chúng lại.

Nhung Khải Tâm sớm đã bị biến hóa liên tiếp dọa sợ ngây người. Lúc này nghe được phụ thân của hắn nói, hắn như mới từ trong mộng bước ra. Từ rất xa lách qua Linh Thể, chạy về phía Nhung Khải Hoàn.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn rung mình, tâm niệm chỉ huy Linh Thể muốn chặn đường đối phương. Nhưng Nhung Dực Thiết không hổ là Đấu Sĩ hậu kỳ, một bước tiến lên, xuất thủ như điện liền chế trụ Linh Thể.

Linh Thể này dù sao cũng chỉ có cấp bậc Đấu Sĩ sơ kỳ, mặc dù là đánh không chết, không thể chinh phục, đánh không lui, vô cùng khó giải quyết. Thế nhưng mà một khi bị Nhung Dực Thiết chặn đường thì không thể xông ra.

Trong đám người, nữ tử xinh đẹp ngạc nhiên nhìn Nhung Khải Hoàn ngập ngừng nói:

- Nguyên lai hãn là một vị Tụ Linh sĩ, trách không được có thể kinh động đến cả Hiên gia gia.

Nhung Kiệt Hiên lặng lẽ cười cười, nói:

- Hiếu nhi, con cũng đã biết. Hãn chỉ mới phát hiện ra Linh Giả thiên phú của mình hôm nay thôi đấy.

- Cái gì?

Cô gái xinh đẹp vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi hỏi lại:

- Mới phát hiện hôm nay thôi sao?

- Đúng vậy.

- Nhưng mà...

Nữ tử do dự một chút, liền hỏi:

- Hiên gia gia, hãn tu luyện linh lực đã bao lâu?

- Theo lão phu biết, hôm nay là lần thứ nhất hãn hấp nạp Linh Lực.

- Lần thứ nhất hấp nạp Linh Lực đã có thể triệu hồi ra Linh Thể?

Cô gái xinh đẹp khuôn mặt lộ ra vẻ khó tin. Trên mặt nàng hiện rõ mấy chữ: gạt người!

Nhung Kiệt Hiên cười khỗ, nói:

- Lão phu lừa con làm gì. Nếu không có như thế, lão phu như thế nào lại có thời gian rảnh như vậy chạy tới quan sát tâm tính của hã.

Cô gái xinh đẹp lúc này mới có chút tin tưởng. Nàng quay đầu nhìn về phía Nhung Khải Hoàn, ánh mắt lúc này đã có sự thay đổi rõ rệt.

Lúc này, nhìn thấy Nhung Khải Tâm cười độc ác phóng về phía Nhung Khải Hoàn phụ tử. Đôi mi thanh tú của nàng liền cau lại, nói:

- Hiên gia gia, ngài nếu không ra tay. Ta sẽ nhịn không được.

Nhung Kiệt Hiên mỉm cười, nói:

- Cũng đến lúc rồi. Hừ! Hai tên này thật sự là mất mặt. Cũng nên hảo hảo giáo huấn chúng một chút.

Cô gái xinh đẹp tràn đầy cảm thông gật đầu. Nàng tiến lên phía trước một bước đang định xuất thủ thời điểm thì cảnh tượng phía trước liền trở nên biến dị.

Nhìn Nhung Khải Tâm liền nhanh bước tới, Nhung Dực Dương nằm ở trước ngực nhi tử mà lòng nóng như lửa đốt.

Lúc lửa giận biến mất, trong lòng hã cũng cảm thấy có chút hối hận. Nếu sớm biết như thế, lúc trước nhường một bước, có lẽ sẽ không có chuyện này xảy ra.

Nhẹ nhàng đẩy nhi tử, hã thấp giọng nói:

- Khải Hoàn, người đi mau.

Nhung Khải Hoàn liền giật mình, kinh hãi nói:

- Cha, ngài tỉnh rồi?

Nhung Dực Dương cả giận nói:

- Để ta xuống. Con đi mau, cầu Minh thúc cùng Đức huynh ra mặt.

Nhung Khải Hoàn khóe miệng nhếch lên, quật cường nói:

- Cha, chúng ta không sai.

Nhung Dực Dương giận dữ, muốn quát lớn, thế nhưng lại cảm thấy khó thở, lập tức hắt ho khan kịch liệt.

- Hắc hắc, hiện tại muốn đi, đã chậm rồi!

Nhung Khải Tâm đi tới phía trước hai cha con Nhung Khải Hoàn, trong lòng liền biết trước kết quả. Tên tiểu tử này tuy rằng ngoài dự đoán mọi người là một vị Linh giả, nhưng mà dùng tuổi của hắn, có thể triệu hồi ra một Linh Thể cũng đã là cực hạn rồi. Lại cộng thêm cha con đều có tổn thương trong người, chính mình bắt lấy bọn họ, vụ xung đột này sẽ toàn thắng.

Về phần ảnh hưởng còn lại như thế nào xử lý, cũng không phải điều hắn phải cân nhắc.

Vươn bàn tay lớn ra, Nhung Khải Tâm tung ra một trảo.

Nhưng mà vào lúc này, hắn liền thấy rõ ràng, khóe miệng của Nhung Khải Hoàn hơi nhếch lên. Trên mặt của hắn, lại không có chút vẻ sợ hãi nào mà lại lộ ra một tia trào phúng.

Trong lòng của hắn vừa cả kinh, thì lại chứng kiến Nhung Khải Hoàn giơ một tay lên.

Đầu ngón tay của Nhung Khải Hoàn, một ánh quang nhỏ nhỏ lóe lên rồi lập tức bành trướng thành một quả cầu ánh sáng lớn.

Ngay sau đó, quả cầu ánh sáng như là mọc thêm cánh hướng bay tới Nhung Khải Tâm.

Nhung Khải Tâm không phải là đệ tử nội đường bình thường. Hắn có huynh trưởng thân sinh chính là một Chú Linh Sĩ trẻ tuổi trong gia tộc, cũng có số có má. Vì thế, hắn thập phần tỏ tường uy năng của chú thuật.

Lúc này mắt thấy quả cầu ánh sáng bay tới. Hắn hú lên quái dị (DG: móa, như chó sói ấy nhỉ, Cầu ít hú ^.^). Biên: Em là cún thôi, sói gì). Dưới chân như có găng lò xo nhảy lùi về phía sau.

Chỉ là tốc độ của hắn tuy nhanh, nhưng lại không thể nào nhanh hơn được quả cầu ánh sáng.

Trong nháy mắt, thân hình của hắn đã bị quả cầu ánh sáng chạm tới.

"Ầm. . ."

Một đạo âm thanh nổ vang. Thân thể của Nhung Khải Tâm bị lực lượng khổng lồ đập hắn bay về phía sau đụng mạnh vào một cái quán trên đường.

Chủ nhân của cửa hàng vỉa hè này đúng là vừa đúng là trung niên tư lợi và hay bội ước vừa rồi. Về mặt hắn ai oán, tuy rằng trong lòng nhỏ máu như bị dao cắt, nhưng cũng không dám có nửa câu oán hận.

Nhung Khải Tâm té ngã trên đất, y phục giữa ngực và bụng hắn vỡ tan. Da thịt cháy đen một mảng; hai mắt nhắm nghiền rồi mất đi ý thức.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn cười lạnh, tuy rằng lực lượng thần bí bên trong viên cầu tiêu hao không còn. Nhưng mà linh lực khí lưu tại ấn đường vẫn còn một ít. Những khí lưu này chạy ngang dọc viên cầu sau vô số lần phun ra nuốt vào về sau, cũng đã có được đặc tính hấp thụ thiên địa linh lực cường đại.

Một viên cầu như vậy ngay cả Linh Sư cường đại như Nhung Dực Diệu cũng không dám liều mạng. Lại càng không cần phải nói đến Đấu Sĩ trung kỳ nhỏ nhỏ rồi.

- Khải Tâm. . .

Mắt của Nhung Dực Thiết trợn trừng như muốn nứt ra, hãn tung hết sức lực đánh ra một quyền, muốn bức lui Linh Thể. Nhưng mà Linh Thể trước mắt lại không sợ hãi chút nào. Mặc cho đối phương đem toàn lực phóng ra năm đấm chứa đầy chân khí oanh kích ở trên người cũng không quan tâm. Nó không ngờ lại đối cứng với năm đấm của Nhung Dực Thiết.

Miệng Nhung Dực Thiết liền cảm thấy ngòn ngọt, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lòng của hãn liền cảm thấy ảo não. Chính mình nóng nảy cường ngạnh với Linh Thể. Điều này chẳng phải xem như người già ngại sống lâu hay sao.

Thời điểm hãn bay ngược, nơi khoe mắt lại đột nhiên nhìn thấy hào quang lóe lên.

Sau đó, một cỗ lực lượng oanh kích trên lưng hãn, Nhung Dực Thiết lao đi tới vài bước, chưa kịp đứng vững. Linh Thể tung quyền nhiều như mưa.

Trong miệng Nhung Dực Thiết chảy ra máu tươi, rốt cuộc hãn không kiên trì nổi, hai chân liền mềm nhũn, sau đó ngồi phịch trên mặt đất.

Nhưng mà vào lúc này, một đạo âm thanh như sử tử rống đột nhiên vang lên.

- Người nào dám nháo sự ở Nhung gia, tản ra cho ta coi ...

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Ta Không Phục!

Tất cả những người đang vây xem trong chợ đều biến sắc, vội vàng lùi ra.

Một bóng đen bất ngờ lóe lên trước mắt mọi người rồi lập tức ra nhập chiến đoàn.

Đây là một vị đại hán cường tráng, râu ria đầy mặt, hăn không khỏi rùng mình khi nhìn Linh Thế vẫn điên cuồng vung quyền, nhưng cũng chỉ chần chừ một chút cũng động thủ, hăn cách không xuất ra một quyền.

Một quyền này nhìn như không có bao nhiêu uy lực, cũng không có âm thanh xé gió bén nhọn. Nhưng mà ngay khi quyền này được đánh ra, toàn bộ không gian đều như bị lửa đốt mà nóng hăn lên.

Linh Thế do Nhung Khải Hoàn điều khiển đã xảy ra biến hóa cực lớn, thân thể của nó đã chuyển từ trắng sang hồng, dưới chân như buộc nghìn cân sắt thép, tốc độ đã chậm hăn lại. Nhưng mệnh lệnh của chủ nhân là chí cao vô thượng, nó nhất định không chịu buông tha Nhung Dực Thiết, chậm chạp đi tới.

Đại hán tức giận hừ mạnh, lại đánh ra một quyền nữa.

Một quyền này hăn không hề lưu thủ, năm đấm bành trướng gào thét tới, đầu Linh Thế giống như dưa hấu, bị đánh vỡ tan tành.

- BA~...

Cùng với việc đầu bị vỡ nát, Linh Thể cũng bắt đầu sụp đổ, rớt cuộc tiêu tán trong trời đất.

Mí mắt Nhung Khải Hoàn không tự chủ giật giật vài cái, trong lòng hấn hoảng sợ, thì ra có thể triệu hoán Linh Thể cũng không phải chuyện giỏi giang gì, vẫn còn người có thể đánh tan Linh Thể trong nháy mắt đó.

- Thiết Thành huynh, huynh tới thật đúng lúc.

Nhung Dực Thiết nhìn rõ ràng người tới, lồm cồm bò dậy, kinh hỉ nói:

- Nhanh bắt đôi hung thủ này lại, đừng để bọn chúng chạy thoát.

Lông mày đại hán cường tráng nhăn lại, hỏi:

- Dực Thiết huynh, sao huynh lại thảm hại như vậy.

Nhung Dực Thiết nghiến răng nghiến lợi nói:

- Còn không phải do hai cha con này làm hại.

Hấn cố gượng đi tới bên cạnh Nhung Khải Tâm, kiểm tra kĩ càng, lúc này mới yên tâm.

Tuy rằng lực công kích chú thuật của tiểu tử kia rất cường đại, nhưng dù sao cũng không phải chú pháp chân chính, chỉ là một tia linh lực ngưng tụ, bạo tạc nổ tung, còn không thể ảnh hưởng tới tính mạng nhi tử.

Chỉ là hấn không hiểu, tiểu tử kia cùng lắm chỉ là một Tụ Linh Sĩ sơ kì, tại sao chú thuật công kích lại lợi hại như thế, đến cả nhi tử mình, một Vũ Sĩ trung kì cũng không thể chống lại.

- Khục khục.

Nhung Dực Dương gian nan đứng lên, hấn ôm quyền chấp tay, nói:

- Tại hạ là đệ tử trực hệ Nhung gia, Nhung Dực Dương, bái kiến Thiết Thành chấp sự.

Thiết Thành tuy không phải người Nhung gia, nhưng danh vọng tại Nhung gia cũng không thấp.

Bởi vì hắn là đệ tử thân truyền của một vị tộc lão Nhung gia, lại thêm đã cưới con gái Nhung gia làm vợ, có thể coi là một nửa người của Nhung gia.

Hơn nữa, người này đã đảm nhiệm chấp sự tại Giới Luật đường nhiều năm liền, thanh danh ở bên ngoài không phải ai cũng so sánh được.

Có lẽ, cũng chỉ có đám thiên chi kiêu tử trong linh đường mới hơn được hắn.

Thiết Thành giật mình, nghi ngờ hỏi:

- Các người cũng là đệ tử Nhung gia?

Nhung Dực Dương lấy ngọc bài thân phận ra đáp:

- Cha con chúng ta thật sự là đệ tử Nhung gia, kính xin Thiết Thành chấp sự minh xét.

Sắc mặt Thiết Thành lập tức hòa hoãn, hắn nhìn hai bên, nhượng mào, nói:

- Nếu đều là đệ tử Nhung gia, sao còn không nhẹ nhàng nói, cứ phải động thủ quyết định sinh tử thế.

Hắn làm việc ở Giới Luật đường đã nhiều năm, nhãn lực hết sức cao minh, nhìn tư thế hai bên liền rõ đám này đã đánh đố mắt, không chết không thô.

Sắc mặt Nhung Dực Dương hồng lên, nói:

- Thiết Thành chấp sự, việc này hoàn toàn là do hai cha con họ bịa đặt...

- Ta nhớ vào...

Nhung Dực Thiết giận dữ hét lên:

- Rõ ràng là các người ép mua buộc bán, lão phu là môn hạ Giới Luật đường, không thể không ra tay ngăn cản, các người còn ngậm máu phun người. Hừ, còn đánh trọng thương con ta, việc này lão phu nhất định không bỏ qua dễ dàng đâu.

Nhung Dực Dương giận tái mặt, nói:

- Nói láo, rõ ràng chúng ta đã giao dịch xong, chính các người thấy đồ quý, nổi máu tham, vì thế...

- Đủ rồi.

Thiết Thành gầm nhẹ, ánh mắt lẳng lệ ác liệt nhìn cả hai bên.

Sau đó, hẩn nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên người vị chủ quán.

Vị chủ quán này là một người bị hại, vì thế hẩn đang bảo vệ chặt chẽ quầy hàng của mình, khi những người khác né rất xa thì mình hẩn trở trối đứng lại, nhìn rất bắt mắt.

Thấy ánh mắt của Thiết Thành, thân thể của hẩn khẽ run, muốn tránh né.

Nhưng một bàn tay bỗng xuất hiện trước mặt hẩn, chẳng biết Thiết Thành đã chặn trước hẩn từ khi nào.

- Người là người bán hàng phải không, người nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?

Khóe miệng chủ quán khẽ co giật vài cái, rụt rè nhìn mấy người ở đây.

Lông mày Thiết Thành cau lại, nói:

- Bốn tọa là Thiết Thành, chấp sự Giới Luật đường, vô luận đã xảy ra chuyện gì, người cứ thành thật nói ra, ta sẽ bảo vệ người.

Chủ quán nuốt nước bọt vài cái, nói:

- Ngài, ngài là ... Giới Luật đường sao?

- Đúng vậy.

Thiết Thành chậm rãi nói.

Chủ quán nhìn hai bên, thầm nghĩ, Nhung Dực Thiết cũng là môn hạ Giới Luật đường, xem ra cũng quen Thiết Thành. Hơn nữa, hẳn còn cho mình một linh tệ. Còn hai tên gia hỏa kia chỉ cho mình có năm lượng bạc.

Nghĩ thế, chủ quán nói:

- Đại nhân, sự tình như thế này, tiểu tử bán hàng ở đây, mấy vị đại nhân này đều để ý một món đồ, nên bắt đầu ra giá.

Hắn càng nói càng nhanh, chỉ vào Nhung Dực Dương nói:

- Vị đại nhân này ra giá năm lượng bạc, nhưng mà...

Cổ tay hắn khẽ chuyển, chỉ vào Nhung Dực Thiết nói:

- Vị đại nhân này lại ra giá một linh tệ.

- Oa, một linh tệ!

- Cái gì mà đáng giá một linh tộ thế?

Trên chợ, những người khác lập tức xông xáo, một linh tộ, đây cũng không phải con số nhỏ.

Thiết Thành nhượng mày quát:

- Yên lặng.

Thanh âm của hắn như sấm nổ bên tai, làm màng nhĩ của mọi người có chút đau nhức.

Lập tức, tất cả mọi người yên tĩnh lại, không ai dám tùy tiện nói nữa.

Chủ quán bị hắn làm giật mình, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt đất.

Trái lại, tuy rằng Nhung Dực Dương cũng run rẩy, nhưng vẫn một mực đứng vững, hắn phẫn nộ quát:

- Người nói bậy!

Ánh mắt Thiết Thành lóe lên tinh quang:

- Hắn có nói bậy hay không, bốn tợ tự biết, bây giờ thì người... câm miệng lại cho ta.

Khuôn mặt Nhung Dực Dương không cam lòng, nhưng cũng không dám mở miệng. Nhung Khải Hoàn bỗng ngẩng đầu, trong lòng tràn ngập tức giận.

Thiết Thành cũng không thèm nhìn Nhung Dực Dương, hắn hừ nhẹ, nói:

- Người nói tiếp.

Chủ quán gật đầu như bảm tời, nói:

- Đúng, đúng, hẳn nhét năm lượng bạc vào tay ta, sau đó cầm đồ đi, rồi thì bọn họ đánh nhau.

Nhung Dực Dương tức quá mà cười, chậm rãi nói:

- Nói bậy nói bạ!

Thiết Thành lạnh lùng nhìn hẳn, ánh mắt đảo xung quanh, nói:

- Chuyện là như vậy à, các người có chứng kiến như vậy không?

Ánh mắt mọi người đều lảng tránh, không dám nhìn thẳng Thiết Thành.

Mặc dù có vài người biết rõ sự tình, nhưng nghĩ tới thanh danh của Nhung Dực Thiết, cùng với vị con trai trưởng không hề thua kém, lập tức đều dè nén cảm xúc trong lòng.

Vì một người không thân quen, đặc tội với hai vị địa đầu xà, thật sự là ngu xuẩn.

Thiết Thành lạnh lùng quay đầu nhìn lại, nói:

- Hai người các người còn muốn nói gì không?

Nhung Dực Dương hít sâu, nói:

- Thiết Thành chấp sự, tại hạ lấy danh dự đệ tử trực hệ Nhung gia để thề, trước khi cha con Nhung Dực Thiết tới, chúng ta đã hoàn thành giao dịch cùng vị chủ quán này, hơn nữa còn mua món đồ với giá năm lượng bạc. Nhưng cha con Nhung Dực Thiết vừa đến, đã muốn cướp đoạt vật đấy. Hẳn hẳn nô nhìn chủ quán nói:

- Người này nhận một linh tộ của Nhung Dực Thiết, vì thế vàng đỏ nhỏ lòng son, lại nói chuyện hộ bọn họ. Người đổi trắng thay đen như thế, lương tâm để đâu rồi?

Sắc mặt chủ quán đỏ lên, kiên trì nói:

- Người mới đổi trắng thay đen.

Chỉ là nói ra những lời này, đến chính hãn cũng chột dạ.

Ánh mắt Thiết Thành lóe lên, lông mày lại nhăn.

Ánh mắt hãn vô cùng tinh tường, với kinh nghiệm nhiều năm, lại nhớ đến thanh danh không hề tốt của cha con Nhung Dực Thiết, hãn cũng đã đoán được mọi chuyện.

Chỉ là hôm nay hãn phải đối mặt với một vấn đề.

Gia đình Nhung Dực Thiết trong gia tộc cũng là một thế lực khổng lồ, mà cha con Nhung Dực Dương rõ ràng chẳng có thế lực gì. Muốn hãn hoàn toàn hành xử theo lẽ công bằng, có chút không thể được.

Tuy vừa rồi có một đấu sĩ Linh Thể, nhưng Thiết Thành cho rằng đó là do cha con Nhung Dực Dương sử dụng phù lục triệu hoán ra.

Nếu hãn biết Nhung Khải Hoàn là một vị tu linh sĩ, chắc chắn hãn sẽ không do dự như vậy.

Trên chợ yên lặng im ắng, ánh mắt mọi người đều nhìn Thiết Thành, xem hãn xử lý như thế nào.

Một lát sau, Thiết Thành cao giọng nói:

- Nhung Dực Thiết, Nhung Dực Dương, các người đều là đệ tử trực hệ của Nhung gia, theo luật pháp của gia tộc, đệ tử Nhung gia phải chung sống

hòa thuận, không được nhục mạ lẫn nhau, khi dễ hay ức hiếp.

Nhung Dực Thiết cùng Nhung Dực Dương đều cúi đầu xác nhận, đây đúng là pháp luật tổ tông, tuy rằng cũng không còn mấy người tuân theo, nhưng cũng không có ai dám trực tiếp phản bác.

- Hừ, các người vì một món đồ, lại đánh nhau giữa chợ, làm mất hết thể diện Nhung gia.

Sắc mặt Thiết Thành âm trầm, nói:

- Bốn tọạ không cần biết các người muốn cướp đoạt cái gì, không quản các người xung đột vì cái gì. Nhưng đã làm mất thể diện gia tộc, nhất định phải bị phạt. Ánh mắt hằn lóe lên, lãnh đạm nói:

- Các người có phục không?

Nhung Dực Thiết và Nhung Dực Dương đều hận không thể đưa đối phương vào chỗ chết, nhưng khi đối mặt với Thiết Thành chấp sự tiếng tăm lừng lẫy, cũng không thể không cúi đầu nói:

- Chúng ta tâm phục.

Quyền hành của Giới Luật đường cực lớn, Thiết Thành càng là một trong những chấp sự hàng đầu, nếu đối kháng trực tiếp với hắn, cũng có nghĩa khiêu khích uy nghiêm của Giới Luật đường Nhung gia. Đến lúc đó, bất kể đúng sai, cũng chỉ có nhận thất bại.

Nhưng mà, ngay khi bọn họ nghĩ Thiết Thành sắp ba phải thành công, một thanh âm sang sảng, tràn đầy tinh thần phấn chấn đột nhiên vang lên.

- Ta, không phục...

Mọi người khẽ giật mình, sắc mặt Thiết Thành cũng trầm xuống, nhìn về phía thanh âm phát ra.

Nhung Khải Hoàn sai bước tiến lên, hấn đứng trước mặt phụ thân, thân ảnh không tính khôi ngô của hấn bỗng trở nên cao lớn đến vậy.

- Bọn họ mạnh mẽ cướp đoạt, không thềm nói đạo lý. Đây là sỉ nhục của Nhung gia, làm bại hoại Nhung gia. Người không nghiêm trị, nghĩa là dung túng người làm bậy. Như vậy... người cũng là tội nhân của Nhung gia.

Thanh âm của hấn vang dội, quanh quẩn trong tai, trong lòng bọn hấn.

Thiết Thành sững sốt một chút, mãi sau mới há miệng ra.

Nhưng ngay tại khi hấn sắp nói chuyện, lại có một thanh âm thanh hào sáng xen lẫn chút kiêu mị vang lên.

- Đúng vậy, ta cũng không phục...

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Hiên Lão Ra Mặt.

Tuy trong lòng hẳn biết rõ tám chín phần rằng phụ tử Dực Thiết sai. Nhưng mà nể tình đồng liêu, lại thêm thế lực phía sau của họ khiến hẳn không thể không úy kỵ.

Vốn hẳn muốn lấp liếm dìm xuống cho qua vụ này.

Nhưng mà hôm nay lại có người dám khiêu khích tôn nghiêm của hẳn, bảo hẳn làm sao bình tĩnh được.

Thiết Thành tức giận hừ một tiếng rồi lạnh nhạt hỏi:

- Người là ai?

Từ phương hướng thanh âm lúc nãy vang lên, đám đông ồn ào không tự chủ mà tách ra, không một ai nguyện ý thừa nhận lửa giận của Thiết Thành cả, càng không một ai nguyện ý coi mạng mình như rơm rác.

Một nữ tử áo trắng đứng ngạo nghễ giữa con đường lớn, nàng mang nón lá rất khoa trương, che kín cả dung nhan.

Tất cả mọi người vừa dạt ra đều thầm sợ hãi trong lòng, mặc dù không có ai thấy được khuôn mặt của nàng nhưng dựa vào thanh âm thì biết rõ nàng còn rất trẻ.

Thật sự là ghé con không sợ cọp mà, một đôi nam nữ này quả là to gan lớn mật, dám chỉ trích ngay trước mặt chấp sự Giới Luật đường, làm hẳn không thể xuống đài được.

Trong lòng bọn họ tồn tại chút tiếc hận, bởi vì họ đều biết rõ dù nghĩ cho mặt mũi của Giới Luật đường hay mặt mũi của chính mình thì Thiết Thành sẽ không thể để cho hai người kia sống tốt lành.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người chính là từ khi Thiết Thành thấy vị nữ nhân trẻ tuổi áo trắng kia thì sắc mặt của hắn rất đặc sắc.

Thiết Thành cười xấu hổ, chẳng những hắn không có ý định động thủ mà còn chấp tay hành lễ hỏi:

- Vương cô nương, sao cô lại thành thoi mà dạo chơi tới đây vậy!”

Nữ tử chậm rãi tiến lên, ánh mắt của nàng trong sáng có thần làm Thiết Thành chột dạ.

Một lát sau, nàng cất cao giọng nói:

- Thiết Thành chấp sự, chuyện phân tranh lúc nãy ta thấy rất rõ ràng.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vị Nhung Khải Hoàn công tử phát hiện một bộ Phù Thư, đã dùng năm lượng bạc để mua. Sau khi giao dịch xong thì cha con Dực Thiết đến, bọn họ ...

Đôi mắt đẹp của nàng lóe lên:

- Bọn họ nhận ra bộ Phù Thư nên muốn lừa gạt. Ha ha, nhưng đáng tiếc là bọn họ gặp một vị Tụ Linh Sĩ, cho nên ăn cắp gà không được lại mất năm thóc.

- Cái gì? Tụ Linh Sĩ...

Thiết Thành kinh hô, sắc mặt biến đổi mạnh.

Nữ tử nghiêm túc nhìn hấn một chút rồi gật đầu.

- Đúng vậy, Nhung Khải Hoàn công tử chính là một Tụ Linh Sĩ triệu hồi linh thể đấu sĩ.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thiết Thành trở nên quái dị vô cùng.

Hấn quay đầu, kinh ngạc hỏi:

- Nhung Khải Hoàn, người thật sự là Tụ Linh Sĩ?

Nhung Khải Hoàn chậm rãi nói:

- Hôm nay tại hạ tiến vào linh đường để kiểm tra và đã đạt được tư cách đệ tử của linh đường.

Mắt Thiết Thành chớp nháy liên tục, quay đầu lại hung hăng nhìn Dực Thiết, hấn thầm nghĩ trong lòng rằng người này có tâm cơ lừa đảo, không đem tin tức trọng yếu như vậy nói với mình. Nếu biết sớm rằng Nhung Khải Hoàn là một gã Tụ Linh Sĩ thì làm sao mình có thể thiên vị cho cha con lão kia chứ!

Nhung Dực Thiết chợt dạ cúi đầu, hấn âm thầm kêu khổ, tự biết hôm nay mình khó có thể nịnh nọt rồi.

Kỳ thật hấn cũng biết rằng một vị Tụ Linh Sĩ đối với gia tộc có ý nghĩa gì, nhưng khi hấn phát hiện được điều đó thì chuyện đánh Nhung Dực Dương bị thương đã xảy ra. Lỡ đâm lao thì phải theo lao, chuyện đến nước này cũng là bất đắc dĩ.

Hít sâu một hơi, Thiết Thành mím cười nịnh nọt:

- Tiểu huynh đệ, Linh Thể vừa nãy chính là do người triệu hoán ra?

- Đúng vậy.

Nhung Khải Hoàn thành thật nói.

- Ha ha, bốn tọa còn cho rằng nó được triệu hoán bằng linh phù chứ.

Thiết Thành dừng một chút, nói:

- Bốn tọa sợ rằng nó xuất hiện làm tổn thương người khác cho nên mới phá hủy, tiểu huynh đệ đừng trách nhé.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, hẳn chưa thích ứng với sự thay đổi nhanh chóng của Thiết Thành. Chính hẳn cũng cảm thấy tê tê da mặt, hẳn miễn cưỡng nói:

- Chấp sự khách khí quá rồi, cho dù ngài không phá hủy nó thì nó cũng không thể tồn tại được quá lâu.

Kỳ thật, Nhung Khải Hoàn sử dụng lực lượng thần bí triệu hoán ra Linh Thể đấu sĩ sẽ có khả năng chịu đòn và thời gian tồn tại hơn xa Linh Thể đấu sĩ bình thường. Nhưng việc này chính bản thân hẳn cũng không hề biết.

Thiết Thành cười ha ha, lúc này mới yên lòng lại.

Hắn ủ rũ nhìn Dực Thiết nói:

- Tiểu huynh đệ, lúc này đối phương có lỗi, còn người chỉ là phòng vệ, không có bất kỳ trách nhiệm gì. Tuy nhiên...

Hắn do dự một chút rồi nói tiếp:

- Cha con họ tuy rằng có làm sai nhưng dù sao cũng là đệ tử trong nhà, không nên trừng trị nặng tay quá.

Nhung Dực Dương nâng con mình đứng dậy, hẳn liên tục gật đầu nói:

- Chấp sự nói rất đúng, giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì, mọi chuyện cho qua nhé!”

Hắn đã sống ở trang viên mấy chục năm, đầu óc có sạn, miệng lưỡi khôn khéo. Lúc trước do thấy đứa con cưng bị đánh cho nên máu nóng xông lên đầu, làm ra những việc không phù hợp với tính cách. Lúc này hắn đã tỉnh táo lại cho nên lựa chọn phương pháp dàn xếp ổn thỏa.

Nhưng mà Nhung Khải Hoàn thì đứng thẳng tắp, hắn hơi nhếch môi không nói một lời.

Lông mày Thiết Thành hơi nhăn lại, hắn thở dài trong lòng, không đành bỏ mặc Nhung Dực Dương nên trầm giọng hỏi:

- Tiểu huynh đệ có ý kiến gì không?

Trong mắt hắn, Nhung Khải Hoàn đã đáng giá được đối đãi như nhân vật lớn. Còn Nhung Dực Dương mặc dù là cha của tiểu gia hỏa này nhưng có cũng được, không có cũng không sao, hắn trực tiếp bỏ qua.

Nhung Khải Hoàn ngẩng đầu, thanh âm của hắn âm vang hữu lực:

- Chấp sự đại nhân, cha con họ hung hăng ngang ngược, bá đạo, rõ ràng không phải là lần đầu tiên. Nếu như nhiều lần tha thứ dễ dàng như vậy, chẳng phải là cổ vũ cho đám người độc ác, để cho họ tiếp tục ngang ngược không kiêng nể gì sao?

Hai mắt hắn sáng ngời có thần hướng về thiếu nữ đội cái nón to, hắn khom người thật sâu, nói:

- Lúc này đây có Vương cô nương ra mặt chủ trì công đạo, nhưng sau này thì sao?

Thiết Thành nhìn Nhung Khải Hoàn đang hùng hổ dọa người mà cảm thấy khó khăn.

Trong lòng hần thềm than, tên tiểu tử này vẫn còn non nớt quá.

Người ta có thể hung hăng ngang ngược như vậy, tự nhiên là có đạo lý của nó.

Người cho là họ có thể tự nhiên mà làm ra loại chuyện đó sao? Nếu như không có người hoành hành bá đạo để cho mọi người sinh lòng kiêng kị thì gia tộc Giới Luật đường đã sớm bị nhổ khỏi nơi đây rồi.

- Ba ba ba....

Vương cô nương nhẹ nhàng vỗ đôi bàn tay trắng như ngọc, phát ra tiếng vỗ tay thanh thúy. Nàng phụ họa:

- Nói hay lắm, nếu như cứ để những người này tùy ý tiếp tục ức hiếp người lương thiện, như vậy toàn bộ danh dự Nhung gia coi như mất hết. Vì thế đám người phải bị nghiêm trị.

Thiết Thành càng thêm khó xử.

Cha con Nhung Dực Thiết chỉ là Vũ Sĩ hậu kỳ, trung kỳ mà thôi, nhưng sau lưng lại có thực lực cường đại. Ngay cả hãn cũng không muốn trêu chọc.

Nhưng mà Nhung Khải Hoàn cũng không thể xem thường, hãn là Tự Linh Sĩ duy nhất của gia tộc, sau này có tương lai sáng lạn, tiền đồ vô lượng. Đồng thời cũng không thể đắc tội. Bên cạnh đó còn có Vương cô nương với thân phận đặc thù, dù là thế lực phía sau Nhung Dực Thiết gặp được nàng cũng phải nhượng bộ lui binh.

Than nhẹ một tiếng, Thiết Thành bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Tiểu huynh đệ, Vương cô nương, các người nói rất đúng. Nếu như không nghiêm trị họ thì chắc chắn danh dự gia đình sẽ bị ảnh hưởng.

Hắn quay đầu, ánh mắt chuyển dần sang lạnh lẽo, nói:

- Dực Thiết huynh, người có biện hộ gì trước lời nói của Vương cô nương?

Nhưng Dực Thiết khẽ liếc Vương cô nương một cái, trong ánh mắt ấy không có vẻ gì oán hận, chỉ có sự sợ hãi cùng kiêng kị mà thôi.

Lúc này hắn cười khổ một tiếng, nói:

- Thiết Thành huynh, quả thật cha con ta nổi lòng tham, cũng đánh bị thương Khải Hoàn.

Hắn nhìn về phía cha con Nhung Dực Dương cúi người thật sâu, nói:

- Lão phu cúi đầu nhận lỗi.

Thiết Thành chậm rãi gật đầu, kỳ thật bọn họ đều biết rằng từ khi Vương cô nương đứng ra làm chứng thì cha con Nhung Dực Thiết không có cách gì chối tội.

Đây chính là đặc quyền.

Nếu như nhân chứng chỉ là một người bình thường thì chắc chắn mọi chứng cứ đều không có tác dụng. Nhưng mà nhân chứng lại là một người có thân phận đặc thù, là nhân vật cao tầng thì bản thân họ đại biểu cho ý chí không thể làm trái.

Nhung Khải Hoàn hừ lạnh một tiếng, phiền quá mức đi. Mà Nhung Dực Dương cũng miễn cưỡng mỉm cười một chút, nhưng mà nụ cười đó không thể hiện sự cao hứng tý nào.

- Thiết Thành à, mọi sự tình cũng đã sáng tỏ, người cũng xử lý đi.

Bỗng nhiên có một thanh âm già nua từ đám đông vang lên.

Mọi người nhao nhao tản ra, lại có người dùng ngữ điệu ra lệnh đối với Giới Luật đường làm cho người ta kinh ngạc.

Sau một khắc, một vị lão nhân xuất hiện trong đám người.

Từ khi thấy lão nhân, vô luận là Thiết Thành hay Nhung Dực Thiết, thậm chí Nhung Khải Hoàn đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Bất quá so với việc Nhung Khải Hoàn vui mừng thì Thiết Thành lại khiếp sợ, còn mặt Nhung Dực Thiết thì trở nên trắng xám.

Thiết Thành nghiêm nghị cúi người hành lễ:

- Vâng, Thiết Thành tuân mệnh.

Mọi người lập tức ồn ào, lão già này là người như thế nào mà khiến cho chấp sự Giới Luật đường cúi đầu nghe lệnh.

Có một số người đã đoán được thân phận của lão. Tại Nhung gia, ngoại trừ Tộc Lão nắm quyền hành ra thì còn có người nào có thể khiến nhân vật như Thiết Thành tôn kính đến vậy.

Quay người lại, Thiết Thành lạnh lùng nói:

- Nhung Dực Thiết, hôm nay bốn tọa tước đoạt thân phận đệ tử Giới Luật đường của người, trong vòng mười năm không thể nhập đường.

Sắc mặt Nhung Dực Thiết trắng bệch nhưng khí lực toàn bộ tiêu tán, căn bản là không dám có thanh âm phản đối nào.

Hắn cúi đầu nói:

- Vâng.

- Người mạnh mẽ cướp đoạt, tranh đấu với đệ tử đồng tông, phạm vào tối kỵ của dòng họ.

Thiết Thành trầm ngâm một chút, nói:

- Phạt hai người sau khi điều dưỡng xong thương thể thì giam vào thủy lao bế quan một tháng.

- Xôn xao...

Mọi người nhao nhao nghị luận, việc trừng phạt này không hề nhẹ. Trước đây chưa có ai phải chịu hình phạt một tháng ở thủy lao với hoàn cảnh cực kỳ ác liệt.

Nhưng Dực Thiết vẫn cúi đầu như trước, không dám phản bác.

Thiết Thành vung tay lên, nói:

- Dưỡng thương xong thì tự đi đến thủy lao.

Nhưng Dực Thiết ôm lấy đứa con hôn mê bất tỉnh, ráng chống đỡ thân thể bị thương thì lễ với lão nhân kia một cái, sau đó lặng lẽ rời đi.

Tuy rằng hãn hình phạt mà hãn phải chịu là do một câu của lão nhân này nhưng hãn vẫn không dám thất lễ với lão nhân, dù chỉ một chút.

Nhưng Kiệt Hiên cười lớn một tiếng, duỗi tay vung lên, một bình ngọc nhỏ lập tức rơi xuống tay Nhung Khải Hoàn.

- Bên trong có tiên dược chữa thương, người ăn vào sẽ giúp thương thể nhanh khỏi.

Nhung Khải Hoàn vui mừng, vội vàng cảm ơn.

Nhung Kiệt Hiên khẽ vuốt râu dài, nói:

- Lúc này các người chịu sự bất công, lão phu thật áy náy.

Lão dừng lại một chút, nói:

- Vì thế, lão phu sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của người, người có thể nói ra yêu cầu.

Nhung Khải Hoàn khẽ động lòng, hỏi:

- Nguyện vọng gì cũng có thể sao?

- Chỉ cần lão phu đủ khả năng.

Nhung Kiệt Hiên cười ha hả nói.

- Tốt quá, đệ tử hy vọng được xem qua Phù Thư Phong Ẩn thuật.

Nhung Khải Hoàn vui mừng nói.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Không Giống Người Thường!

Nhung Kiệt Hiên giật mình, nhin không được cười nói:

"Thì ra cháu ưa thích Phong Ấn thuật như vậy."

Đây đã là lần thứ hai Nhung Khải Hoàn đề cập đến thuật này rồi, lão nhân gia trầm ngâm một lát rồi nói:

"Thôi được, lão phu hoàn thành tâm nguyện cho con.

Nhung Khải Hoàn mừng rỡ, liền vội vàng khom người nói cảm tạ.

Sau đó, hẩn lui xuống mở cái chai đang cầm trong tay, lấy đan dược ra.

Đó là một viên đan dược chỉ nhỏ cỡ hạt đậu nành, có màu vàng nhạt. Thời điểm đan dược vừa lấy ra, lập tức một mùi hương nhàn nhạt xuất hiện khắp không gian .

Nhung Khải Hoàn khẽ nháy mắt, hẩn không chút do dự đem đan dược đưa đến bên miệng phụ thân nói:

"Cha, nhanh uống thuốc."

Nhung Dực Dương lắc đầu, nói:

"Con ăn đi."

Nhung Khải Hoàn lắc lắc cái chai trong tay nói:

"Bên trong vẫn còn, người ăn trước đi, nếu không con cũng không ăn."

Nhưng Dực Dương vui mừng gật đầu, đem đan dược đưa vào trong miệng nuốt xuống. Viên đan dược kia quả nhiên có hiệu quả thần kỳ, một khi tiến vào trong bụng, lập tức hóa thành một đạo nhiệt lưu, lập tức khuếch tán khắp tứ chi bách hải, làm cho hãn cảm thấy cực kỳ ấm áp hưởng thụ.

Đôi mắt chậm chậm khép lại, lát sau khi hãn mở mắt thì phát hiện thương thế trên người đã tốt hơn phân nửa.

Trong lòng của hãn âm thầm hoảng sợ, đây là đan dược gì mà lại có thần hiệu như thế?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của nhi tử, Nhung Dực Dương cười nói:

"Quả nhiên là thần dược, thương thế của cha đã tốt hơn không sai biệt lắm. Ồ, sao con còn không ăn."

Nhung Khải Hoàn vỗ vỗ bụng, nói:

"Cha, con đã ăn rồi."

Nhung Dực Dương không nghi ngờ gì, cười nói:

"Vậy là tốt rồi."

"Hiên gia gia."

Vương tiểu thư đột nhiên mở miệng, vừa làm nũng vừa bất mãn gọi một tiếng.

Nhung Kiệt Hiên cười ha ha, vỗ cái ót, nói:

"Thôi dược, cái này tính cho lão phu. "

Lão cong ngón tay búng ra, lại một viên đan dược rơi xuống trong tay
Nhưng Khải Hoàn:

" Khải Hoàn, nhanh ăn đi!"

Nhưng Dực Dương khẽ giật mình, lập tức tỉnh ngộ, hăn trợn mắt hung
hăng nhìn nhi tử:

"Tên tiểu tử thối này, cả lão tử cũng dám lừa gạt. "

Chỉ là tuy trong miệng hăn hung dữ mắng mỏ, nhưng trong lòng thì lại
ấm áp, trong hốc mắt càng có thêm một chút ấm ướt.

Nhưng Khải Hoàn cười ngây ngô, đem đan dược trong tay nuốt vào
trong bụng rồi nói:

"Cha, người xem tộc lão không phải lại ban thưởng thêm một viên đan
dược sao."

Nhưng Kiệt Hiên dở khóc dở cười nói:

" Tiểu hoạt đầu này. "

Bất quá, trong ngữ khí của hăn lại lộ ra sự thưởng thức không che dấu.

Vương cô nương cùng Thiết Thành đều âm thầm gật đầu, ấn tượng đối
với Nhưng Khải Hoàn càng tốt hơn một chút.

Nhưng Kiệt Hiên tay áo vung lên nói:

"Việc này đã xong, Hiều Hiều, phụ tử Dực Dương các người theo ta đi
thôi."

Mọi người tự nhiên sẽ không chối từ, theo vị tộc lão này đi khỏi phiên
chợ náo nhiệt.

Vị chủ quán vốn đã sớm trốn vào trong đám người, giờ thấy những đại lão này rời đi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà tâm trạng của hắn còn chưa kịp xả ra ngoài đã đột nhiên cảm thấy trước ngực bị xiết chặt, đã bị một người bắt được.

Hắn định thần xem xét, không khỏi bị dọa sợ sắp hồn phi phách tán.

Chẳng biết từ lúc nào, vị Thiết Thành mặt đen đã đứng ở trước mặt của hắn, hơn nữa, một cánh tay giống như đúc bằng sắt thép của vị chấp sự Giới Luật đường này đang túm chặt lấy hắn.

"Chấp sự Đại Nhân, chuyện này không liên quan đến tiểu nhân ah."

Trung niên chủ quán hai chân mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ xuống.

Hắn không phải là trực hệ đệ tử Nhung gia gì cả, chẳng qua chỉ là người bình thường vào trong thành kiếm ăn mà thôi. Nếu như chọc giận Nhung gia, tuyệt đối chịu không nổi hậu quả.

Thiết Thành mặt không biểu tình nói:

"Hừ, người xui khiến thị phi để cho đệ tử Nhung gia nội đấu, tội không thể tha."

Trung niên chủ quán trừng mắt lú lười, trong miệng hô to oan uổng.

Cổ tay Thiết Thành rung lên, một cỗ chân khí tuôn ra, thân thể trung niên chủ quán kia liền mềm nhũn, cổ họng phát ra tiếng khục khục, nhưng lập tức hắn nhận thấy mình không kêu được nữa rồi.

"Người là loại tiểu nhân bỉ ổi, đã lật lọng còn muốn trả đũa. Hừ, ta phán người phải chịu khổ dịch trong thủy lao mười năm, người từ từ chịu đựng đi a. "

Dứt lời, hắn một tay túm lấy người này, sai bước mà đi.

Mọi người đứng ngoài quan sát hai mặt nhìn nhau, một người nói khẽ:

"Thủy lao mười năm, hãn còn có thể còn sống đi ra sao?"

"Ai, hình phạt này cũng quá nặng rồi."

Một vị lão giả hừ nhẹ một tiếng nói:

"Người này không phải đệ tử Nhung gia, nhưng lại cuốn vào tranh đấu của Nhung gia. Hắc hắc, nếu hãn không chết, làm sao có thể bình ổn lửa giận của song phương, làm sao có thể đủ để Thiết Thành chấp sự ăn nói với gia tộc."

Tất cả mọi người đều trầm mặc, chỉ có một người cẩn thận từng li từng tí nói:

"Quá oan rồi."

Lão giả kia khẽ thở dài:

"Điều này cũng do chính bản thân hãn thấy lợi quên nghĩa, chọc phải người không nên chọc, có kết cục này, coi như là để cho mọi người lấy đó làm gương."

Hiện tại người đang vây quanh chỗ này, trên cơ bản đều là người kiếm ăn trong chợ.

Sau khi đám người nghe xong những lời này, không khỏi rùng mình.

"Nhưng mà phụ tử Nhung Dực Thiết mới là người gây ra sóng gió a. "

Một người tuổi còn trẻ thấp giọng nói.

Lão nhân liếc hãn, xem xét một lúc mới hạ thấp thanh âm nói:

"Đừng quên, đám người đó. . . họ Nhung."

Mọi người liếc nhìn nhau, trong mắt không khỏi có chút hâm mộ cùng đố kỵ.

Nhung gia đệ tử hưởng thụ đãi ngộ quả nhiên là bất đồng.

Trong rừng trúc, Nhung Kiệt Hiên cùng Vương cô nương chậm rãi bước đi bên ngoài một gian phòng lớn.

Vương cô nương cố ý đi sau một bước, ánh mắt của nàng nửa cố ý nửa vô tình quét qua gian phòng.

Nhung Kiệt Hiên mỉm cười nói:

"Tiểu nha đầu con đang lo lắng điều gì?"

Vương cô nương do dự một chút, nói:

"Hiên gia gia, ngài đem Phong Ấn thuật truyền thụ cho hãn sớm như vậy, chẳng lẽ không sợ sẽ đốt cháy giai đoạn sao?"

Nhung Kiệt Hiên cười ha ha, nói:

"Hiếu Hiếu, có ít người là không thể dùng lẽ thường để đánh giá. "

Hai mắt lão ngưng lại, nói:

"Con cũng nhìn thấy biểu hiện hôm nay của hãn, nói cách nhìn của con một chút."

Vương cô nương nghiêm nghị đáp:

"Vâng, đặc tính linh lực của hãn xác thực không giống người thường, đối với thiên địa linh lực có một loại lực hấp dẫn khác hãn so với người khác. Linh Thể đấu sĩ hãn triệu hoán ra tuy rằng chỉ có tu vi sơ kỳ, nhưng. . ."

Trong mắt của nàng đột nhiên hiện ra một đoàn tinh mang, nói tiếp:

"Linh Thể đấu sĩ này lại có thể tự mình hấp thu linh lực trong thiên địa, đền bù tiêu hao của bản thân, thật sự là nghe rợn cả người."

Trên mặt Nhung Kiệt Hiên lộ ra vẻ hài lòng, nói:

"Con đi theo ta."

Vương cô nương giật mình, theo lão tiến nhập vào sâu trong rừng trúc.

"Con nhìn đi."

Nhung Kiệt Hiên dừng bước, nhẹ nhàng chỉ.

Vương cô nương bình tĩnh nhìn về phía đó, không khỏi khẽ giật mình nói:

"Đây là. . ."

Cách bọn hãn phía trước không xa, có một cái Linh Thể hình người.

Bản thân Vương cô nương là một vị Chú Linh Sĩ, tuy rằng nàng không cách nào ngưng tụ Linh Thể, nhưng mà cũng không xa lạ gì.

"Con xem một chút, Linh Thể này đã tồn tại bao lâu."

Nhung Kiệt Hiên thanh âm trầm thấp hỏi.

Vương cô nương thả ra linh lực cảm ứng, sau một lát đáp:

"Tuy rằng linh lực trong nội hạch của linh thể này đã bắt đầu tiêu tán, nhưng cũng không rõ ràng, nếu như Hiếu Hiếu không có nhìn lầm thì... nó bị triệu hoán ra đại khái đã nửa canh giờ rồi."

Nhung Kiệt Hiên im lặng cười cười, hẩn lắc đầu, chậm rãi nói:

"Con sai rồi, Linh Thế này bị triệu hoán ra đã trọn một canh giờ rồi."

"Một canh giờ? "

Vương cô nương sợ hãi, nàng hoảng sợ nói:

"Đây là Linh Thế gì mà có thể kiên trì thời gian dài như thế?"

Nói chung, sau khi Linh Thế đấu sĩ bị triệu hoán, nếu như không phải chết trận vỡ tan, thì ở đỉnh phong trạng thái nó cũng chỉ có thể duy trì được chừng nửa canh giờ.

Bản thân Vương cô nương đã chứng kiến rất nhiều Linh Thế đấu sĩ, kinh nghiệm có chút phong phú. Cho nên nàng mới có thể kết luận, thời gian tồn tại của Linh Thế này đại khái khoảng chừng nửa canh giờ.

Nhưng Kiệt Hiên khẽ vuốt râu, cười mà không nói.

Vương cô nương cực kì thông minh, chỉ trong giây lát đã nghĩ ra đáp án. Chỉ là đáp án này thật sự làm cho người ta kinh ngạc.

Ánh mắt chuyển về hướng gian phòng lớn, âm thanh ngưng trọng nói:

"Hiên gia gia, là hãn triệu hoán sao?"

"Không sai. "

Nhưng Kiệt Hiên than nhẹ một tiếng, nói:

"Lão phu vốn muốn xem thử có phải hãn có thiên phú Tụ Linh Sĩ không. Nhưng không nghĩ tới, hãn vừa mới đọc qua cách triệu hồi Linh Sĩ đã tiện tay triệu hoán một cái. Ha ha, khi đó ngay cả lão phu cũng phải hoảng sợ, ngay cả ấm trà yêu thích nhất cũng bóp nát."

Vương cô nương chớp động đôi mắt đẹp, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Nhưng Kiệt Hiên tiếp tục nói:

"Tiểu tử này là người có thiên phú mạnh nhất trong những người mà lão phu từng thấy, hắc hắc, con chỉ biết là hãn triệu hoán Linh Thể không giống người thường, nhưng đừng quên, một chút linh lực nho nhỏ mà nó bắn ra lại có thể đánh bay một gã Vũ Sĩ trung kỳ."

Tuy nói Linh giả khống chế thiên địa linh lực, một khi thành công phóng thích chú thuật, uy năng của hãn có thể nói vô địch đồng giai.

Nhưng mà một kích mà Chú Linh Sĩ sơ kỳ bắn ra liền đem một gã Vũ Sĩ trung kỳ đánh bay hơn nửa bất tỉnh hôn mê, vậy quá không bình thường rồi.

Vương cô nương trầm tư thật lâu mới nói:

"Hiếu Hiếu đã minh bạch, thiên phú của kẻ này, quả thật đáng để ngài tốn công tốn sức chú ý, hơn nữa còn đặc biệt truyền thụ bí pháp."

Nhưng Kiệt Hiên chậm rãi gật đầu, lâu bầu nói:

"Lão phu thường thức nhất chính là thái độ của hãn với mọi người. Chỉ cần hãn không phải là loại người thiên tính bạc bẽo, lão phu tự nhiên sẽ tìm cho hãn một người sư phụ tốt nhất."

Vương cô nương trong lòng khẽ động:

"Hiên gia gia, chẳng lẽ người muốn đề cử hãn cho sư tôn của ngài sao?"

"Ha ha, Hiếu nhi thật thông minh lanh lợi, cái gì cũng không thể gạt được con."

Vương cô nương hâm mộ nói:

"Hiên gia gia, vận khí của hãn thật tốt ah."

Dừng một chút, nàng mang theo một tia kỳ vọng hỏi:

"Người xem, con có khả năng bái làm môn hạ của lão nhân gia hay không."

Nhung Kiệt Hiên trầm tư một lát rồi lên tiếng:

"Sư tôn lão nhân gia người thu đồ đệ, kém cỏi nhất cũng phải là Linh Sư đỉnh phong, chờ con tu luyện đến cảnh giới đó rồi nói sau."

Vương cô nương lập tức thở ra một hơi, có chút buồn bực không vui.

Nhung Kiệt Hiên khẽ lắc đầu, việc này ngay cả hãn muốn giúp cũng không có cách nào giúp được.

Cửa gian phòng lớn chậm rãi mở ra, Nhung Khải Hoàn ngẩng đầu bước ra.

Nhung Kiệt Hiên cùng Vương cô nương sớm đã trở lại trước phòng chờ đợi, thấy hãn đi ra, Nhung Kiệt Hiên liền cười hỏi:

"Học như thế nào?"

Nhung Khải Hoàn gật mạnh đầu một cái nói:

"Đa tạ tộc lão ban thưởng, đệ tử vĩnh viễn không dám quên."

Nhung Kiệt Hiên cười khà khà:

"Phụ thân con ở bên ngoài linh đường đợi đã lâu, hai người trở về nghỉ ngơi thật tốt, trong mười ngày hãy xử lý hết thảy những tục sự, sau đó đến linh đường chờ lão phu."

"Vâng."

Nhung Khải Hoàn cao giọng đáp:

"Đệ tử tuân mệnh."

Phất phất tay, Nhung Kiệt Hiên ý muốn tiễn khách.

Nhung Khải Hoàn khom người thật sâu với lão, lại hướng về Vương cô nương bên cạnh lão thi lễ một cái để tỏ lời cảm ơn.

Vương cô nương đáp lễ, nhìn bóng lưng hắt rời đi, trong lòng nàng khẽ nổi lên một tia rung động nhàn nhạt khó hiểu nổi.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Phong Ấn Thuật

Nhà trong thành của dòng họ Nhung, ở một tòa nhà lớn tường đỏ, một lão giả đang tĩnh tọa ở thư phòng, trên tay hẵn là một quyển thư tịch rất dày. Hắn im lặng lật xem, chỉ là nhúu mà suy nghĩ không thôi, dường như nội dung trong sách khiến hắn đau đầu vô cùng.

Bỗng nhiên bên ngoài thư phòng vang lên tiếng gõ cửa, đối phương gõ cửa mà như muốn phá vỡ cửa mà xông vào!

Lão giả nhướng mày, lạnh nhạt nói:

- Ai? Vào đi.

- Vâng, lão gia.

Cửa mở, một lão nhân nhìn bộ dạng còn già hơn hẳn tiến nhanh vào. Tuy rằng người này tuổi đã lớn, nhưng bước đi vững chắc có lực, không nhìn thấy chút biểu hiện già yếu.

Sau khi thấy là lão nhân này, lão giả ngồi trong thư phòng liền cười nói:

- A Tài, người làm gì mà hấp tấp vậy. Ha ha, đã hơn 10 năm rồi ta chưa từng thấy người gấp gáp như vậy nha.

Vị lão nhân này là một nô bộc theo hắn từ nhỏ, tuy rằng quan hệ hai bên là chủ tớ, nhưng thực tế lại chẳng khác nào anh em ruột thịt.

A Tài bước tới cạnh lão giả, nói:

- Lão gia, hôm nay ta nghe được tin tức về Dương công tử.

- Dương công tử?

Lão giả liền giật mình, theo bản năng hỏi:

- Dương công tử nào?

A Tài ấp úng một chút, bất đắc dĩ nói:

- Chính là Tam công tử bị ngài điều tới trang viên, 20 năm chưa từng bước vào gia môn!

Lão giả lập tức sắc mặt trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng:

- Người nói thẳng là lão Tam có phải nhanh không. Hừ, hừ làm gì được coi là Dương công tử. Năm đó lão phu đưa hừ tới trang viên, chính là muốn hừ cảm thấy hổ thẹn mà cố gắng tu luyện. Không ngờ tới hừ lại cam chịu, nhiều năm như vậy chẳng những không cô đọng ra chân khí, ngay cả gia môn cũng không dám trở về.

Hừ đứng lên, sắc mặt giận dữ nói:

- Người đề cập tới tên nghiệt súc này làm gì, chẳng lẽ hừ gây tai họa?

A Tài do dự một chút, nói:

- Dương công tử có một nhi tử, hôm nay hừ mang theo tiểu thiếu gia đi chơi chợ phiên, nhưng...

Lão giả thần sắc khẽ động, trầm giọng nói:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cha con Tam thiếu gia có xung đột với cha con Nhung Dực Thiết, hơn nữa dường như kết thành thù oán sâu đậm.

Lão giả mí mắt dương lên, cả giận nói:

- Nhung Dực Thiết khá lắm, người làm mưa làm gió trong gia tộc thì cũng thôi, lại dám gây chuyện lên đầu lão tử. Hừ, lão tử nhất định không bỏ qua.

Hắn quay đầu nói:

- Lão Tam sao rồi?

A Tài vội vàng nói:

- Tam công tử không làm sao, nghe nói cha con Nhung Dực Thiết chịu nhiều thiệt thòi!

- Hả?!

Trong mắt lão giả hiện lên một tia nghi hoặc, hắn hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Được rồi, nếu không chịu thiệt vậy không cần để ý tới hắn nữa.

A Tài tiến lên một bước, hoãn giọng nói:

- Lão gia, dù sao Tam thiếu gia cũng là con ngài, tuy rằng hai người giận nhau, 20 năm chưa từng liên lạc, nhưng một giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã mà!

Hắn dừng một chút, nói tiếp:

- Theo ta thấy, ngài vẫn nên đón bọn họ trở về.

Lão giả than nhẹ một tiếng, nói:

- A Tài, nếu như hắn muốn trở về thì sớm đã về, nào còn đợi tới ngày hôm nay.

A Tài lắc lắc đầu, nói:

- Lão gia, ngài không biết đây thôi, tiêu thiếu gia của Tam thiếu gia quả thực khó lường đó, hẳn là một vị Tụ Linh sĩ, hơn nữa chỉ một mình hẳn đánh bại hai cha con Nhung Dực Thiết và Nhung Khải Tâm.

- Cái gì? Tụ Linh sĩ...

Đôi mắt lão giả lập tức sáng ngời, nói:

- Tin tức của người không sai chứ?

- Tuyệt đối không.

A Tài vỗ lồng ngực, thề:

- A Tài dùng tính mạng đảm bảo, tin tức này tuyệt đối không sai.

- Tụ Linh sĩ...

Lão giả kia rốt cục ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng, trong mắt lập lòe tinh mang. Hồi lâu sau, hẳn ngừng lại, hỏi:

- Họ đang ở đâu?

- Họ được Nhung Kiệt Minh an trí trong phủ rồi.

Trên mặt A Tài hiện lên thần sắc lo lắng, nói:

- Lão gia, chúng ta cần hành động nhanh, nếu giờ không liên lạc với Dương công tử, e là tương lai khúc mắc sẽ càng sâu hơn.

Lão giả trầm ngâm nghĩ hồi lâu:

- Hừ, tên Nhung Kiệt Minh này có ý đầu tư, ánh mắt không tệ. A Tài, người liên lạc với Dặc Dương một chút, bảo hẳn trở về gặp ta.

- Vâng, lão gia.

A Tài khom người nói:

- Mai ta sẽ đi.

***

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào, Nhung Khải Hoàn mở mắt, duỗi lưng một cái.

Trong ký ức của hắn, đã rất lâu rồi hắn không lười biếng ngủ như vậy. Trong quá khứ cho dù hắn muốn lười biếng, cũng bị cha cầm roi đánh tỉnh. Chỉ có điều, trải qua hơn mười năm dậy sớm, đây đã trở thành thói quen sinh hoạt của hắn. Cho dù muốn ngủ nướng thân thể cũng sẽ cảm thấy không tự nhiên.

Chỉ có điều hôm nay hắn ngủ một mạch tới trưa, mặt trời chiếu tới đất mới dậy.

Đây là vì ngày hôm qua trải qua quá nhiều việc, khiến cho hắn mệt mỏi cả thể xác lẫn tâm thần.

Sau khi xem phù thư Phong Ấn thuật từ chỗ tộc lão, hắn và phụ thân tới quán rượu. Nhưng hai người Nhung Kiệt Minh và Nhung Đặc Đức sớm đã nghe tin tức của hai người, chủ động tới quán rượu mời hai cha con về quý phủ của Nhung Kiệt Minh nghỉ ngơi.

Có lẽ là do tâm lực tiêu hao, cũng có lẽ là sau khi sử dụng đan dược tộc lão ban cho, dược hiệu khổng lồ phát tác khiến cho hắn ngủ đến gần trưa mới dậy.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, khi Nhung Khải Hoàn tỉnh lại thì tinh lực tràn trề, sắc mặt sáng lạn.

Mà điều khiến hắn càng cảm thấy vui mừng chính là lực lượng đã sử dụng hết trong ấn đường đã khôi phục hoàn toàn.

Bất luận là năng lượng thần bí trong viên cầu hay linh lực bị hắn hút vào ấn đường để chuyển hóa thành của bản thân đều đã đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Lúc này nếu để cho hắn đấu lại với cha con Nhung Dực Thiết, hắn tuyệt đối không sợ hãi hay lùi bước.

Hắn đóng tai lắng nghe, ngoài cửa vẫn yên lặng như trước.

Xa xa mặc dù có người xì xào bán tán nhưng cũng cố gắng đè thấp tiếng nói, không quấy rầy tới hai cha con họ nghỉ ngơi.

Nhung Khải Hoàn trong lòng biết rõ đây là thành quả do Nhung Kiệt Minh an bài.

Trong lòng hắn âm thầm cảm kích. Mặc dù Nhung Kiệt Minh có phần nịnh bợ nhưng hôm qua khi hắn biết mình đắc tội cha con Nhung Dực Thiết vẫn không chút do dự mời hai cha con họ tới phủ đệ qua đêm.

Chỉ bằng điểm này đã khiến cha con Nhung Khải Hoàn thấy cảm kích hắn rồi.

Hít một hơi thật sâu, Nhung Khải Hoàn chậm rãi thu liễm tinh thần.

Trải qua một trận chiến hôm qua, hắn đã hiểu rõ một việc. Đó chính là muốn đạt được địa vị trong gia tộc, tất cả đều có quan hệ cực lớn tới thực lực của hắn.

Bởi vì hai cha con hắn không chỗ lương tựa, bề ngoài lương thiện nên Nhung Dực Thiết mới được một bước lại tiến một bước mà không ngừng chèn ép, lại còn không hề kiêng kỵ mà muốn đoạt phù thư.

Nhưng nếu bản thân mình có thực lực nghiền nát đối phương, hoặc có thanh danh hiển hách, như vậy Nhung Dực Thiết tuyệt đối không dám khiêu khích.

Vì vậy Nhung Khải Hoàn thầm hạ quyết tâm.

Hắn phải tu luyện Linh đạo, hắn muốn đứng ở vị trí cao nhất trong gia tộc. Chuyện như ngày hôm qua tuyệt đối không được xảy ra trước mặt hắn một lần nữa!

Nhắm hờ hai mắt lại, trong đầu hắn lập tức xuất hiện hai loại Linh văn khác nhau.

Một đạo Linh văn trong đó chính là Tụ Linh thuật.

Chỉ cần dựa theo Linh văn thi triển, như vậy liền có thể ngưng tụ ra một cỗ linh thể.

Đương nhiên, uy năng của cỗ Linh thể này mạnh hay yếu thì có quan hệ mật thiết với năng lượng của viên châu thần bí trong ấn đường của hắn.

Mà một đạo Linh văn khác chính là Phong Ấn thuật hắn vừa học được ngày hôm qua.

Môn bí pháp Linh văn này chính là một kỹ xảo mà tất cả các Tụ Linh sĩ đều phải nắm giữ.

Tụ Linh sĩ chính là Linh giả hiếm thấy, chẳng những có thể phóng thích chú thuật, hơn nữa còn có thể dựa vào đặc tính linh lực đặc thù, ngưng tụ lực lượng vô cùng vô tận trong thiên địa để triệu hoán Linh thể.

Nhưng đáng tiếc chính là những Linh thể được triệu hoán ra không thể tồn tại vĩnh cửu.

Nói như vậy, Linh thể sẽ không ngừng tiêu hao trong chiến đấu, cuối cùng linh lực hao hết mà tiêu tán. Hơn nữa cho dù không tiêu tán, sau nửa canh giờ Linh thể cũng sẽ bắt đầu tiêu tán.

Việc này không thể nghịch chuyển, cho dù Linh giả cường đại thế nào đi nữa, trừ phi triệu hồi ra Linh thể đặc thù, nếu không thì không thể ngăn cản quá trình này.

Nhưng mà còn một biện pháp có thể bảo toàn được Linh thể sau khi triệu hồi.

Đó chính là Phong Ấn thuật.

Sau khi sử dụng Phong Ấn thuật, nếu thành công có thể phong ấn Linh thể trong một tờ Phù lục.

Nếu sử dụng Linh thể phù lục vào thời điểm nguy hiểm có thể bộc phát ra công hiệu nghịch thiên.

Uy lực của Linh thể đấu sĩ như thế nào hôm qua Nhung Khải Hoàn đã tận mắt trông thấy.

Cho dù Võ sĩ hậu kỳ như Nhung Dực Thiết nhưng khi đối mặt với Linh thể đấu sĩ thì cũng có vẻ bó tay bó chân.

Vì thế Linh thể đấu sĩ tuyệt đối là đồ tốt!

Nhưng với số lực lượng trong viên cầu ở ấn đường của hãn hiện giờ tối đa cũng chỉ có thể triệu hồi ra ba Linh thể đấu sĩ. Hơn nữa nếu mỗi lần sử dụng 1/3 năng lượng triệu hoán, e là Linh thể đấu sĩ sẽ không hung mãnh như hôm qua.

Nhưng nếu như trên người của hãn có trăm ngàn trương phù lục Linh thể đấu sĩ, vậy há chẳng phải hãn có thể tung hoành trong gia tộc.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, mấy trăm Linh thể đấu sĩ vây đánh một người sẽ là tràng diện hùng tráng tới mức nào.

Cho dù là võ giả cấp tiên thiên e là cũng chỉ có đường gấn mô tơ vào đít mà chạy!

Vừa nghĩ vào đây, trong lòng của hắn sướng rơn.

Lấy ra một lá bùa trên người, đây là sau khi đọc qua Phong Ấn thuật, tộc lão Nhung Kiệt Hiên cho hắn. Có vật này, vậy hắn đã có thể ném thử Phong Ấn thuật rồi. Chỉ đáng tiếc là giá trị lá bùa rất xa xỉ, Nhung Kiệt Hiên cũng chỉ ban thưởng một tờ mà thôi.

Hắn ngưng thần tĩnh khí, hai loại Linh văn khác nhau lại hiện ra trong đầu, hơn nữa cẩn thận xem xét.

Sau đó hắn cong ngón búng ra, một chút ánh sáng bắn ra vị trí cách người mấy trượng.

Ánh sáng Tụ Linh thuật!

Lấy điểm sáng này làm trung tâm, thiên địa linh lực bốn phía bắt đầu nồng đậm.

Chỉ trong chốc lát, tại đây hội tụ lượng lớn lực lượng thiên địa, chúng dần ngưng tụ thành một Linh thể hình người.

Trên mặt Nhung Khải Hoàn mỉm cười thỏa mãn, Tụ Linh thuật cường đại đã bị hắn nắm giữ hoàn toàn.

Mắt thấy Linh thể đấu sĩ đã thành hình, Nhung Khải Hoàn tập trung tinh thần rồi lấy ra lá bùa duy nhất, nhẹ nhàng đựng đưa trong không trung.

Sau đó, hai mắt hắn bắn ra tinh quang, trong miệng khẽ quát:

- Thu...

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Người Trong Gia Tộc Tới

Sáng sớm, trong phòng đột nhiên xuất hiện một đạo năng lượng ba động thần bí và quý dị.

Đây là lực lượng của Phong Ấn Thuật, một loại bí pháp thông thường trong Linh đạo, nhưng cũng là một loại bí pháp khó có thể nắm giữ.

Thông thường một Tụ Linh Sĩ khi đã hoàn toàn nắm giữ Tụ Linh Thuật thì đều sẽ học tập Phong Ấn Thuật, nhưng căn cứ theo tư chất và thuộc tính linh lực khác nhau mà thời gian nắm giữ cũng tùy theo tốc độ mà phân chia.

Trong một tháng có thể nắm giữ Phong Ấn thuật thì đã là thiên chi kiêu tử trong Linh giả rồi.

Thời điểm Nhung Kiệt Hiên đem Phong Ấn Phù lục tặng cho Nhung Khải Hoàn cũng là có ý định tài bồi. Nhưng mà nếu như cho hắn biết, tiểu tử Nhung Khải Hoàn này vào ngày hôm sau bắt đầu sử dụng phù lục tiến hành chính thức phong ấn thì... sợ rằng sẽ phải hối hận không kịp.

Phong Ấn Phù lục tuy rằng không phải là trân quý bảo bối gì, nhưng dù sao cũng là một vật phẩm Linh Đạo giá trị xa xỉ,.

Có tiền cũng không thể lãng phí như vậy a.

Bên trên Phù lục sáng lên từng đạo bí văn dẫn ra những lộ tuyến quang học, sau đó hóa thành từng tia ánh sáng quăn quanh khối linh thể hình người.

Mí mắt Nhung Khải Hoàn giật giật vài cái, hấn đột nhiên phát hiện, tuy rằng hấn hoàn toàn dựa trên những gì bên trên Phong Ấn Thuật ghi lại làm thử, nhưng thật sự đến lúc này, hấn lại có cảm giác lực bất tòng tâm.

Một cỗ lực lượng giãy dựa cường đại từ Linh Thể phát ra bên ngoài, tựa hồ khối Linh Thể này không cam lòng bị vây khốn bên trong phù lục.

Mặc dù Linh Thể không có ý thức cùng trí tuệ của chính mình, chỉ do lực lượng thần bí nào đó cùng thiên địa linh lực ngưng tụ mà tạo thành, nhưng một khi nó thành hình liền có được bản năng cơ bản nhất của sinh linh.

Tuy Linh Thể không làm tổn thương Nhung Khải Hoàn, nhưng tuyệt sẽ không dễ dàng bị phong ấn bên trong phù lục.

Sắt mặt Nhung Khải Hoàn biến đổi, từ lúc hấn bắt đầu học tập Linh Đạo tri thức, đây là lần đầu tiên gặp phải trường hợp không cách nào khống chế như vậy.

Trong lúc nhất thời trên trán của hấn ần ần chảy ra một ít mồ hôi lạnh.

Hấn kiệt lực khống chế, tinh thần tập trung cao độ.

Tinh thần lực lượng của hấn tuy rằng không kém, nhưng Linh Thể giãy dựa càng ngày càng mạnh hơn. Vô luận hấn ước thúc cùng lôi kéo thế nào thì vẫn không có cách nào làm cho Linh Thể dừng lại.

Hồi lâu sau, trên mặt Nhung Khải Hoàn xuất hiện một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Có vẻ như lúc này thì phong ấn đã sắp thất bại.

Chỉ là tại lúc này, viên cầu bên trong ấn đường lại xoay chuyển. Một tia lực lượng thần bí tựa hồ cảm nhận được tâm tình của hấn mà tự động

phóng xuất ra.

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn sáng lên, cỗ lực lượng này đã mang lại cho hắn quá nhiều điều kinh hỉ, hắn đối với lần này vạn phần chờ mong.

Quả nhiên, cỗ lực lượng đó tràn ra bên ngoài cơ thể, hơn nữa đi tới phía trên phù lục trong tay của hắn.

Ngay sau đó, bên trên phù lục nhiều ra một tia năng lượng khác thường rồi không ngừng phóng xuất đi ra, màu sắc của nó cực kỳ lợt lạt mà ánh sáng bên trên lại nhiều hơn một tia đạ kim.

Linh Thể vốn đang liều mạng giãy dựa chợt trở nên yên tĩnh.

Tựa hồ bị lực lượng ẩn chứa nào đó bên trong màu đạ kim khiến nó hoàn toàn thuần phục, vì thế lúc khi tiếp xúc với cỗ lực lượng, nó không còn giãy dựa nữa, mà lại cam tâm tình nguyện đầu nhập vào vô số tia sáng.

Mí mắt Nhung Khải Hoàn khẽ nháy, hắn bỗng giật mình, lập tức mừng rỡ hơn bao giờ hết.

Nhung Khải Hoàn thúc dục linh lực, ánh sáng bên trên ba động kịch liệt, sau đó ngưng tụ toàn bộ lực lượng rồi phong ấn khối Linh Thể kia vào trong.

Ngay sau đó, hào quang lóe lên, khối Linh Thể kia đã bị thu vào bên trong phù lục.

- Hô. . .

Nhung Khải Hoàn thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán một chút.

Hắn rất cực minh bạch, lý do vì sao Nhung Kiệt Hiên lại không muốn đem Phong Ấn thuật cho hắn.

Bởi vì triệu hoán Linh Thể đối với phong ấn nó vào không gian phù lục rất khó, vì thế khi không có đủ lực lượng cường hãn đến mức có thể trấn áp Linh Thể, muốn học môn bí pháp này tuyệt đối không được.

Có lẽ, một vị Tụ Linh Sĩ tu luyện đạt đến hậu kỳ hoặc là đỉnh phong mới có thể nhẹ nhàng nắm giữ kỹ xảo này.

Nhưng mà Nhung Khải Hoàn lại bất đồng, bên trong ấn đường của hắn có một viên cầu thần bí.

Thứ này biến hóa ngàn vạn, thần diệu khó lường. Dưới sự trợ giúp của nó, Nhung Khải Hoàn ở giai đoạn trước thời điểm Linh Sĩ liền thành công phong ấn một Linh Thể đấu sĩ.

Song khi Khải Hoàn một hơi thở dài vừa đi ra thì hắn lại phát hiện một chuyện khiến cho hắn vừa kinh hỉ mà lại vừa không hiểu.

Vừa rồi năng lượng của viên cầu tràn ra bên ngoài cơ thể tiến vào bên trong phù lục, lại quay ngược trở lại. Hơn nữa, cỗ lực lượng này so với lúc tràn ra ngoài, tựa hồ còn cường đại hơn một chút.

Tuy rằng chỉ vụn vụn một tia bé nhỏ, nhưng cũng đã để cho hắn kinh hỉ rồi.

Ánh mắt đảo một vòng, Nhung Khải Hoàn lại tiến hành lần thứ hai phong ấn.

Nhưng mà động tác của hắn bỗng nhiên dừng lại xuống. Bởi vì hắn bị ai phát hiện, trong tay của mình không còn Phong Ấn Phù lục.

Xem chừng, ý tưởng muốn chuẩn bị trăm ngàn tấm Đấu sĩ phù lục, tùy thời chuẩn bị quần đấu địch nhân phải một đoạn thời gian ngắn nữa mới có thể thực hiện.

Lắc đầu than nhẹ, Nhung Khải Hoàn đem tấm phù lục nọ cẩn thận từng li từng tí cất vào trong ngực.

Nó là vật có thể bảo vệ tính mạng của mình, một khi linh lực cùng chân khí của hắn hao hết, phải trông cậy vào thứ này để bảo vệ tính mạng.

Nhung Khải Hoàn thu liễm tâm thần, hắn lấy từ trong người ra một quyển thư tịch dày một tấc.

Đó là phù thư hắn mua ở tập thị.

Phù thư là thứ cực kỳ trân quý, nhưng mà đối với tuyệt đại đa số mọi người mà nói thì thậm chí còn không nghe nói qua trên đời này có một quyển thư tịch như vậy.

Bởi vì loại Vô Tự Thiên Thư này không phải là người bình thường có thể xem được. Nếu như không có linh lực trong người thì dù có nghiên cứu một vạn lần cũng mơ tưởng có gì thu hoạch.

Có thể dùng năm lượng bạc mua được một quyển Phù thư, tiện nghi này đúng là quá hời.

Cẩn thận lật thư tịch ra, Nhung Khải Hoàn phóng xuất ra một tia linh lực mỏng manh.

Xem hiểu linh thuật không cần linh lực quá cường đại, chỉ cần đem một tia linh lực rót vào phía trên bộ sách thì có thể xem nội dung của nó.

Hắn ngưng thần tĩnh khí muốn tập trung tư tưởng quan sát đây là chú pháp gì.

Nhưng mà chờ đợi một lúc sau, hắn vẫn chẳng thấy được gì.

Bên trên vẫn trống rỗng không có chữ, đừng nói là lộ tuyến Linh Văn, cho dù một câu giải thích cũng không có.

Chớp chớp đôi mắt, trong lòng Nhung Khải Hoàn xuất hiện một tia nhiễu loạn.

Ý thức hẳn liền tập trung, vốn viên cầu ẩn trong ẩn đường lại kịch liệt xoay tròn phóng xuất ra một tia năng lượng kỳ lạ.

Năng lượng rơi xuống phía trên thư tịch, Nhung Khải Hoàn kỳ vọng quan sát. Nhưng kết quả vẫn làm hẳn thất vọng, vì nó vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Thở ra một hơi dài, Nhung Khải Hoàn ảo não đem thư tịch khép lại.

Hẳn rốt cục xác định, quyển Phù thư này là một quyển không có bất kỳ bí pháp ghi lại.

Lắc đầu, Nhung Khải Hoàn không để ý tới nó nữa.

Tuy nói bên trong không có Linh giả bí pháp làm cho giá trị của nó giảm sút cực lớn. Nhưng đồ vật Linh giả sử dụng, tuyệt đối không phải năm lượng bạc có thể mua được đấy.

Đứng yên một lát, Nhung Khải Hoàn thu hồi tiếc nuối trong lòng lại. Hẳn đẩy cửa đi ra, thanh âm đó lập tức kinh động đến thủ vệ giả bên ngoài.

Một lát sau, mấy người này vội vàng chạy tới, dẫn đầu là Nhung Kiệt Minh.

Lão còn ở phía xa thì đã cất tiếng cười to hỏi:

- Khải Hoàn! Hôm qua ngủ ngon chứ?

Nhung Khải Hoàn nhẹ nhàng gật đầu hỏi lại:

- Minh gia gia, cha của con đâu?

- Ah, Dực Dương ah. Ha ha, hẳn hiện tại đã là một đại hồng nhân, vừa mới tỉnh dậy liền bị gia gia của con phái người gọi đến đại sảnh nói chuyện rồi.

- Gia gia?

Nhưng Khải Hoàn giật mình, trong lòng hẳn dâng lên một ít cảm giác khác thường.

Tuy rằng hẳn đã mười lăm tuổi, nhưng đối với gia gia vẫn như cũ tương đối lạ lẫm, trong ký ức của hẳn, chưa bao giờ thấy gia gia của mình. Về phần nguyên nhân tại sao, hẳn cũng không quá rõ ràng. Nhưng có một chuyện xác định là có quan hệ tới chuyện phụ thân không cách nào ngừng tụ chân khí.

Tựa hồ nhìn ra biến hóa trên mặt hẳn, Nhung Kiệt Minh ho nhẹ một tiếng, nói:

- Khải Hoàn ah! Tu vì Phụ thân con không được tốt, vì thế gia gia của con bình thường không quá coi trọng hẳn. Bất quá, từ giờ trở đi sẽ không còn như vậy rồi. -

Lão võ võ bả vai Nhung Khải Hoàn một cái, nói:

- Biểu hiện hôm qua của con đã truyền khắp toàn gia tộc. Hiện tại tất cả mọi người đều biết rõ, trong gia tộc ta xuất ra một cái cường đại Tụ Linh Sĩ. Hừ, gia gia của con nếu như còn ngồi yên ở đó mới là chuyện lạ.

Nhưng Khải Hoàn giật mình một cái, hẳn gật đầu, trong lòng dâng lên hiếu kỳ mãnh liệt.

- Minh gia gia! Con muốn đi tới đó, có được không?

- Đương nhiên có thể!.

Nhung Kiệt Minh cười nói:

- Lão phu đi cùng con!.

Dùng tuổi và thân phận của lão vượt xa đám con cháu như Nhung Khải Hoàn. Nếu là một ngày trước, trên cơ bản lão sẽ bỏ mặc Nhung Khải Hoàn. Nhưng mà hiện tại thì bất đồng, thời thời khắc khắc lão nghĩ phải như thế nào mới có thể tạo quan hệ tốt với tên tiểu tử này.

Ngày sau, lúc Nhung Khải Hoàn phát đạt thì bọn họ có thể từ đó mưu lợi cho chính mình.

Vì thế, lão mới tự hạ thấp thân phận, cam tâm tình nguyện phụng bồi Nhung Khải Hoàn.

Trong gia tộc Nhung Kiệt Minh mặc dù không có bao nhiêu thế lực, nhưng dù gì cũng đã lớn tuổi, hơn nữa đệ tử Nhung gia truyền thừa, mỗi đệ tử cũng ở bên trong một đại viện.

Một già một trẻ đi xuyên qua một hành lang, tiến nhập bên trong đại sảnh.

Ở chỗ này, Nhung Dực Dương cùng một lão giả ăn mặc mộc mạc ngồi đối diện nhau.

Lão giả kia tựa hồ đang nói điều gì, mà Nhung Dực Dương thì mím miệng thật chặt môi, không nói một lời.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn cảm thấy căng thẳng, hăn vội vàng kêu:

- Cha.

Hai người trong phòng lập tức đứng lên, Nhung Dực Dương vội vàng nói:

- Minh thúc! Cha con chúng ta quấy rầy, thật sự là có lỗi.

Nhung Kiệt Minh trừng hai mắt:

- Hiền chất nói gì vậy, tất cả mọi người đều là Nhung thị nhất mạch, chỉ một ít việc nhỏ chẳng lẽ còn để ý sao? -

Lão lại cười ha ha nói:

- Các người chậm rãi trò chuyện, lão phu đi trước.

Lão là một người biết điều, tự nhiên sẽ không vào lúc này lần vào lại khiến người chán ghét.

Nhung Dực Dương đưa lão đi ra ngoài, lúc này mới quay đầu, nhìn thấy tinh thần vô cùng phấn chấn của con trai, hãnh cười nói:

- Khải Hoàn! Thương thế đã tốt hơn chưa?

Nhung Khải Hoàn gật đầu mạnh một cái, nói:

- Toàn bộ tốt rồi, phụ thân! Còn người thì sao?.

Nhung Dực Dương than nhẹ một tiếng, nói:

- Đan dược của Tộc lão quả thực linh nghiệm, thương thế trên người cha đã khỏi.

Nhung Khải thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hãnh chuyển sang người lão giả kia.

Nhung Dực Dương lắc đầu một cái, trong lòng của hắn bùi ngùi không thôi:

- Khải Hoàn! Đây là lão nhân đã đi theo gia gia của con mấy chục năm, con chào Tài gia gia đi.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Người Một Nhà

- Ôi chao, Dương thiếu gia nói như thế khiến lão hủ thật xấu hổ quá!

Lão giả kia quay sang Nhung Khải Hoàn khom người giới thiệu:

- Thừa Khải Hoàn tiểu thiếu gia, tôi là Nhung Tài, từ nhỏ đã phục thị gia gia của ngài, đến giờ chắc cũng được vài chục năm rồi!

Lão tươi tắn nói:

- Tiểu thiếu gia gọi tôi A Tài là được!

Nhung Khải Hoàn đảo mắt liền đáp:

- Chào Tài gia gia!

- Ôi chao, lão nói là lão thật không dám nhận đâu!

Nhung Tài khoát tay liên hồi đáp.

Nhung Dực Dương mỉm cười đáp:

- Tài thúc này, thúc đã trông bọn này từ nhỏ đến bây giờ rồi, Khải Hoàn mặc dù vẫn chưa có bái kiến thúc lần nào nhưng một tiếng ‘gia gia’ đó thúc tuyệt đối dư sức nhận mà!

Nhung Tài than dài đáp:

- Dương thiếu gia, đa tạ ngài đã để mắt tới lão già này!

Nhung Khải Hoàn chớp mắt đáp:

- Tài gia gia, có phải gia gia... sai ngài tới phải không?

Nhung Tài liền gật đầu đáp:

- Đúng vậy, gia gia ngài nhớ thiếu gia, hơn nữa ngài cũng muốn gặp vị tôn tử ngài ấy chưa được gặp nữa. Thế nên mới sai lão đây mời hai ngài trở về họp mặt đoàn tụ với gia đình một phen.

- Hừ...!

Nhung Dực Dương hừ lạnh đáp:

- Ông ta thật ra chỉ muốn gặp Khải Hoàn thôi, nếu nói muốn gặp ta thì đúng là giả dối!

Nhung Khải Hoàn bên cạnh cặp mắt đảo nhanh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói câu nào.

Việc người trong gia tộc ai đúng ai sai hẳn không biết, nhưng những người đó đều là trưởng bối của gã, gã không thể phê phán.

Nhung Tài hơi nhướng mày, đáp:

- Thưa Dương thiếu gia, lão thừa nhận quả thật lão gia có vài chỗ làm sai, nhưng người còn nhớ con người của ngài lúc trước hay không?

Nhung Dực Dương khẽ giật mình hỏi:

- Ta lúc đầu làm sao?

- Lúc ngài mười lăm tuổi không thể ngưng luyện chân khí nên sa ngã, quyền thuật cũng không thêm luyện. Lão gia vì giận thiếu gia không chịu

cầu tiến nên đã đưa ngài đến trang viên, còn đặt ra thiết luật khi nao ngài chưa ngưng luyện được chân khí thì không được về bốn gia một bước.

Nhung Tài nghiêm nghị nói tiếp:

- Bản ý của lão gia là muốn ngài tự suy nghĩ lại, chỉ cần ngài ở đây ngưng tụ ra chân khí thì lão gia sẽ tự thân đưa ngài về lại bốn gia. Nhưng...

Đôi mắt lão nương lên, hơi cao giọng đáp:

- Chuyện này cũng đã qua mấy chục năm rồi, Dương thiếu gia có tu luyện ra chân khí không?

Nhung Dược Dương liền biến sắc, thanh hồng lẫn lộn.

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn đảo quanh hai người, hẩn ngời im như thóc.

Kỳ thật hẩn cũng không có ấn tượng gì tốt đối với vị gia gia mà mình chưa gặp lần nào này.

Từ lúc gia đình gã bị đày vào cái trang viên này cho đến tận bây giờ thì chưa hề được vị nửa phần chiếu cố của vị gia gia kia. Nhưng hôm này, thanh danh của hẩn trong gia tộc đang lên cao, vị gia gia kia lại đột nhiên nhảy tới.

Nhìn như thế nào đi nữa thì quả thật là giống hệt một tên tiểu nhân chuyên đi bợ dít người khác.

Nhưng khi hẩn nghe Nhung Tài chỉ trích như thế, thì vị gia gia kia tựa hồ cũng không giống như trong tưởng tượng của gã.

Sắc mặt Nhung Tài vẫn trầm tĩnh như nước đáp:

- Dương thiếu gia, lão gia tính tình bướng bỉnh, ngài cũng bướng bỉnh chẳng kém. Lão gia tuy mấy chục năm qua bỏ mặc ngài quả thật là không đúng, nhưng mà ngài một mực vẫn không chịu tu luyện chân khí, há có phải là đã phụ sự kỳ vọng của lão gia không?

Lão thoáng dừng lại rồi nói tiếp:

- Tài nguyên tu luyện lão gia vẫn không hề cạn ngài nửa phần, bản thân ngài bất tranh khí thì có thể trách được ai?

Câu cuối cùng quả thực là vô cùng đanh thép.

Nhung Khải Hoàn nhượng mào, thầm nghĩ: ‘dám mắng phụ thân của mình như thế, quả thật là...’

Trộm nhìn phụ thân đôi môi đang mím chặt, bộ dạng như vẫn khăng khăng mình đúng nhưng ánh mắt tán loạn, không hề dám đối mặt với Nhung Tài.

Chút nộ khí trong lòng Nhung Khải Hoàn đã mất đi trong thoáng chốc.

Đây là ân oán của đời trước, mình không xen vào nổi rồi!

Hơn nữa, sâu trong lòng hẳn không thể không thừa nhận rằng những lời Nhung Tài gia nói quả thật rất có lý.

Chân khí tuy không phải ai luyện cũng ra nhưng một người được dạy dỗ đàng hoàng từ nhỏ, không ngừng tu luyện quyền thuật thì cứ kiên trì bền bỉ như vậy thì đến một ngày chân khí cũng sẽ ngưng tụ được mà thôi.

Mười lăm tuổi không thể ngưng tụ chân khí không có nghĩa là cả đời không ngưng tụ được.

Nếu như phụ thân thật sự cố gắng, qua mấy chục năm thì dù thiên tư hẳn có chênh lệch đến đâu thì vẫn có thể ngưng tụ ra một tia chân khí.

Dù sao tuyệt học Nhung gia không phải là thường, hẳn tốt xấu gì cũng là đệ tử trực hệ, quyền thuật luyện điều là thứ hàng đầu. Việc ngưng tụ chân khí cũng không phải là việc khó như lên trời.

Nhung Tài thở dài:

- Dương thiếu gia, lão gia và ngài đều là người trọng mặt mũi. Hai ngài ở chung giống như là cây kim với sợi râu vậy, phải đâm người khác đau mới được.

Nhung Khải Hoàn cúi đầu, đảo mắt.

Trong lòng gã thầm nghĩ:

- Địa vị của Tài gia gia trong gia tộc quả nhiên không phải là một gia nô bình thường, câu đó mà cũng nói ra được!

Mà ngạc nhiên hơn nữa chính là trước mặt lão, phụ thân của gã đang ngoan ngoãn thụ giáo, cũng không dám phản bác một câu.

Nhung Tài quay sang nhìn Nhung Khải Hoàn, ánh mắt tràn đầy vẻ thương thức cùng cứng chiêu:

- Dương thiếu gia, hôm nay tiểu thiếu gia thành tài, oanh động gia tộc, đây quả là cơ hội tốt nhất để phụ tự ngài làm lành đó!.

Rồi lão dừng lại một chút, nói tiếp:

- Đã nhiều năm như vậy rồi, lửa giận của ngài cũng đã tiêu tan rồi. Coi như là còn chưa nguôi giận đi chẳng nữa thì chẳng lẽ ngài cũng không thể vì tiểu thiếu gia mà cân nhắc một chút đi!

Nhung Dực Dương giật mình, hỏi:

- Tài thúc, thúc nói vậy là sao?

Nhung Tài nhẹ đáp:

- Gia tộc thủy chung là chỗ dựa của ngài. Ai... Chuyện của Nhung Dực Thiết tôi cũng đã nghe nói rồi. Nếu như ngài ở trong nhà thường xuyên hoặc là nói ra danh hào của lão gia thì gã sao có thể không kiêng nể gì như thế được?

Nhung Dực Dương liền trầm mặt.

- Tài gia gia.

Nhung Khải Hoàn bước tới trước, cao giọng đáp:

- - Con không sợ bọn chúng đâu!

Nhung Tài cười ha ha đáp:

- Thiếu gia hào khí vượt mây, đương nhiên là không sợ bọn họ rồi. Nhưng loại xung đột này có thể ít một chút thì hơn một chút, ngài nghĩ phải không?

Nhung Dực bậm môi, tựa hồ đang do dự.

Nhung Tài liền than nhẹ một tiếng, thốt:

- Dương thiếu gia, tôi cũng đã được nghe một ít chuyện của ngài. Ngài có thể cúi đầu trước người ngoài xin tha thứ, chẳng lẽ không thể trước mặt lão gia chịu thua một lần sao?

Người Nhung Dực Dương hơi run rẩy, sắc mặt tái đi.

Mấy chục năm qua, ông coi như là đã nếm đủ hết đắng cay của cuộc đời. Dù là mang Nhung Khải Hoàn tiến Thí Kim Đường hay lúc đối mặt với Nhung Kiệt Minh ông đều hạ mình cả.

Hơn nữa, lúc trong hay sau khi giao thủ với phụ tử Nhung Dực Thiết, ý niệm đầu tiên của hắn lúc nào cũng nghĩ đến chuyện dàn xếp ổn thỏa.

Sau vài chục năm lăn lộn đã mài dũa hết nhuệ khí của ông rồi.

Nhưng khi đối mặt với người nhà, ông thủy chung không thể bày ra bộ mặt đó được.

Loại tâm tính này không chỉ mình ông có, mà là rất phổ biến.

Rất nhiều người vô luận ra bên ngoài lăn lộn thâm ra sai, nhưng khi đối mặt với người trong nhà lúc nào cũng tỏ vẻ cứng rắn, thái độ khác xa so với người ngoài.

Cái này là một biểu hiện của sự khiếp nhược.

Hồi lâu, Nhung Dực Dương mới thở dài một tiếng, nói:

- Tài thúc, ngài nói đúng! Bây giờ chúng tôi cùng với ngài. . . đi gặp ông!

Nhung Tài liền cười ha ha đáp ứng, bộ dạng dường như cực kỳ cao hứng.

Ba người liền đứng dậy, quay sang tạm biệt Nhung Kiệt Minh.

Từ khi Nhung Tài tiến vào trong phủ, Nhung Kiệt Minh đã biết rõ mình không giữ được hai cha con này rồi. Hắn tự mình đưa tiễn bọn ra đến cửa, hơn nữa còn bỏ ra một phần hậu lễ. Đồng thời còn hẹn ngày tái kiến.

Đối với Tụ Linh Sĩ có cơ hội dương danh gia tộc như Nhung Khải Hoàn, hắn có thể nói là đã hao tâm tổn trí nổi quan hệ.

Nhung thị gia tộc tọa lạc tại một thành trấn khác, ba người phải đi hơn nửa canh giờ mới đến nơi.

Nhung Tài đứng trước đại môn, nói nhỏ:

- Khải Hoàn thiếu gia, gia gia của ngài gọi là Nhung Kiệt Lâm. Ngài có hai vị bá phụ, cùng với ba vị đường huynh, một vị đường tử cùng với một vị đường muội.

Nhung Khải Hoàn gật mạnh đầu, trong đôi mắt hấn chớp động vẻ hưng phấn.

Những người đó bất đồng với những người trong Nhung gia khác, họ là trực hệ. Một Nhung Khải Hoàn chưa đầy mười lăm tuổi như hấn đối với lần gặp mặt này có rất lớn chờ mong.

Nhung Tài khẽ gõ nhẹ vài cái lên đại môn, lập tức cánh cửa sắt liền mở rộng.

Vào lúc Nhung Dực Dưng đứng trước đại môn, ánh mắt của ông như hỉ như bi, phức tạp vô ngần.

- Dương thiếu gia, vào đi thôi!

Nhung Tài phía sau khẽ đẩy nhẹ ông, Nhung Dực Dưng dường như bị giật mình, loạng choạng bước vào.

Nhung Khải Hoàn tròn mắt nhìn Nhung Tài, nguyên lai vị lão nhân gia này cũng thật là thâm tàng bất lộ, thực lực của lão so với cái tên Nhung Dực Thiết kia mạnh hơn nhiều lắm.

- Tam thúc. . .

Trong đại môn, một vị thanh niên vận áo trắng rảo bước tiến nhanh đến Nhung Dực Dưng rồi khom người chào thật thấp, rồi nói:

- Thúc rốt cục cũng đã về rồi!

Nhung Dực Dương sắc mặt hơi cổ quái nhìn Nhung Tài, tựa hồ như muốn oán trách lão nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng. Đợi đến khi người thanh niên áo trắng kia mời mời vào thì nổi xúc cảm phức tạp kia trong lòng ông mới biến mất.

- Ồ... Khải Hoa, nhiều năm không thấy, võ đạo tu vi của cháu đã vượt qua thúc rất xa rồi!

Nhung Dực Dương cảm khái thốt.

Nhung Khải Hoa mỉm cười đáp:

- Tam thúc quá khen rồi!

Đoạn hẳn hướng về phía sau lưng vẫy tay một cái, thốt:

- Các đệ muội, còn không bái kiến Tam thúc?

- Dạ! Xin bái kiến Tam thúc.

Sau lưng Nhung Khải Hoa đang đứng hai nam hai nữ. Trong đó một nam một nữ tuổi cũng đã hơi lớn, bọn họ ai nấy thần thái đều nội liễm, rõ ràng là đã tu luyện chân khí thành công. Hai người còn lại đều sàng sàng tuổi Nhung Khải Hoàn, bọn họ ai nấy cũng đều nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn, trong đôi mắt tràn ngập vẻ tò mò.

- Miễn đi! Miễn đi!

Nhung Dực Dương vội vàng khoát tay, trên mặt rốt cuộc cũng hiện lên nét cười.

- Tam đệ, trở về là tốt rồi!

Lại thêm hai vị trung niên sóng vai từ trong nội ốc đi ra, hai người này dung mạo có vài phần tương tự Nhung Dực Dương, chỉ là một người hơi

gầy, mà người còn lại thì hơi mập hơn.

- Đại ca, nhị ca!

Nhung Dực Dương tiến lên một bước, thi lễ thật sâu.

Người đàn ông trung niên đi đầu liền cười lớn một tiếng, đưa ông nâng dậy rồi vỗ một cái thật mạnh lên vai ông. Sau đó, ánh mắt lão liền dừng lại ở trên người Nhung Khải Hoàn, cười nói:

- Đây chắc là Khải Hoàn chất nhi rồi!

- Đúng vậy ạ!

Nhung Dực Dương liền đáp:

- Khải Hoàn, đây là Đại bá Nhung Dực Hà cùng với Nhị bá Nhung Dực Ứng của con, còn không mau bái kiến?

- Dạ!

Nhung Khải Hoàn liền đáp rồi cung kính bước lên chào.

Sau một lúc tay bắt mặt mừng, Nhung Khải Hoàn rốt cuộc cũng biết tên những người khác. Hơn nữa là trong lúc nói chuyện cùng mọi người, hẳn cũng biết nguyên do rốt cuộc vì sao phụ thân quyết liệt với gia gia.

Nhung Dực Dương là lão Tam trong nhà. Bởi ông là đứa con trai nhỏ nhất trong nhà thế nên khi còn nhỏ rất được trong nhà sủng ái nên lêu lổng.

Tuy Nhung Kiệt Lâm đã từng dạy ông tu luyện quyền thuật nhưng Nhung Dực Dương vẫn luôn tìm lý do để lười biếng. Mãi cho đến khi ông mười lăm tuổi mà vẫn ngưng tụ chân khí thì Nhung Kiệt Lâm mới hối hận và tức giận đã không còn kịp nữa, trong cơn tức giận đã đưa ông tới trang

viên hẻo lánh kia, hơn nữa lập ra quy định chừng nào ông chưa ngưng tụ được chân khí thì không thể quay về gia một một lần nào nữa.

Mà tính tình Nhung Dực Dương bướng bỉnh ngược lại càng thêm buông thả chuyện luyện quyền thuật.

Vì vậy, xung đột của đôi phụ tử cứ giăng co đến tận ngày hôm nay.

Đời thứ ba trong nhà có sáu người, trong đó lão đại Nhung Dực Hà đã có ba con hai trai một gái. Trưởng tử Nhung Khải Hoa, nhị nữ Nhung Khải Mai, tam tử Nhung Khải Dịch.

Nhị bá Nhung Dực Ứng sinh một trai một gái, con trai Nhung Khải Lợi, con gái út Nhung Khải Lung.

Còn Nhung Khải Hoàn gã trong gia tộc xếp tận thứ năm.

Sau khi chúng huynh đệ chào hỏi xong xuôi, Nhung Khải Lung mười hai tuổi hỏi:

- Ngũ ca, ca thực là một vị Tụ Linh Sĩ sao?

Ngay lập tức, mọi người đang nói chuyện rôm rả liền ngưng bật, ánh mắt ai nấy đều đổ dồn lên trên người Nhung Khải Hoàn.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Vũ Giả Đỉnh Phong

Nhung Khải Hoàn mỉm cười, hẳn rất có hảo cảm đối với những huynh đệ tỷ muội mới gặp này. Đặc biệt là tiểu muội tử phấn điêu ngọc mài, vô cùng đáng yêu.

- Lục muội, ta đúng là Tụ Linh Sĩ.

Nhung Dực Hà cùng Nhung Dực Ứng nhìn nhau, trong đôi mắt của cả hai xuất hiện vẻ kích động.

Tuy rằng đám người đã sớm từ ngoại giới nghe được rất nhiều lời đồn đãi, nhưng mà cho tới giờ mới cảm thấy yên lòng.

- Ngũ ca, cho muội xem chú thuật được không.

Hai mắt Nhung Khải Lung tỏa ánh sáng nói:

- Nhà của chúng ta chưa có Linh Giả bao giờ a!

Nhung Khải Hoàn sững ra, hẳn cười khổ nói:

- Lục muội, ta mới vừa kiểm tra thiên phú Linh Giả, chưa chính thức học tập!

Trong mắt Nhung Khải Lung hiện lên vẻ thất vọng

Trong mắt Nhung Khải Hoàn, nguyện vọng của tiểu hài tử không cách nào thỏa mãn thì rất khó che dấu tâm tình của mình.

Nhung Dực Ưng cau mày nói:

- Lung nhi, không được làm loạn. Chú thuật Linh Giả sao có thể tùy tiện biểu diễn chơi được.

Nhung Khải Lung thấp giọng đáp một câu, trề môi ra điều rất ủy khuất.

Nhung Khải Hoàn gãi gãi đầu nói:

- Nhị bá, kỳ thật tiểu chất cũng học được một vài thứ, muốn mời ngài chỉ điểm một hai.

Hắn quay đầu nói:

- Lục muội, ta chỉ biết một chút Tụ Linh Thuật, muội muốn xem hay không?

- Muốn!

Đôi mắt Nhung Khải Lung lập tức sáng lên, lập tức đem vớ câu răn dạy của cha ra sau đầu.

Nhung Dực Ưng cười khở một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, còn những người khác thì càng thêm hiếu kỳ nhìn không chớp mắt.

Nhung Khải Hoàn hướng về mấy vị trưởng bối ôm quyền thi lễ, nói:

- Con xin được bêu xấu!

Viên cầu bên trong ấn đường của hắn xoay tròn nhanh hơn, một phần ba năng lượng thần bí điều ra.

Nhung Khải Hoàn điểm một cái vào hư không phía trước, nơi đó lập tức sáng lên. Một đám quang mang nhàn nhạt đột ngột xuất hiện khiến mọi

người chói mắt.

Chỉ trong tích tắc, thiên địa linh lực chung quanh trở nên sôi trào.

Một ít quang mang nhàn nhạt biến thành vòng xoáy linh lực cực lớn điên cuồng hấp thu lấy linh lực chung quanh. Trong giây lát, một Linh Thể hình người xuất hiện.

Sắc mặt Nhung Dực Hà cùng Nhung Dực Ứng khẽ biến, họ cảm nhận được khí tức cường đại trên khối Linh Thể này.

Kỳ thật, Linh Thể đấu sĩ chỉ vẹn vẹn có tu vi Vũ sĩ tiền kỳ thôi.

Nhưng mà Linh Thể đấu sĩ không giống nhân loại, chúng không có cảm tình, không biết đau đớn, chỉ cần tiếp nhận mệnh lệnh thì sẽ bằng mọi giá chấp hành, cho dù là lưỡng bại câu thương, chúng cũng không thèm quan tâm.

Nhưng nhân loại bất đồng, ngoại trừ những kẻ ngu ngốc ra thì không người nào nguyện ý cùng Linh Thể đồng quy vu tận a.

Vì thế, một vị võ giả cảm thấy rất đau đầu nếu đụng phải Linh Thể đồng giai. Nếu là bị đối thủ như vậy cuốn lấy, có lẽ không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng nếu muốn thoát khỏi thì sẽ vô cùng khó khăn.

- Oa, Linh Thể.

- Thật sự là Linh Thể kìa...

Đám trẻ đời thứ ba hai mắt tỏa sáng, ríu rít trò chuyện với nhau, trong đó tràn đầy thần sắc hâm mộ.

- Hừ!

Bỗng nhiên, một tiếng hừ lạnh từ trong trong sảnh vang lên.

Đám con cháu lập tức là câm như hến, coi như là Nhung Khải Lung nhỏ tuổi nhất cũng lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, núp ở sau lưng ca ca.

Sắc mặt Nhung Dực Dương hơi đổi, ánh mắt phức tạp nhìn vào nội sảnh.

Một lão nhân chậm rãi từ đó đi ra, ánh mắt của lão lẳng liệt như đao, cảm giác áp bách cường đại từ trên người lão toát ra.

Ánh mắt lạnh lùng của lão dừng lại trên người Nhung Dực Dương nửa ngày, tựa hồ là đang đợi cái gì.

Nhung Dực Hà vội vàng đẩy huynh đệ một cái rồi thấp giọng nói:

- Tam đệ, chẳng lẽ muốn phụ thân nhận sai với đệ.

Thanh âm của hắn cực thấp, cũng chỉ có một mình Nhung Dực Dương mới nghe được.

Nhung Dực Dương khẽ giật mình, rốt cục trầm tĩnh lại, hướng về lão nhân hành lễ:

- Cha!

Khuôn mặt của Nhung Kiệt Lâm chậm rãi buông lỏng, lão từ từ nói:

- Thời gian dài như vậy cũng không biết trở về gặp ta, hừ, chẳng lẽ là chờ ta đã chết mới trở về tổng chung (chăm sóc người thân trước lúc lâm chung) sao?

Nhung Khải Hoàn lại càng hoảng sợ thâm nghĩ trong lòng, vị gia gia này khó tính quá, trách không được phụ thân muốn rời nhà trốn đi.

Nếu như là ngoại nhân khi dễ nhục mạ phụ thân, hắn coi như là liều mạng tính mạng cũng phải để cho người nọ trả giá lớn. Nhưng mà khi

Nhung Kiệt Lâm mở miệng răn dạy thì hai cha con hẳn đành phải ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Dù là Nhung Kiệt Lâm có đánh Nhung Dực Dương, Nhung Khải Hoàn tối đa cũng chỉ có thể cứu cha mình mà không thể động thủ.

Nhung Dực Hà cùng Nhung Dực Ứng đồng thời tiến lên nói:

- Cha, hôm nay là ngày đại hỉ Tam đệ trở về, ngài đừng nóng giận.

Nhung Kiệt Lâm hừ một tiếng, lão quay đầu lại, ánh mắt dừng lại ở trên cổ linh thể kia đột nhiên nói:

- Ra lệnh cho Linh Thể công kích ta.

- Ah, cái gì?

Nhung Khải Hoàn sửng sốt một chút, cơ hồ hoài nghi lỗ tai của mình nghe lầm.

Nhung Kiệt Lâm nhìn hẳn một cái, ánh mắt kia trong tràn đầy uy nghiêm nói:

- Ra lệnh linh thể của cháu công kích ta.

- Cái này...

Nhung Khải Hoàn do dự nhìn cha mình.

Nhung Dực Dương nói:

- Khải Hoàn, ra lệnh cho Linh Thể ra tay toàn lực.

Hắn dừng một chút, nói:

- Gia gia của con là Vũ Sư đỉnh phong, ông mạnh hơn Thiết Thành rất nhiều, không việc gì đâu!

Nhưng Khải Hoàn lúc này mới chợt hiểu, hấn thấp giọng nói:

- Thất lễ.

Tâm niệm vừa động, Linh Thể lập tức nhảy lên.

Lúc trước Linh Thể đứng yên bất động như một cái cọc gỗ, tuy rằng khí tức trên người không kém nhưng lại không có tính uy hiếp. Nhưng mà lúc này một khi động thủ, Linh Thể lập tức phát huy ra tính công kích thật lớn.

Nó phảng phất là hóa thành một đạo quang mang xông thẳng về phía lão nhân.

Tất cả mọi người kể cả Nhung Tài đều lắp bắp kinh hãi, đặc biệt là mấy người đã từng thấy qua Linh Thể đấu sĩ trong lòng thầm nhủ: Đây là Linh Thể đấu sĩ sao? Tốc độ thật nhanh ah.

Nhung Kiệt Lâm khẽ quát một tiếng:

- Tới hay lắm!

Hắn tay áo vung lên, một cỗ chân khí lập tức phóng xuất ra. Chân khí vô cùng cường đại mang theo xu thế nghiền ép đánh tới Linh Thể.

Nhưng mà vào lúc này, khí thế mãnh liệt phảng phất không bao giờ khiến cho Linh Thể đấu sĩ lùi bước.

Hai tay nó đặt xuống đất cuộn mình lại như một viên cầu lăn về phía Nhung Kiệt Lâm.

- Hà?

Mọi người không hện mà cùng kinh hô, coi như là cường đại như Nhung Kiệt Lâm cũng kinh hãi.

Bất quá lão là người thân kinh bách chiến, vượt xa thường nhân. Tuy rằng Linh Thể làm ra động tác ngoài dự kiến của mình nhưng lão đã kịp phản ứng.

Ổng tay áo quét qua, lại một cỗ chân khí tuôn ra phóng xuống phía dưới.

Nhưng mà Linh Thể này rất thông minh, nó lại nhảy lên, dùng động tác linh xảo tránh được chân khí oanh kích vòng ra phía sau đánh tới.

Trên mặt Nhung Kiệt Lâm đã hiện lên vẻ giận dữ và xấu hổ.

Liên tiếp thất thủ, hơn nữa trước mặt đám tiểu bối khiến cho lão không còn mặt mũi.

Hít sâu một hơi, thân thể của lão đột nhiên bành trướng.

Một cỗ khí tức khủng bố mãnh liệt bành trướng từ trên người của hắn đề thăng, hơn nữa lập tức khuếch tán ra ngoài.

Giờ khắc này, tất cả mọi người có một loại cảm giác chính là lão nhân phảng phất hóa thành một đầu cự Sư, trên người tràn đầy uy nghiêm không thể xâm phạm.

Sau đó, thân hình lão nhân lui về phía sau, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai chụp một cái.

Nhung Khải Hoàn rung mình không có kịp phản ứng, chỉ thấy lão nhân bắt được Linh Thể.

- Oanh...

Chân khí cường đại âm âm đánh ra, Linh Thể bị một quyền này đánh chia năm xẻ bảy, lập tức tiêu tán ở trong hư không.

Tim của Nhung Khải Hoàn thoáng đập nhanh hơn một chút, mà nhìn lão nhân uy phong lẫm lẫm như thế, trong lòng của hắn lại dâng lên một loại ham muốn mãnh liệt.

Ta, nhất định phải có được lực lượng cường đại hơn cả ông.

Lão nhân thở ra một hơi, khí tức trên thân thu liễm không còn.

Lão quay đầu, nhìn về phía Nhung Khải Hoàn, trầm giọng nói:

- Mới vừa rồi là con chỉ huy Linh Thể hành động sao?

- Vâng!

Nhung Khải Hoàn thu liễm tâm thần,

- Con nghĩ như thế nào mà làm vậy?

Nhung Khải Hoàn do dự một chút rồi thành thành thật thật trả lời:

- Con thấy Thiết Thành chấp sự Giới Luật đường xuất thủ đơn giản chém giết Linh Thể.

Mắt hắn nhìn nhìn lên hư không tiếp tục nói:

- Loại Linh Thể này mặc dù có một chút lực lượng, nhưng dù sao cũng không phải nhân loại chân chánh, một khi gặp được cường giả có lực lượng viễn siêu hơn chúng thì sẽ bị giết chết. Vì thế con dụng ý niệm chỉ huy, muốn khiến nó kiên trì thêm một chút thời gian.

Nhung Kiệt Lâm chậm rãi gật đầu, nói:

- Đúng vậy, suy nghĩ rất chính xác, lâm trận biến báo, ngày sau khi rất có tiền đồ, so với bất hiếu tử của ta thì tốt hơn.

Nhưng Khải Hoàn trừng mắt lườm, lấp bắp không nói nên lời.

Nhưng Kiệt Lâm tiến lên mấy bước, đi tới trước mặt của hắn, trên gương mặt của lão toát ra vẻ hòa thuận:

- Hào hài tử, con gọi ta là gì?

Nhưng Khải Hoàn vụng trộm nhìn phụ thân, Nhung Dực Dương than nhẹ một tiếng, chậm rãi gật đầu.

Nhưng Khải Hoàn lúc này mới ngẩng đầu, thân mật gọi:

- Gia gia!

- Tốt, tốt, tốt!

Nhưng Kiệt Lâm cười ha hả, lão nắm tay Nhung Khải Hoàn rồi phân phó:

- Hôm nay tổ tôn chúng ta gặp lại, chính là đại sự trong nhà. Người đâu, bày rượu tiệc ăn mừng cho ta.

Nhưng Khải Hoàn cảm thụ được nhiệt độ trong tay lão gia tử cùng với trong tiếng cười vui vẻ không toan tính, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Vô luận như thế nào, thân tình trực hệ không cách nào gạt bỏ.

Nhưng Tài sớm đã chuẩn bị xong tiệc rượu, cả nhà ngồi cùng nhau. Ngoại trừ Nhung Kiệt Lâm cùng Nhung Dực Dương còn có chút khúc mắc chưa hoàn toàn tiêu trừ, những người còn lại thì rất vui vẻ hòa thuận.

Đặc biệt là Nhung Khải Hoàn, bởi vì hắn có thân phận Tụ Linh Sĩ càng khiến cho mọi người hâm mộ. Từ Nhung Kiệt Lâm, cho tới Nhung Khải Lung đều kính trọng hắn vài phần.

Qua ba lần rượu, Nhung Kiệt Lâm đột nhiên mở miệng, lão từ từ nói:

- Dực Dương, dời bàn lại đây.

Nhung Dực Dương bỗng nhiên ngẩng đầu, trong lòng cảm động, rốt cục hắn cũng lên tiếng:

- Vâng, phụ thân.

Trên mặt hai huynh đệ Nhung Dực Hà cùng Nhung Tài hiện lên một tia vui mừng, đôi phụ tử oan gia rốt cục đã hoà giải với nhau.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Linh Thể Đặc Thù

“ Giá... giá... giá...”

Vài tên kỵ sĩ giục ngựa chạy như điên trên quan đạo rộng lớn, kéo theo tro bụi cuồn cuộn sau lưng.

Phía trước đám kỵ sĩ là một mảnh đồng ruộng bát ngát.

Từng khoảnh mạ non xanh rì chen chúc với từng khóm từng khóm hành tây xanh biếc bắt mắt được trồng thành từng hàng ngay ngắn. Dưới nắng chiều cả khu ruộng ánh lên những ráng xanh tựa một vườn lục ngọc kiêu sa.

Nông phu đang làm đồng ngẩng đầu dùng ánh mắt kính sợ mà dõi theo đám kỵ sĩ đang chạy băng băng như tia chớp tới gần.

Rốt cục đám kỵ sĩ ghìm cương ngay trước cổng trang viên.

Đám người hầu trong trang vốn đang rụt rè khép nép đứng một bên thì bỗng có người nhận ra một hai gương mặt quen thuộc trong đoàn kỵ sĩ.

Theo đó thì những lo nghĩ bất an trong ánh mắt họ cũng chợt biết mất, thay vào đó là từng tràng tiếng hoan hô mừng rỡ dậy lên vang vọng cả trang viên.

Cha con Nhung Dực Dương mấy ngày trước tiến về gia tộc rốt cuộc cũng bình an quay trở lại.

Hơn nữa thì thanh thế cả đám người lần trở về này hùng hậu, tuyệt không phải lúc trước có thể so sánh được rồi.

Đêm xuống, Nhung Dực Dương sắp xếp cho các kỵ sĩ theo về chỗ ăn nghỉ đang hoang.

Đám kỵ sĩ này vốn do Nhung Dực Hà cầm đầu, toàn bộ đều là hảo thủ do chính tay Nhung Kiệt Lâm tỉ mỉ chọn lựa ra được. Bọn họ theo tới đây mặc dù trên danh nghĩa chỉ là để bảo vệ an toàn của cha con họ nhưng thực tế là thông qua bọn họ để tuyên cáo với toàn bộ Nhung gia – Rằng cha con Nhung Dực Dương chính là tinh anh kiệt xuất trong hậu đại Nhung gia.

Nếu có kẻ nào có ý đồ muốn đối phó với họ thì tốt nhất nên cân nhắc rõ ràng hậu quả trước khi ra tay đi thôi.

Nhung Khải Hoàn yên lặng nằm im ở trên giường, đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên ngoài... mãi cho đến khi toàn bộ trang viên tuyệt đối yên tĩnh lại.

Sau đó hãn mới chậm rãi đứng dậy, đi một mạch ra khỏi trang viên tới hướng thâm sơn.

Hãn vốn sinh ra và lớn lên ở đây nên đối với địa hình cực kỳ quen thuộc. Bởi vậy nên cả trang viên cũng không có ai phát hiện hành tung của hãn.

Đương nhiên, hiện giờ gan của hãn cũng lớn hơn so với lúc trước nhiều lắm.

Bởi vì thân mang Tụ linh thuật nên xem ra sự khủng khiếp ở sau núi đối với hãn mà nói thì đã không còn đáng sợ là mấy nữa.

Đi dọc theo đường núi chừng nửa canh giờ thì hãn dừng lại.

Địa hình chỗ này cực kỳ quen thuộc đối với Nhung Khải Hoàn, vốn cái Linh thể thứ nhất của hắn chính là đã bị một con mãnh hổ hủy diệt tại nơi này đây.

Ánh mắt đảo một vòng chugn quanh, dưới ánh sáng mờ mờ lúc nhá nhem tối.... trong lòng hắn bỗng nổi lên một loại cảm giác cực kỳ quý dị.

Tuy rằng từ bấy tới giờ đây mới chỉ là lần đầu quay lại chỗ này, nhưng ngạc nhiên là hắn hoàn toàn không hề thấy lạ lẫm chút nào.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi vươn một tay... một lượng lớn lực lượng thần bí bên trong ấn đường bắt đầu xoay tròn rồi tuôn ra ngoài...

Lúc này, Nhung Khải Hoàn hoàn toàn không hề giữ lại đem lực lượng bên trong viên cầu thỏa thích phóng ra ngoài.

Đương nhiên trong lúc phóng thích thì hắn cũng âm thầm vận dụng lấy bí pháp Tụ linh thuật... khác hẳn với lần đầu tiên chỉ gắng sức trực tiếp đem năng lượng bức ra khỏi ấn đường cho xong.

Sau một lát, trước mặt hắn bỗng nổ rộ một chùm sáng chói mắt... rồi dần dần một Linh thể hình người theo thời gian ngưng tụ mà thành.

Linh thể hình người này có quá trình ngưng tụ cực kỳ khác biệt so với các Linh thể bình thường.

Bình thường thì Linh thể ngưng tụ cực kỳ mau lẹ, một khi linh lực chung quanh đã hình thành vòng xoáy thì Linh thể ngay lập tức đã có thể thu nạp lượng lớn linh lực rồi tụ thể thành công.

Nhưng cái Linh thể này của hắn thì lại khác, quá trình thành hình của nó lại hoàn toàn không hề thu nạp một chút linh lực bên ngoài nào cả. Phảng phất như bản thân nó chính là một thể giới khép kín hoàn toàn, bất kỳ một loại lực lượng nào của ngoại giới cũng không thể xâm nhập vào nó.

Hơn nữa thời gian Linh thể thành hình cũng khá chậm, phải mất tới khoảng một phút đồng hồ sau thì nó mới hoàn thành việc ngưng hình.

Tốc độ như vậy quả thực có thể nói là rùa chạy marathon đi... nếu trong chiến đấu mà xuất hiện tình huống này thì chắc hẳn chưa đợi được Linh thể ngưng tụ mà Tụ linh sĩ cũng đã bị địch nhân chém thành mười bảy mười tám đoạn nho nhỏ xinh xinh rồi.

Cuối cùng, Nhung Khải Hoàn thở dài ra một hơi... hẳn ngẩng đầu nhìn Linh thể trước mắt, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Hắn lờ mờ cảm giác được rằng Linh thể này cực kỳ khác biệt so với Linh thể mà hắn triệu hoán ra lúc đầu tiên.

Có lẽ là do lực lượng thần bí bên trong ấn đường phát sinh biến dị từ trạng thái khí thành trạng thái cố định hình viên cầu... hay cũng có lẽ là do hắn giờ đã có bí pháp Tụ linh thuật... cũng có thể do cả hai nguyên nhân trên nên Linh thể đã xảy ra biến hóa.

Tóm lại, Linh thể trước mặt hắn hiện giờ cùng Linh thể được triệu hoán ra lần đầu là cực kỳ khác nhau.

Linh thể hiện giờ mặc dù khuôn mặt vẫn mờ nhạt như trước, nhưng trong đôi mắt lại đã có được một tia sắc thái linh động khác thường rồi.

Nhung Khải Hoàn đối mặt với nó được một lúc thì bèn truyền một luồng thần niệm sang.

Luồng thần niệm nhẹ nhàng chiếm cứ lấy thân thể của Linh thể... Nhung Khải Hoàn tỉ mỉ kiểm tra... sau một lát thì hắn bỗng kinh ngạc phát hiện thấy Linh thể này chẳng những có được chân khí mà hơn nữa lượng chân khí của nó còn mạnh hơn chính bản thân mình một bậc nữa.

Bỗng nhiên, một loại cảm giác nguy hiểm chợt loáng qua đầu Nhung Khải Hoàn.

Tâm niệm hẩn chợt động, thần trí lập tức trở về bản thể.

Nhung Khải Hoàn mở to hai mắt, cẩn thận quét qua chung quanh từng li từng tí một.

Tuy cảm ứng của hẩn vô cùng nhạy cảm nhưng bản thân dù sao cũng không phải là một thợ săn thường xuyên vào sinh ra tử trong rừng núi... Hiển nhiên lúc này hẩn muốn phát hiện nơi phát ra nguy hiểm cũng là có chút khó khăn.

Thế nhưng mà khi ánh mắt Nhung Khải Hoàn vô tình xẹt qua Linh thể thì hẩn cũng không khỏi khẽ giật mình.

Không biết từ khi nào Linh thể đã xoay người, đôi mắt về một hướng, hai tay nắm chặt đưa về tư thế phòng ngự.

Nhung Khải Hoàn kinh ngạc vô cùng... chẳng lẽ Linh thể này cảm ứng còn mạnh mẽ hơn mình nữa sao chứ?

Trong lúc hẩn còn đang hồ nghi thì từ nơi mà Linh thể đang chăm chăm theo dõi bỗng truyền đến một tiếng động nhẹ.

Nhung Khải Hoàn chép miệng kinh ngạc, sự nghi ngờ về trình độ cảm ứng của Linh thể trong đầu vụt tan biến.

Linh thể là gì chứ, đây chính là do linh lực ngưng tụ mà thành... nên nói năng lực cảm ứng của nó đối với tự nhiên so với cơ thể phàm nhân mạnh hơn cũng là hợp lý mà thôi.

Cùng Linh thể so sánh cảm ứng tự nhiên... khác gì vác đại đao ra múa trước mặt Quan nhị ca chứ.

Lùm cây xao động rồi vệt ra, một cái đầu hổ cực lớn hiện lên trước mắt Nhung Khải Hoàn.

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn đơng lại... hần cực kỳ không ngờ rằng bản thân lại đụng phải con Bá vương Mãnh Hồ thứ hai ở trong núi ngay ở chỗ này.

Bất quá, cùng lần đụng độ trước có khác là hần lúc này lại không hề có nửa điếm e dè nữa rồi. Chung quy có lẽ cũng là do thực lực tăng lên nên con mãnh hổ này trong mắt Nhung Khải Hoàn đã không còn đáng sợ là mấy.

“Hống...”

Mãnh hổ gầm nhẹ, tựa như đang uy hiếp địch thủ.

Bản năng mãnh thú nói cho nó biết rằng hai thằng trước mặt hết sức nguy hiểm, nếu có thể thì tốt nhất là không nên cùng những cường giả xâm nhập lãnh địa của mình này chiến đấu một mất một còn.

Nhung Khải Hoàn cười gằn, trong lòng nổi lên sát cơ...

Nhưng ngay khi hần còn chưa kịp ra tay thì trong ánh mắt đã chợt thấy lướt qua một đạo thân ảnh.

Vừa cảm thấy đợc sát cơ trong lòng Nhung Khải Hoàn, Linh thể đã lập tức xuất thủ.

Bước ra một bước dài, Linh thể đã sắp tiếp cận phạm vi công kích của mãnh hổ... nó giơ lên nắm đấm nhưng lại không trực tiếp đánh ra mà chợt rạp người xuống, đem toàn bộ thân hình uốn thành một kiểu dạng bánh xe rồi theo một góc độ cực kỳ quý dị lăn như chớp chui xuống dưới bụng con hổ.

“Phanh...”

Một tiếng nổ mạnh vang lên, thân hình con cọp văng lên không trung.

Kèm theo tiếng rống thê thảm, thân thể con hổ đột nhiên nổ tung giữa không trung.

Vô số máu tươi thịt nát từ trên không văng tung tóe, rải đầy một khoảng đất.

Nhung Khải Hoàn trợn mắt líu lười nhìn một màn này.

Hắn có thể rõ ràng thấy được sau khi lăn vào dưới bụng thì Linh thể chỉ dùng một quyền mà đánh vào bụng con cọp... một quyền không ngờ lại mạnh tới mức chẳng những đem cả thân thể con hổ đánh bay lên không mà còn đem bụng nó đánh nát bét.

Một và chỉ một quyền mà thôi... đã nhẹ nhàng đem một đầu hổ xưng hùng xưng bá trong núi giết chết tươi.

Tuy rằng sau khi nắm giữ Chú thuật thì Nhung Khải Hoàn cũng hoàn toàn có thể nhẹ nhàng đánh chết con mãnh hổ này... nhưng nói đến làm gọn gàng như vậy, điên cuồng huyết tinh như vậy thì chắc chắn không có khả năng.

Nhìn Linh thể mặt không chút biến sắc, thậm chí ngũ quan còn mơ hồ chưa định hình rõ ràng... không hiểu sao trong lòng Nhung Khải Hoàn bỗng phát rét.

Hắn thấy được, Linh thể này có được bản năng chiến đấu kinh khủng thế nào.

Nghe nói rằng võ giả tu luyện chân khí bởi vì kinh nghiệm giết chóc một mất một còn quá nhiều, cho nên đám người như vậy đều luyện ra được

một thân bản năng chiến đấu kinh khủng. Bản năng này giúp cho họ có thể nhận ra ưu điểm cùng nhược điểm của đối thủ trong nháy mắt, sau đó đã ra tay là đoạt mệnh, nhất kích tất sát, không chút lưu tình.

Tu luyện giả như vậy đúng là những kẻ đáng sợ nhất, có thể nói là vô địch trong cùng cấp.

Bất quá, hiện xem ra Linh thể này của hắn cũng có bản năng như vậy.

Tâm niệm khẽ động, Nhung Khải Hoàn đem một luồng ý thức truyền đạt sang.

Hắn muốn Linh thể này tự mình sinh sống trong núi, tìm kiếm chiến đấu. Đương nhiên trong khi chiến đấu cũng cần liệu sức mà làm, không thể đâm đầu đi khiêu chiến những đối thủ mạnh hơn mình quá nhiều được.

Ánh mắt Linh thể lướt qua Nhung Khải Hoàn, nó khẽ gật đầu một cái rồi quay người, nhanh như sóc lướt sâu vào trong rừng rậm... chỉ chốc lát đã khuất bóng.

Nhung Khải Hoàn nhắm mắt thở dài, trong lòng thầm hổ thẹn, không ngờ chính mình mới chỉ bị Linh thể nhìn lướt qua mà trong lòng cũng sờn gai ốc rồi.

Hắn là do Linh thể này quá đặc biệt đi sao, không ngờ lại có được bản năng chiến đấu khủng khiếp như vậy... nên chính bản thân hắn cũng cảm nhận được một tia sợ hãi.

Khẽ lắc đầu, Nhung Khải Hoàn thu liễm tâm thần rồi lặng lẽ theo đường cũ trở về phòng.

Hưng phấn khiến hắn tuy đặt lưng trên giường mà không hề cảm thấy buồn ngủ, chỉ khép hờ hai mắt, im lặng cảm ứng...

Hắn là do khoảng cách quá xa xôi nên hắn chỉ có thể cảm ứng được đại khái phương hướng của Linh thể. Nhưng hắn cũng thấy yên tâm hắn khi phát hiện rằng khi muốn thì chỉ cần tâm niệm khẽ động là đã có thể đem ý thức chuyển dời tới trên người nó rồi.

Đương nhiên, nếu như không thật cần thiết thì hắn cũng sẽ không can thiệp vào hành động của Linh thể làm gì.

Hồi lâu sau, bên tai Nhung Khải Hoàn đã vọng lại tiếng gà gáy sáng.

Trong sắc trời lơ mờ đã xuất hiện một vài tia nắng ban mai.

Đêm tối qua đi, bình minh lại tới.

Nhung Khải Hoàn mở bừng mắt, mặc dù cả đêm không ngủ nhưng trên mặt hắn lại không hề lộ ra vẻ mỏi mệt, ngược lại trong mắt lại mang theo một chút sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Đến tận giờ, hắn đã xác định được một chuyện.

Nếu đem tất cả các năng lượng đặc dị bên trong viên cầu rồi dùng Tự linh thuật một lần phóng ra toàn bộ thì Linh thể hình thành nên đã không còn là loại pháo hôi dùng một lần là tiêu hao hết như bình thường nữa, mà chính là Linh thể đặc thù trong truyền thuyết.

Đây là loại Linh thể cực mạnh chỉ cần không bị kẻ địch đánh cho tiêu tán thì có thể vĩnh viễn tồn tại trên đời, hơn nữa còn có thể thông qua tu luyện mà không lên tầng lên cấp độ nữa...

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Xem Như Tử Địch!

- Khải Hoàn, ra dùng bữa thôi con.

Tiếng gọi của mẫu thân vang lên bên ngoài cửa sổ. Nhưng Khải Hoàn trả lời, đứng phắt dậy từ giường ngủ của mình, ra khỏi cửa với khuôn mặt hớn hở.

Phương Tú Lệ nhìn con trai mình với ánh mắt đầy kinh ngạc:

- Khải Hoàn, hôm nay con có chuyện vui gì hả?

Nhưng Khải Hoàn khẽ nhếch miệng mỉm cười trả lời:

- Lâu rồi không thấy mẫu thân, không nghe thấy tiếng người gọi thức dậy nên con nhớ vô cùng, hôm nay được tận hưởng lại nên tự nhiên thấy cao hứng.

Phương Tú Lệ che miệng khẽ cười:

- Tiểu quý tử lém lỉnh, mới ra nội thành có một lần mà miệng lưỡi trở nên trơn tru quá rồi.

Hai mẹ con trêu đùa vô cùng vui vẻ rồi cùng nhau đi vào đại sảnh. Hai người Nhung Dực Hà và Nhung Dực Dương đã sớm chờ sẵn, ngồi cạnh nhau nhỏ giọng trò chuyện tựa hồ đang có một câu chuyện vô cùng hấp dẫn.

Nhưng Khải Hoàn nhanh nhẹn đi lên trước nói to:

- Đại bá, phụ thân hai người dùng bữa trước đi ạ!

Nhưng Dực Hà khẽ phất tay mỉm cười nói:

- Không vội, đều là người một nhà cả, cùng ngồi xuống dùng cơm đi.

Nhưng gia quy củ tương đối nghiêm khắc, trong lúc dùng cơm không được phép trò chuyện. Bữa điểm tâm kết thúc nhanh chóng, tiếp đó Dực Hà rửa mặt khẽ ho nhẹ rồi lên tiếng: \

- Khải Hoàn, nếu Kiệt Hiên tộc lão đã từng phân phó thì cháu coi đi sửa sang đồ đạc rồi cùng chúng ta nhanh chóng quay về bốn gia thôi.

Nhưng Dực Dương nghe thế cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Khải Hoàn. Con đi sửa soạn đồ đạc đi.

Nhưng Khải Hoàn suy nghĩ trong chốc lát trả lời:

- Còn mẫu thân thì sao?

Nhưng Dực Dương mỉm cười:

- Đương nhiên là cũng trở về nhà cùng chúng ta rồi.

Trên mặt Phương Tú Lệ không dấu được sự kích động, đôi tay khẽ siết lại, mắt nhìn nhi tử đầy âu yếm.

Nhưng Khải Hoàn nhoẻn miệng cười, suy nghĩ một hồi trả lời:

- Như thế rất tốt, con cũng không có bao nhiêu đồ đạc cần chuẩn bị cả.

Kỳ thật, ngay vừa rồi hẳn chợt suy nghĩ đến Linh Thể đáng thương phải một mình ở trong núi sâu.

Nếu như nó hoàn toàn là nhân loại thì Nhung Khải Hoàn không thể nào không lo lắng, nhưng sau khi xác nhận được rằng đó là loại Linh Thể đặc thù trong truyền thuyết, hơn nữa có thiên phú chiến đấu cực kỳ hiếm thấy về sau nên Nhung Khải Hoàn hoàn toàn yên tâm về nó. So sánh việc để Linh Thể long nhong với hãn thì ném nó vào trong núi sẽ mang lại nhiều hiệu quả hơn, từng bước phát triển mạnh mẽ. Nhưng hãn lại không biết một điều, nếu như để ai khác biết được suy nghĩ này thì sợ rằng sẽ lập tức thịt hãn, nguyên rủa mười mấy đời tổ tông.

Linh Thể đặc thù là một loại không hề bị hạn chế không gian phát triển, một sinh mệnh như thế tồn tại rất rất dài, và vì sở hữu sự đặc biệt đó nên khi so với hầu hết các sinh vật khác thì nó mạnh hơn rất nhiều lần.

Nếu một vị cường giả bất kỳ sở hữu một Linh Thể đặc thù như thế thì đương nhiên hãn sẽ tận hết sức lực để tài bồi, khiến nó trưởng thành nhanh chóng để trở thành trợ lực to lớn cho bản thân.

Nhưng với Nhung Khải Hoàn thì..., sau khi ngưng tụ ra đặc thù Linh Thể thì lại chẳng bảo hộ lẫn nuôi dưỡng, trái lại còn ném nó vào trong núi để tự sinh tự diệt....Đúng là quá dị nhân! Trong lịch sử lược qua tất cả các cường giả thì chắc chắn là độc nhất vô nhị.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong trang viên lại trở nên ồn ào náo nhiệt. Nhung Khải Hoàn ngồi trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn xung quanh, trong mắt xuất hiện chút không nở.

- Ha ha, Khải Hoàn à! Mọi thứ đều nhìn thẳng về phía trước, cháu có tiền đồ tốt như vậy thì không việc phải phải lãng phí ở nơi này cả.

Nhung Dực Hà ở bên cạnh lên tiếng khuyên bảo.

Nhung Khải Hoàn lên tiếng nhẹ giọng trả lời:

- Vâng, chất nhi hiểu ạ!

Liếc mắt nhìn trang viên lần cuối rồi Khải Hoàn giục ngựa tiến về phía trước, đuổi theo xe ngựa của song thân.

Bắt đầu từ hôm nay, Nhung Khải Hoàn chính thức tiến vào Nhung thị gia tộc, trở thành một phần tử của nó.

Một tường thành cao lớn xuất hiện trước tầm mắt mọi người. Màn xe được vén lên, Phương Tú Lệ ngắm nhìn khung cảnh này khóe mắt dần dần lướt đi.

Nhung Khải Hoàn thúc ngựa tiến lên hỏi:

- Mẫu thân làm sao vậy?

Phương Tú Lệ mỉm cười trả lời:

- Vi nương đã hơn mười năm chưa trở lại nơi này rồi, vì thế trong lòng hơi cảm khái.

Nàng nhẹ nhàng cầm tay con trai, xoa xoa bóp bóp vài cái.

Nhung Dực Dương bất mãn nói:

- Không nên đa sầu đa cảm vậy, chúng ta tiến vào thành rồi, sau này không nên ra ngoài.

Nhung Dực Hà mỉm cười nói:

- Tam đệ nói hay lắm, phu thân đã chuẩn bị nhà cho mọi người rồi, sau này sinh hoạt ở trong thành, bất kể là ai cũng không dám khi dễ chúng ta.

Vừa nói xong những lời này thì khóe mắt hắt liếc sang Nhung Khải Hoàn.

Chuyện phụ tử bọn họ xung đột với Nhung Dực Thiết không còn là bí mật nữa. Tuy rằng một nhà Nhung Dực Thiết có quyền có thế nhưng cả nhà bọn họ cũng không phải quả hồng mềm, mún nhào nặn thế nào cũng được.

- Giá...giá..."

Bỗng nhiên ở phía sau bụi bay mù mịt, mấy chục thớt kỵ vôi vàng chạy tới.

Nhung Dực Hà ngưng mắt, lông mày nhăn lại nói:

- Lại mấy tên tiểu tử này, thật làm người ta nhức đầu mà.

Nhung Dực Dương trầm giọng nói:

- Đại ca, bọn họ là ai thế? Sao có thể ngang ngược ngoài thành Nhung thị như vậy?

Nhung Dực Hà thở dài mở miệng:

- Bọn họ đều là hậu đại quyền quý, ai nấy có chỗ dựa to lớn, cho dù Giới Luật đường ra mặt cũng chỉ có thể trấn áp được tức thời, không thể nào hạch tội được bọn chúng cả.

Nhung Dực Dương cười khở, im lặng ngay tắp lự.

- Ồ!!

Những kỵ sĩ này chạy qua rất nhanh, trong giây lát đã vượt qua đoàn xe, tiến về phía cửa thành. Đột nhiên ngay lúc đó một vị kỵ sĩ đột nhiên ghìm cương ngựa ngừng lại, ánh mắt tập trung lên người Nhung Khải Hoàn.

- A, thì ra là Vương cô nương.

Đôi mắt Nhung Khải Hoàn sáng lên, vội vàng hành lễ.

- Ra là Nhung huynh à, không cần đa lễ.

Vương cô nương ngồi trên ngựa, mỉm cười ưu nhã đáp lời. Từ thần thái cho đến động tác của nàng đều toát lên khí chất cao nhã, tựa hồ trời sinh đã là người nổi bật.

- Vương cô nương, sao đột nhiên nàng dừng lại thế?

Mấy kỵ sĩ phía trước lần lượt dừng lại, nhao nhao quay đầu nhìn quanh.

Hiển nhiên, lực ảnh hưởng của nữ tử với những người này cực lớn, vừa thấy nàng có hành động kỳ lạ thì đã dừng lại ngay lập tức.

Vương cô nương quay đầu lại trả lời:

- Ta gặp được vị bằng hữu, mọi người đi trước đi.

Mặc dù hôm nay trên đầu nàng không đội nón nhưng trên mặt vẫn có tấm lụa che mặt, dù vậy nàng vẫn không thể tránh khỏi tình trạng trở thành người được chú ý nhiều nhất.

- Không được không được. Nếu đã là bằng hữu của Vương cô nương thì hiển nhiên cũng là bằng hữu của chúng ta.

Một vị kỵ sĩ cười to cao giọng.

- Không sai!...

Đúng vậy!

Âm thanh tán thành vang lên không ngừng.

Nhung Dực Hà nhìn sang Nhung Dực Dương mở miệng hỏi:

- Tam đệ, các người làm sao quen với Vương cô nương thế?

Nhung Dực Dương giật mình, thấp giọng trả lời:

- Đại ca, khi chúng ta gặp phụ tử Nhung Dực Thiết, bị đám người đó vu hãm thì chính là nhờ Vương cô nương ra mặt nên mới giải được nỗi oan khuất đó. Mà vị Vương cô nương này là ai thế, rất được đám người này tôn kính nhỉ?

Hắn bỗng nhiên tò mò nên hỏi thăm.

Nhung Dực Hà cười khở trả lời:

- Với thân phận và địa vị của Vương cô nương chuyện này cực kì bình thường thôi.

Nhung Dực Dương kinh ngạc, đưa mắt nhìn sang Vương cô nương. Nghe khẩu khí của đại ca thì tựa hồ rất kiêng kỵ và kính sợ cô nương này, lông mày nhíu lại thật chặt nhưng hắn vẫn không nghĩ ra được lại lịch của nàng.

Vương cô nương đảo mắt một lượt, khẽ do dự rồi cuối cùng nhẹ giọng hỏi:

- Nhung huynh, lần này trở về ắt hẳn huynh muốn đi vào linh đường phải không?

Nhung Khải Hoàn gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Tốt, vậy hẹn gặp mặt tại đó nhé.

Vương cô nương hạ lễ nói:

- Tiểu muội xin phép đi trước một bước.

Nhung Khải Hoàn vội hoàn lễ trả lời:

- Tạm biệt Vương cô nương.

- Chậm đã.

Bỗng nhiên từ trong đám kỵ sĩ có một người thúc ngựa chạy ra. Là một thanh niên hơn hai mươi, diện mạo anh tuấn thân hình cao ráo, điển hình loại khí độ công tử.

- Nhưng Khải Tiệp, có chuyện gì?

Vương cô nương mặt không chút biểu tình, thản nhiên hỏi.

Về phần Nhung Dực Hà, sau khi nhìn thấy đám người này mắt khê lóe lên rồi sau đó im lặng không hành động gì nữa.

Nhung Khải Tiệp mỉm cười nói:

- Vương cô nương xin đừng trách.

Tiếp đó hần quay đầu sang phía Nhung Khải Hoàn, âm thanh băng lãnh:

- Ta chỉ muốn hỏi rõ ràng tên của hần thôi.

Đám người kỵ sĩ liếc mắt nhìn nhau. Những người này ai nấy đều là hậu đại đám đại lão, tuy rằng bình thường hoành hành đã quen nhưng ai ngu ngốc cả. Ánh mắt Nhung Khải Tiệp nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn, lập tức mọi người đều hiểu rõ.

Nhung Khải Hoàn thì lại buồn bực vô cùng, cao giọng nói:

- Tại hạ Nhung Khải Hoàn.

- Nhung Khải Hoàn...”

Trong mắt Nhung Khải Tiệp lóe lên sự âm lãnh, tiếp đó chậm rãi nói:

- Ta là Nhung Khải Tiệp, gia phụ Nhung Dực Thiết, xá đệ của Nhung Khải Tâm.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, ngồi thẳng trên lưng ngựa, đôi mắt ngược lên nghênh đón đầy dửng dăm. Hai người giương mắt nhìn nhau, hệt như bốn thanh đao sắc bén giao phong.

Vương cô nương khẽ nhú mày, lạnh giọng:

- Nhung Khải Tiệp, phụ thân huynh trưởng người làm chuyện gì thì hẳn người cũng biết. Nếu như không hài lòng kết quả xử lý hiện tại thì hoàn toàn có thể tìm ta chất vấn.

Nhung Khải Tiệp cười to thu hồi ánh mắt trả lời:

- Vương cô nương hiểu lầm rồi, gia quy Nhung gia chúng ta trước giờ có công ban thưởng gây tội phải chịu phạt. Gia phụ cùng xá đệ đã vi phạm tộc quy nên hiển nhiên phải bị chế tài.

Hắn khẽ dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tại ha không có không hài lòng, chỉ là muốn chào hỏi Khải Hoàn huynh đệ chút thôi.

Vương cô nương hừ nhẹ, hai chân khẽ kẹp lại, con người lập tức hí dài quay đầu chạy đi. Đám người còn lại nhìn nhau, nhao nhao thúc ngựa đuổi theo.

Nhung Khải Tiệp thúc ngựa quay đầu nhưng ngay lúc đó âm thanh rất nhỏ vang lên bên tai Khải Hoàn:

- Đừng tưởng rằng Tụ Linh Sĩ là rất giỏi. Ta muốn cho người biết, cho dù người như thế nào thì một nhà các người cũng sẽ bị ta dẫm nát dưới chân. Trước mặt ta các người không khác những con gián không tài nào lật người nổi....

Hai năm đấm Nhung Khải Hoàn bóp chặt, chân khí linh lực trên người cuộn cuộn gần như có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Nếu như Khải Tiệp chỉ nhắm vào hắn thì Khải Hoàn tuyệt không tức giận như thế, đằng này những lời nói kia có cả song thân của hắn, vậy thì hoàn toàn khác hắn rồi.

Gió phút này Khải Hoàn đã hoàn toàn xem Nhung Khải Tiệp như tử địch.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Tụ Linh Cốc

- Thực là một đám thiếu niên cuồng vọng.

Đưa mắt nhìn nhóm người đi xa, Nhung Dực Dương thở dài một tiếng, bùi ngùi mãi mới nói.

Nhung Dực Hà mỉm cười nói:

- Ai lại không có thời tuổi trẻ nông cuồng chứ, năm đó đệ cũng không tốt hơn so với bọn hăn bao nhiêu đâu.

Sắc mặt Nhung Dực Dương khẽ đỏ lên, hăn giận dỗi nói:

- Đại ca.

- Ha ha.

Nhung Dực Hà cất tiếng cười to, Phương Tú Lệ cũng mỉm cười.

Nhung Dực Hà không cười nữa, sắc mặt hăn dần trở nên ngưng trọng:

- Khải Hoàn, chắc bây giờ con đã biết Nhung Khải Tiệp là người nào rồi.

Nhung Khải Hoàn gật mạnh đầu, trầm giọng đáp:

- Hăn là nhi tử của Nhung Dực Thiết, huynh trưởng của Nhung Khải Tâm .

- Không sai.

Hai mắt Nhung Dực Hà lóe lên tinh mang:

- Bất quá, hẳn còn có một thân phận khác, đó là Chú Linh Sĩ cường đại nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Nhung gia.

- Cường đại nhất sao?

Phương Tú Lệ lo lắng nhìn nhi tử, nàng đã bị những lời này làm cho sợ hãi.

Nhung Khải Hoàn mỉm cười:

- Mẹ yên tâm, số Linh Giả trong Linh Đường chưa đến ba mươi. Hắc hắc, mà hẳn chỉ cường đại nhất trong đám thanh niên thôi. Hơn nữa. . .

Nhung Khải Hoàn gằn từng chữ một:

- Rất nhanh, hẳn sẽ không còn danh hiệu đó nữa.

- Vì sao?

Phương Tú Lệ nhìn vẻ mặt kiên nghị của nhi tử, trong lòng hơi buông lỏng, nàng kinh ngạc hỏi.

- Bởi vì hài nhi sắp gia nhập Linh Đường rồi.

Nhung Khải Hoàn ngạo nghễ nói:

- Sau khi hài nhi tiến vào, danh xưng đệ nhất kia sẽ không còn là của hẳn nữa.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, không nghĩ tới Nhung Khải Hoàn có lòng tự tin đến thế.

Tuy nói hẳn là một vị Tụ Linh Sĩ hiếm thấy, nhưng Nhung Khải Tiệp lại là một vị Chú Linh Sĩ ah, hai cái này so ra cũng không chênh lệch nhau mấy.

Nhung Dực Dương ho nhẹ một tiếng:

- Không được phép nói bậy.

Nhung Khải Hoàn cười cười, cũng không phản bác.

Có một số việc chỉ nên dùng hành động để chứng minh, nếu nói nhiều quá ngược lại chứng tỏ người đang chột dạ.

Nhung Dực Dương đột nhiên nói:

- Đại ca, ta thấy Nhung Khải Tiệp đối với Vương cô nương tựa hồ rất tôn kính. Vị Vương cô nương đó có thân phận gì vậy?

Nhung Dực Hà than nhẹ một tiếng rồi đáp:

- Vương cô nương là một vị thân thích của gia chủ, về phần cha mẹ của nàng sao. . .

Hắn lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết.

Nhung Dực Dương sừng sốt, cau mày nói:

- Nếu như chỉ là thân thích của gia chủ, vậy đám quần là áo lượt bọn Nhung Khải Tiệp cần gì phải cung kính nịnh bợ như vậy?

Lúc Vương cô nương ghìm ngựa dừng lại, vậy mà hơn mười người lại không có ai rời đi, biểu hiện như vậy tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Nhung Dực Hà trầm ngâm một chút, hẳn cười khổ nói:

- Phụ thân có lẽ biết rõ một ít chuyện, nhưng ông chỉ là cảnh cáo chúng ta, không cho phép trêu chọc vị Vương cô nương này.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau.

Tuy rằng ai cũng biết thân thế vị Vương cô nương này nhất định là không giống bình thường, tuyệt đối không phải đơn giản là thân thích gia chủ như vậy.

Nhưng rốt cuộc nàng có lai lịch ra sao, vì sao có thể làm cho nhiều người cảm thấy kính sợ và kiêng kị như thế thì không có mấy người biết rõ.

Nhung Dực Hà vung tay áo nói:

- Tốt rồi, không thảo luận cái này nữa. Khải Hoàn, ngày mai con phải đi linh đường rồi. Hắc hắc, ta sẽ nhớ lời con nói, con đã tiến vào, vậy hãy làm cho tiểu tử kia cái gì cũng không chiếm được.

- Vâng.

Nhung Khải Hoàn trả lời dứt khoát, trong mắt của hắn chớp động linh quang.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Nhung Khải Hoàn tiến vào linh đường, hắn kinh ngạc phát hiện, đón tiếp hắn không phải là tộc lão Nhung Kiệt Hiên, mà là Linh Sư trực nhật Nhung Dực Diệu.

Tuy rằng trong lòng có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng Nhung Khải Hoàn đối với vị trưởng bối Linh Sư này vẫn cung cung kính kính, không dám chậm trễ chút nào.

Nhung Dực Diệu mỉm cười nói:

- Khải Hoàn, tộc lão đã phân phó, bởi vì trong gia tộc không có Tụ Linh đường, thế cho nên con tạm thời tiến vào Chú linh đường học tập.

Hắn dừng lại một chút, nói:

- Về phần cùng tụ linh thuật thì tộc lão phân phó, khi con tấn thăng làm Linh Sĩ hậu kỳ, có thể tự do tiến vào Tàng kinh các chọn lựa phù thư thích hợp.

Nhưng Khải Hoàn lên tiếng đáp:

- Vâng, hết thảy đệ tử sẽ tuân theo an bài.

Nhưng Dực Diệu chậm rãi gật đầu, thầm nghĩ trong lòng: tâm tính tiểu tử này trầm ổn vô cùng. Ngay cả khi nghe được có thể tự do tiến vào Tàng kinh các chọn lựa phù thư cũng có thể bất động thanh sắc, vẻ mặt thông dong.

Nhưng mà hắn lại không biết, tên tiểu tử này căn bản là không rõ loại ban thưởng này đại biểu cho điều gì, thế nên hắn cũng đếch cần để ý.

- Bây giờ con đi theo ta.

Nhưng Dực Diệu nói xong, đi trước dẫn đường, chỉ lát sau đã đi tới một khoảng sân rộng.

Cái sân này vô cùng kỳ diệu, tuy rằng ngẩng đầu nhìn lên có thể chứng kiến trời xanh mây trắng và mặt trời. Nhưng mà ở trên không trung tựa hồ như có một tầng màng mỏng nhàn nhạt, tạo cho người ta một cảm giác gì đó không thật khi nhìn vào.

- Khải Hoàn, đây là Tụ Linh Cốc, chính là một trong những địa phương có thiên địa linh lực dồi dào nhất ở Nhung gia chúng ta.

Nhưng Dực Diệu ngạo nghễ nói:

- Nơi đây tổ tiên Nhung gia chúng ta đã phải hao phí vô số tâm huyết mới bố trí thành, có thể dung nạp hai mươi tên đệ tử Linh Sĩ đồng thời tu

luyện.

Nhung Khải Hoàn lúc này đã đọc qua một ít phù thư, cũng hiểu biết sơ sơ về Linh Đạo.

Lúc Linh Giả tu luyện, thiên địa linh lực chung quanh càng dồi dào càng tốt. Tổ tiên gia tộc vì con cháu đời sau mở ra hoàn cảnh đặc thù như vậy, nhất định phải bỏ ra một cái giá thật lớn .

- Khải Hoàn, trước khi con tấn chức Linh Sư, hãy ở nơi này tu luyện cùng mọi người.

Nhung Dực Diệu trầm giọng phân phó.

- Vâng.

Nhung Khải Hoàn lên tiếng, hẩn trộm nhìn về phía trong sân.

Ở chỗ này, trừ hai người bọn họ ra, còn có bảy người đang ngồi xếp bằng trên đất. Chung quanh thân thể của bọn họ hiện lên lốm đốm lốm đốm điểm sáng, chính là đang rèn luyện linh lực.

Ánh mắt lóe lên, Nhung Khải Hoàn lập tức nhận ra hai người trong đó.

Tuy rằng che mặt, nhưng vóc dáng yêu kiều, khí chất cao nhã của Vương cô nương vẫn không thể che giấu, cách đó không xa là tên Nhung Khải Tiệp cao lớn anh tuấn.

Tựa hồ thấy được ánh mắt Nhung Khải Hoàn, Nhung Dực Diệu mỉm cười nói:

- Khải Hoàn, trong những Linh Sĩ của Nhung gia đời thứ ba, hai người này đều đứng ở vị trí đỉnh phong.

Hẩn thấp giọng nói:

- Thời gian hai người bọn họ tu luyện linh lực không dài, đều ở trong vòng mười năm. Hơn nữa tuổi của bọn hắn cũng không lớn, Nhung Khải Tiệp năm nay chưa đến hai mươi, Vương cô nương cũng mới gần mười tám. Nhưng mà bọn họ bây giờ đều là Linh Sĩ đỉnh phong. Chỉ cần cơ duyên xảo hợp, hơn nữa tích súc đủ sâu, như vậy tùy thời đều có khả năng tiến giai Linh Sư .

Sắc mặt Nhung Khải Hoàn khẽ biến, Linh Sĩ đỉnh phong, hơn nữa còn có thể tùy thời tiến giai.

Nếu mà so sánh, chính một Linh Sĩ sơ kỳ như hắn thật sự chỉ là con tép dính trên mép con mèò mà thôi.

Đảo mắt một vòng, tuổi của năm người khác trong sân đều tầm 20, 30 tuổi. Linh lực cùng khí tức quanh thân bọn hắn mạnh yếu bất đồng, nhưng mỗi người đều mạnh hơn mình không ít.

Ánh mắt Nhung Dực Diệu lão luyện bậc nào, hắn nhìn Nhung Khải Hoàn, nhin không được cười lên, nói:

- Khải Hoàn, con không cần hâm mộ bọn hắn, chỉ cần con dụng tâm tu luyện, rất nhanh là có thể vượt qua bọn hắn.

Đôi mắt của Nhung Khải Hoàn sáng ngời, hắn nói:

- Vâng.

Hắn rất tin vào bản thân, đương nhiên, lòng tin này đến từ năng lượng thần bí của viên cầu trong ấn đường.

- Con cũng bắt đầu thu nạp linh lực đi a.

Nhung Dực Diệu thấp giọng nói:

- Chờ các con làm xong, lão phu sẽ giới thiệu để các con nhận thức nhau.

Nhưng Khải Hoàn đáp lại một tiếng liền ngồi xếp bằng trên đất.

Sau một khắc, xung quanh người hắn lập tức nổi lên đại lượng quang điểm.

Những hào quang này có độ nồng đậm mãnh liệt không kém chút nào so với Vương cô nương cùng Nhung Khải Tiệp.

Nhưng Dực Diệu lùi lại mấy bước, mắt nhìn mọi người, trong lòng âm thầm cảm thán.

Nhưng Khải Hoàn chỉ là một người vừa mới học tập linh lực, là Linh Sĩ sơ kỳ, nhưng tốc độ cùng chất lượng thiên địa linh lực mà hắn thu nạp lại có thể so với Linh Sĩ đỉnh phong.

Tư chất bậc này thật đáng sợ. Trách không được Kiệt Hiên tộc lão động tâm đối với hắn, thậm chí còn có ý định để cho hắn bái nhập làm môn hạ của vị cường giả kia.

Mục đích tu luyện lớn nhất của Linh Giả chính là chuyển hóa thiên địa linh lực thành lực lượng của mình.

Nhưng mà thân thể con người lớn được bao nhiêu, năng lượng tiến vào cùng chuyển hóa đều có mức độ nhất định.

Cũng có thể nói trong một ngày, một vị Linh Giả chỉ có thể tiến hành chuyển hóa cùng rèn luyện một lượng linh lực nhất định. Nếu có nhiều thêm thì cũng có hại mà thôi.

Một canh giờ về sau, trong sân đã có mấy người lục tục thu công đứng lên.

Những người đứng dậy thấy Nhung Dực Diệu thì lập tức nhao nhao tiến lên chào. Sau đó, ánh mắt của bọn hắn đều chuyển đến trên người Nhung Khải Hoàn đang thu nạp thiên địa linh lực.

Không bao lâu, nguyên một đám lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Bởi vì tất cả mọi người đều nhìn ra, tốc độ cùng chất lượng thu nạp linh lực của Nhung Khải Hoàn mạnh mẽ không hợp lẽ thường.

Tiếp qua một lát, Vương cô nương cùng Nhung Khải Tiệp cũng thu công đứng dậy. Khi bọn hắn thấy một màn như vậy, tâm tình lại khác xa nhau.

Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành bên dưới khăn che mặt của Vương cô nương hiện lên một tia ngoài ý muốn sợ hãi lẫn vui mừng.

Tên Nhung Khải Hoàn này, mỗi lần tương kiến đều mang đến cho nàng một phần kinh ngạc.

Mà Tiệp sắc mặt Nhung Khải trở nên âm trầm, tuy hắn che dấu vô cùng tốt, nhưng oán hận cùng kiêng kỵ trong lòng lại ngày càng lớn hơn.

- Khải Tiệp huynh, khí tức trên thân người này, tối đa cũng chỉ là một Linh Sĩ sơ kỳ thôi. Nhưng mà, hắn không kiêng nể gì thu nạp thiên địa linh lực như thế, có thể bị cản trở hay không ah.

Một Linh Sĩ ngày thường hay cùng hắn giao hảo thấp giọng hỏi.

Nhung Khải Tiệp trầm ngâm một lát, tuy trong lòng hắn ước gì tiểu tử này lập tức tẩu hỏa nhập ma chết cmn đi, nhưng trước mặt mọi người, hắn chỉ có thể đem oán độc trong lòng đè ép xuống, hơn nữa còn nhẹ nhàng nói:

- Sư đệ, thiên phú mỗi một vị Linh Giả đều là bất đồng, vì thế phương diện thu nạp thiên địa linh lực cũng phân chia cao thấp, mạnh yếu. Hắc hắc, theo ý ta, tộc đệ Nhung Khải Hoàn thiên phú dị bẩm, không chỉ có tốc độ thu nạp cùng chất lượng so với chúng ta cao hơn một bậc, mà thân thể của hắn cũng có thể dung nạp linh lực so với chúng ta nhiều hơn một ít.

Thân thể Linh Giả có thể dung nạp bao nhiêu linh lực, cũng không có một con số chính xác nào cả.

Giống như là tửu lượng của một người, tuy rằng cũng có thể rèn luyện từ từ, nhưng thể chất cũng có quan hệ thật lớn.

Mấy vị Linh Sư chậm rãi gật đầu, trong ánh mắt nhìn về phía Nhung Khải Hoàn có thêm vài phần hâm mộ.

Đương nhiên, bên trong hâm mộ, còn ẩn chứa một ít đố kỵ không cách nào biểu đạt.

Vì sao ta lại không có thiên phú như vậy, thật sự không công bằng ah.

- Hô. . .

Nhung Khải Hoàn thở dài một hơi, quang điểm quay quanh người hắn chậm rãi tản ra, cuối cùng biến mất trong không trung.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Khảo Thí Thuộc Tính

- Ha ha, Khải Hoàn, mau đến bái kiến các vị sư huynh, sư tỷ đi nào.

Khi đang thu nạp thiên địa linh lực, Linh Giả kiêng kỵ nhất là có người quấy rầy. Vì thế, đám người Nhung Dực Diệu chỉ lẳng lặng chờ đợi một bên, đến khi Nhung Khải Hoàn thu nạp xong mới lên tiếng gọi.

Nhung Khải Hoàn đáp lời, hãnh tiến thêm một bước, vái chào mọi người xung quanh, nói:

- Tiểu đệ bái kiến các vị sư huynh, sư tỷ.

Mọi người mỉm cười hoàn lễ, chỉ là gương mặt bọn họ đều có chút khác thường. Thậm chí có người còn vô ý, cố ý dò xét Nhung Khải Tiệp.

Cả gia tộc đều biết Nhung Khải Hoàn có xung đột với cha con Nhung Dực Thiết, vì thế, mọi người ở đây đều biết rõ, từ nay về sau gia tộc lại có thêm một vị Tụ Linh Sĩ, hơn nữa vị Tụ Linh Sĩ này còn kết thù kết oán cùng vị Chú Linh Sĩ được xưng là vô địch trong lớp thanh niên Nhung Khải Tiệp.

Nhưng mà lúc này, Nhung Khải Tiệp cũng mỉm cười, tựa hồ không để khúc mắc của người khác trong lòng.

Những người còn lại đều thực sự bội phục, thầm nghĩ đây mới gọi là đại nhân đại lượng. Nhưng chỉ có Nhung Khải Hoàn mới biết được tâm cơ sâu đậm của người này, hôm nay chỉ là công phu bên ngoài của người này mà thôi.

Nhung Dực Diệu nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Khải Hoàn là một vị Tụ Linh Sĩ, nhưng vì trong gia tộc không có Tụ Linh Sĩ, cũng không có xây dựng Tụ Linh Đường, vì thế bốn tọa làm chủ, để hãn tạm thời học tập trong Chú Thuật Đường.

Sau đó hãn tiếp tục phân phó:

- Vương cô nương, thỉnh cầu cô truyền thụ cho hãn chú thuật cơ bản, như thế nào?

Tất cả mọi người khẽ giật mình, mà ngay cả Nhung Khải Tiệp cũng cười miễn cưỡng hn rất nhiều.

Thân phận của Vương cô nương cực kỳ đặc thù, cũng không phải là con cháu Nhung gia, cho dù là Nhung Dực Diệu cũng không có quyền yêu cầu làm cái gì.

Trong đó mấy người có tâm tư khác với Vương cô nương đều điên cuồng gào thét trong lòng, cự tuyệt đi, cự tuyệt đi.

Nhưng mà, để cho bọn họ thất vọng chính là, Vương cô nương chỉ trầm ngâm một chút, rồi gật đầu nói:

- Hiếu nhi tuân lệnh.

Trong lòng Nhung Khải Tiệp thoáng hiện lên sát ý, nhưng hãn lập tức thu liễm, cười nói:

- Vương cô nương, bây giờ là thời khắc mấu chốt người trùng kích Linh Sư, sao có thể phân tâm như vậy chứ.

Hãn tiến thêm một bước, tươi cười nói:

- Sư thúc, không bằng để cho đệ tử làm thay được không ạ?

Lông mày Nhung Dực Diệu khẽ nhăn, nói:

- Ta đã chỉ định người rồi, chẳng lẽ người đang nghi vấn quyết định của ta sao?

Sắc mặt Nhung Khắc Tiệp biến hóa, vội vàng nói:

- Đệ tử không dám.

Mặc dù hẳn là thiên chi kiêu tử nhưng cũng không có lá gan vô lễ với một Linh Sư như Nhung Dực Diệu.

Nhung Dực Diệu chậm rãi gật đầu, nói thong thả:

- Người cũng là Linh Sĩ đỉnh phong, tùy thời cũng có thể trùng kích Linh Sư. Hừ, nhớ kỹ, thực lực mới là thứ quan trọng đối với Linh Giả, ngàn vạn không nên bỏ gốc lấy ngọn.

Tất cả mọi người đều rùng mình, vô luận là Nhung Khải Tiệp, hay là Vương cô nương, Nhung Khải Hoàn khi nghe những lời này đều cảm thấy như thế.

Nhung Dực Diệu thu hồi ánh mắt lẳng lẽ, nói:

- Vương cô nương, người có thể truyền thụ chú thuật cơ bản cho hẳn rồi.

Dừng lại một chút, hẳn cười nói:

- Nếu tư chất Khải Hoàn quá kém, người cảm thấy khó xử thì lão phu tự mình dạy bảo vậy.

Wương cô nương mỉm cười, nói:

- Sư thúc nói đùa, Khải Hoàn sư đệ đã là một vị Tụ Linh Sĩ, thì tư chất tuyệt đối sẽ không kém.

Nhung Dực Diệu cười ha ha nói:

- Thế nhưng, có rất nhiều Tụ Linh Sĩ cực kỳ am hiểu tụ linh, vậy mà khả năng sử dụng chú thuật công kích lại...

Gương mặt hần hiện lên vẻ trào phúng, mà những người khác cũng cười ầm ĩ.

Bọn họ đều là Chú Linh Sĩ, cho nên theo bản năng vô cùng đố kỵ cùng hâm mộ những Tụ Linh Sĩ, trời sinh đã vượt lên trên bọn hần.

Vì thế, khi Nhung Dực Diệu trêu ghẹo Tụ Linh Sĩ, bọn họ cũng cực kỳ hào hứng.

Vương cô nương cười duyên dáng, quay người, nói:

- Khải Hoàn sư đệ, trước kia người đã tu luyện qua chú thuật chưa?

Nhung Khải Hoàn nghĩ một hồi, nói:

- Vương sư tỷ, dưới sự chỉ bảo của sư tổ, tiểu đệ đã học được chú thuật Linh Lực Đạn rồi.

Tất cả mọi người nghe xong đều phì cười.

Vương cô nương lắc đầu, giải thích:

- Sư đệ, kỳ thật Linh Lực Đạn không thể tính là chú thuật chân chính.

Một người phụ họa nói:

- Sư muội nói rất đúng, Linh Lực Đạn chỉ là một loại pháp quyết dùng để khảo thí thiên phú cùng mức độ mạnh yếu linh lực của Chú Linh Sĩ

chúng ta, căn bản không thể xem là chú thuật.

Hắn dừng lại một chút, khẽ cười nói:

- Nếu như cả Linh Lực Đạn cũng không thể nắm giữ..., vậy cũng không cần học tập chú thuật rồi.

Gương mặt Nhung Khải Hoàn hơi đỏ lên, hắn nói:

- Sư tỷ, xin ngài chỉ điểm.

Vương cô nương chậm rãi nói:

- Tốt, trước khi truyền thụ chú thuật chân chính cho người, ta muốn kiểm tra một chút xem thuộc tính linh lực của người thiên hướng về hệ nào.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, nói:

- Cái gì?

Vương cô nương thật sự giỏi kiểm chế, mặc dù Nhung Khải Hoàn dường như không biết gì cả, thế nhưng nàng cũng không hề tỏ ra mất kiên nhẫn.

- Linh Giả chúng ta mặc dù được trời ban linh lực khiến người người hâm mộ, nhưng linh lực cũng không phải là vạn năng.

Nàng nghiêm mặt nói:

- Có Linh Giả am hiểu linh lực thổ hệ, có Linh Giả lại am hiểu linh lực thủy hệ, còn có các hệ khác nữa. Nếu như Linh Giả có thể tra ra thuộc tính linh lực của mình, hơn nữa tập trung tu luyện chú thuật của hệ đó, như vậy chẳng khác gì làm chơi ăn thật, rất nhanh có thể tấn chức.

Nhung Khải Hoàn giật mình gật đầu, hắn vô cùng hào hứng nói:

- Sư tỷ, ta phải làm sao để có thể khảo thí?

Vương cô nương mỉm cười nói:

- Bây giờ người vừa mới tiếp xúc với Linh Đạo, con đường tu luyện không nên hấp tấp.

Nàng nghĩ một hồi, nói:

- Trước hết kiểm tra ngũ hành lực trụ cột đã, chờ sau này người tấn chức rồi mới tiến hành kiểm tra các hệ khác.

Nhung Khải Hoàn gật đầu lia lịa, nói:

- Xin sư tỷ phân phó.

Vương cô nương thỏa mãn gật đầu cười, nói:

- Khảo thí ngũ hành trụ cột cực kỳ đơn giản, vì thế sẽ không cần bất cứ phù thư nào cả.

Nàng vươn một ngón tay ra, trên đầu ngón tay búp măng trắng nõn như ngọc, không hề có chút tỳ vết chột có ánh sáng chớp động:

- Cái ta am hiểu chính là linh lực Mộc hệ.

Khẽ cong đầu ngón tay, lập tức hào quang trên tay nàng bạo nổ, một làn hương thơm lạ lùng như có như không tràn ngập trong mũi mọi người.

Nhung Khải Hoàn vội vàng hít mạnh, trong lòng hấn vô cùng kinh ngạc.

Vương cô nương giải thích:

- Đây là linh lực ta phóng thích, thu nạp linh lực Mộc hệ trong không trung để hình thành hương khí Mộc hệ.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn khẽ động, nói:

- Ta hiểu rồi, sư tỷ muốn biết, linh lực của ta tương hợp với hệ nào trong ngũ hành nhất, đúng không?

Đôi mắt Vương cô nương có chút sáng lên, cười nói:

- Sư đệ quả nhiên thông minh.

Nhung Khải Hoàn vò đầu, buồn rầu nói:

- Nhưng mà phải làm thế nào mới có thể dung hợp chỉ một thuộc tính lực lượng chứ?

Hắn đã từng phóng thích Linh Lực Đạn, nhưng lúc đó chỉ cần phóng thích linh lực ra ngoài ngón tay, nó sẽ tự động thu nạp thiên địa lực lượng bên ngoài, hình thành Linh Lực Đạn.

Nhưng hắn không hề có kinh nghiệm sử dụng chỉ một thuộc tính thiên địa linh lực.

Vương cô nương nghĩ một hồi, nói:

- Cảm ứng, tìm tòi.

- Sao cơ?

Nhung Khải Hoàn kinh ngạc hỏi.

Vương cô nương nghiêm mặt nói:

- Cả thiên địa nơi chúng ta đang sống như một bức tranh vẽ khổng lồ, mà các hệ thiên địa lực lượng khác nhau cũng như những màu sắc khác nhau trong bức tranh đó, và chúng mang sắc thái riêng trong bức tranh đó.

Thanh âm của nàng cực kỳ êm tai, dễ nghe, tựa hồ như có ma lực hấp dẫn người khác, làm cho người ta bất tri bất giác chìm đắm trong đó:

- Điều Linh Giả chúng ta muốn làm chính là phân biệt ra được các sắc thái cơ bản trong tác phẩm đồ sộ này, hơn nữa, biến những sắc thái này thành lực lượng để chính bản thân mình dùng.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu lơ mơ, ánh mắt vẫn có chút mờ mịt.

Hắn vươn một tay, một chút linh lực lập tức sáng lên.

Ngay sau đó, lấy điểm linh lực đó làm trung tâm, lượng lớn linh lực tuôn ra dững mãi. Chỉ trong nháy mắt, điểm linh lực ấy đã trở thành một vầng hào quang to cỡ nắm tay.

- Ha ha...

Nhưng Khải Tiệp cười to, nói: - Đúng là đồ đàn, bảo hắn khảo thí thuộc tính linh lực, hắn lại phóng ra Linh Lực Đạn, đúng thật là... A!”

Hắn mới nói được một nửa, đột nhiên thét lên.

Bởi vì Linh Lực Đạn trong tay Nhung Khải Hoàn đã phóng ra, hơn nữa còn bay về phía hắn.

Nhưng Khải Tiệp chính là một vị Chú Linh Sĩ đỉnh phong, tự nhiên biết rõ uy năng của chú thuật.

Mắt thấy Linh Lực Đạn bay tới, hắn nào còn tâm tư mĩa mai, một tay duỗi ra, bố trí một tầng lưới phòng hộ trước người, đồng thời co rút đầu lại, hai chân dùng sức, phi ngược về phía sau.

Bởi mọi chuyện quá bất ngờ, mặc dù phản ứng của hắn nhanh nhưng cũng vẫn lộ ra chút chật vật.

- BA~...

Linh Lực Đạn đập mạnh xuống mặt đất, tạo thành một hố nhỏ.

Nhung Khải Hoàn thất kinh, nói:

- Ai nha, sư huynh, không có ý tứ, tiểu đệ vô ý thất thủ, mong ngài thứ lỗi.

- Người!!!”

Hai mắt Nhung Khải Tiệp trợn trừng, nếu như ánh mắt có thể giết người, sợ rằng Nhung Khải Hoàn đã bị phanh thây xé xác rồi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt đều lộ ý cười quỷ dị.

Tuy nhiên nhờ đó mọi người cũng biết được tính tình của Nhung Khải Hoàn.

Tên tiểu tử này cũng không phải kẻ biết kiềm chế, Nhung Khải Tiệp vừa mới mĩa mai một câu, hắn liền trả đũa, hơn nữa còn lấy cớ vô cùng thỏa đáng.

Một kẻ vừa mới tiếp xúc Linh Đạo, vô tình thất thủ cũng là chuyện cực kỳ bình thường, nếu hắn không chế được linh lực lão luyện như một người từng tu luyện mười năm mới gọi là kỳ quái.

Nhung Dực Diệu lắc đầu, nói:

- Tốt rồi, nếu đã là vô tâm, vậy coi như xong đi.

- Vâng.

Nhung Khải Tiệp hậm hực nói, chỉ là trong lòng hắn càng thêm căm hận Nhung Khải Hoàn.

Vương cô nương mỉm cười nói:

- Khải Hoàn sư đệ, người không cần phải gấp, việc cảm ứng thiên địa linh lực không phải là chuyện dễ dàng gì. Khảo thí thuộc tính linh lực cũng không phải một lần là xong, chỉ cần trong vòng một năm, người có thể cảm ứng được lực lượng ngũ hành trụ cột đã coi như không tệ rồi.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu, đột nhiên hỏi thăm:

- Các vị sư huynh sư tỷ dùng bao nhiêu thời gian vậy?

Một người cười nói:

- Tiểu sư đệ, mọi người chúng ta dùng thời gian dài ngắn khác nhau, nhiều thì hơn nửa năm, ít thì mấy tháng, thế nhưng, Khải Tiệp sư đệ chỉ dùng ba tháng đã có thể cảm ứng được một hệ ngũ hành lực rồi, đó cũng được coi là nhanh nhất.

Lúc này tâm tình Nhung Khải Tiệp mới tốt hơn một chút, hãnh khiêm tổn cười, nói:

- Sư huynh quá khen, Vương sư muội mới thật sự là thiên chi kiêu tử, nàng chỉ mất một tháng đã phân biệt được ngũ hành chi lực.

Nói tới đây, hãnh lờm Nhung Khải Hoàn, chậm rãi nói:

- Không biết thân là Tụ Linh Sư, sư đệ sẽ dùng bao nhiêu thời gian đây.

Nhưng Khải Hoàn nghiêng đầu, tựa hồ hãnh không nghe thấy lời nói của Nhung Khải Tiệp.

Thời gian dần qua, hãnh lại vươn đầu ngón tay ra một lần nữa, phía trên lại có linh quang lập lòe.

Sắc mặt Nhung Khải Tiệp biến hóa, linh lực trên người hắn bắt đầu khởi động, hơn nữa trong lòng hạ quyết tâm.

Nếu như Nhung Khải Hoàn lại thất thủ một lần nữa, nhất định hắn sẽ mượn cơ hội này làm khó dễ, giáo huấn Nhung Khải Hoàn tới nơi tới chốn.

Nhưng đúng lúc lòng hắn nảy sinh ác ý, hắn lại nghe một tiếng - BA~” thanh thúy.

Linh quang trên ngón tay Nhung Khải Hoàn khẽ nổ, sau đó chớp mũi của hắn người được một mùi thơm mỹ diệu lạ lùng thoang thoảng.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Không Thuộc Tính

- Mộc, mộc, mộc hệ...

Một nam tử trở mắt lúu lười, ngón tay chỉ Nhung Khải Hoàn, tựa hồ quên mất phải nói gì.

Không chỉ có hấn đầu óc đột nhiên đình trệ mà cả Nhung Dực Diệu vốn đang lạnh lùng đứng xem cũng phải chấn động trong lòng.

Đúng như vị nam tử nói, Nhung Khải Hoàn vừa mới bắn ra một tia linh lực hệ Mộc.

Trong ngũ hành trụ cột, mỗi một hệ đều có đặc thù riêng.

Nhưng chỉ có linh lực hệ Mộc sau khi nổ mới sinh ra mùi thơm lạ lùng này. Mùi thơm nồng đậm, chứng tỏ linh lực hệ Mộc cực kỳ thuần khiết

Nhưng điều thực sự khiến mọi người khiếp sợ không phải là Nhung Khải Hoàn bắn linh lực hệ Mộc thành công, mà là mùi hương đọng lại còn đậm đặc hơn một bậc so với linh lực do Vương cô nương phóng thích.

Thế này, thế này làm sao có thể xảy ra ...

Vương cô nương đã được công nhận là thiên tài về linh đạo, mà hệ cô am hiểu nhất chính là Mộc hệ.

Hơn nữa, Vương Hiếu Hiếu tu luyện linh lực hệ Mộc đã hơn mười năm, tu vi Linh Sĩ đỉnh phong, lúc nào cũng có thể trùng kích vào Linh Sư.

Một người như vậy phóng thích ra linh lực hệ Mộc thuần khiết đến thế, thế mà lại không bằng một linh sĩ sơ kỳ vừa mới cảm ngộ linh lực.

Nhưng Khải Hoàn hít sâu một hơi, viên cầu bên trong ấn đường từ từ lặn xuống.

Cảm ứng linh lực một hệ thực không phải là chuyện dễ, nếu chỉ bằng chính bản thân Nhung Khải Hoàn tự mình suy nghĩ và tu luyện, một hai tháng tuyệt không thể làm được.

Nhưng khi hãn dùng lực lượng bên trong viên cầu nơi ấn đường, thì cảm nhận được rất rõ hệ thống những lực lượng khác nhau trong thế giới.

Đúng như Vương Hiểu Hiểu nói, thế giới này là một bức tranh cực lớn.

Trong đó, vô số sắc màu được vẽ đầy trong không gian của bức tranh. Hơn nữa, bức tranh này không phải là cố định, mà mỗi sắc màu đều không ngừng di chuyển và biến hóa.

Một thế giới muôn màu muôn vẻ, to lớn đẹp đẽ rất khó miêu tả ra được.

Nhưng trong thế giới ấy, có năm màu chiếm diện tích rất lớn khiến người ta không thể không chú ý.

Nó chính là lực ngũ hành trụ cột.

Dựa vào năng lực đặc biệt của viên cầu, Nhung Khải Hoàn rất nhanh tìm ra linh lực hệ Mộc mà Vương Hiểu Hiểu vừa điều khiển. dưới thần niệm của hãn, lực lượng kỳ dị của viên cầu ra sức hấp thụ lực lượng hệ Mộc đến mức tối đa bão hòa mới phóng xuất ra.

Quá trình này đối với năng lực đặc biệt của viên cầu thì không khó khăn chút nào.

Nhưng cũng vì năng lực đặc biệt nên lực lượng hệ Mộc hấp thu vào vô cùng tinh khiết, dẫn đến khi phóng thích ra, độ đậm đặc của nó khiến ai nấy phải kinh hãi.

Quét mắt một vòng, Nhung Khải Hoàn cẩn thận hỏi:

- Vương sư tử, tiểu đệ làm thế nào?

Vương Hiểu Hiểu giật mình, mắt chớp liên tục, nhìn Nhung Khải Hoàn chăm chăm đến mức hẳn thấy sợ.

Nhung rồi cô trả lời rất thản nhiên:

- Ủ, làm rất tốt.

Trong lòng ai cũng không khỏi nói thầm, đây không chỉ là làm tốt, mà là quá tốt. Tên tiểu tử này chẳng lẽ là linh vật hệ Mộc chuyển thể đầu thai hay sao?

Một người cười ha ha, nói:

- Chúc mừng tiểu sư đệ, linh lực hệ Mộc của đệ quá sức tinh thuần, sau này nếu tu luyện chú pháp hệ Mộc chắc chắn dễ dàng thành công.

- Đúng vậy, đúng vậy. tiểu sư đệ thiên phú trời sinh, tương lai không thể hạn lượng đó.

Ai nấy nhao nhao tán dương.

Kỳ thực, ban đầu khi biết ân oán của Nhung Khải Hoàn và Nhung Khải Tiệp, mọi người đã quyết định ngay là không giúp ai cả.

Hai người này chẳng ai dễ trêu, trừ Vương Hiếu Hiếu có thân phận đặc thù, những người còn lại chẳng ai muốn chọc vào phiền toái.

Nhưng bây giờ thấy Nhung Khải Hoàn có thiên phú yêu nghiệt như thế, mọi người lập tức thay đổi chủ ý, trở nên vui vẻ thân thiết với Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Tiệp mặt trắng bệch, trong lòng có chút hối hận, không ngờ tên tiểu tử này có thiên phú tốt hơn nhiều so với mình nghĩ. Làm đối địch với hắn có lẽ không phải là quyết định đúng.

Vương Hiếu Hiếu chậm rãi gật đầu, đè nén chấn động trong lòng, nói:

- Khải Hoàn sư đệ...

Vừa nói đến đây thì nàng ngừng lại, nghĩ nghĩ một hồi mới nói tiếp:

- Sư đệ, đệ chỉ cảm ứng được linh lực hệ Mộc hay cảm ứng được lực của cả ngũ hành?

Nhung Khải Hoàn rất nghiêm túc đáp:

- Tiểu đệ cảm ứng được lực của cả ngũ hành.

- Oa.

Lập tức ai nấy lại buột ra thanh âm sợ hãi và thán phục.

Sau khi thấy linh lực hệ Mộc của Nhung Khải Hoàn, bọn họ không ai còn nghi ngờ lời nói của hắn nữa.

Chỉ có điều tên tiểu tử này biểu hiện thật làm người ta tức chết, chỉ chớp mắt đã cảm ứng được lực của cả ngũ hành, thế này thì đám lão đại ca đại tử này biết tự xử thế nào.

Vương Hiếu Hiếu nhìn hẳn chăm chú, căn căn môi như đang suy tính điều gì, một lát sau lại nói:

- Hay lắm, vậy đệ biểu diễn lực ngũ hành ra một lần cho ta xem.

Ánh mắt nàng lóe lên tia nghiêm khắc:

- Việc này rất quan trọng, đệ tuyệt đối không được giấu dốt, nếu không sẽ ản chứa tai họa đối với việc tu luyện sau này.

Nhưng Khải Hoàn rung mình, ban đầu vốn còn định che dấu một chút, nghe vậy lập tức bỏ đi ý nghĩ này, quyết định toàn lực ra tay.

Hắn giơ một ngón tay, dưới bao con mắt quan sát, đầu ngón tay hiện một điểm sáng, rồi sau đó nổ tung.

Trong tích tắc, mọi người đều ngửi thấy mùi của đất thơm ngát, cả đám liếc mắt nhìn nhau, ai cũng kinh hãi.

Linh lực hệ Thổ, cũng lại là năng lượng thuần khiết nhất.

Vương Hiếu Hiếu mặt không đổi sắc, lãnh đạm:

- Tiếp tục.

- Dạ.

Nhưng Khải Hoàn trong lòng hơi thấp thỏm, nhưng đã lỡ đâm lao thì phải theo lao, cắn răng, tiếp tục phóng ra một tia linh lực nữa.

- Ba~

Hào quang nổ tung, nhưng bây giờ không có một mùi thơm nào cả.

Không gian chung quanh khô khốc, độ ẩm cũng tăng lên một chút. Đây là lực lượng hệ Hỏa, cũng là dạng lực lượng cực kỳ thuần khiết.

- Tiếp tục.

- Ba!~

Trên không trung tỏa ra một khí tức ẩm ướt, khiến không khí mới vừa khô nóng lại mềm ra, ẩn trong tai mọi người còn nghe như có tiếng thủy triều mơ hồ truyền tới.

Tuy biết đây chỉ là ảo giác, nhưng ai cũng không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn quanh, nhìn xem có cơn sóng nào đang tới hay không.

- Rất tốt, tiếp tục.

Vương Hiếu Hiếu gần như nghiến răng khi nói ra mấy chữ này.

Vì trong lòng nàng hiện giờ đầy cảm xúc phức tạp, khó mà mô tả được thành lời.

Tuy nàng đã sớm biết mặt thiếu niên này, cũng biết hẳn có thiên phú về linh lực hơn hẳn người thường, là Tụ linh sĩ mà cả Nhung gia trăm năm nay mới có.

Nhưng khi hẳn thể hiện, không ngờ lại khoa trương tới mức này, khiến trong lòng này không tránh khỏi xuất hiện cảm giác mất mát.

Nhung Khải Hoàn gật đầu, hẳn đã sớm nhìn ra từ trong vẻ mặt nghiêm túc của mọi người ẩn chứa vài suy nghĩ không tốt.

Nhưng bây giờ hẳn không còn lựa chọn nào khác.

Hắn hít sâu, lần thứ năm viên cầu phóng ra một lực lượng thần bí kỳ dị.

Dồn năng lượng này lên đầu ngón tay, rồi cho nó nổ. một luồng khí tức bén nhọn từ nơi hẳn làm trung tâm bắn tung ra khắp bốn phương tám

hướng.

Mọi người ai nấy nheo mắt, linh lực toàn thân tự động vận chuyển.

Tuy linh lực hệ Kim Nhung Khải Hoàn phóng ra còn xa mới đủ sức đưa người vào chỗ chết, thậm chí còn không đủ sức cắt đứt vải áo hay làn da, nhưng không ai lại tình nguyện đứng yên để lực cắt sắc bén của lực lượng hệ Kim chạm vào mình.

Một hơi bắn ra linh lực ngũ hành khiến Nhung Khải Hoàn mệt mỏi.

Khi phóng thích linh lực của một hệ, người phóng thích phải chịu đựng lực cản trở lớn hơn rất nhiều so với việc hấp thụ linh lực thiên địa của hệ đó.

Vương Hiếu Hiếu nhìn Nhung Khải Hoàn, một hồi sau mới ổn định tâm thần, trầm giọng nói:

- Sư đệ, ta biết thuộc tính linh lực của đệ là cái gì rồi.

Nhung Khải Hoàn vui vẻ trong lòng:

- Xin sư tỉ chỉ điểm.

Vương Hiếu Hiếu chậm rãi đáp:

- Ta đã từng đọc một quyển sách. Trong đó viết rằng, trong số ức vạn linh giả, nhất định sẽ có một người có được vô thuộc tính. Vị linh giả này vô cùng miễn cảm với bất kỳ linh lực thuộc tính nào của thiên địa, hoàn toàn bỏ qua vách ngăn phân biệt của các thuộc tính mà tùy tâm sở dục, tha hồ học tập chú thuật của bất kỳ thuộc tính nào.

Nghe một câu này, trong mắt mọi người đều toát ra vẻ hâm mộ, mà Nhung Khải Tiệp càng là kinh hãi và đổ kị, hận không thể đem tên tiểu tử kia ra rút gân lột da, cướp đoạt thiên phú về linh lực của hắn về cho mình.

Giọng nói Vương Hiếu Hiếu đột nhiên thay đổi:

- Nhưng mà cái gì cũng có mặt tốt và mặt xấu. tuy đệ có thể tu luyện bí pháp chú thuật của tất cả thuộc tính, hơn nữa tiến độ cũng rất nhanh, nhưng mà đệ có vô thuộc tính, cũng đồng nghĩa với việc mất đi khả năng tăng hiệu quả của các lực lượng...”

Thanh âm của nàng chậm dần, như mang theo một tia cảnh cáo:

- Tính mạng con người là có hạn, một vị linh sư dù đem toàn bộ tinh lực vùi đầu vào tu luyện một hệ cũng còn chưa đủ thời gian, mà người lại tu luyện được tất cả các hệ, thời gian cần có nhất định phải gấp rất nhiều lần hơn so với linh giả bình thường. Có lẽ khi người chưa thực sự nắm giữ được chú pháp đẳng cấp cao thì tuổi thọ đã hết mất rồi.

Nhưng Khải Hoàn biến sắc, cái này cũng là một vấn đề.

Vương Hiếu Hiếu chớp mắt, lời lẽ thâm ý:

- Đệ có được vô thuộc tính hiếm có nên ta không có gì dạy cho đệ được. nhưng ta muốn biết đệ định học chú thuật của tất cả các hệ trụ cột, hay chỉ nghiên cứu trước chú pháp một hệ mà thôi?

Nhưng Khải Hoàn cúi đầu, im lặng suy nghĩ.

Hồi lâu sau hăn ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ kiên quyết.

- Sư tử, tiểu đệ muốn học chú thuật của tất cả các hệ.

- Ai...

Vương hiếu hiếu buột ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Kỳ thực, trong lòng nàng hy vọng Nhưng Khải Hoàn đi theo chất lượng, chọn nghiên cứu chú pháp một hệ trước. Tuy làm vậy có hơi cực

đoan, nhưng sau này khi lưu lạc trong thiên hạ, uy lực chú thuật đẳng cấp cao của hệ đó sẽ tuyệt đối hiệu quả hơn rất nhiều so với chú thuật sơ giai của nhiều hệ khác nhau.

Nhưng đáng tiếc là nàng không cách nào nói ra được những lời như vậy.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Mưu Đồ

Nơi trọng yếu nhất ở trong thành có một tòa nhà to lớn u tĩnh.

Vị trí của tòa nhà nằm ở trung tâm, cũng đại diện cho quyền gia chủ truyền thừa.

Lúc này, tại phòng tiếp khách của tòa nhà ấy, một trung niên tầm bốn mươi tuổi đang mỉm cười đưa một hộp trà cho Nhung Kiệt Hiên rồi nói:

- Hiên thúc, đây là ba lạng trà Phổ Nhĩ mà tiêu chất phái người ra ngoài thành mua được, kính mong ngài vui lòng nhận cho.

Mắt Nhung Kiệt Hiên sáng lên, hẩn nhận lấy chiếc hộp rồi nóng vội mở ra, cố gắng hít thật sâu làn hương trà tỏa ra nhàn nhạt rồi cảm khái nói:

- Gia chủ, đa tạ tấm lòng của người.

Trung niên trước mặt đó chính là gia chủ của Nhung gia, Nhung Đặc Mê.

Hẩn không phải là người có tu vi cao nhất trong tộc nhưng xét về mưu lược thì không một người nào có thể sánh bằng.

Dĩ nhiên để hẩn leo lên được chức gia chủ thì sau lưng cũng phải có người chống đỡ. Mà Nhung Kiệt Hiên chính là một trong số những thế lực đó.

Nhung Đặc Mê khẽ mỉm cười nói:

- Có thể vì Hiên thúc mà làm chút ít chuyện cũng là niềm vui sướng của chất nhi.

Nhưng Kiệt Hiên không hề khách khí liền đem hộp trà cất đi, sau đó bình thản nâng chén trà tinh mỹ lên thưởng thức một ngụm rồi nói:

- Gia chủ gọi lão bất tử này tới đây, không lẽ chỉ vì tặng trà thôi sao?

Nhưng Dặc Mê vỗ tay cười:

- Không hổ là Hiên thúc, tâm tư nhỏ của tiểu chất vẫn không thể gạt được ngài.

Kiệt Hiên bất mãn nói:

- Ở trước mặt của ta, người vẫn còn muốn giả bộ sao?

Nhưng Dặc Mê vẫn không hề lúng túng, hiển nhiên hai người đã quen thuộc tính tình của nhau.

- Hiên thúc, nghe nói trong gia tộc chúng ta xuất hiện một vị Linh giả thiên tài.

Nhưng Dặc Mê hạ giọng:

- Chẳng những hẳn là một trong những vị Tụ Linh sỹ hiếm thấy, ngộ tính về chú thuật cũng rất mạnh mẽ, có thể nói ngàn năm có một?

Nhưng Kiệt Hiên chậm rãi gật đầu nói:

- Người nói không sai, lão phu vừa phát hiện ra một thiên tài như vậy. Hắc hắc, hẳn vốn là đệ tử của gia tộc, cho nên nếu bồi dưỡng tốt thì sẽ trở thành sự may mắn của tộc ta.

Mí mắt Nhung Dặc Mê khẽ nháy, đây là lần đầu tiên lão nghe Kiệt Hiên tộc lão đánh giá cao một người như vậy.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hiên thúc, nếu như hắn có thiên phú tốt như vậy, không lẽ ngài định tự mình chỉ điểm cho hắn sao?

Nhung Kiệt Hiên cười hắc hắc, nói:

- Cần gì phải có người chỉ điểm hắn, để cho hắn tự học không phải tốt hơn sao?

Nhung Dặc Mê chần chờ một lát rồi nói:

- Tiểu chất biết ý của ngài là muốn tiến cử với vị tiền bối kia. Nhưng mà vị đó có một quy củ, môn hạ đệ tử tu vi không tới Đỉnh Linh Sư sẽ không thu.

Hắn nhìn về phía trước một lát rồi nói tiếp:

- Người này vừa mới tiếp xúc với linh đạo, khoảng cách tới Đỉnh Linh Sư còn có một đoạn rất xa, chưa chắc có thể chạm được.

- Hắc hắc....

Nhung Kiệt Hiên vừa cười vừa nói:

- Gia chủ, thứ cho ta nói thẳng, người quá khinh thường thiên phú của hắn.

Hai mắt Dặc Mê sáng ngời, hắn nói:

- Hiên thúc cứ nói thẳng đi.

- Người này có thiên phú về linh lực cực mạnh, đặc biệt là năng lực thu hút linh lực thiên địa. Ngoài ra còn có một số ưu thế mà người khác không có cách nào sánh bằng.

Nhung Kiệt Hiên cảm thán:

- Điểm này thì ngay cả lão phu cũng không bằng.

- Cái gì?

Nhung Dặc Mê kinh ngạc thốt lên.

Tất nhiên hẳn hiểu được những lời này mang hàm ý gì.

Linh lực của linh giả có thể sinh ra lực hấp dẫn với lực lượng của thiên địa, tuy nhiên do thiên phú mỗi người khác nhau mà lực hấp dẫn cũng khác nhau.

Tất nhiên khi tu vi tăng lên thì lực hấp dẫn này cũng tăng dần lên.

Nhưng một người vừa mới bắt đầu tu luyện Linh giả sẽ có lực hấp dẫn không cao lắm. Và khi thực lực của hắn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên thì lúc đó lực hấp dẫn đối với lực lượng của thiên địa sẽ cao hơn lúc trước mấy lần, thậm chí là mười lần.

Nhung Kiệt Hiên chính là một Linh giả Tiên Thiên của gia tộc, thế nhưng chính miệng hắn thừa nhận rằng lực hấp dẫn đối với lực lượng thiên địa lại thua Nhung Khải Toàn, một tên nhóc vừa mới tiếp xúc Linh đạo.

Những lời này nếu truyền ra ngoài, không chỉ Nhung gia mà cả quận thành cũng có thể chấn động một phen.

Nhung Kiệt Hiên mỉm cười nói:

- Gia chủ, người cứ yên tâm đi, thiên phú của hãn như thế tất nhiên tốc độ tu luyện sẽ hết sức kinh người. Hắc hắc, có lẽ chỉ trong vòng mười năm là hãn có thể nhảy lên tới đỉnh Linh sư.

- Mười năm sao!

Trông mắt Nhung Dặc Mê khẽ đảo, hãn chậm rãi gật đầu, nói:

- Tốt, ta sẽ cho hãn mười năm.

Rồi hãn chuyển đề tài:

- Cha con Nhung Dặc Thiết càng ngày càng hung hăng ngang ngược, cho dù là cha chúng trở thành Tiên Thiên đỉnh phong thì cũng không thể không nhìn tộc quy.

Nhung Kiệt Hiên ngẩn ra, nói:

- Gia chủ nói thế là có ý gì?

- Bốn tọa sẽ đích thân ra mặt cảnh cáo bọn họ. Nếu bọn họ còn dám nhắm vào Nhung Khải Toàn thì bốn tọa sẽ sử dụng tộc quy giới luật, giam giữ cả đám.

Nhung Dặc Mê vẫn điềm nhiên đáp.

Nhung Kiệt Hiên cười mỉm:

- Gia chủ, chẳng lẽ người không sợ lão quý kia sao?

Dặc Mê lãnh đạm nói:

- Hiên thúc, đây chính là ý của cha ta, nếu như lão ấy ra mặt thật thì kính xin ngài cùng với cha ta ra tay để trấn áp.

Nhung Kiệt Hiên than nhẹ một tiếng:

- Lão phu về nhà là vì muốn giữ gìn cho gia tộc thịnh vượng chứ không phải để rơi vào vòng tranh đấu của các người.

Nhưng Dặc Mê khẽ cười:

- Hiên thúc vốn tinh tường mà, tự nhiên ngài có thể phân biệt được cong thẳng thị phi. Vì tương lai của gia tộc, mong ngài có thể quyết định.

Nhưng Kiệt Hiên trầm ngâm hồi lâu rồi thốt lên:

- Cũng được, tuy nhiên lão phu có một yêu cầu.

Nhưng Dặc Mê cực kỳ vui mừng, vội vàng nói:

- Dù Hiên thúc có bất kỳ điều kiện gì thì tiểu chất cũng quyết không chối từ.

- Ủ, lão phu muốn người khoan hăng động thủ.

Nhưng Kiệt Hiên từ tốn nói:

- Nếu bọn họ nhìn Khải Toàn không vừa mắt thì cứ để bọn họ đối nghịch đi, bọn họ muốn làm sao thì làm.

Nhưng Dặc Mê sững sốt một chút, trên mặt nổi lên nét nghi hoặc.

Nhưng Kiệt Hiên tiếp tục:

- Môn hạ của ân sư từ trước tới giờ không cấm giết chóc. Nếu Khải Toàn có may mắn được nhận vào môn hộ thì tự nhiên không tránh được tranh đấu. Hắc hắc, thay vì đến lúc đó hấn bị bỏ ngõ thì hãy để hấn làm quen từ bây giờ đi.

Lời của hấn mặc dù rất bình đạm, khi nói giết chóc thì cả giọng nói cũng không thay đổi một chút nào.

Nhưng trong lòng Nhung Dặc Mê lại nổi lên sự lạnh lẽo.

Vị tộc thúc này lúc còn trẻ có danh tiếng rất lớn, cho dù là cha của hắn cũng phải tự nhận là không bằng.

Nhưng kể từ khi Nhung Kiệt Hiên trở về gia tộc thì hắn vẫn ẩn cư ở linh đường, ngày ngày uống trà đạo chơi, dường như sát khí trên người đã bị những ngày nhàn nhã tẩy rửa sạch sẽ.

Vậy mà cho đến giờ phút này hắn mới biết được cái sát ý kinh khủng kia vẫn tồn tại ở sâu trong tâm linh của lão, chưa hề biến mất.

Nhung Dặc Mê thu liễm tâm thần, hắn ho nhẹ một tiếng rồi nói:

- Hiên thúc, làm như vậy có quá nguy hiểm không? Dù sao thì thiên phú của Khải Toàn vạn người có một mà.

- Nguy hiểm?

Nhung Kiệt Hiên khẽ nhếch mép, nói:

- Hiện tại có chút nguy hiểm nhưng vẫn trong khả năng khống chế. Nếu như ngay cả chút nguy hiểm này mà hắn cũng không thể thừa nhận thì cho dù có vào được sư môn cũng chỉ là con đường chết mà thôi.

Nhung Dặc Mê trầm ngâm một lát rồi chậm rãi gật đầu.

Tuy vậy trong lòng hắn cũng còn chút tiếc nuối mặc niệm cho đám Nhung Dặc Thiết.

Ý tưởng của Hiên thúc quả là tốt, dùng cả nhà bên kia để làm đá mài cho Nhung Khải Toàn.

Nếu Nhung Khải Toàn chỉ là người tu vi xoàng xĩnh thì không có gì. Nhưng nếu như hắn lại có tu vi đại năng thì cả nhà Nhung Dặc Thiết sẽ có

kết cục gì đây?

- Đại ca, ta tức chết mất!

Một căn nhà khác thuộc khu nhà cao cấp ở trong thành, Nhung Khải Tâm tức giận hất văng khay ngọc.

Khay bạch ngọc đụng vào tường rồi bể nát tan tành. Tuy nhiên hắn không hề nhìn về phía đó mà vẫn đang trừng lên phần nộ, hắn không tìm được mà quát lên:

- Ta muốn làm thịt hắn!

Nhung Khải Tiệp lạnh lùng nhìn hắn nói:

- Người nổi điên ở đây thì có thể giết được hắn sao?

Nhung Khải Tâm sững sốt, ánh mắt sáng lên, nói:

- Đại ca, nếu như ca chịu ra tay thì nhất định có thể làm thịt được hắn.

- Hừ, hắn chỉ là một tên Linh sĩ mới bước vào Linh đạo, còn ta sắp sửa bước lên cấp Linh sư, là đỉnh của Linh sĩ. Thế mà người lại muốn ta đối phó với hắn sao?

Nhung Khải Tiệp cười không ngừng.

- Người cảm thấy làm như vậy, các trưởng bối trong tộc sẽ ngồi nhìn sao?

Nhung Khải Tâm cúi gầm mặt, nói nhỏ:

- Đại ca, theo lời của ca thì ta phải nuốt cục tức này xuống sao?

Ánh mắt Nhung Khải Tiệp trở nên lạnh lẽo, hắn chậm chậm nói:

- Ta vốn muốn chờ thêm một thời gian nữa, thế nhưng tên tiểu tử này lại dám đi câu dẫn Vương cô nương. Hừ, thật không biết sống chết!

Nhưng Khải Tâm lú lười, ánh mắt trở nên cực kỳ cổ quái. Hắn thầm nghĩ trong lòng, Nhưng Khải Toàn ơi là Nhưng Khải Toàn, người tự đi tìm chết rồi đấy.

Vương cô nương có thân thể không hề bình thường, hơn nữa lại là tuyệt thế giai nhân, tài năng xuất chúng. Nhưng Khải Toàn vốn đã xem nàng là của riêng. Mặc dù cho đến hôm nay thì Vương cô nương vẫn chưa hề đáp ứng nhưng cả thế hệ tuổi trẻ của Nhung gia làm gì có ai qua được Nhung Khải Tiệp cơ chứ. Chính vì vậy Khải Tiệp không hề nôn nóng.

Không ngờ Nhưng Khải Toàn lại dám hoành đao đoạt ái, tất nhiên đã động chạm tới nghịch lân của Nhung Khải Tiệp rồi. Khải Tiệp có thể nhẫn nhịn được mới là chuyện lạ.

Nhưng Khải Tiệp vung tay lên, đưa ra bốn lá phù lục, nói:

- Nhị đệ, cái này cho người. Người cầm lấy chúng rồi đi tới Nhung Kiệt Minh Quý phủ khiêu chiến với Nhung Khải Toàn.

Sát cơ trong mắt hắn hiện lên mạnh mẽ:

- Tu vi của người ở khoảng Vũ sĩ trung kỳ, khiêu chiến một tên đệ tử Linh Vũ song tu cùng thế hệ, không ai có thể chỉ trích người.

Nhưng Khải Tâm vội vội vàng vàng nhận lấy phù lục, sau đó kinh ngạc hỏi: - Đại ca, mấy thứ này là gì vậy?

- Hừ, tên tiểu tử kia không phải được xưng là Tụ Linh sĩ sao, ta muốn hắn chết vì Linh thể Đấu Sĩ. Nhưng Khải Tiệp gằn mạnh từng chữ.

- A, đây là Linh thể Đấu sĩ phù lục?

Nhung Khải Tâm cực kỳ vui mừng.

- Đúng thế, mặc dù Nhung Khải Toàn có thiên phú không tệ nhưng thời gian tu luyện của hắn quá ngắn, có bốn Linh thể Đấu sĩ này trợ giúp người là đủ để giết hắn.

- Giết chết?

Nhung Khải Tâm ngẩn ra, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

Tuy hắn luôn miệng la hét muốn làm thịt Nhung Khải Toàn nhưng khi suy nghĩ thật kỹ thì việc giết một tên đệ tử cùng tông, cho dù có lão gia tử ra mặt cũng chưa chắc có thể an toàn.

Nhung Khải Tiệp lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Ngu ngốc, người ở trên lôi đài xuất thủ ngoan độc một chút là được, coi như là người lỡ tay giết nhầm hắn, lại có lão gia tử làm hậu thuẫn cho người. Người nghĩ rằng thực sự có người dám bắt người đền mạng sao?

Nhung Khải Tâm cắn răng nói:

- Được, tiểu đệ tuân mệnh.

Bây giờ mặt Nhung Khải Tiệp mới hiện ra nụ cười, hắn nói:

- Mặc dù ta dùng chiến công đối với gia tộc để xóa bỏ hình phạt đối với cha và người. Tuy nhiên một tháng này người vẫn nên ở trong nhà cố gắng tu luyện, đừng ra ngoài gây sự. Một tháng sau thì...hừ! Người biết phải làm sao rồi đấy!

- Vâng, tiểu đệ hiểu mà!

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Linh Thể Tiến Giai

Cành lá xanh tươi của những cái cây to rì rào mạnh mẽ như một đầu dã miêu cực lớn đang phát uy. Từng chiếc lá rụng bị gió cuốn bay đầy trời hóa thành những điểm đen toán loạn. Trên mặt đất, từng cọng cỏ tranh cũng lung lay thân hình như vô số mâu thương đang múa.

- Ngao!!!

Một tiếng gầm rú thê lương đột nhiên vang lên, một đầu cự lang to như con nghé chạy ra.

Bất quá từ tiếng kêu hay động tác của nó đều toát ra sự sợ hãi.

Cự lang quay đầu, nó kịch liệt thở hào hển, trong đôi mắt hung ác xảo trá của nó mang theo thần sắc sợ hãi.

Bỗng nhiên, một đạo thân ảnh sau xẹt qua, đôi cánh mở ra như cánh dơi nhảy về phía cự lang đang núp trong đồng cỏ tranh.

Cự lang gào thét một lần nữa, nó mở cái miệng rộng ra, một cổ bạch sắc khí lưu nhanh chóng ngưng tụ trong miệng nó.

Sau đó nó phun cổ khí lưu này về phía kia.

Nhưng mà vào lúc này, một thân ảnh đang chạy như bay tới giống như đã đoán trước, thân hình hần đột nhiên bẻ ngoặt tránh sang một bên.

Ba!!!

Đoàn khí lưu bạch sắc hung hăng đập vào một cây đại thụ và bắn tung tóe ra ngoài.

Lập tức không khí trở nên lạnh lẽo, nhiệt độ xung quanh giảm đi rất nhiều. Mà cây đại thụ bị đánh trúng rạn nứt lộ ra miệng vết thương màu trắng đánh sợ.

Nhưng mà bóng người kia vẫn di chuyển nhanh như điện, phảng phất không chịu chút ảnh hưởng nào.

Hắn sải bước ra tới gần cự lang rồi đánh một quyền vào bụng nó.

Cự lang phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ, nó quay sang quán lấy đạo thân ảnh nọ.

Nó là ma thú trong núi có huyết thống lực lượng cường đại và mạnh mẽ, nhưng mà đây chỉ là một trong những ngày bi ai đen tối của nó.

Sinh vật bám theo nó vừa rồi giống y hệt nhân loại trong lúc vô tình xâm nhập lãnh địa của cự lang.

Lần thứ nhất gặp nhau, cự lang dễ dàng cản đứt tay của hắn xuống, làm hắn trọng thương. Chỉ là người này chạy quá nhanh, vì thế nó không đuổi kịp.

Nhưng không nghĩ tới ác mộng của cự lang đã bắt đầu.

Ngày thứ hai, tên kia lại một lần nữa xuất hiện trước mặt nó, hơn nữa thương thế trên cánh tay đã khỏi hẳn, cánh tay đứt rời cũng dài ra.

Cự lang giận tím mặt nhào tới cắn hắn, nhưng mà thực lực của người này đã đề cao hơn một chút, tuy cự lang vẫn làm hắn bị thương, nhưng vẫn để hắn đào tẩu.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... cho tới một tháng sau đó, sinh vật quý dị này mỗi một ngày đều tới đây đánh nhau với cự lang.

Mà để cho cự lang cảm thấy sợ hãi chính là tên gia hỏa này tiến bộ cực nhanh, đến nay dù nó dùng toàn lực cũng chỉ có thể đánh ngang tay.

- Ngao!!!

Rốt cục, cự lang rên rỉ một tiếng rồi cúp đuôi bỏ chạy.

Nó không bao giờ muốn gặp tên gia hỏa đánh hoài không chết, mà còn dính như cao dính chó này nữa. Vì thế, nó quyết định nhượng xuất lãnh địa của mình.

Đưa mắt nhìn cự lang ly khai, đạo nhân ảnh kia cũng không tiếp tục truy kích.

Hắn im im lặng lặng đứng ở sào huyết cự lang, khí tức trên người bắt đầu biến hóa.

Sau nửa canh giờ, khí tức của hắn trở nên mãnh liệt và phát ra một loại ánh sáng chói mắt.

Quá trình này giằng co một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại.

Tuy ngoài của hắn không có gì cải biến, nhưng mà lực lượng trong cơ thể hắn đã biến đổi cực lớn.

Đảo mắt một vòng, hắn đã đi ra khỏi sào huyết của cự lang tiến về phía rừng sâu.

Ở trong đình viện, Nhung Khải Hoàn đang tại tĩnh tọa cảm ngộ lực lượng thiên địa đột nhiên nương mây.

Mở hai mắt ra, Nhung Khải Hoàn cau mày đứng dậy.

Chỉ chốc lát sau hãn đã tới một nơi trống trải trong nội viện, hai năm đắm siết lại bày ra một tư thế, sau đó đánh ra một quyền.

Quyền phong lãng liệt và còn mang theo sát khí.

Một quyền này giống như thủy triều dâng lên không cách nào dừng.

Bất quá trên tay hãn bộ quyền pháp này hình như biến dị.

Quyền thuật hãn đánh ra bao hàm cả chân lý và tánh mạng.

Một phút đồng hồ sau, Nhung Khải Hoàn thu quyền. Hãn thở ra một hơi thật dài, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Hãn luyện quyền hơn mười năm, đối với bộ quyền pháp này đương nhiên là quen thuộc tới mức nhắm mắt cũng đánh được.

Nhưng mà trong mười năm đó, hãn chưa bao giờ cảm thấy sáng khoái như ngày hôm nay. Loại cảm giác vui vẻ này quả thực làm cho người ta trầm mê trong đó khó có thể tự kiềm chế.

Nhìn năm đấm của mình, trong lòng của hãn cực kỳ buồn bực.

Thiên phú tập võ của mình giỏi như vậy từ khi nào?

Tuy rằng kiến thức võ đạo của hãn ít tới mức thương cảm nhưng hãn vẫn có thể xác định, nếu như trước kia mình đánh quyền mà có khí thế này thì chân khí đã sớm ngưng tụ thành công.

Nhung Khải Hoàn nhíu mày lại, hãn ẩn ẩn cảm thấy biến hóa trên người mình tựa hồ có một loại quan hệ vi diệu để giải thích với Linh Thế.

Khoanh chân ngồi xuống, Nhung Khải Hoàn nhắm lại đôi mắt, ý niệm của hãn phóng thích ra.

Lúc này, hãn cách Linh Thế trong núi sâu rất xa nhau, dùng thực lực của bọn hãn thì căn bản là không thể nào cảm ứng. Nhưng mà trong nơi thần bí tối tăm có một loại ràng buộc không thể suy đoán để bọn họ cảm ứng tồn tại của nhau.

Lập tức thân thể Nhung Khải Hoàn kịch liệt run rẩy.

Ngay tại một khắc khi tinh thần ý niệm liên lạc với Linh Thế, đại lượng tin tức lập tức từ trong linh thể đảo ngược lại.

Một vài hình ảnh xuất hiện trong não vực của hãn.

Hãn phảng phất đã hóa thân thành Linh Thế, tu luyện Võ Đạo trong núi sâu.

Giờ khắc này, hãn là Linh Thế, Linh Thế cũng là hãn.

Trong núi sâu, hãn gặp rất nhiều nguy hiểm nhưng mà năng lực cảm ứng nhạy cảm của Linh Thế nhiều lần cứu vãn hãn.

Hãn hành tẩu trong núi sâu không ăn không uống không ngủ.

Bởi vì là Linh Thế nên linh lực trong thiên địa vô cùng tận, hãn có thể thoải mái sử dụng.

Linh Thế đấu sĩ đặc thù chiến đấu không ngừng, phát triển không ngừng trong núi sâu.

Chuyện khủng bố nhất mà hãn gặp là cự lang biết phun khí lưu màu trắng đóng băng.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, lần thứ nhất gặp nhau Linh Thế cơ hồ lọt vào tai họa ngập đầu.

Bất quá chỉ cần Linh Thể không tử vong tại chỗ thì nó là có thể tự động thu nạp linh lực, khôi phục như lúc ban đầu.

Trải qua nhiều lần chiến đấu với nó, Linh Thể rốt cục lấy được thắng lợi cuối cùng đuổi cự lang ra khỏi sào huyệt.

Sau khi thấy những biến hóa trên người Linh Thể, Nhung Khải Hoàn rốt cục xác định nó đã đột phá sơ kỳ trở thành Vũ Sĩ trung kỳ.

Trong lòng của hắc búi nguì mãi thôi, chỉ trong một tháng đã tấn cấp từ Vũ sĩ sơ kỳ tiến giai trung kỳ.

Tốc độ như vậy quả thực là vô cùng khủng bố.

Linh Thể đấu sĩ đặc thù đúng là vũ giả tốt nhất trên thế giới.

Đại lượng hình ảnh không ngừng thoáng hiện trong đầu, Nhung Khải Hoàn kinh ngạc phát hiện sau khi xem qua những hình ảnh này con người hắc cũng cải biến một cách vi diệu.

Tuy rằng chân khí của hắc không gia tăng, nhưng mà tinh khí thần phảng phất như đã trải qua vô số lần lịch lãm rèn luyện sinh tử.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác nên nó căn bản là không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Bỗng nhiên, trong lòng Nhung Khải Hoàn khẽ động, hắc mở hai mắt phóng ra một đạo lăng lệ ác liệt nhìn về một phương hướng.

Chỗ đó chẳng biết lúc nào đã có một lão nhân đang đứng.

Lão yên lặng đứng ở đó, cả người dung nhập vào tự nhiên, nếu như không phải dụng tâm nhìn thì không thể phát hiện ra sự tồn tại của lão.

Sắc mặt Nhung Khải Hoàn khẽ biến, hấn lập tức đứng lên khom mình hành lễ với lão nhân:

- Gia gia!

Nhung Kiệt Lâm chậm rãi gật đầu một cái, ánh mắt hấn nhìn cháu trai của mình bằng thần sắc cực kỳ quái dị.

Nhung Khải Hoàn gãi gãi da đầu cẩn thận nói:

- Gia gia, Tôn nhi làm sai cái gì sao?

Tuy thời gian hai ông cháu nhận nhau không dài nhưng mà quan hệ thì tương đối hòa thuận. Có lẽ là vì đền bù tiếc nuôi hơn mười năm mà Nhung Kiệt Lâm vô cùng thương yêu đứa cháu trai này, ngay cả Nhung Khải Lung nhỏ tuổi nhất cũng mấy lần ghen tị.

Nhung Kiệt Lâm chậm rãi lắc đầu, nói:

- Khải Hoàn, bộ quyền pháp vừa rồi là do cháu đánh sao?

Nhung Khải Hoàn kể giật mình, dờ khóc dờ cười đáp:

- Gia gia, cháu đang đứng trước mặt ông đây.

- Đúng vậy!

Khóe miệng Nhung Kiệt Lâm giật giật mấy cái, lão lên tiếng:

- Khải Hoàn, gia gia giao thủ với cháu vài chiêu nhé.

- Sao cơ ạ?

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, vẻ mặt hấn hiện lên mấy chữ không thể tưởng tượng nổi.

Nhung Kiệt Lâm là Vũ Sư đỉnh phong chỉ thiếu chút nữa thì đặt chân vào tiên thiên, hãn sao có thể chống lại.

Nhung Kiệt Lâm cười ha ha, nói:

- Gia gia nhất thời ngửa tay, ông cháu ta dợt thử vài chiêu.

Lúc này Nhung Khải Hoàn mới thở phào một hơi, hãn vừa mới tiếp nhận kinh nghiệm của Linh Thể, trên người ần ần có một cỗ nhiệt lưu di chuyển, còn đang mong sẽ có người so đấu với hãn.

Gật đầu mạnh một cái, hãn nói:

- Gia gia hạ thủ lưu tình.

Vừa dứt lời, hãn bước tới một bước vung quyền đánh vào ngực lão.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, nếu như hãn còn khiêm nhượng thì quá dở hơi rồi.

Hai chân Nhung Kiệt Lâm hơi động một chút, thân ảnh lão như quý my tránh né. Vũ Sư đỉnh phong cường đại hơn Vũ sĩ sơ kỳ rất nhiều. Đúng như lão đã nói, song phương chỉ chơi thử vài chiêu mà thôi.

Nhẹ nhàng vung tay lên, một ngón tay của Nhung Kiệt Lâm điểm vào vai của Nhung Khải Hoàn.

Lực lượng của một ngón tay nặng tự thiên quân, nếu bị điểm trúng tuyệt đối có thể trấn áp Nhung Khải Hoàn.

Nhưng mà ngay tại lúc lão sắp đặt tay lên vai của Nhung Khải Hoàn thì Nhung Khải Hoàn vặn eo nghiêng người né tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Tuy rằng một lần né tránh này rất hiểm nhưng cũng đã khiến cho ngón tay của Nhung Kiệt Lâm rơi vào khoảng không.

- Ồ!

Hai hàng lông mày của Nhung Kiệt Lâm khẽ nhếch, trong đôi mắt lão hiện lên một tia kinh hãi.

Lão quả nhiên không có nhìn lầm, đứa cháu mình có ẩn nấp cái "Tâm của vũ giả".

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Tâm Của Vũ Giả

- Hô...

Nhung Khải Hoàn nửa người xoay một cái như con quay, liền lập tức hiện ra sau lưng Nhung Kiệt Lâm, không chút lưu tình tung ra một quyền.

Một quyền này tựa hồ ẩn chứa chân khí trong người hắn, quyền phong rít lên mãnh liệt.

Nhung Kiệt Lâm trong lòng khẽ động, với tu vi yếu ớt của Nhung Khải Hoàn thì căn bản không thể nào làm lão bị thương được. Nhưng từ một quyền này của cháu trai, lão lại nhìn ra một thứ khác.

Đó là một loại khí thể chỉ có những võ giả chân chính mới có được, đó là sự dũng cảm, một đường tiến tới, đã bước thì quyết không lui.

Võ giả khác với linh giả ở chỗ khi giao phong thì thường là cận chiến, chỉ cần một sơ sẩy nhỏ là mất mạng ngay. Nếu một võ giả không có lòng can đảm và khí thể không biết sợ này, tiền đồ của kẻ đó sẽ không quá lớn.

Vừa nghĩ tới đây, khuôn mặt già nua của lão liền hiện lên sự vui vẻ và thỏa mãn.

Lão lặng lẽ cười, hai chân đứng vững, người hơi khom về phía trước, khí thể tỏa ra như một gốc cây già ngàn vạn năm vững chãi, không gì sánh kịp, sau đó lập tức bao phủ khắp xung quanh.

Nhung Khải Hoàn biến sắc, trên người bị một cỗ hàn ý nặng nề bao phủ.

Loại cảm giác này rất khó chịu, nó giống như lúc trước khi hấn bám vào trên người Linh Thế đi vào thâm sơn. Lần đầu tiên gặp phải mãnh hổ, khiến hấn có một cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt.

Hai chân liên tục bước lui về phía sau, hấn cố hết sức lùi lại.

Nhưng, Nhung Kiệt Lâm lúc này đã dùng tới thực lực chân chính.

Dù là tốc độ, hay sức mạnh đều vượt xa Nhung Khải Hoàn.

- Ba...

Một âm thanh khê vang lên, thân thể Nhung Khải Hoàn văng lên cao, ở trên không trung xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, sau đó vững vàng rơi xuống đất.

- Gia gia, ngài...chơi xấu!

Nhung Khải Hoàn bất mãn kêu lên.

Nhung Kiệt Lâm cười lớn, trong tiếng cười xen lẫn cảm giác cực kỳ vui mừng.

Nếu lão áp chế thực lực của mình tương đương với Nhung Khải Hoàn thì hai người có lẽ còn phải dây dưa một hồi nữa. Nhưng vì lão đã dùng tới thực lực Võ sư đỉnh phong của mình, sự chênh lệch quá lớn khiến cuộc chiến ngay lập tức phân ra thắng bại.

Lực lượng tuyệt đối, tốc độ tuyệt đối, thực lực tuyệt đối.

Đánh với người có trình độ này, Nhung Khải Hoàn dù có là thiên tài thì cũng phải bó tay.

- Khải Hoàn, người đã làm rất tốt rồi. Một lát sau, Nhung Kiệt Lâm mới thu nụ cười lại, quay đầu, cao giọng gọi:

- A Tài, gọi cả ba tên tiểu tử kia cũng tới đây!

- Vâng.

Giọng Nhung Tài vang lên từ rất xa.

Ba tên tiểu tử trong miệng Nhung Kiệt Lâm chính là ba người con trai của lão.

Một lát sau, ba huynh đệ Nhung Dực Hà đi vào trong sân.

Thấy cha già ở đó với Nhung Khải Hoàn, cả ba người đều hơi kinh ngạc. Lão gia tử thường đối xử đặc biệt với Nhung Khải Hoàn, cả ba đều biết, nhưng đâu cần thiết phải gọi cả ba người họ tới đây a.

Thấy Nhung Dực Dương, Nhung Kiệt Lâm khẽ hừ một tiếng, cơn giận ùa tới.

- Dực Dương, xem chuyện tốt của con đi!

Nhung Dực Dương sững sốt, khó hiểu nhìn cha:

- Cha, con làm cái gì?

Nhung Kiệt Lâm hừ lạnh:

- Không phải con bảo Khải Hoàn không có thiên phú tập võ sao?

- Đúng vậy mà.

Nhung Dực Dương gật đầu:

- Khải Hoàn mười lăm tuổi mới cô đọng chân khí thành công, thiên phú võ đạo cũng không cao.

- Hừ, con thì biết cái gì.

Nhung Kiệt Lâm trừng mắt:

- Khải Hoàn có tâm của võ giả, nó là một thiên tài tập võ khó mà có được.

- Cái gì?

Ba anh em cả kinh, quay đầu nhìn về Nhung Khải Hoàn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Nhung Khải Hoàn xấu hổ, lúng túng quay đầu đi, thầm nghĩ “tâm của võ giả” là cái gì nhỉ?

- Không thể nào!

Nhung Dực Dương khó tin nói:

- Khải Hoàn là do một tay con dạy bảo, nếu nó có tâm của võ giả, sao con lại nhìn không ra chứ.

Nhung Kiệt Lâm thờ dãi:

- Con...

Cái tên ngu ngốc này, đây chính là điểm làm lão phu thống hận nhất. Lão ngừng một chút, nói tiếp:

- Nhân lực của con thật không ra sao, không nhìn thấy được ngọc thô chưa mài dũa mà chỉ coi là hòn đá bỏ đi, ta cũng thật hết cách.

Nhung Dực Dương sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, nhưng sâu trong mắt lại ẩn chứa một tia sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn bị phụ thân quở mắng mãi đã thành quen, nhưng sâu trong lòng, người hắn luôn quan tâm nhất đương nhiên vẫn là nhi tử bảo bối duy nhất.

Vì thế, nghe nói Nhung Khải Hoàn có tâm của võ giả thì trong lòng hắn đã vui sướng không tài nào tả nổi.

Nhung Dực Hà trầm ngâm một chút, nói:

- Cha, tâm của võ giả là từ rèn luyện và chém giết trong thời gian dài mới có thể hình thành được, Khải Hoàn làm sao lại có?

Nhung Kiệt Lâm giật mình, hơi cau mày, nhìn Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Hoàn rùng mình, chợt dạ cúi đầu.

Tim hắn đập như sấm, thầm kêu khổ, chẳng lẽ phải lộ ra chuyện Linh Thể hay sao?

Một lát sau, Nhung Kiệt Lâm mới trầm giọng nói:

- Khải Hoàn, một tháng trước, con tập quyền thuật suốt hơn mười năm vẫn không thể ngưng tụ chân khí. Nói cho gia gia biết, chân khí của con ngưng tụ như thế nào?

Vẻ mặt Nhung Khải Hoàn khổ sở, cổ nặn ra một nụ cười, nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

- A!

Nhung Dực Dương đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, hét lớn:

- Khải Hoàn, đêm hôm đó, con có đi vào trong thâm sơn hay không?

Nhung Khải Hoàn giật mình, theo bản năng gật đầu một cái.

Nhung Dực Dương giận dữ, bước tới, miệng mắng:

- Cha đã từng nói, không cho phép con đi vào trong núi, sao con dám vụng trộm lên núi, thực không muốn sống nữa phải không? Cha phải đánh chết con!

Nhung Khải Hoàn trở mắt lú lờ, không ngờ phụ thân lại phản ứng mãnh liệt đến thế.

Ngay lúc hăn còn đang do dự không biết có nên né tránh hay không, Nhung Kiệt Lâm trừng mắt quát:

- Ta xem ai dám đánh cháu của ta!

Nhung Dực Dương dừng bước, cứng cỏi nói:

- Cha, con đang dạy con trai con mà!

- Hừ, con cũng là con của ta, bây giờ ta dạy con có được hay không?

Nhung Kiệt Lâm đáp lại.

Nhung Dực Hà và Nhung Dực Ứng nhìn nhau, mỉm cười.

Khẽ ho một cái, Nhung Dực Hà lên tiếng:

- Phụ thân, tam đệ, đừng làm rộn nữa.

Nhung Dực Ứng phụ họa:

- Tam đệ, nói rõ một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nếu thật là Khải Hoàn làm sai, chúng ta dạy hăn sửa là được.

Nhung Dực Dương đậm chân, nói:

- Hai huynh trưởng, các huynh không biết.

Hắn trừng mắt nhìn nhi tử mình:

- Hôm đó, Khải Hoàn thử ngưng tụ chân khí nhưng thất bại nên có hỏi đệ có phải gặp lúc nguy cấp kề cận sinh tử thì có thể kích phát tiềm lực, ngưng tụ chân khí thành công hay không, hơn nữa còn bảo muốn vào trong thâm sơn thí luyện.

Hắn hít sâu một hơi:

- Hai người cũng biết sơn mạch phía sau trang viên nguy hiểm cỡ nào, vào đó thì ngay cả ma thú đều có thể gặp được.

Nhung Dực Hà hít sâu một hơi, nhìn Nhung Khải Hoàn, kinh ngạc hỏi:

- Khải Hoàn, con đã vào trong núi?

Nhung Khải Hoàn gật đầu, khẽ nói:

- Cha, không phải con vẫn còn khỏe mạnh ở chỗ này sao?

Kỳ thực, tối hôm đó hắn ý vào việc có Linh Thể nên xông vào núi mà không hề sợ hãi gì cả.

Nhưng hắn sẽ không bao giờ nói điều ấy với ai.

Nhung Dực Dương giận dữ:

- Ta đã từng nói với con, không được dùng cách đó. Hừ, cái gì cứu tử nhất sinh, dùng cái cách ấy thì sớm muộn cũng có ngày con bỏ mạng ở trong đó.

Nhung Dực Ưng khẽ thở dài:

- Khải Hoàn, đừng trách cha con, cha con cũng là muốn tốt cho con thôi. Ai, những tu luyện giả có tâm của võ giả thì chẳng mấy người là có kết cục tốt.

- Phi, nói bậy gì vậy.

Nhung Dực Hà bất mãn:

- Có được tâm của võ giả là chuyện tốt, nếu đổi lại là đệ thì chắc đã sớm vui sướng đến điên rồi.

Nhung Dực Ưng trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ:

- Đại ca, tiểu đệ tư chất không tốt, đâu có khả năng có được thứ đó.

Nhung Kiệt Lâm hừ một tiếng, ba huynh đệ liền lập tức ngậm miệng.

Lão nhìn Nhung Khải Hoàn, ánh mắt chuyển thành nhu hòa:

- Khải Hoàn, có phải con đã gặp được cái gì đó ở trong núi, nên mới ngừng tụ chân khí thành công hay không?

Nhung Khải Hoàn gật đầu:

- Dạ đúng, gia gia, con gặp một con mãnh hổ, sau khi đánh chết nó liền thành công ngừng tụ ra chân khí.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, nhất là Nhung Dực Dương càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Nhung Kiệt Lâm cười ha ha:

- Quả nhiên không ngoài suy nghĩ của lão phu. Ha ha, tâm võ giả của con chính là thức tỉnh lúc đó đấy.

Nhung Khải Hoàn ngập ngừng hỏi:

- Gia gia, tâm võ giả là cái gì?

Nhung Kiệt Lâm vuốt râu:

- Võ giả không chỉ tu luyện chân khí, mà còn phải luyện cách chém giết. Một võ giả am hiểu chém giết và một võ giả chỉ biết vùi đầu luyện chân khí, cả hai có một khoảng cách rất lớn. Nếu hai người ở cùng cảnh giới, một khi giao đấu thì người trước có thể giết chết người sau vô cùng dễ dàng. Dù có chênh lệch cảnh giới đi nữa thì võ giả am hiểu chém giết luôn có khả năng khiêu chiến vượt cấp. Võ giả này thường đã trải qua vô số giết chóc, trong cơ thể đã hình thành một loại bản năng, lúc cùng người giao chiến sẽ có năng lực dự đoán, tránh được những nguy hiểm. Hắc hắc, đây là một loại phản ứng bản năng, một khi có được tâm của võ giả, dù phải đối địch với địch nhân cường đại thì cũng không sợ hãi chút nào.

Mắt lão hiện lên một tia hàn quang, ngạo nghễ nói:

- Tâm của võ giả chính là thứ quan trọng nhất của võ giả chúng ta.

Nhung Khải Hoàn lắng nghe, rốt cục cũng hiểu cái tâm của võ giả này từ đâu mà ra.

Linh Thế hãn nuôi trong núi đã tấn thăng đến Võ Sĩ trung kỳ, nó đã trải qua giết chóc rất nhiều, hơn nữa cũng trọng thương không ít lần.

Những lần bị thương đó nếu là nhân loại thì sợ đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng Linh Thế cuối cùng không tổn hao gì, hơn nữa còn thành công tiến giai.

Khi hãn nhận được hình ảnh trong quá trình chiến đấu do Linh Thế truyền cho, Nhung Khải Hoàn cũng giống như chính mình đã trải qua những cuộc chiến đó.

Những kinh nghiệm ấy khiến kích phát một lực lượng nào đó trong cơ thể hẳn, khiến hẳn có được thứ khiến võ giả coi trọng nhất, tâm của võ giả.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Khiêu Chiến

Nhung Kiệt Lâm nhìn đứa cháu, càng nhìn càng cảm thấy thỏa mãn. Lão hiền từ nói:

- Khải Hoàn, lần đầu tiên con trải nghiệm sinh tử mà đã ngộ ra cái tâm của võ giả. Hắc hắc, đây chính là thiên phú khó mà có được.

Nhung Dực Hà cũng gật đầu nói:

- Phụ thân nói không sai. Tuy rằng thiên phú tu luyện chân khí cũng rất trọng yếu, nhưng một võ giả chỉ biết vùi đầu vào tu luyện chân khí thì sẽ không có tiền đồ quá lớn. Bởi vì khi chân khí tích lũy đến một cảnh giới nhất định, muốn tăng thêm thì cần phải trải qua chiến đấu sinh tử mới có thể lĩnh ngộ được. Nếu không, việc tu luyện chân khí cũng chỉ để cường thân kiện thể mà thôi.

Nhung Kiệt Lâm gật đầu nói:

- Khải Hoàn, con có tư chất võ đạo tốt như vậy thì không nên để uổng phí a.

Nhung Khải Toàn nháy nháy mắt, nói:

- Gia gia, ngài muốn con bỏ qua con đường Linh Đạo để chuyên tu Võ đạo sao?

Nhung Kiệt Lâm sững sốt một chút, lão mấp má môi định nói nhưng không kiếm được lời nào để phản bác.

Bản thân lão là một Võ sư đỉnh phong, cả đời chuyên tu võ đạo nhưng lão không thể khẳng định rằng tiền đồ khi tu luyện võ đạo sẽ tốt hơn so với tu luyện Linh Đạo.

Bởi vì chỉ cần một người bình thường cũng biết Linh Đạo đáng được ngưỡng mộ như thế nào.

Linh Giả có thể phóng ra chú thuật, không chỉ là lực lượng đơn thuần của bản thân mà còn ngưng tụ lực lượng cường đại nhất của trời đất. Nếu tính riêng về uy năng thì chú thuật cùng giai luôn mạnh hơn võ đạo cường giả một bậc.

Hơn nữa, Linh Giả khi đối địch thì thường kéo giãn khoảng cách để ra tay, rất ít trường hợp xuất hiện tràng diện chiến đấu cận thân.

Cho dù nhìn từ góc độ an toàn hay giá trị thực dụng thì Linh Giả luôn có tiền đồ hơn Võ Giả.

Nhung Dực Dương bề ngoài tuy có chút hưng phấn, nhưng trong lòng hẩn tồn tại một chút u sầu.

Có đứa con hơn người tất nhiên là chuyện tốt, nhưng mà mình dạy bảo hẩn nhiều năm như vậy lại không nhìn ra. Cho đến khi về gia tộc thì hẩn mới bộc lộ tài hoa khiến người ta phải dỗi mắt trông theo.

Ai... Sống nhàn hạ quen đến nỗi mắt mù rồi, ngay cả nhi tử có thiên phú tốt như vậy mà vẫn không nhìn ra được.

Lúc này, trong lòng của hẩn cảm thấy may mắn duy nhất là mình đã lựa chọn quay trở về gia tộc. Nếu không, cả đời nhi tử sẽ bị hẩn hủy hoại mất.

Một lúc sau, Nhung Kiệt Lâm thở dài một tiếng, nói:

- Khải Hoàn, con đường tương lai của con do chính con lựa chọn. Mặc dù việc tu luyện võ đạo vẫn có chỗ tốt, hơn nữa lại giúp thân thể khỏe mạnh.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều cười thâm trong lòng.

Tu luyện Linh Đạo cũng có tác dụng này a.

Bỗng nhiên, một tên hạ nhân vội vã chạy vào trong nội viện, tay hẩn cầm một tấm thiệp vàng đưa cho Nhung Tài.

Tuy rằng trên danh nghĩa Nhung Tài chỉ là một hạ nhân mà thôi, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được địa vị của hẩn tại gia tộc này đã không khác chủ nhân là bao nhiêu.

Nhung Tài nhận lấy tấm thiệp, xem xét một chút liền không khỏi giật mình.

Sau đó hẩn tiến lên mấy bước nói:

- Lão gia, có người muốn gặp Khải Hoàn thiếu gia.

Nhung Kiệt Lâm hừ nhẹ một tiếng:

- Khải Hoàn đang chuyên tâm tu luyện, không có thời gian đi gặp người khác.

Nhung Tài cười khổ một tiếng, nói tiếp:

- Lão gia, là Nhung Khải Tâm.

Tất cả mọi người đều giật mình, sắc mặt cũng trở nên có chút cổ quái.

Bọn họ đều biết quá trình Khải Hoàn và cha con Nhung Dực Thiết kết thù kết oán, từ đó về sau hai nhà này có thể xem như đã trở mặt thành thù

rồi.

Tuy vậy nhưng mọi người đều là cùng dòng họ, cùng ở trong một đại gia tộc cho nên không thể thực sự trở mặt mà thôi.

Ý tứ của đám người Nhung Kiệt Lâm là muốn từ nay về sau sẽ không qua lại với nhau nữa.

Vì thế khi mọi người nghe nhà bên kia cầu kiến đều cảm thấy rất khó hiểu.

- Hắc hắc, Khải Hoàn đi gặp cũng được.

Nhung Kiệt Lâm trầm ngâm một chút, nói:

- Nhà chúng ta không thể mất dũng khí, đi ra xem thử hắc muốn làm cái quý gì.

Nhung Khải Tâm chỉ là một tiểu bối, một mình hăn đến chào hỏi thì tất nhiên Nhung Khải Lâm sẽ không đi ra nghênh tiếp rồi.

Sau khi trường bối phân phó, Nhung Khải Toàn liền đi ra đại sảnh tiếp đón vị huynh đệ đồng tông không mời mà tới này.

Một lát sau, Nhung Khải Tâm đã được Nhung Tài dẫn đường đi vào đại sảnh.

Hăn mặc một bộ y bào đơn giản, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lùng oán hận nhìn Nhung Khải Hoàn.

Vừa thấy bộ dạng của hăn, Nhung Khải Hoàn liền biết chắc hăn không đến để hòa giải rồi.

Nhung Khải Hoàn lạnh nhạt hỏi: - Người tìm ta có việc gì?

Hai bên đã là địch nhân, tất nhiên chẳng cần phải khách sáo làm gì, vì vậy hẳn liền hỏi thẳng vào vấn đề.

Nhung Khải Tâm ưỡn ngực, cất cao giọng nói:

- Nhung Khải Hoàn, lần trước ta thua người là vì vội vàng không kịp chuẩn bị. Vì tâm ta không phục, cho nên ta muốn chính thức khiêu chiến người.

Nhung Khải Hoàn sững sờ, hẳn khó hiểu hỏi lại:

- Khiêu chiến với ta?

- Đúng vậy.

Nhung Khải Tâm trầm giọng nói:

- Dựa vào tộc quy, nếu hai bên có cừ oán chưa thể hòa giải thì có thể lên lôi đài luận võ, đánh một trận phân cao thấp.

Hai mắt hẳn sáng lên, rục rờ có thần.

- Nhờ hồng phúc của người, danh tiếng của cha con ta đã truyền khắp cả gia tộc. Hừ, hôm nay ta muốn khiêu chiến với người, người sẽ không sợ hãi mà né tránh chứ?

Nhung Khải Hoàn cười cười, nói:

- Tiếng xấu của cha con các người sợ rằng đã lan truyền khắp cả gia tộc rồi.

Sắc mặt Nhung Khải Tâm đỏ lên, hẳn giận dữ nói:

- Nhung Khải Hoàn, người đừng đánh trống lảng, nếu không dám ứng chiến thì nói thẳng ra đi.

Nhung Khải Hoàn lắc đầu cảm thán, chậm rãi nói:

- Ta thật không rõ...

Nhung Khải Tâm sững sờ, hỏi lại:

- Cái gì?

- Người chỉ là một Vũ Sĩ trung kỳ mà thôi, lại muốn khiêu chiến ta, thật không biết người có sự tự tin đó từ đâu! Nhung Khải Hoàn khinh thường nói.

Tuy rằng Vũ Sĩ trung kỳ mạnh hơn Nhung Khải Hoàn vừa mới ngưng tụ được chân khí một tháng rất nhiều. Nhưng Nhung Khải Hoàn còn một thân phận khác, đó chính là Tụ Linh Sĩ.

Hắn có thể triệu hồi ra Linh Thể đấu sĩ, mà uy lực của nó thì rõ như ban ngày, mọi người đều biết.

Nhung Khải Tâm khiêu chiến với hắn thì quả thật là hành vi tự tìm tai vạ.

Nhung Khải Tâm cười lạnh, nhìn chăm chăm Nhung Khải Hoàn, nói:

- Ta đã khiêu chiến người thì tất nhiên là sẽ có lòng tin chiến thắng. Hừ, cuối cùng người có tiếp nhận hay không?

Nhung Khải Hoàn cười ha ha, nói:

- Nếu như người đã muốn ăn đòn thì sao ta có thể từ chối chứ.

Nhung Khải Tâm vui mừng nói:

- Tốt, vậy vào buổi trưa ngày mai ta sẽ đợi người ở lôi đài gia tộc.

Nhung Khải Hoàn miệng hơi máy động:

- Khải Tâm huynh đệ, người vừa từ thủy lao đi ra, chỉ sợ thân thể còn chưa khôi phục. Ngày mai tử thí, không phải là có chút hơi sớm sao?

Nhưng Khải Tâm giận tím mặt, việc bị phạt vào thủy lao diện bích có thể nói là chuyện nhục nhã nhất trong cuộc đời hắn. Tuy nói hắn có anh cả làm chỗ dựa cho nên không phải thật sự chịu khổ, nhưng cũng không có người nào dám ở trước mặt hắn nhắc đến điều đó.

Cũng chỉ có tên đầu sỏ gây nên là Nhung Khải Hoàn mới không hề kiêng nể như thế.

Nhưng hắn chỉ biết oán hận Nhung Khải Hoàn, lại chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện xảy ra như vậy vốn là do hắn tự rước lấy nhục mà thôi.

Hắn lằm bằm chửi rủa một lúc rồi hừ lạnh:

Hừ, bốn công tử không ngại nói cho người biết, huynh trưởng của ta dùng công huân đối với gia tộc để hủy bỏ hình phạt của cha con ta. Người cho rằng bốn công tử thật sự đi vào nơi đơ bẩn xấu xa đó để chịu khổ thì đúng là si tâm vọng tưởng.

Nhung Khải Hoàn liền gật mình, kinh ngạc nói:

- Công huân đối với gia tộc còn có thể xóa bỏ hình phạt đối với các người?

Nhung Khải Tâm ngạo nghễ nhìn hắn một cái, khinh thường nói:

- Thế mà cũng không biết.

Dứt lời, hắn hất tay áo, liền xoay người đi.

Nhung Tài nhìn hắn rời đi, nói nhỏ với Khải Hoàn:

- Tiểu thiếu gia, người quá vọng động rồi.

Nhung Khải Hoàn khẽ lắc đầu, nói:

- Tài gia gia, hãn chỉ là một tên Vũ Sĩ trung kỳ mà thôi, ta không có lý do gì không tiếp nhận khiêu chiến cả.

Nhung Tài lắc đầu nói:

- Cậu trước tiên nên kéo dài một chút, sau đó thử tìm hiểu xem hãn có con át chủ bài là gì. Cứ tiếp chiến như vậy thì không khỏi quá lỗ mãng.

- Hắc hắc, A Tài, kỳ thật Khải Hoàn làm đúng đấy.

Thanh âm cười sáng khoái từ ngoài truyền vào, Nhung Kiệt Lâm cười nói:

- Nếu như đối mặt với một tên Vũ Sĩ trung kỳ khiêu chiến còn do dự lùi bước thì tuyệt không phải là đạo của võ giả.

Nhung Khải Hoàn nhìn mấy vị trưởng bối, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Hãn biết rõ, đám người Nhung Kiệt Lâm lo lắng cho hãn nên đều đến cả đây. Bằng không, chỉ một tên tiểu bối bình thường thì sao có thể kinh động được những trưởng bối này chứ.

Nhung Dực Dương tiến lên, nhỏ giọng hỏi:

- Khải Hoàn, con có lòng tin không?

Nhung Khải Hoàn gật đầu mạnh, nói:

- Cha, người yên tâm đi. Cho dù cả hai cha con họ cùng tiến lên thì con cũng tự tin sẽ chiến thắng.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, không khỏi thầm than trong lòng.

Linh Giả là Linh Giả, những người có chú thuật quả thật có thực lực để nghiền nát võ giả cùng giai.

- Tốt, hôm nay con hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ở lôi đài gia tộc phải cho bọn chúng đẹp mặt một chút.

Nhung Kiệt Lâm chậm rãi nói:

- Chỉ cần không đánh chết hãn tại chỗ, cho dù là đánh cho tàn phế cũng coi như một cách để trừng phạt hãn.

Lão nói những lời này bao hàm cả sát khí nồng đậm làm cho Nhung Dực Dương không kịp suy nghĩ mà rùng mình.

Nhung Dực Dương nhìn mọi người liền cảm thấy xấu hổ. Trừ hãn ra, kể cả con của hãn cũng không có chút nào thay đổi sắc mặt.

...

Phụ đệ gia chủ, Vương Hiếu Hiếu tháo khăn che mặt xuống, nàng lặng lẽ ngồi cạnh ô cửa sổ dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn những đóa hoa đang nở rộ xinh đẹp ở khu vườn.

Những bông hoa đẹp càng làm tôn lên dung nhan kiều diễm của nàng, tạo thành khung cảnh như một bức tranh tuyệt mỹ. Tiếc rằng, khoảnh khắc mỹ diệu ấy lại không có một người nào thưởng thức.

Bỗng nhiên, ánh mắt khẽ động đậy, nàng ngẩng đầu lên nói:

- Nhị thúc, người đã tới.

Nhung Dực Mê chậm rãi tiến vào vườn hoa, mỉm cười nói: - Hiếu nhi, thời gian gần đây vẫn tốt chứ?

- Nhị thúc, Hiếu nhi vẫn tốt.

Nàng hành lễ nói:

- Đa tạ nhị thúc quan tâm.

- Ừ, cha con giao phó con cho ta, nếu như để cho con bị ủy khuất thì làm sao ăn nói được với đại ca.

Nhung Dực Mê cười ha hả, nói:

- Con từ nhỏ chỉ yêu hoa, hôm nay lại si mê ngắm hoa, không biết là muốn từ đó cảm ngộ ra cái gì sao?

- Vâng!

Vương Hiếu Hiếu nói nhỏ nhẹ:

- Hiếu nhi bị nhốt ở giai vị Linh Sĩ, vẫn chưa tìm được cơ hội tiến lên Linh Sư, cho nên muốn tìm đường tắt khác, hy vọng là sẽ có cơ duyên kỳ ngộ.

Nhung Dực Mê gật đầu nói:

- Các này cũng tốt. Tuy nhiên, thúc thúc có một đề nghị.

- Nhị thúc mau nói đi.

- Hôm nay, Nhung Khải Tâm khiêu chiến với Nhung Khải Hoàn. Hai người bọn họ sẽ quyết chiến phân cao thấp ở lôi đài gia tộc vào ngày mai.

Nhung Dực Mê mỉm cười nói tiếp:

- Nhung Khải Tâm thì không cần để vào mắt nhưng Nhung Khải Hoàn lại là một thiên tài chân chính, lão phu luôn rất mong chờ biểu hiện của nó.

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Ta cảm thấy được, nếu con đi xem trận luận võ này thì có lẽ sẽ giúp ích cho con rất nhiều.

Vương Hiếu Hiếu ánh mắt chớp động, một lát sau nói khẽ:

- Vâng, Hiếu nhi đã biết.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Lôi Đài

Bầu trời không có một đám mây, màn trời xanh ngắt bị ánh mặt trời như nhuộm kín một màu tím nhạt.

Thành Tây. Nơi đây có mấy tòa lôi đài cực lớn.

Những lôi đài này là chỗ để đệ tử Nhung gia luận võ tranh tài, bất quá nếu đồng môn đệ tử kết thù kết oán, cũng có thể quang minh chính đại thi đấu chấm dứt ân oán.

Đương nhiên không phải lúc nào cũng có thể sử dụng.

Cho dù là Nhung Khải Tâm cũng phải xin trước một ngày mới có quyền sử dụng một tòa lôi đài trong đó.

Lúc này là giữa trưa, khi Nhung Khải Hoàn theo gia gia đi tới lôi đài thì phát hiện phụ tử Nhung Dực Thiết sớm đã chờ ở nơi này từ lâu.

Chỉ là để cho hắn cảm thấy kỳ quái, Nhung Khải Tiệp lại không ở đây.

Nhìn thấy Nhung Kiệt Lâm đích thân đến, sắc mặt Nhung Dực Thiết biến đổi, hắn cười khan nói:

- Hắc hắc, không thể tưởng được một ít ân oán của tiểu bối lại có thể kinh động Lâm thúc, thật sự là có lỗi.

Nhung Kiệt Lâm lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Khải Hoàn là cháu của ta, hừ, ta tự nhiên không thể nhìn nó bị người ta bắt nạt.

Hắn dừng lại một chút, nói:

- Nghe nói hiền chất khinh thường ba đứa con của ta và có thành kiến rất lớn, muốn lão phu bồi tội với người ko?

Trong lòng Nhung Dực Thiết thầm mắng lão bất tử cậy già lên mặt, nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ vẻ tươi cười nói:

- Lâm thúc nói đùa, tiểu chất trước kia không biết Dực Dương huynh đệ là người trong gia tộc, nếu không cũng sẽ không xung đột cùng bọn họ.

- Hừ!

Nhung Kiệt Lâm hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Được rồi, lệnh lang đã khiêu chiến Khải Hoàn thì hôm nay ngay tại lôi đài quyết thắng bại đi.

Âm thanh của lão chậm lại nói:

- Hôm nay sau trận chiến này, hy vọng hai nhà chúng ta có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, không còn khúc mắc nữa.

Quy củ này là lão tổ tông Nhung gia định ra.

Dù sao Nhung thị nhất tộc gia đại nghiệp to lớn, môn hạ đệ tử rất nhiều mà tài nguyên lại chỉ vụn vụn có một chút, vì thế xung đột không thể tránh được.

Nhung gia lão tổ tông ngày xưa định ra quy củ nếu song phương kết thù kết oán thì có thể quyết thắng thua trên lôi đài, đánh xong một trận thì ân oán thanh toán xong.

Chính là vì có cái quy củ này, vì thế qua nhiều năm như vậy, Nhung gia tuy có hơi xuống nhưng vẫn duy trì không có chuyện lớn gì phát sinh.

Nhung Dực Thiết liên tục gật đầu, nói:

- Lâm thúc nói rất đúng, chúng ta tốt xấu đều là đệ tử Nhung gia, chính là một giọt máu đào hơn ao nước lã a.

Hắn quay đầu giả vờ giả vịt giáo huấn:

- Khải Tâm, sau trận chiến này, vô luận thắng bại, việc này dừng ở đây. Con biết chưa?

- Vâng.!

Nhung Khải Tâm cúi đầu lên tiếng, chỉ là trong ánh mắt của hắn lại lóe ra một tia sát cơ lạnh lẽ ác liệt.

- Đông!!

Tiếng chuông giòn vang phát ra trên lôi đài, một nam tử một người trung niên mặt không biểu tình nói:

- Hai vị, thời cơ đã đến, các người có thể sử dụng lôi đài.

Đây là vũ giả chưởng quản cùng giữ gìn lôi đài của gia tộc, tuy rằng tu vi xa không bằng Nhung Kiệt Lâm, nhưng tại đây hắn là chủ sự.

Nhung Kiệt Lâm nhẹ nhàng gật đầu đánh mắt với Nhung Khải Hoàn nói khẽ:

- Cẩn thận!

- Vâng! Gia gia yên tâm!

Thân hình Nhung Khải Hoàn nhoáng một cái nhảy lên trên lôi đài.

Phụ tử Nhung Dực Thiết nao nao, chẳng biết tại sao, đám người có một loại cảm giác chính là động tác của tiểu tử này linh hoạt hơn một tháng trước rất nhiều.

Bất quá đến giờ phút này bọn họ không thể lùi bước được nữa.

Nhung Khải Tâm gầm nhẹ một tiếng, hai chân dùng sức đạp một cái, cả người như là đại bàng giương cánh bay lên lôi đài.

Trung niên nhân mắt nhìn song phương, nói:

- Hôm nay thi đấu ở lôi đài, bốn tọa phụ trách trọng tài. Các người có thể phóng tay thi đấu, nhưng mà một khi có một phương nhận thua, một phương khác nhất định phải lập tức dừng tay.

Hắn dừng lại một chút, nói:

- Nếu có người trái với điểm này, đừng trách bốn tọa xuất thủ nghiêm trị.

Hai người Nhung Khải Hoàn đồng thời xác nhận chỉ là trong lòng họ nghĩ như thế nào thì đương nhiên không thể để lộ ra.

Trung niên nhân chậm rãi lui xuống lôi đài gõ nhẹ vào cái chuông đồng nhỏ một cái, thanh âm dễ nghe lại vang lên.

- Thi đấu bắt đầu!

Hai mắt Nhung Khải Tâm sáng ngời, hắn không nói hai lời, thân hình như điện vọt tới Nhung Khải Hoàn.

Hắn là một Vũ Sĩ trung kỳ, còn đối phương lại là một Linh Giả, đương nhiên phải chơi cận chiến.

Nhung Khải Hoàn hơi mỉm cười, hắn không chút hoang mang giơ lên một ngón tay lên, trên đầu ngón tay lóe ra một tia quang mang rất nhỏ.

Thấy hào quang này, Nhung Khải Tâm không khỏi quá sợ hãi, hắn hú lên quái dị, thân thể lùi lại phía sau còn nhanh hơn là lúc nhảy tới phía trước.

Trung niên nhân giám sát bên cạnh khẽ giật mình, hắn buồn bực nhìn ngón tay của Nhung Khải Hoàn, thầm nghĩ trong lòng hắn là đây là kỹ năng mới, mình đúng là hai lúa chả biết gì.

Nhung Khải Hoàn cười ha ha, nói:

- Khải Tâm huynh đệ, linh lực đạn của ta chưa hình thành, người phản ứng hơi sớm đó.

Ngày xưa xung đột, Nhung Khải Hoàn phóng thích linh lực đạn, mà Nhung Khải Tâm vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị đánh gục tại chỗ. Chuyện này là ký ức hầy còn mới mẻ với hắn, hắn rất sợ linh lực đạn. Vì thế, nhìn thấy Nhung Khải Hoàn có xu thế phóng thích, hắn giống như là chim sợ cành cong lập tức lùi lại.

Nhưng mà nghe được Nhung Khải Hoàn nói, hắn mới biết được thì ra mình bị đùa giỡn.

Trên mặt nổi lên một tia hung lệ, Nhung Khải Tâm nghiêng răng nghiêng lợi xông tới. Hắn đánh ra một quyền về phía trước, quyền phong lẫm liệt mang theo chân khí hùng hậu của Vũ Sĩ trung kỳ phóng ra.

Nhung Khải Hoàn ngoài miệng trào phúng nhưng trong lòng không dám lãnh đạm.

Ngón tay khẽ động, quang mang lập tức mở rộng biến thành quang đoàn to bằng một trái bóng rổ.

- Đi thôi.

Quang đoàn lập loè bay về phía Nhung Khải Tâm.

Linh Giả cường đại là bởi vì bọn hắn có thể điều động thiên địa lực lượng.

Ở bên trong quang đoàn này, linh lực bản thân Nhung Khải Hoàn không có ý nghĩa, nhưng mà thiên địa linh lực hấp dẫn tới không thể khinh thường.

Lúc này Nhung Khải Tâm không thể tránh, năm đấm của hắn đột nhiên sáng lên. Một đoàn quyền ảnh lập tức ngưng tụ thoát ly năm đấm ngạnh sanh đụng vào quang đoàn.

Ba!!!

Một thanh âm giòn vang phát ra, quyền ảnh cùng quang đoàn dĩ nhiên là đồng thời biến mất không thấy.

Nhung Khải Hoàn giật mình, lực lượng này là gì? Chẳng lẽ một vũ giả trung kỳ có được chân khí thâm hậu như thế sao?

Dưới lôi đài, sắc mặt Nhung Kiệt Lâm trầm xuống nói:

- Dực Thiết, nhà các người thật sự là tiền đồ ah, lại đem Linh Khí cho Vũ Sĩ trung kỳ sử dụng. Hừ, chẳng lẽ không thấy có chút đại tài tiểu dụng sao?

Nhung Dực Thiết cười hắc hắc nói:

- Lâm thúc đã hiểu lầm, đây là lễ vật Khải Tiệp cho đệ đệ phòng thân để nó không bị bắt nạt, làm mất mặt ca ca.

Nhung Kiệt Lâm hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Dù Linh Khí chiến thắng cũng không vinh.

Nhung Dực Thiết chỉ cười nói:

- Cho dù thắng không vinh cũng hơn thua mà bị nhục.

Trên mặt phụ tử Nhung Kiệt Lâm đều lộ vẻ cười lạnh, trong lòng hai người thâm nghĩ.

Trách không được Nhung Khải Tâm có đảm lượng khiêu chiến, thì ra là bởi vì trên người có trang bị Linh Khí. Bất quá, Khải Hoàn có thể triệu hoán Linh Thể đấu sĩ chưa chắc sẽ thua.

- Ha ha!

Nhung Khải Tâm cười lớn một tiếng, hai mắt hấn tỏa sáng, giận dữ hét:

- Tiểu tử, linh lực đạn của ngươi hết thời rồi, chịu chết đi.

Hấn hung dữ nhìn chăm chăm vào đối phương lại đánh ra một quyền, quyền ảnh xuất hiện phi tốc bay đi.

Lông mày của Nhung Khải Hoàn cau lại, trong cơ thể hấn có một loại cảm giác cực kỳ cổ quái.

Tại thời khắc này, hấn phản ứng theo bản năng.

Thân hình nhoáng một cái, cước bộ của hấn dời về bên trái, đồng thời thân thể hơi nghiêng sang một bên. Một động tác đơn giản đến cực điểm này đã tránh thoát khỏi quyền ảnh.

Vũ giả chi tâm đó là một loại năng lực cường hấn dung nhập bên trong bản năng của vũ giả.

Bản thân Nhung Khải Hoàn lần đầu tiên sử dụng loại năng lực này, nhưng mà trong chiến đấu đã làm ra điều kỳ diệu.

- Ồ?

Trung niên nhân đang xem cuộc chiến liền giật mình, thân thể của hắn lập tức nghiêm túc, ánh mắt cũng trở nên lợi hại.

Chỉ là hắn không dám xác định đây có phải loại năng lực đặc thù mà vũ giả tha thiết ước mơ hay không.

- Hừ, xem người còn có thể tránh né mấy lần.

Nhung Khải Tâm cười một tiếng dữ tợn, hai đấm liên hoàn đánh ra, từng đạo quyền ảnh phóng xuất lập tức che khuất thân hình của Nhung Khải Hoàn.

Nhưng mà hai tay Nhung Khải Hoàn khoanh trước ngực, thân thể của hắn theo bước chân mà không ngừng lắc lư.

Hắn giống như là người đi trên dây thép căng giữa trời, động tác chập chờn làm cho người ta lo lắng hắn sẽ rơi xuống đất.

Nhưng sau một lát thần sắc trong mắt tất cả mọi người đều trở nên cổ quái.

Nhung Khải Hoàn trước quyền ảnh đầy trời bình yên vô sự đi ra, ngược lại Nhung Khải Tâm bởi vì dốc sức liều mạng thôi phát uy năng của Linh Khí mà chân khí tiêu hao quá lớn, lúc này hắn kịch liệt thở hổn hển.

Nhung Khải Hoàn đứng lại, hai người đối mặt một lát, hắn vẫn chưa thỏa mãn nói:

- Nửa không? Tới đây đi!

Mọi người phía dưới xôn xao một hồi, tiểu tử này coi lời đài luận võ là cái gì?

Sắc mặt Nhung Khải Tâm mặt tái nhợt, chỉ là trong lòng của hắn dâng lên một sự bất an khó hiểu.

Căn chặt răng, hắn hung hăng nói:

- Nhung Khải Hoàn, người chỉ biết tránh né tránh né sao? Chẳng lẽ không dám chiến một trận chính diện cùng ta?

Nhung Khải Hoàn nháy hai mắt nói:

- Có thể! Người đưa cái bao tay trên tay cho ta thì chúng ta chiến một trận.

Hắn không biết Linh Khí là vật gì, nhưng vũ giả chi tâm đơn giản để cho hắn chú ý tới bao tay quái dị trên tay đối phương.

Nói thật, trong lòng của hắn đối với đồ chơi này rất hiếu kỳ, còn có chút hâm mộ. Nếu như đối phương thật sự nguyện ý cho mình, hắn tuyệt đối không ngại nhận.

- Ha ha...

Đám người Nhung Kiệt Lâm cất tiếng cười to, mà ngay cả vị trung niên nhân phụ trách giám sát cũng nhin không được mà mỉm cười.

Xa xa Vương Hiểu Hiểu nấp trong một nơi râm mát toát ra một tia mỉm cười thản nhiên, tiểu sư đệ này thật là thú vị.

Sắc mặt Nhung Khải Tâm tái nhợt, hắn giận dữ hét:

- Tốt, đây là người muốn chết, ta sẽ thanh toán cho người.

Hắn đưa tay sờ tay vào ngực lục lọi, trên tay xuất hiện mấy tấm phù lục mỏng.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Giết Đi

- Phù lục?

Sắc mặt Nhung Kiệt Lâm bỗng nhiên biến đổi, hẳn nghiêm nghị quát:

- Đệ tử trong gia tộc thi đấu, chẳng những sử dụng linh khí mà còn sử dụng bùa chú, quá mức rồi.

Nhung Dực Thiết cao giọng nói:

- Lâm thúc, trước khi thi đấu chúng ta cũng không nói rõ hạn chế. Vì thế, sử dụng bất luận thủ đoạn nào cũng đều có thể.

Trung niên nhân kia chần chờ một chút nói:

- Lâm thúc, hẳn nói đúng, Nhung Khải Tâm không trái với quy củ.

Trên mặt Nhung Dực Thiết hiện lên vẻ tự mãn, hẳn nói:

- Lâm thúc, đây là các người chính mình chuẩn bị không chu toàn, sao có thể trách người khác chứ.

Nhung Kiệt Lâm giận quá mà cười, nói:

- Thật sự là không biết xấu hổ.

Nhung Thiết Dực cười ha ha, không cho là nhục mà trái lại tươi cười rạng rỡ, dương dương đắc ý.

Trung niên nhân kia lạnh lùng nhìn hẳn, nói:

- Dực Thiết, bốn tọa phụ trách giám sát lôi đài này cũng mười năm rồi. Mười năm nay gặp qua không ít kịch liệt thi đấu. Nhưng vô sỉ như quý công tử đây thì là kẻ đầu tiên.

Tiếng cười Nhung Dực Thiết đột nhiên ngừng lại, khuôn mặt hẳn trở nên đỏ bừng, tròng mắt không ngừng loạn chuyển, không nói được một lời.

Trong lòng hẳn đã hận Nhung Kiệt Lâm cùng người này đến xương tủy, nhưng vì thực lực thấp kém, căn bản không có khả năng làm gì được nên đành nén giận, đợi ngày sau sẽ trả thù.

Trên lôi đài, Nhung Khải Tâm dữ tợn cười:

- Người cho rằng mình hiểu được Tụ Linh Thuật sao? Hừ, ta cũng muốn cho người ném thử, Linh Thể đấu sĩ cường đại đến mức nào.

Hắn vung tay lên, phù lục lập tức nổ tung.

Sau một khắc, xung quanh thân hẳn liền có thêm một cái Linh Thể hình người.

- Đi....

Nhung Khải Tâm nghiêng răng rống lên một tiếng, Linh Thể hình người liền hóa thành một đạo thiểm điện đánh về phía Nhung Khải Hoàn.

Trong lòng hơi kinh hãi, Nhung Khải Hoàn biết rõ Linh Thể đấu sĩ rất đáng sợ.

Loại Linh Thể này đánh không chết, không thể chinh phục, ngay cả Vũ Sĩ hậu kì cũng cảm thấy cực kỳ đau đầu, càng không cần phải nói đến hẳn.

Cổ tay rung lên, một đạo quang kích đồng dạng bắn ra ngoài.

Đạo quang kích này vừa mới phóng thích liền không ngừng nhanh chóng biến lớn. Chỉ trong chớp mắt, nó đã hấp thu thiên địa linh lực rất lớn, hơn nữa cũng dần ngưng tụ thành một cái Linh Thể hình người.

- Ba...

Linh thể đối chiến Linh Thể, năm đấm song phương hung hăng va chạm vào nhau.

Hai Linh Thể này nhìn bề ngoài giống nhau như đúc. Nhưng mọi người tại đây cơ bản đều là võ giả cường đại hoặc là Linh Giả, tự nhiên có thể từ một ít địa phương rất nhỏ phân biệt ra được thân phận của bọn chúng.

Linh Thể đấu sĩ chiến đấu rất không thú vị, chúng đều là do linh lực ngưng tụ mà thành thân thể, tuy có được lực lượng cường đại cùng bản năng chiến đấu như có như không. Nhưng so với những cuộc chém giết giữa người với người thì lại bất đồng. Bởi vì chúng không có tính mạng chân chính, vì thế tại thời điểm chiến đấu cũng không tự bảo vệ được mình.

Lúc này, hai Linh Thể người đánh một quyền, ta đá một cước, mỗi một lần công kích đều mang đến cho đối thủ một ít tổn thương, đồng thời cũng khiến thương thế của mình không ngừng tăng thêm.

Nếu như hai nhân loại giao thủ như vậy thì giờ phút này đã sớm huyết nhục bay tứ tung, không còn sức chiến đấu. Nhưng chúng vẫn dây dưa cùng một chỗ, đánh nhau oanh liệt.

Nhung Khải Hoàn thở dài một hơi, ánh mắt nhìn Nhung Khải Tâm, tính toán như thế nào mới có thể đánh bại hẳn.

Tuy rằng hãn tránh thoát quyền ảnh tập kích, nhưng điều này cũng không biểu thị hãn có thể bỏ qua thực lực Vũ Sĩ trung kỳ cùng linh khí cường đại trên người đối phương.

Muốn chiến thắng đối phương, một Linh Thể đấu sĩ thì vẫn là không đủ.

Đang lúc hãn do dự muốn triệu hồi ra Linh Thể đấu sĩ thứ hai đã thấy Nhung Khải Tâm cười quái dị một tiếng, lại lần nữa khẽ đảo tay, trong lòng bàn tay lại có thêm một tấm phù lục.

Nhung Khải Hoàn trợn tròn mắt, uất ức đến mức thiếu chút nữa phun máu tươi.

Cầm vô số phù lục Linh Thể đấu sĩ đi nện người khác, đây là chuyện mà hãn năm mộng cũng muốn làm. Bây giờ, trên người của hãn lại chỉ vịn vịn có một tấm phù lục mà thôi. Nhưng Nhung Khải Tâm trên người có vẻ không chỉ hai tấm ah.

- Đi chết đi.

Nhung Khải Tâm hung hăng nguyện rửa, hãn lại lần nữa xé rách phù lục.

Lại là một Linh Thể đấu sĩ xuất hiện, hung ác nhào tới.

Nhung Khải Hoàn than nhẹ một tiếng, lúc này hãn cũng không cách nào ẩn giấu nữa. Hãn vung tay lên, trên tay quang mang nhấp nháy, bên cạnh đồng dạng xuất hiện Linh Thể đấu sĩ thứ hai.

Trên lôi đài, bốn Linh Thể đấu sĩ triển đấu cùng một chỗ, Nhung Khải Hoàn cùng Nhung Khải Tâm đều tránh đi.

Nhung Khải Tâm trợn tròn mắt, môi của hắn run rẩy một chút, tay một lần nữa khê đảo, lấy ra một tấm phù lục.

Linh Thế đấu sĩ thứ ba đột ngột xuất hiện, đập một bộ pháp trầm trọng bước tới Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Hoàn liên tục cười khỗ, năng lượng viên cầu bên trong ấn đường có thể làm cho hắn triệu hoán ba Linh Thế đấu sĩ mà thôi. Đây là át chủ bài lớn nhất của hắn, nhưng lại ở chỗ này toàn bộ bị lộ ra rồi.

Phất tay, quang mang xuất hiện, Linh Thế đấu sĩ thứ ba hiện ra, sau đó liền lao vào chém giết.

Xa xa, Vương Hiếu ánh mắt có một tia ngốc trệ, nàng thì thào nói:

- Ba Linh Thế đấu sĩ... Hắn thật sự là một Linh Sĩ sơ kỳ vừa mới năm giữ linh lực sao? Điều này, điều thật quá nghịch thiên a.

Vào giờ khắc này, nàng thậm chí có một loại cảm giác mất mát do bị đả kích rất lớn.

Hôm trước, tuy rằng từng thấy tận mắt trên người Nhung Khải Hoàn có linh lực đặc thù, cường đại, hơn nữa còn là tiềm lực vô hạn, nhưng nàng vẫn có tin tưởng cùng hắn phân cao thấp.

Nhưng sau khi gặp được ba cái Linh Thế đấu sĩ, hùng tâm tráng chí trong nội tâm nàng liền lập tức bị lũ cuốn trôi. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nàng hiểu, thành tựu ngày sau của vị thiếu niên này chỉ sợ sẽ vượt xa mình.

Dưới lôi đài, Nhung Kiệt Lâm trở mắt lú lười nhìn.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, thấp giọng nói:

- Dực Dương, con có thể xác định, một tháng trước Khải Hoàn không có tu luyện linh lực sao?

Nhưng Dực Dương cười khổ nói:

- Cha, con của con thì sao mà không biết. Trước đó, ngay cả Linh Giả là gì nó còn không biết được, sao có thể tu luyện linh lực.

Nhưng Kiệt Lâm tức giận trừng mắt nhìn hăn một cái, nói:

- Ánh mắt của con có vấn đề, vì thế ta mới không tin được.

Nhưng Dực Dương khẽ giật mình, nhưng lập tức nhớ đến thời điểm dạy dỗ nhi tử vô vị, cùng với sau khi tiến vào gia tộc thì cuộc sống liền trở nên tươi đẹp, lập tức ngậm chặt miệng.

Lão gia tử nói không sai, ánh mắt của mình quả thật có vấn đề.

Nhưng Kiệt Lâm quay đầu lại, trong mắt lão tràn đầy sự kinh hỉ cùng mâu thuẫn.

Khải Hoàn có thiên phú về Linh Đạo không ngờ lại tốt như thế, đây chính là niềm vui cực lớn a. Nhưng mà, nó còn có tâm của võ giả, nếu cứ như vậy buông tha cho võ đạo thì chẳng phải là phí của trời sao.

Cho tới bây giờ lão chưa có một khắc nào cảm thấy mâu thuẫn như vậy.

Linh Đạo, Võ Đạo, con đường tương lai của đứa nhỏ này đến tột cùng sẽ như thế nào a.

Trên lôi đài, Nhung Khải Tâm nổi trận lôi đình, nhưng hăn đồng thời cũng kinh hồn táng đảm. Lấy ra tấm phù lục cuối cùng, hăn thuận tay ném ra ngoài, hơn nữa trong lòng thầm hạ quyết định. Nếu như Nhung Khải

Hoàn có thể triệu hồi ra năm vị Linh Thể đấu sĩ... Như vậy, cho dù là làm trái ý đại ca thì hẳn cũng muốn lập tức thoát khỏi nơi đây.

Nhung Khải Hoàn hừ nhẹ một tiếng, cắn răng một cái, hẳn cũng móc ra tấm phù lục Linh Thể đấu sĩ duy nhất trên người.

Nhẹ nhàng hát lên, trên lôi đài, Linh Thể đấu sĩ thứ tư của hai bên lại đây đưa cùng một chỗ.

Ánh mắt của Nhung Khải Tâm sáng lên, hẳn kinh hỉ nói:

- Linh lực của người đã tiêu hao sạch sẽ, người sẽ không cách nào triệu hoán nữa.

Nhung Khải Hoàn hừ lạnh một tiếng:

- Phù lục trên người người còn nữa không?

Nhung Khải Hoàn thầm nghĩ trong lòng, nếu như hẳn lại lấy ra một tấm phù lục thì mình sẽ lập tức nhận thua.

Thắng bại chỉ bất quá một hơi, không đáng để lấy mạng đi đánh bạc.

Nhung Khải Tâm khuôn mặt run rẩy vài cái, hẳn tức giận quát:

- Ta đã không còn tấm phù lục nào. Nhưng ta muốn xem xem người bây giờ có thể trốn đi đâu.

Hắn nhanh chóng phi về phía Nhung Khải Hoàn.

Lôi đài tuy rộng rãi, nhưng bốn góc đã có bốn cặp Linh Thể đấu sĩ đang chém giết nhau. Giờ phút này, không gian có thể cho hai người sử dụng đã không lớn lắm.

Sau khi đánh mất không gian né tránh, đối với một phương yếu thế mà nói thì đây là nguy cơ trí mạng.

Trên tay Nhung Khải Tâm lóe ra một chút ánh sáng màu vàng, kèm theo tiếng hô, vô tận quyền ảnh một lần nữa lại phóng ra bao phủ xung quanh Nhung Khải Hoàn.

Lúc này hãn đã dốc toàn lực, chiêu chiêu ngoan độc, quyết tâm hạ sát thủ.

Nhung Kiệt Lâm ở phía dưới sắc mặt đại biến. Lão quát:

- Đây là thi đấu sao, hãn căn bản là muốn đưa Khải Hoàn vào chỗ chết. Dừng tay cho ta...

Nhung trung niên nhân kia thì nói khẽ:

- Lâm thúc, xin hãy bình tĩnh chớ nóng. Tôn nhi của ngài chưa nhận thua.

Nhung Kiệt Lâm trừng mắt, lóe ra hung quang. Thời điểm lão đang định tự mình tiến lên ngăn cản thì Nhung Dực Hà lại đột nhiên nói:

- Cha, ngài xem...

Nhung Kiệt Lâm giật mình, nhìn kỹ, một lát sau, tâm tình lo lắng lập tức hạ xuống.

Trên lôi đài, Nhung Khải Hoàn hai mắt nhắm lại. Hãn bình tâm tĩnh khí, cả người tựa hồ đã tiến vào một loại cảnh giới cực kỳ huyền diệu. Cước bộ của hãn phiêu hốt bất định, thân hình chập chờn như hoa, không ngừng xuyên qua vô số quyền ảnh.

Quyền ảnh tuy rằng vô cùng cường đại, nhưng nếu đánh không đến người thì cũng sẽ không có nửa điểm uy hiếp.

Một phút đồng hồ sau, Nhung Khải Tâm thở hồng hộc vì mệt.

Hắn chẳng qua là một Vũ Sĩ trung kỳ mà thôi, tuy chân khí hùng hậu hơn Nhung Khải Hoàn một ít, nhưng khi không ngừng thôi phát Linh Khí thì thật sự là quá miễn cưỡng.

- Ha ha.

Bỗng nhiên, thân hình Nhung Khải Hoàn nhoáng một cái, thoát ly quyền ảnh, dùng vẻ mặt giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương.

Nhung Khải Tâm kịch liệt thở dốc, sắc mặt đỏ bừng, đang định truy kích thì đột nhiên phát giác hào khí quanh người trở nên cực kỳ quý dị.

Để ý xem xét, Nhung Khải Tâm khẽ giật mình. Sau đó, một cỗ hàn khí liền nổi lên từ đáy lòng, lập tức bao phủ khắp toàn thân hắn.

Chẳng biết lúc nào, ở xung quanh hắn, chiến đấu giữa Linh Thể đấu sĩ đã đình chỉ.

Trên lôi đài, tám cái Linh Thể đấu sĩ biến mất bốn, mà bốn tên còn lại thì đem hắn vây quanh.

Đến lúc này, cho dù là kẻ ngu cũng biết bốn Linh Thể đấu sĩ đến tột cùng là thuộc về phương nào rồi.

Nhung Khải Hoàn trong mắt hiện lên một tia sát cơ, ý niệm của hắn lập tức truyền xuống.

Mà trong vòng vây, Nhung Khải Tâm đã bị cảnh này làm sợ đến hồn phi phách tán. Suy nghĩ thay đổi rất nhanh, hắn lập tức quát to:

- Ta nhận...

Nhưng mà, ở thời điểm những lời này chưa hoàn toàn thoát ra khỏi miệng hắn thì bốn Linh Thể đấu sĩ cường đại đã cùng lúc xuất ra một quyền.

- Phanh...

Một tiếng nổ mạnh vang lên, Nhung Khải Tâm thân thể bị bốn cỗ lực lượng khổng lồ hung hăng đực lỗ, giống như bị bốn thanh cự chùy đập trúng khiến thân thể nát tan, huyết nhục bay tứ tung.

- Không, Khải Tâm...

Hai mắt Nhung Dực Thiết đỏ thẫm, hắn bị thương gằm rú phóng lên lôi đài.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Ban Thường

Một cánh tay trống rỗng xuất hiện, giống như một đúc bằng sắt thép túm lấy Nhung Dực Thiết, ngăn cản hẳn.

Nhung Dực Thiết giận dữ hét:

- Thả ta ra.

Bắt lấy hẳn là người phụ trách giám sát trận này.

Hắn nhú mày, lãnh đạm nói:

- Dực Thiết, tộc quy như sơn, ngươi muốn phá hư sao?

Nhung Dực Thiết rùng mình một cái, hẳn đương nhiên hiểu hàm ý trong những lời này.

Bờ môi run rẩy một chút, Nhung Dực Thiết nói:

- Ta không phải là muốn trái với tộc quy, chỉ là...

Hắn đôi mắt đỏ hồng, chỉ Nhung Khải Hoàn trên lôi đài, giận dữ quát:

- Hẳn dám đánh chết đệ tử đồng tông, tội không thể tha.

- Hừ hừ.

Nhung Kiệt Lâm cười lạnh:

- Dực Thiết, thời điểm Nhung Khải Tâm xuất thủ, hẳn chẳng lẽ hạ thủ lưu tình? Hắc hắc, một kẻ mang theo Linh Khí Vũ Sĩ trung kỳ như hẳn, đối mặt một Linh Sĩ sơ kỳ Vũ Sĩ lại hạ sát thủ. Hôm nay Khải Hoàn làm như vậy có cái gì là không đúng.

Nhung Dực Thiết lập tức ghen lời, nhưng hẳn vẫn nghiêng răng nói:

- Bất kể thế nào, con của ta không thể chết một cách vô ích, nhất định phải cho tiểu tử này đền mạng.

Nhung Kiệt Lâm trừng mắt, trên người đột nhiên dâng lên khí thế cường hãn tới cực điểm. Lão bước ra một bước, khí tức khổng lồ lập tức điên cuồng bao phủ Nhung Thiết Dực.

- Người lập lại lần nữa cho ta nghe.

Nhung Dực Thiết rùng mình, hẳn rốt cục thanh tỉnh lại.

Nhìn Nhung Kiệt Lâm phảng phất như một đầu sư tử đang nổi giận, hẳn có một loại cảm giác nếu như mình dây dưa thêm nữa thì vị lão nhân tính khí nóng như lửa này sẽ làm thịt mình tại chỗ.

Ở một bên phụ trách giám sát, trung niên nhân vội vàng nói:

- Lâm thúc, ngài bớt nóng.

Hắn quay đầu, nhìn Nhung Dực Thiết nói:

- Dực Thiết huynh, trận chiến này là ta giám sát. Nhung Khải Tâm không chỉ đeo Linh Khí, còn vận dụng phù lục Linh Thể đấu sĩ, hơn nữa còn nhiều lần hạ sát thủ. Hừ, hẳn hôm nay đã chết cũng coi như gieo gió gặt bão, người đừng có nao loạn.

Một nhà Nhung Dực Thiết ở trong gia tộc quả thật có địa vị rất cao, đây là bởi vì sau lưng bọn họ có một vị tộc lão.

Nhung gia tộc cũng không phải chỉ có nhà bọn họ, sau lưng vị giám sát này đồng dạng có chỗ dựa là tộc lão cho nên cũng không để ý.

Cơ mặt Nhung Dực Thiết run rẩy, hấn oán độc nhìn Nhung Khải Hoàn, im lặng lên đài, ôm lấy thi thể nhi tử rồi quay người rời đi.

Hấn đi xuống, nước mắt không kìm được mà chảy ra.

Trong lòng Nhung Khải Hoàn lạnh lẽo, hấn minh bạch mình cùng nhà này đã kết tử thù, đó là thù không chết không thôi.

- Tiếp nhi nhi, đệ đệ con chết thảm như vậy, con nhất định phải báo thù cho nó a.

Trong một căn phòng âm u, thi thể Nhung Khải Tâm đã được tẩy trừ sạch sẽ, hơn nữa còn đổi lại một thân bạch y.

Nhung cái đôi mắt kia trợn lên khó có khả năng nhắm lại, nhìn cực kỳ khủng bố.

Sắc mặt Nhung Khải Tiếp nhi biến hóa. Để cho đệ đệ xuất thủ là chủ ý của hấn, hơn nữa hấn cũng chuẩn bị nhiều như vậy. Nhưng không nghĩ tới, cuối cùng tử vong lại không phải Nhung Khải Hoàn mà là thân sinh đệ đệ của hấn.

Tuy nói đáy lòng của hấn chưa bao giờ để mắt đến đệ đệ quần áo lụa là luôn chỉ biết ăn uống vui đùa, chơi gái đánh bạc, nhưng hai người dù sao cũng có liên hệ máu mủ. Nhìn thấy thảm trạng của đệ đệ, trong lòng của hấn cũng không chịu nổi.

- Cha, con đã chuẩn bị cho nó Linh Khí cùng bốn tờ Linh Thể đấu sĩ phù lục, vì sao đệ đệ còn thất bại?

Nhung Khải Tiếp nhi trầm giọng hỏi.

Nhung Dực Thiết nghiêng răng nói:

- Tên tiểu tử kia cũng có Linh Thể đấu sĩ phù lục, hơn nữa hẳn một lần còn triệu hồi ra ba tên Linh Thể đấu sĩ.

- Cái gì? Hẳn có thể triệu hoán ba tên Linh Thể đấu sĩ?

Nhung Khải Tiệp nhi biến sắc, cả kinh hô lên.

- Không sai.

Nhung Dực Thiết hung dữ nói:

- Về phương diện Tụ Linh Thuật nó quả thật rất có thiên phú.

Hắn quay đầu nhìn nhi tử, nói:

- Tiệp nhi nhi, kẻ này không thể lưu a. Bằng không, ngày sau nó rất có thể sẽ vượt qua con.

Tuy rằng hẳn không muốn thừa nhận, nhưng sau một trận chiến hôm nay hẳn cũng đã minh bạch rất nhiều điều.

Nhung Khải Tiệp nhi âm trầm, dù hẳn không phải Tụ Linh Sĩ nhưng cũng biết một Linh Sĩ sơ kỳ vừa mới tiếp xúc Linh Đạo không bao lâu mà một hơi lại có thể triệu hồi ba con Linh Thể đấu sĩ đáng sợ đến mức nào.

- Cho dù hẳn có bốn Linh Thể đấu sĩ, nhưng thực lực của bản thân hẳn chưa đủ, như thế nào có thể chống lại đệ đệ?

Sau một lát, Nhung Khải Tiệp nhi một lần nữa dò hỏi.

Lúc này, hẳn cực kỳ ảo não vì đã không tự mình đi xem hiện trường cuộc chiến.

Bởi vì một lần khiêu chiến này, hắn không có hảo tâm. Vì tránh hiềm nghi cùng với người khác sẽ mượn cớ, hắn liền cố ý ở trong linh đường tu luyện suốt một ngày.

Nhung Dực Thiết hai tay túm chặt, nói:

- Tiệp nhi nhi, phù lục mà con cho đệ đệ phải chẳng là thứ phẩm?

- Cái gì?

Nhung Khải Tiệp nhi khẽ giật mình, nói:

- Không có khả năng, Những phù lục này là con mua sắm ở cửa hàng Lý gia của Cán Thành, tuyệt đối là tinh phẩm trong Linh Thể đấu sĩ rồi.

Nhung Dực Thiết trầm mặc một lúc lâu, nước mắt tuôn đầy mặt, nói:

- Con hỏi Thiết Tâm chết như thế nào, ta cho con biết, nó chết dưới tay Linh Thể đấu sĩ do Nhung Khải Hoàn triệu hoán ra.

Nhung Khải Tiệp nhi nhíu nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nhung Dực Thiết mím môi kể lại:

- Nhung Khải Hoàn triệu hoán ra Linh Thể đấu sĩ toàn bộ diệt sát Linh Thể đấu sĩ của Khải Tâm, sau đó chúng hợp nhất công kích, lập tức chém giết Khải Tâm. Thiết Tâm cho dù muốn nhận thua thì cũng không kịp.

Hắn dù sao cũng là phụ thân của Nhung Khải Tâm, hơn nữa cho tới nay đều đặc biệt yêu thương đứa nhỏ này. Vì thế, cho dù con trai trưởng ở trước mặt hắn cũng không nói đến bất luận chữ bới gì để hạ thấp đi Nhung Khải Tâm.

Một kẻ đeo Linh Khí Vũ Sĩ trung kỳ, khi đấu trong thời gian dài lại không làm gì được một vị Vũ Sĩ sơ kỳ. Nếu việc này truyền ra ngoài, Nhung Khải Tâm thì sẽ có thể được gọi là phế vật không thể nghi ngờ. Nếu so sánh, hẳn thà rằng đem cái chết của Nhung Khải Tâm quy tội cho Linh Thế đấu sĩ.

Nhung Khải Tiệp nhi sững sờ chỉ chốc lát, hẳn hung hăng dậm chân, nổi giận mắng:

- Những tên gian thương này... Lão tử nhất định phải cho các người đẹp mặt.

Nhung Dực Thiết gật đầu, lại nói:

- Tiệp nhi nhi, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nhìn hẳn diều võ dương oai sao.

Nhung Khải Tiệp nhi trầm ngâm một chút, hẳn chậm rãi nói:

- Hiện tại đệ đệ vừa mới chết thảm trong tay hẳn, nếu chúng ta có động tác gì thì sẽ gây ra hiềm nghi quá lớn. Bất quá, phụ thân ngài yên tâm, con nhất định sẽ báo thù cho đệ đệ.

Trong mắt Nhung Dực Thiết hiện lên một tia thất vọng, hẳn than nhẹ một tiếng:

- Tiệp nhi, tốc độ tu luyện của nó quá mức kinh người, thực lực biểu cũng càng lúc càng mạnh hơn. Con muốn đối phó hẳn, tốt nhất nên lựa chọn thời điểm gia tộc còn chưa hoàn toàn chú ý đến nó.

Hẳn dừng lại một chút, nói:

- Nếu kẻ này kinh động đến gia chủ, hơn nữa thu nó làm môn hạ, khi đó muốn đối phó nó sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nhung Khải Tiệp nhi chậm rãi gật đầu, nói:

- Hải nhi đã hiểu.

Ánh mắt của hắn âm lãnh như độc xà khiến người ta không khỏi cảm thấy run sợ.

- Ha ha, Khải Hoàn, thật sự là vậy mới tốt chứ.

Trong phủ đệ, Nhung Kiệt Lâm cười nói:

- Mở tiệc ăn mừng thôi.

Nhung Dực Hà tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Cha, khí sắc Khải Hoàn không tốt lắm, tiệc rượu này hay là miễn đi.

Nhung Kiệt Lâm khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía Nhung Khải Hoàn, nhìn kỹ, không khỏi trong lòng hơi cả kinh, sắc mặt đứa nhỏ này trắng bệch.

- Khải Hoàn, cháu cảm thấy như thế nào, chẳng lẽ là bị thương?

Nhung Kiệt Lâm trầm giọng hỏi. Lão thật sự nghĩ không ra, Nhung Khải Hoàn đến tột cùng là bị tổn thương ở đâu.

- Gia gia, con không sao.

Nhung Khải Hoàn cười khở một tiếng:

- Đây là lần đầu tiên con giết người nên cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn cũng không phải kẻ máu lạnh, lần thứ nhất trải qua sinh tử chém giết đã tạo thành đả kích không nhỏ đối với tâm linh của hắn.

May mắn là tinh thần hãn đã từng tiếp thu hình ảnh khi Linh Thế đấu sĩ hình người trải qua một chút cảnh chém giết hung tàn trong núi sâu. Tuy rằng chúng không phải là hãn tự mình trải qua, nhưng vì ý niệm tương thông cho nên hãn cũng không khác gì tự mình trải qua.

Chính là vì đã có những kinh nghiệm như mộng cảnh này, vì thế Nhung Khải Hoàn cuối cùng mới có thể hạ quyết tâm ra lệnh cho Linh Thế đấu sĩ chém giết đối phương.

Bằng không thì một thiếu niên tuổi chưa tròn mười lăm như hãn sao có thể dám quyết định lấy đi tánh mạng một người dễ dàng như thế.

Bất quá, sau khi Nhung Khải Tâm thật sự tử vong thì trong lòng hãn vẫn như cũ có chút sợ hãi cùng khó chịu.

Nhung Kiệt Lâm yên lặng nhìn hãn một lúc, nói:

- Khải Hoàn, ta biết rõ cháu cảm thấy không dễ chịu. Hắc hắc, ngày xưa lão phu lần đầu tiên giết người thì so với cháu còn phải khó chịu hơn mấy lần. Bất quá...

Lão dừng một chút, nói:

- Trên thế giới này, người nên giết còn nhiều lắm, cháu đã lựa chọn con đường tu luyện thì ngày sau nhất định sẽ chậm rãi quen dần.

Nhung Dực Hà liếc mắt, thầm nghĩ trong lòng:

- Phụ thân, phương thức an ủi người này của ngài cũng không cao minh a.

Nhung Khải Hoàn do dự một chút rồi nói:

- Vâng, gia gia.

Nhung Kiệt Lâm biết rõ giờ phút này không thể nói nhiều tới đề tài này. Đúng như lão nói, chỉ cần ngày sau Nhung Khải Hoàn giết thêm mấy người thì cũng sẽ không còn đem việc này để ở trong lòng.

- Hắc hắc, Khải Hoàn, cháu hôm nay đã làm vẻ vang cho nhà chúng ta rồi, gia gia muốn thưởng cho cháu.

Nhung Kiệt Lâm vẻ mặt tươi cười nói:

- Cháu muốn cái gì thì nói cho ta biết.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, hẩn nghiêm túc nghĩ một hồi, nói:

- Gia gia, con cũng muốn một kiện Linh Khí.

Lông mày Nhung Kiệt Lâm hơi nhăn lại, nói:

- Không được.

Nhung Khải Hoàn kinh ngạc nhìn lão, vẻ mặt khó hiểu.

Nhung Kiệt Lâm nói:

- Linh Khí tuy rằng là đồ tốt, nhưng muốn thôi phát uy năng của Linh Khí thì nhất định phải phải có chân khí hoặc linh lực hùng hậu làm cơ sở. Cháu bây giờ tu vi còn quá thấp, cho dù là cầm Linh Khí cũng không cách nào phát huy tác dụng, ngược lại sẽ vì không có lực lượng đủ mức để thôi phát mà gặp cản trở.

Nhung Khải Hoàn bưng bình đại ngộ, trách không được khi cùng Nhung Khải Tâm chém giết, quyền ảnh của người này thủy chung đều là đứt quãng chứ không cách nào liên tục.

Bằng không, hẩn cho dù có được tâm của võ giả thì cũng rất khó để né tránh.

Nhung Kiệt Lâm nói:

- Đợi thực lực của cháu tiến giai đến hậu kỳ, gia gia nhất định sẽ chuẩn bị cho cháu một kiện Linh Khí.

Lão mỉm cười bổ sung:

- Vô luận là chân khí, hay là linh lực thì chỉ cần đạt tới mức đó là đủ rồi.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Tự Kiêu Tự Đại

Ngày kế, khi Nhung Khải Hoàn một lần nữa tiến vào trong sơn ở linh đường để hấp thu thiên địa linh lực thì hần bỗng kinh ngạc phát hiện ánh mắt của mọi người xung quanh đều đổ về phía mình và mang theo vài phần khác lạ.

Ngoại trừ Vương Hiếu Hiếu thì vẫn không có thái độ thay đổi thì tất cả những người còn lại đều không tự chủ được mà cố giữ khoảng cách nhất định với hần.

Nhìn đám người này, Nhung Khải Hoàn đương nhiên biết rõ đây là do mình đã chém giết Nhung Khải Tâm mà ra.

Nhung Khải Tâm chính là em ruột của Nhung Khải Tiệp, mình làm thịt thẳng này cũng chẳng khác gì kết thù một mất một còn với gã Linh Giả đứng đầu trong thế hệ trẻ đương thời của gia tộc.

Những kẻ này e dè giữ khoảng cách với mình cũng chẳng có gì là lạ.

Ngược lại, thái độ trước sau như một của Vương Hiếu Hiếu lại càng khiến cho Nhung Khải Hoàn cảm thấy ấm áp và cảm kích.

Có lẽ là hiện chưa muốn ra mặt nên Nhung Khải Tiệp cũng không lộ diện ở đây.

Hấp thu xong thiên địa linh lực trong sơn thì mọi người đều lục tục rời đi... Lúc này Vương Hiếu Hiếu mới lại gần hần mà thấp giọng nói:

- Khải Hoàn, người nên đến chỗ Hiên gia gia một chuyến a!

Nhung Khải Hoàn giật mình, liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Hắn có thể tiến vào linh đường hoàn toàn là nhờ Hiên lão chỉ định. Nhưng sau khi tiến vào thì vị lão nhân này lại dường như hoàn toàn quên mất hắn, bỏ mặc hắn tự sinh tự diệt ở chỗ này. Phải tới tận hôm nay thì lão nhân gia rốt cục mới nhớ tới hắn.

- À, chỗ ở của Hiên gia gia tương đối yên tĩnh... Lúc đi vào người cũng đừng kinh động những người khác đấy nhé!

Vương Hiếu Hiếu dặn dò.

Nhung Khải Hoàn rùng mình, vội vàng cam đoan:

- Ừ, ta hiểu rồi.

Nhìn Vương Hiếu Hiếu rời đi, trong lòng Nhung Khải Hoàn trở nên rối bời.

Câu dặn dò cuối cùng của nàng dường như mang theo thâm ý nào đó khiến hắn không thể không tĩnh tâm suy nghĩ.

Có lẽ là Hiên lão cũng không muốn người ngoài biết rõ quan hệ giữa bọn họ...

Lắc lắc đầu, Nhung Khải Hoàn đem ý nghĩ trong đầu này bỏ qua, sau đó tự mình dựa theo trí nhớ mà hướng về phía rừng trúc bước đi.

Diện tích linh đường so với cả phủ đệ của gia chủ thì thậm chí còn lớn hơn một bậc, nhưng đệ tử và nô bộc ở đây thì lại ít đến thương cảm. Vì thế, một khi Nhung Khải Hoàn chủ tâm tránh né thì căn bản sẽ không ai có thể phát hiện ra hắn đã đi vào trong rừng trúc.

Đọc theo đường mòn vắng vẻ trong rừng trúc, rất nhanh hẳn đã thấy được căn phòng quen thuộc cùng với lão nhân đang ngồi trước cửa đang nhấm nháp trà thơm.

- Nhưng Khải Hoàn bái kiến tộc lão!

Nhưng Khải Hoàn lập tức tiến tới, cung kính hành lễ.

Nhưng Kiệt Hiên ngẩng đầu, trên mặt mang theo một nụ cười hòa ái.

Trong lòng Nhưng Khải Hoàn lập tức yên tâm không ít... Nhìn biểu hiện này của lão nhân thì chắc lần gặp mặt này cũng không có chuyện gì tệ lắm.

- Ha ha, tiểu gia hỏa... Tới đây, cùng lão phu uống chén trà...

Nhưng Kiệt Hiên rót một chén trà, cười nói.

Nhưng Khải Hoàn dạ một tiếng, hẳn đương nhiên không dám từ chối, nâng chén trà uống một hơi.

Nhưng Kiệt Hiên bỗng nghiêm mặt hỏi:

- Trà này như thế nào?

- Rất ngon!

Nhưng Khải Hoàn thuận miệng đáp.

Nhưng Kiệt Hiên giật giật khóe miệng, cười khổ thốt lên:

- Đúng là trâu ăn hoa nhài, thật phí của trời a!

Nhưng Khải Hoàn cúi đầu, len lén liếc qua bình trà trong tay lão nhân, thầm nghĩ hẳn là trà này quý lắm đây.

Nhung Kiệt Hiên lắc lắc đầu:

- Khải Hoàn, nghe nói gần đây con có tranh chấp với người khác, trên lôi đài còn giết một huynh đệ đồng tông a.

Nhung Khải Hoàn biến sắc, cơ thể cứng lại, ngẩng đầu nghiêm nghị đáp:

- Khải Hoàn chỉ bị động ứng chiến, mong tộc lão minh xét.

Nhung Kiệt Hiên khoát khoát tay:

- Lão phu cũng không có ý tứ truy cứu trách nhiệm của con... Hắc hắc... Chuyện này ta đã biết rõ ràng, đó là do bọn họ tự tìm đường chết, không thể trách con.

Nhung Khải Hoàn âm thầm thở dài một hơi... Cũng may mà tộc lão nhìn rõ phải trái, bằng không, nếu bị cái tội này áp vào đầu thì chính hẳn chỉ sợ cũng chịu không nổi.

Nhung Kiệt Hiên hứng thú đánh giá Nhung Khải Hoàn. Tuy rằng lão đã sớm biết thằng này chỉ là người bị hại... Nhưng nếu hẳn vừa mới ra tay giết đồng môn đệ tử mà còn có biểu hiện nhơn nhơn thoải mái thì lão cũng sẽ sinh lòng chán ghét.

Lúc này thấy Nhung Khải Hoàn biểu hiện ra vẻ thấp thỏm không yên, lại làm cho lão sinh ra hảo cảm.

- Khải Hoàn, lúc đó con có biểu hiện không tệ. Ha ha ha, Linh Sĩ sơ kỳ mà đã có thể liên tục triệu hoán Linh Thể đấu sĩ tới ba lần, tư chất như vậy quả thực rất cao.

Nhung Kiệt Hiên dừng lại một chút, nói tiếp:

- Bởi vì biểu hiện của con không tệ, nên lão phu quyết định ban thưởng cho con.

Lão cười ha hả nhìn Nhung Khải Hoàn nói:

- Con muốn cái gì thì nói ra đi.

Nhung Khải Hoàn cực kỳ vui mừng, hăn ngẩng đầu nói:

- Tộc lão! Khải Hoàn muốn có một ít tài liệu phù lục... Còn có...

Hăn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Khải Hoàn còn muốn được xem phù thư về Chú Thuật trụ cột.

Nhung Kiệt Hiên cũng có chút giật mình:

- Con muốn tài liệu phù lục hăn là để chế tác phù lục Linh Thể đấu sĩ a. Ân, tài liệu phù lục lần trước đưa cho con hăn là đã được chế tác thành công rồi. Thật không thể tin nổi!

Đây đã là lần tán dương thứ hai trong cuộc gặp lần này.

Bởi vì lão nhân gia vốn biết rất rõ việc một Linh Sĩ sơ kỳ có thể thành công chế tác phù lục Linh Thể đấu sĩ kinh người đến mức nào.

Trước đó, lão chưa từng nghe nói có người thứ hai nào ngoài Nhung Khải Hoàn làm nổi chuyện này.

Nhung Khải Hoàn cúi đầu, trong mắt lại toát lên một tia kỳ vọng.

Sau khi đánh một trận với Nhung Khải Tâm thì khát vọng của hăn đối với phù lục cũng càng thêm mạnh mẽ hơn.

Viễn cảnh chỉ huy cả đại đội Linh Thể đấu sĩ xông lên - híp râm tập thể đối thủ cứ liên tục ám ảnh suy nghĩ của hăn (vãi dịch)... Có cố cách nào

cũng không bỏ qua nổi.

Nhưng Kiệt Hiên khẽ phất phất tay áo, trên mặt bàn lập tức hiện ra thêm một số đồ vật.

- Chỗ tài liệu này của ta hẳn là đủ cho con chế tác ba lần...

Nhưng Kiệt Hiên cười ha hả:

- Cầm lấy đi.

Nhưng Khải Hoàn tròn tròn mắt... Tộc lão có thể ném ra ba phần tài liệu quý giá này cũng chẳng có gì lạ, nhưng khiến hắn kinh hãi lại chính là lão nhân gia ông ta tại sao có thể làm được như vậy?

Chẳng lẽ lại là một bí thuật che mắt nào ư?

Nhưng Kiệt Hiên nhìn ra nghi hoặc của tiểu tử này, cười ha hả nói:

- Khải Hoàn, chỉ cần con cố gắng tu luyện thì sau này khẳng định cũng có một ngày có thể được như vậy thôi.

Nhưng Khải Hoàn đỏ mặt đáp vội:

- Vâng!

Đồ trên bàn cũng không nhiều, hắn lấy ra một miếng vải đem tài liệu bọc vào bên trong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng Kiệt Hiên cười ha hả:

- Khải Hoàn! Nếu như ta không nhớ lầm thì Hiếu nhi còn đang chỉ điểm con tu luyện Chú Thuật trụ cột mà. Vì sao con còn muốn xem thêm Phù Thư chứ?

Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Nếu như Hiếu nhi chỉ điếm không dụng tâm cho lắm thì lão phu có thể để cho Dực Diệu đích thân đứng ra chỉ điếm cho con.

Trong lòng lão cũng mơ hồ có chút bất mãn. Mình đem hạt giống Nhung Khải Hoàn này giao cho Hiếu nhi là hết sức tín nhiệm nàng, nếu như Hiếu nhi chỉ làm qua loa cho xong thì quả thực đã khiến lão hết sức thất vọng.

Nhung Khải Hoàn lắc đầu liên tục, nói:

- Tộc lão, sư tỷ quả thực là tận tâm tận lực, giảng giải kỹ càng, chỉ điếm tỉ mỉ không bỏ sót... Khải Hoàn đối với nàng vô cùng cảm kích.

- Ân, đã như vậy thì sao con còn muốn đưa ra yêu cầu này?

Sắc mặt Nhung Khải Hoàn đỏ bừng, cẩn thận nói:

- Sư tỷ tuy rằng tận tâm, nhưng mà... Nàng hạn chế nội dung học của Khải Hoàn vô cùng nghiêm khắc, chỉ cho Khải Hoàn học hai hệ trong ngũ hành Chú Thuật mà thôi.

Nhung Kiệt Hiên sững người, dở khóc dở cười nói:

- Tiểu tử ngươi còn lảng nhãng gì nữa hả? Đã cho con học Chú Thuật trụ cột hai hệ mà còn chưa biết đủ nữa hả!

Lão dùng tay chỉ chỉ Nhung Khải Hoàn, bất mãn nói:

- Chẳng nhẽ con còn muốn học đủ cả năm hệ mới chịu sao?

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn sáng lên nói:

- Tộc lão anh minh.

Nhung Kiệt Hiên kêu trời một tiếng... Cho dù lấy định lực của lão mà lúc này cũng cảm thấy khó có thể tin được.

Thằng lỏi này lại còn muốn học tập tất cả Chú Thuật trụ cột các hệ...

Chẳng lẽ nó không biết là dựa theo quy củ thì đám Linh Sĩ vừa mới bước vào Linh Đạo sơ kỳ thì chỉ có thể chọn lựa một trong các hệ của ngũ hành mà tu luyện sao.

Chẳng lẽ hẳn cho là mình có - Không thuộc tính thì cứ thích cái loại linh lực nào là tu luyện cái cho vui sao.

Sắc mặt Nhung Kiệt Hiên bỗng trở nên âm trầm. Lão dù gì cũng là tộc lão cao cao tại thượng, vốn có khí thế không giận mà uy... Lúc này khi trở nên nghiêm nghị thì liền tựa như cuồng phong bạo vũ sắp đến, khiến người ta có một loại cảm giác hít thở không không.

Nhung Khải Hoàn không rét mà run, cắn răng nói:

- Tộc lão, Khải Hoàn nói gì sai a?

Đôi mắt Nhung Kiệt Hiên lóe lên. Lão do dự một lát, đem lửa giận trong lòng áp xuống, trầm tư thật lâu tựa hồ đang tính toán cái gì.... Một lúc lâu sau lão mới nói:

- Tốt, yêu cầu của con, ta đồng ý. Ta sẽ nói với Hiếu nhi không hạn chế con học tập các hệ khác nữa. Chỉ có điều con phải hứa trước với ta một việc.

Nhung Khải Hoàn quá sức vui mừng, nói vội:

- Mời tộc lão phân phó.

- Sau khi con học tập được một thời gian ngắn thì lão phu muốn đích thân kiểm tra tiến độ học tập. Nếu tới đó mà con không khiến lão phu thỏa

mãn thì... Hừ... con cũng biết phải làm sao chứ.

Nhưng Khải Hoàn vội vàng đứng dậy, cung kính nói:

- Khải Hoàn đã rõ.

- Tốt, con đi đi.

Nhưng Kiệt Hiên phẩy phẩy tay nói:

- Từ ngày mai con có thể bắt đầu rồi.

Nhưng Khải Hoàn do dự một chút, nói:

- Tộc lão, đệ tử muốn ra ngoài giải sầu mấy ngày, ngài xem...

Nhưng Kiệt Hiên khẽ gật đầu nói:

- Vừa mới trải qua chém giết trên lôi đài xong lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn... Đi ra ngoài giải sầu cũng tốt.

Nhưng Khải Hoàn mừng thầm trong lòng, hẩn khom người cáo lui.

Đợi tới khi hẩn rời đi, từ trong phòng trúc liền hiện ra một bóng người.

Vương Hiếu Hiếu chậm rãi đi tới:

- Hiên gia gia, sao cả ngài mà cũng dung túng cho hẩn rồi!

Nhưng Kiệt Hiên cười hắc hắc, nhẹ nhàng uống một hớp trà, nói:

- Dung túng cái gì?

Vương Hiếu Hiếu tức giận nói:

- Hẳn bây giờ đã muốn học đủ trụ cột của các hệ chú thuật... Cái này không phải là dung túng sao?

Nhưng Kiệt Hiên lắc đầu nói:

- Hiếu nhi, con không thấy thằng nhóc này có lòng tự tin quá mạnh sao. Ha ha, hoặc có thể nói nó tu luyện quá thuận buồm xuôi gió nên không khỏi có chút tự kiêu. Cứ thế này, đối nó hẳn sẽ không phải là chuyện tốt a.

Vương Hiếu Hiếu khẽ giật mình, tỉnh ngộ:

- Con hiếu, ngài muốn nhân cơ hội này mài giũa thêm hẳn.

Nhưng Kiệt Hiên gật đầu:

- Đúng vậy, nó đã cuồng vọng như thế thì ta cũng thuận theo mà buông tay cho nó chơi một lần. Khà khà, đợi đến lúc nó tu luyện không đâu vào đâu thì sẽ tự hiểu ra con đường tu luyện gian khổ đến mức nào.

- Thế nhưng, làm như vậy chẳng phải là chậm trễ...

Vương Hiếu Hiếu nhíu đôi mi thanh tú nói.

- Nó cũng chỉ mới cất bước, trì hoãn một hồi thì cũng chẳng to tát gì lắm.

Nhưng Kiệt Hiên chậm rãi nói:

- Hiện tại chậm một chút so với sau này mới chậm còn tốt hơn nhiều.

Vương Hiếu Hiếu khẽ gật đầu, trong lòng nàng bỗng nhiên khẽ động, hỏi:

- Hiên gia gia, nếu như hẳn... Nếu hẳn thật sự nắm giữ được tất cả các Chú Thuật trụ cột thì sao?

Nhưng Kiệt Hiên sững sờ một chút rồi cười phá lên:

- Hiếu nhi, hắn đã ấu tả, chẳng nhẽ con cũng nhào theo rồi hả? Ha ha ha... Chuyện đó tuyệt đối là không thể nào có được.

Vương Hiếu Hiếu cũng lắc lắc đầu cười khố, chính bản thân nàng cũng không hiểu sao bỗng nhiên mình lại toát ra cái ý nghĩ cổ quái như vậy.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Linh Thể Chú Linh Sĩ

Khi trở về nhà, Nhung Khải Hoàn kể lại mọi chuyện đã trải qua với cha mẹ. Hắn muốn ở lại trang viên nơi mà hắn đã sống từ nhỏ đến lớn này thêm mấy ngày nữa.

Yêu cầu này ngay lập tức được truyền đến Nhung Kiệt Minh, hắn không do dự liền đồng ý. Tuy nhiên, vì đề phòng sự việc ngoài ý muốn nên hắn thậm chí còn phái cả Nhung Tài đi theo.

Trên danh nghĩa là để cho Nhung Tài chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Khải Hoàn, nhưng tất cả mọi người đều hiểu đây là Nhung Kiệt Minh lo lắng đám người Nhung Dực Thiết trả thù, cho nên để Nhung Tài đi theo hắn.

Trong nhà của họ thì người có tu vi cao nhất không ai khác chính là Nhung Kiệt Minh. Nhưng người xếp hạng hai lại không phải Nhung Dực Hà, mà là vị lão nhân không có chút thu hút nào cả này.

Tuy rằng Nhung Khải Hoàn không muốn có người bên cạnh, nhưng không thể lay chuyển được quyết định của người thân cho nên đành phải ừ ừ mang theo Nhung Tài đi trang viên.

Ngày thứ hai, Nhung Khải Hoàn đẩy mặt cầu khẩn Nhung Tài được đi ra ngoài một mình. Tuy nhiên, vẫn không ngoại lệ liền bị lão nhân cự tuyệt, bất luận hắn dùng lý do gì để nói đều không thể thay đổi được tâm ý của vị lão nhân này.

Sau khi đã thử mọi cách thì Nhung Khải Hoàn đã hoàn toàn buông tha cho ý định chuồn đi.

Bởi vì hẳn hiểu mình không có cơ hội chạy thoát khỏi Nhung Tài. Cho dù có thành công thì vị lão nhân này cũng sẽ gióng trống khua chiêng tìm kiếm, đến lúc đó mọi người đều biết thì ngược lại càng không ổn.

Đêm xuống, hẳn lẻ loi một mình trốn ở trong phòng.

Hắn ngồi khoanh chân bình tâm tĩnh khí, giữ cho tinh khí thần ở trạng thái tốt nhất.

Sau đó, linh lực trên người hẳn bắt đầu kịch liệt sôi trào.

Tụ Linh Thuật, hơn nữa còn là siêu cường dị năng Tụ Linh Thuật ngưng tụ trong viên cầu.

Một khi hẳn đem toàn bộ dị năng phóng ra, khi đó ngưng tụ Linh Thể sẽ không còn là Linh Thể bình thường nữa, mà là loại Linh Thể đặc thù có thể tồn tại vĩnh viễn trên thế giới này.

Bất quá, lúc này hẳn đang triệu hoán không phải là Linh Thể đấu sĩ.

Ở thế giới không thể nào nhìn thấy bằng mắt thường, lực lượng Mộc hệ khổng lồ mãnh liệt tụ tập rồi bay về phía Nhung Khải Hoàn, tại đó có một Linh Thể hình người đang dần dần thành hình

Ở sương phòng cách đó không xa, Nhung Tài bỗng nhiên đứng dậy.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía căn phòng của Nhung Khải Hoàn, một lát sau mới chậm rãi ngồi xuống. Trên mặt lão nhân hiện lên vẻ vui mừng, nghĩ thầm: “Tiểu thiếu gia không hổ là người có thiên phú xuất chúng, ở thời điểm Linh sĩ sơ kỳ mà đã có thể tụ tập được thiên địa linh lực lớn như vậy.

Dực Dương thiếu gia tuy rằng không có năng khiếu gì nhưng sinh ra tiểu thiếu gia lại là tài năng tuyệt điểm.

Trong phòng, Nhung Khải Hoàn nhìn Tụ Linh Thuật đang chậm rãi thành hình, sắc mặt của hắn ngày càng ngưng trọng.

Cho đến khi dị năng trong cơ thể bị hao hết, bóng người này triệt để ngưng tụ lại thì hắn vẫn không buông lỏng chút nào.

Bởi vì lúc này hắn đã phát hiện ra một vấn đề lớn nhất.

Trước kia có thể ngưng tụ ra Linh thể đặc thù chính là vì những bộ phận trọng yếu nhất của Linh Thể đều do dị năng của hắn cấu thành, hoàn toàn không có lực lượng thiên địa lẫn vào.

Còn lần này, Linh Thể trước mắt được tạo thành không chỉ từ dị năng của hắn mà còn là Mộc hệ linh lực lớn hơn gấp mấy lần.

Như vậy, khi hình thành thì Linh Thể đặc thù này còn có khả năng tự động phát triển, vĩnh viễn không tiêu tán hay không đây?

Nhúu mày một chút, sau đó hắn liền bỏ qua suy nghĩ này, cẩn thận kiểm tra Linh thể. Một lát sau, hắn không nhìn được mà hô lên một tiếng nhỏ.

Bởi vì hắn đột ngột phát hiện, Linh Thể này có linh lực cường đại hơn so với mình mong muốn rất nhiều.

Sự chênh lệch này không phải là một chút, đó là sự chênh lệch của hai giai vị.

Hắn cảm nhận được ba động linh lực đang bành trướng bên trong liên hiểu được, sau khi kết hợp giữa dị năng của hắn và Mộc hệ linh lực thì Linh Thể này đã đạt đến Chuẩn Linh Sĩ Trung kỳ.

Vừa nghĩ tới đây, sắc mặt của hắn liền trở nên vô cùng quái dị.

Thu hồi thần niệm, Nhung Khải Hoàn thử truyền tin tức tới Linh Thể.

Linh Thể lập tức mở hai mắt ra, trong hốc mắt khê chớp động, bên trong không ngờ lóe lên tia sáng rọi linh động.

Nhung Khải Hoàn trong lòng cảm thấy rất vui. Tuy rằng chưa thử nghiệm, nhưng hắn tin tưởng Linh Thể này có đến tám chín phần mười cũng là Linh Thể đặc thù rồi.

Đẩy cửa ra, hắn dùng lực nhảy lên, mang theo những tiếng xé gió do y phục ma sát với không khí.

Hắn tăng tốc đến cực hạn, xuyên qua lối đi trong trang viên.

Với tu vi của hắn thì cho dù ẩn nấp cẩn thận từng li từng tí cũng chưa chắc đã có thể dấu diếm được tai mắt của Nhung Tài, huống chi hắn lao đi nhanh hết tia lửa như vậy.

Cánh cửa sương phòng ở cách đó không xa lập tức bị đẩy ra, Nhung Tài lạng lẽ đi theo mà không hề phát ra một tiếng động.

Nhung Khải Hoàn vẫn làm như không biết có người theo sau. Sau khi ra khỏi trang viên, hắn vẫn tiếp tục chạy thêm hai dặm mới dừng lại.

Sau đó hắn xuống trung bình tấn, thu liễm tâm thần rồi đánh ra một chiêu quyền thuật trụ cột của Nhung Gia.

Hắn đã rèn luyện bộ quyền pháp này hơn mười năm rồi, cho dù bị mất thì cũng không thể đánh sai được. Bây giờ hắn lại có tâm của võ giả cùng chân khí, cho nên lý giải với võ học đã hơn xa so với ngày xưa.

Vì vậy, tinh túy và chân ý của bộ quyền pháp này đã được hắn triệt để thấu hiểu và đánh ra được.

Ở cách đó không xa, Nhung Tài cũng dừng lại, nhìn hẩn với ánh mắt tán thưởng. Đồng thời, ánh mắt Nhung Tài cũng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nhung Tài thấy được tiểu thiếu gia đã sử dụng quyền thuật này đạt đến trình độ cao nhất rồi. Tuy rằng chân khí còn không bằng trưởng bối Nhung Dực Hà, nhưng nếu so sánh quyền thuật tinh túy thì không hề kém mình với lão gia chút nào.

Tuy nhiên, trẻ như vậy mà tiểu thiếu gia lại rời trang viên chỉ để luyện quyền thuật quả thật làm cho người ta cảm thấy khó hiểu. Hay là tiểu thiếu gia có ham mê đặc thù này sao?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nhiệm vụ của lão không phải là ngăn trở hay giám thị tiểu thiếu gia mà là bảo vệ.

Vì thế, chỉ cần tiểu thiếu gia không tránh khỏi tầm mắt của lão, cũng không gặp nguy hiểm gì thì lão cũng sẽ không ra mặt.

Nửa canh giờ sau Nhung Khải Hoàn mới thu quyền lại, sau đó quay người trở về phòng nằm ngủ.

Nhung Tài vẻ mặt buồn bực theo về. Lão không hề biết rằng, ngay lúc hẩn vừa rời khỏi trang viên thì từ phòng của tiểu thiếu gia lại thoát ra một bóng người quý dị. Thân ảnh này lao đi nhanh như tia chớp, hơn nữa tránh được tầm mắt của mọi người để tiến vào khu rừng rậm phía sau núi.

Lúc này, Nhung Khải Hoàn đã sớm đem ý niệm chuyển dời đến trên người của Mộc hệ Linh thể.

Đúng như dự đoán ban đầu của hẩn, Linh Thể này có tiềm lực vô tận. Cho dù nó đi ra ngoài hơn một canh giờ, nhưng lực lượng hạch tâm không hề bị tiêu tán đi chút nào.

Bản thể Nhung Khải Hoàn nằm trên giường, khóe miệng hơi nhếch lên một chút. Rốt cuộc, hẳn cũng có thể xác định được Linh Thể này cũng là loại Linh Thể đặc thù cực kỳ trân quý rồi.

Thì ra Linh Thể đặc thù khi thành hình không hề bị ảnh hưởng bởi việc dung hợp với linh lực ở thế giới bên ngoài.

Chỉ cần hẳn đem tất cả năng lượng dị năng ở bên trong viên cầu sử dụng hết là có thể chế tạo ra loại Linh Thể đặc thù này.

Hẳn học tập Linh thuật vẹn vẹn chỉ chừng một tháng. Trong thời gian này Vương Hiếu Hiếu luôn nghiêm khắc với hẳn, gần đây còn cho hẳn lựa chọn hai hệ lực lượng để học tập.

Thứ nhất, đương nhiên là Mộc hệ chú thuật, hệ còn lại chính là Hỏa hệ chú thuật.

Ngoài ngũ hành chú thuật trụ cột thì có một loại linh lực cao cấp hơn, là phiên bản thăng cấp.

Ánh sáng trong đôi mắt Linh Thể Chú Linh Sĩ ngưng tụ một lát, nó khẽ vươn một tay, linh lực trong cơ thể liền bắt đầu khởi động. Từ ngón tay của nó nhanh chóng ngưng tụ một viên linh lực, sau đó bắn ra ngoài. Viên cầu linh lực này hơi khác một chút so với viên cầu linh lực bình thường ở chỗ, bên trong nó có vô số đường cong màu xanh nhạt đang không ngừng lưu chuyển.

Viên linh lực bắn ra này ẩn chứa mộc hệ năng lượng khổng lồ.

Ba...

Viên linh lực được bắn ra đập vào tảng đá cách đó không xa.

Tảng đá bên ngoài liền có thêm một vết lõm khá lớn, hơn nữa bên trên còn có rất nhiều sợi tơ màu xanh giống như mạng nhện đang trói buộc.

Trên mặt của Mộc hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ hiện lên nét tươi cười, Nhung Khải Hoàn hết sức hài lòng với uy lực của một kích này.

Cùng là chú thuật nhưng người thi triển là Linh Sĩ sơ kỳ và Linh Sĩ Trung kỳ lại có hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Nếu như hãn tự động thủ thì rất khó có thể để lại vết lõm như thế trên tảng đá, hơn nữa phạm vi sợi tơ bao phủ cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Hãn thở ra một hơi, thu hồi thần niệm từ Linh Thể.

Vì vậy, Linh Thể Chú Linh Sĩ bắt đầu chạy chậm chậm vào phía núi sâu, dường như có một lực lượng nào đó từ trong tối tăm đang chỉ dẫn nó, đúng là địa phương mà Nhung Khải Hoàn đã ngưng tụ Linh Thể Đấu Sĩ.

Sau khi thu hồi thần niệm, cảm giác mệt mỏi liền mãnh liệt dâng lên.

Tuy rằng hôm nay hãn đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, bất luận là linh lực hay chân khí thì đều đã có tiến bộ nhảy vọt. Nhưng hãn đã tiêu hao toàn bộ dị năng, lại còn kiên trì diễn luyện quyền pháp nửa canh giờ cũng đã làm tiêu hao toàn bộ tinh lực của hãn.

Hãn nhắm mắt lại, lúc này mới thực sự chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, Nhung Khải Hoàn đều chờ đêm xuống rồi mới ra ngoài luyện tập quyền pháp.

Mỗi lần như vậy Nhung Tài đều theo sát không rời, nhưng cũng chỉ yên lặng quan sát. Tuy nhiên, bắt đầu từ ngày thứ hai trở đi, lão liền phát hiện ra một chuyện khiến lão cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Đó chính là quyền thuật của tiểu thiếu gia mỗi ngày đều có tiến bộ.

Mặc dù chỉ có tiến bộ rất nhỏ, nhưng với kinh nghiệm của lão thì có thể khẳng định rằng đây thật sự là tiến bộ.

Điểm này quả thực là quá mức biến thái, cho dù là lão cũng phải khiếp sợ không thôi.

Chỉ cần có thể tiến bộ, cho dù là tiến bộ không có ý nghĩa thực tiễn nhưng tích lũy từng ngày, góp gió thành bão thì tu vi võ đạo của Nhung Khải Hoàn sẽ trở nên kinh thế hãi tục.

Hắn không hề biết sự tiến bộ này kỳ thật không phải là do công lao Nhung Khải Hoàn diễn luyện quyền thuật, cũng không phải do ngộ tính hay thứ gì khác.

Sở dĩ mỗi ngày đều làm cho người khác có cảm giác tiến bộ mới là bởi vì Linh Thể do hắn phóng thích ra đang không ngừng chém giết ở trong núi sâu, bên cạnh đó cũng không ngừng tích lũy kinh nghiệm mà dần phát triển.

Thần niệm của hắn và Linh Thể đấu sĩ có một loại liên hệ thần bí không thể giải thích, cho nên khi Linh Thể đấu sĩ bắt đầu phát triển, tiếp thu kinh nghiệm chiến đấu thì cũng phản hồi lại cho bản thể. Chính vì vậy, trong lúc vô tình thì hắn cũng chậm rãi tiến bộ.

Nhung Tài cũng không phải thần tiên, không có cách nào tính toán được tương lai. Vì thế, cho dù trí tưởng tượng của lão phong phú gấp vạn lần cũng không thể đoán ra được đạo lý ở trong đó.

Bất quá, trong lòng lão lại sinh ra một chút bất mãn đối với thiếu gia Dực Dương.

Một thiên tài tập võ như vậy, không hiểu thiếu gia Dực Dương dạy dỗ kiểu gì mà khiến hắn phải đến mười lăm tuổi mới thành công ngưng luyện ra chân khí.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Hạn Chế Lớn Nhất

Từ đêm thứ sáu trở đi, Nhung Khải Hoàn tiếp tục phóng thích dị năng theo thói quen.

Vào năm ngày trước, hắn phóng ra ngũ hành Linh Thể mỗi loại một lần rồi tiếp tục dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn Nhung Tài rời đi, sau đó để cho Linh Thể tiến vào tu luyện ở trong rừng sâu.

Khi phóng thích Mộc hệ và Hỏa hệ Linh thể Chú Linh Sĩ thì còn dễ, bọn chúng đều có thể hiểu được ba loại chú thuật trụ cột.

Còn Linh Thể Chú Linh Sĩ ba hệ còn lại thì không được may mắn như thế. Thứ duy nhất chúng hiểu được, đó chính là bắn ra đạn linh lực cơ bản nhất.

Bất quá, chỉ cần một loại chú thuật này cũng đủ để giúp chúng sống sót ở bên ngoài thâm sơn rồi.

Trước khi định phóng thích dị năng, Nhung Khải Hoàn cũng từng do dự một hồi lâu.

Bởi vì hắn không xác định được mình nên triệu hồi ra Linh Thể Chú Linh Sĩ hệ gì bây giờ.

Cuối cùng, hắn quyết định triệu hoán ra một Linh Thể Đấu Sĩ để làm bạn với tên đã được triệu hồi trước đó.

Nhưng khi hắn bắt đầu phóng thích dị năng thì dị biến xuất hiện.

Hắn cảm nhận được một cơn đau đầu kịch liệt đột ngột xuất hiện, giống như có người đang dùng búa đập mạnh lên đầu mình vậy.

Hắn rên lên một tiếng, co quắp ngã xuống đất, ở tai, mắt, mũi đều chảy ra máu tươi.

Linh Thể sắp thành hình liền nổ bụp một tiếng, hóa thành hư vô.

Nhung Khải Hoàn nằm rạp trên mặt đất, thật lâu sau cơn đau mới giảm bớt dần.

Hắn sợ hãi nhìn về chỗ Linh Thể vừa tiêu tán, trong lòng cũng đã hiểu tại sao lại xuất hiện chuyện không thể dự đoán trước như vậy.

Thần niệm trở về quan sát viên cầu trong ấn đường, nơi đó chính là bí mật lớn nhất để hắn có địa vị như ngày hôm nay.

Thời gian dần trôi qua, thần niệm của hắn cũng đã xâm nhập vào trong viên cầu.

Không gian bên trong viên cầu này cũng không lớn, bây giờ nó bị chia thành sáu phần, mỗi phần đều có một đạo hư ảnh ở bên trong.

Tuy rằng sáu đạo hư ảnh này đều giống nhau như đúc, nhưng Nhung Khải Hoàn vừa nhìn đã nhận ra thân phận của bọn chúng.

Đó chính là Linh Thể Đấu Sĩ và năm con ngũ hành Linh Thể Chú Linh Sĩ.

Thần niệm quét qua một lượt, Nhung Khải Hoàn liền cảm nhận được bên trong viên cầu đã không còn chút không gian rỗng nào. Hắn thở dài một hơi.

Thì ra dị năng cũng có cực hạn, không biết sau này khi thực lực tăng lên thì không gian viên cầu có thể dung nạp thêm Linh Thể đặc thù nữa hay

không.

Hắn thu hồi thần niệm, tẩy rửa vết máu trên người rồi cố gắng đẩy cửa đi ra ngoài.

Mấy ngày hôm nay hắn luyện quyền ở bên ngoài đã trở thành thói quen, nếu như không đi thì sẽ làm cho Nhung Tài nghi ngờ. Với lại, hắn cũng quyết định ngày mai sẽ trở về phủ cho nên hôm nay cũng là lần hành hạ bản thân cuối cùng a...

Nhưng khi hắn mới vừa chạy ra khỏi trang viên thì trước mặt bỗng hiện ra một người, thì ra là Nhung Tài đột ngột chặn đường đi của hắn.

Nhung Khải Hoàn kinh ngạc hỏi: “Tài gia gia, sao ngài chặn đường con?”

Nhung Tài cũng kinh ngạc nhìn hắn, lông mày hơi nhăn lại. Lão hỏi ngược lại: “Khải Hoàn, người bị thương?”

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, thầm nghĩ trong lòng, lão gia tử quả là nhạy cảm.

Hắn cười khổ, thanh minh: “Tài gia gia, vừa rồi con tu luyện linh lực bị phân tâm nên thụ thương nhẹ thôi mà.” Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Không có gì đâu gia gia, ngày mai là khỏi à.”

Nhung Tài ngưng trọng nhìn hắn, lớn giọng dạy bảo: “Tiểu thiếu gia, ngài khắc khổ tu luyện tuy rất tốt nhưng xin ngài nhớ kỹ là hăng quá hóa dở, cố quá thành quá cố đó.” Nhung Tài khom người nói: “Buổi tối hôm nay, xin mời tiểu thiếu gia sớm đi nghỉ ngơi a.”

Nhung Khải Hoàn sắc mặt đỏ lên, cũng may đề nghị này hợp với tâm ý của hắn, cho nên hắn vội vàng nói: “Tài gia gia nói rất đúng, Khải Hoàn về nghỉ ngơi đây.”

Nhung Tài gật đầu một cái, lại dặn dò thêm: “Tiểu thiếu gia, ngài đã bị thương thì cũng không nên ở nơi này lâu. Hay là ngài mai chúng ta về nhà a.”

Trong lòng Nhung Khải Hoàn rất mừng, nhưng hấn vẫn giả bộ khó khăn nhăn nhó, một lát sau mới thở dài nói: “Vâng, tất cả đều nghe theo Tài gia gia vậy.”

Lúc này Nhung Tài mới yên lòng, lão tự mình áp giải Nhung Khải Hoàn vào phòng, nhìn tiểu thiếu gia chìm vào giấc ngủ mới lặng lẽ đi ra.

Sau khi thấy được Nhung Khải Hoàn có tiến bộ kinh người thì địa vị của vị tiểu thiếu gia này ở trong lòng lão đã nâng cao đến mức không gì sánh nổi.

Cho dù là Nhung Dực Hà, con trai trưởng của lão gia cũng không chiếm được vị trí trọng yếu như vậy.

Ngày hôm sau, hai người trở về nhà trong thành, Nhung Tài liền đem phát hiện của mình nói cho Nhung Kiệt Lâm.

Lão gia tử nghe xong liền vô cùng kích động, tuy nhiên ngoài sự vui mừng đó thì vẫn còn một chút nhụt chí và do dự.

Nhung Khải Hoàn vừa có thiên phú Võ Đạo, vừa có thiên phú về Linh Đạo, nếu để cho hấn buông bỏ con đường Linh Đạo mà chuyên tu phát triển theo Võ Đạo...

Nhưng lão cũng chỉ dám nghĩ như vậy, những lời này làm sao có thể nói ra đây!

Bên cạnh đó, lão cũng biết rõ rằng Nhung Khải Hoàn là Tụ Linh Sĩ duy nhất của gia tộc. Nếu như hấn bỏ Linh Đạo mà chọn Võ Đạo thì sẽ tạo

ra một chấn động cực lớn, ngay cả hội đồng tộc lão cũng chắc chắn không đồng ý.

Thở dài một tiếng, Nhung Kiệt Lâm chỉ có thể phân phó một tiếng, không ai được làm phiền Nhung Khải Hoàn.

Mặc dù Nhung Tài cảm thấy đáng tiếc, nhưng lão cũng không nghĩ ra được cách gì để giải quyết cả.

Nhung Khải Hoàn không hề biết hai lão gia tử này đang vì hấn mà buồn rầu. Sau khi nghỉ ngơi ở nhà hai ngày thì hấn liền đi đến linh đường tìm Vương Hiếu Hiếu.

“Vương sư tỷ.” Nhung Khải Hoàn hướng Vương Hiếu Hiếu cúi chào. “Tiểu đệ muốn học tập chú thuật mới.”

Hấn đã nói ra yêu cầu này mấy lần, nhưng Vương Hiếu Hiếu vẫn luôn kiểm soát mà không dạy hấn.

Nhưng lúc này thì khác, Nhung Khải Hoàn đang có tinh lực sung mãn, lại có hứa hẹn của Kiệt Hiên tộc lão, vì thế hấn liền đi thẳng vào vấn đề.

Có lẽ đã được tộc lão dặn dò cho nên Vương Hiếu Hiếu cũng không có cự tuyệt.

Nàng than nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp động lòng người nhìn Nhung Khải Hoàn với ánh mắt phức tạp.

“Sư đệ, ta biết rõ ngươi có thiên phú dị bẩm, không giống người thường. Nhưng xin nhớ một câu, tham thì thâm đó.”

Nhung Khải Hoàn cười khở nói: “Sư tỷ, tiểu đệ biết rõ. Nhưng mà... Đệ vẫn muốn học tập chú thuật.”

Vương Hiếu Hiếu hơi lắc đầu, than nhẹ: “Nếu Hiên gia gia đã có ý như thế, tất nhiên ta sẽ không cản người. Nhưng ta hy vọng người có thể đáp ứng ta một chuyện.”

Nhưng Khải Hoàn đôi mắt sáng ngời, chỉ cần Vương Hiếu Hiếu không ngăn cản thì chuyện gì hãn cũng có thể đáp ứng.

“Sư tử xin phân phó.”

Vương Hiếu Hiếu nhỏ giọng nói: “Một khi người phát hiện ra tâm lực không đủ thì phải dừng lại.”

Nhưng Khải Hoàn thở dài một hơi: “Sư tử yên tâm đi, nhất định tiểu đệ sẽ liệu sức mà làm.”

Vương Hiếu Hiếu thầm than, tất nhiên nàng hiểu rằng vị sư đệ tâm cao khí ngạo này mặc dù ngoài miệng đáp ứng, nhưng khi gặp khó khăn thật sự thì hẳn sẽ không nhận thua.

Loại người này, cho dù là đầu rơi máu chảy cũng khó có thể hồi tâm chuyển ý.

Có lẽ Hiên gia gia nói không sai, bây giờ cứ thả tay để cho hãn xông xáo, cho đến khi hãn làm ra nhiều loạn lớn hơn nữa thì mới dễ dàng thiết lập lại trật tự. Nhưng đến khi tu vi của hãn cao rồi lại đi tu luyện lung tung, lúc đó cho dù Thiên Vương lão tử có đến cũng chưa chắc cứu được hãn.

Sau khi vỗ nhẹ trán một cái, Vương Hiếu Hiếu dẫn Khải Hoàn đi vào lầu các bên trong linh đường.

“Sư đệ, đây chính là Tàng Kinh Các của linh đường chúng ta.” Nàng thấp giọng dặn dò: “Ta sẽ nói với sư thúc, ở lầu một đệ có thể thích coi gì thì coi.”

“Vâng, đa tạ sư tỷ.”

Nhìn Tàng Kinh Các rộng lớn như thế, Nhung Khải Hoàn cảm thấy hạnh phúc gần như choáng váng tại chỗ.

Khi hai người tiến vào bên trong lâu các, liền thấy ở gần cửa có một nam tử trung niên đang chăm chú đọc sách phù chú.

Vương Hiếu Hiếu lại gần rồi nói nhỏ với người đó vài câu. Người họ kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Nhung Khải Hoàn, nói: “Người chính là người có thiên phú tụ linh, Nhung Khải Hoàn?”

“Vâng, đệ tử bái kiến sư thúc.” Nhung Khải Hoàn không dám thất lễ, liền bước lên phía trước hành lễ.

Vương Hiếu Hiếu trầm giọng nói: “Sư đệ, vị này là Hoàng Tử Hiên sư thúc, cũng chính là người chấp chương Tàng Kinh Các.”

Nhung Khải Hoàn giật mình. Tàng Kinh Các chính là trọng địa của gia tộc, như vậy người chấp chương nơi đây phải là người của gia tộc họ Nhung mới phải chứ. Chỉ cần dựa vào điểm này cũng có thể suy đoán ra, vị sư thúc này là một nhân vật rất tài giỏi rồi.

Hoàng Tử Hiên lạnh lùng nhìn Nhung Khải Hoàn: “Nghe Hiếu Nhi nói người muốn xem phù thư nhất giai của tất cả các hệ?”

“Vâng.” Nhung Khải Hoàn cúi đầu, thấp giọng đáp.

“Hiện tại người đang ở cấp nào, tu luyện linh thuật bao lâu rồi?”

“Đệ tử đang ở Linh Sĩ sơ kỳ, tu luyện linh thuật được khoảng hơn một tháng rồi.” Nhung Khải Hoàn thành thật đáp lời.

“Hừ.” Ánh mắt Hoàng Tử Hiên lóe lên, ẩn chứa một tia tức giận nhàn nhạt: “Mới tu luyện một tháng đã có vọng tưởng xem tất cả chú thuật nhất

giai. Hắc hắc, người cũng biết tu hành Linh Đạo phải chuyên tâm theo một đường chứ?”

Nhung Khải Hoàn cười khổ nói: “Đệ tử biết.” Hắc ngẩng đầu lên, mặt đối mặt cùng với đối phương, không hề nhượng bộ. “Nhưng đệ tử cho rằng mình có thể xem qua một chút.”

Lời hắc nói ra như chém đinh chặt sắt, ngữ khí kiên định, ngay cả Hoàng Tử Hiên cũng khẽ giật mình.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Một lát sau, Hoàng Tử Hiên âm trầm nói: “Nếu như tộc lão đã đưa giấy phép đặc biệt thì bốn tọa sẽ không can thiệp.” Hắc phát tay ném về phía Nhung Khải Hoàn một ngọc bài: “Tuy nhiên, người chỉ có thể xem ở tầng một, không được lên tầng hai. Hơn nữa, ở trong tầng một thì người cũng chỉ có thể xem chú thuật nhất giai hạ phẩm.”

Nhung Khải Hoàn nhin không được lên tiếng hỏi: “Sư thúc, khi nào thì đệ tử có thể xem chú thuật nhất giai thượng phẩm?”

Hoàng Tử Hiên tức quá hóa cười, lạnh lùng nói: “Muốn phóng thích nhất giai thượng phẩm chú thuật thì ít nhất phải có thực lực của Linh Sĩ trung kỳ, hơn nữa lực khống chế với thiên địa linh lực càng có yêu cầu hà khắc hơn. Hắc hắc, nói chung tất cả Linh Giả đều là sau khi tiến giai thành đỉnh phong Linh Sĩ mới có thể bắt đầu học thử thượng phẩm chú thuật.” Trên mặt hắc nổi lên tia trào phúng: “Tuy nhiên, bốn tọa cho phép người phá lệ một lần, chỉ cần người có thể nắm giữ được tất cả ngũ hành chú thuật nhất giai hạ phẩm trụ cột, lúc đó dù người có tu vi linh lực như thế nào thì ta cũng cho phép người xem thượng phẩm phù thư.”

Cảm nhận được sự trào phúng, khinh thường trong lời nói của vị sư thúc, nhưng Nhung Khải Hoàn lại không tức giận, ngược lại hắc còn tỏ vẻ vui mừng, cúi người thật sâu cảm kích nói: “Đa tạ sư thúc đã thành toàn.”

Hoàng Tử Hiên sửng sốt một chút, ánh mắt không khỏi trở nên cổ quái.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu chào hai người, sau đó đi vào bên trong lầu các.

Hoàng Tử Hiên chần chờ một chút rồi hỏi: “Hiếu nhi, chẳng lẽ hẳn thật sự muốn học tập hết nhất giai hạ phẩm chú thuật?”

Vương Hiếu Hiếu nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Đệ tử cũng không biết nữa.”

Hoàng Tử Hiên hừ nhẹ một tiếng: “Một hạt giống thật tốt, nhưng cũng quá cuồng vọng tự đại, không biết tự lượng sức mình.”

Phía sau bọn họ, mấy người nô bộc phụ trách quét nhìn nhau không biết nghĩ gì. Sau đó không lâu, câu đánh giá của hắn lập tức được truyền khắp cả gia tộc.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Quỷ Thủy Ba Văn

Cầm ngọc bài trong tay, Nhung Khải Hoàn hai mắt sáng lên nhìn về phía trước.

Ở trước mặt của hắn có một giá sách cực lớn, ở chỗ đế trên giá sách đều là phù thư độ dày hơn một tấc. (1 tấc = 3,33 cm)

Tuy rằng so với giá sách cực lớn thì số lượng phù thư có chút hơi ít, nhưng đây đã là số lượng nhiều nhất mà Nhung Khải Hoàn từng thấy qua rồi.

Kỳ thật, ở trong căn phòng tầng này có hai cái giá sách.

Một cái giá sách có gần trăm bản hạ phẩm phù thư, mà giá sách còn lại thì có hơn hai mươi bản thượng phẩm phù thư.

Hai cái giá sách một cái đặt bên trái, một cái đặt bên phải, hai bên phân biệt rất rõ ràng.

Nhung Khải Hoàn trong lòng tràn đầy vẻ kích động, hắn cho tới bây giờ cũng không ngờ được mình có thể đối mặt nhiều phù thư đến vậy.

Vương Hiếu Hiếu ngoại trừ chỉ điểm hắn tu luyện linh lực, cũng từng đem phù thư cho hắn xem, nhưng phù thư mà nàng lấy ra vĩnh viễn chỉ có một quyển.

Lúc này, ở trong lầu các, ngoại trừ hắn thì còn có ba người đang yên lặng ngồi ở một bên.

Nhung Khải Hoàn đối với bọn họ cũng không xa lạ gì, bởi vì bọn họ là Linh Sĩ của Nhung gia, cũng rất thường xuyên tu luyện linh lực trong sân.

Chẳng qua, sau khi nhìn thấy Nhung Khải Hoàn, trên mặt bọn họ không khỏi nổi lên một tia hồ nghi.

Sau khi gật đầu làm lễ với nhau, ba người đều thu hồi ánh mắt. Nhưng là, bọn họ khóe mắt vẫn luôn đảo qua, nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn.

Sau đó, đám người lại thấy được một màn làm cho mình càng thêm giật mình.

Nhung Khải Hoàn thò tay, cầm lấy một quyển hạ phẩm phù thư trên giá sách.

Sau đó, trên người hắn lại hiện lên một đạo quang mang nhàn nhạt như có như không. Đạo quang mang này cùng cấm chế nào đó trên giá sách hô ứng lẫn nhau, sau đó liền triệt tiêu.

Vì vậy, Nhung Khải Hoàn liền dễ dàng đem bản phù thư này lấy xuống.

Vì vậy, ba Linh Sĩ đang xem phù thư khóe mắt trực nháy, thầm nghĩ trong lòng, người này làm được bằng cách nào? Hắn là hắn đã gia nhập Tàng Kinh Các rồi.

Dựa theo quy củ của linh đường Nhung gia, khi môn hạ đệ tử linh lực chưa đạt tới tiêu chuẩn Linh Sĩ hậu kỳ thì sẽ không thể tiến vào Tàng Kinh Các. Linh Sĩ hậu kỳ cho dù tiến vào Tàng Kinh Các, muốn xem thì cũng phải chịu hạn chế rất lớn. Ví dụ, bọn họ chỉ có thể mượn xem phù thư chủ tu một hệ, hơn nữa vô luận bọn họ chọn trúng một bản phù thư gì thì cũng đều không thể tự mình động thủ cầm lấy, nhất định phải do gia nô Tàng Kinh Các làm thay.

Nhưng hôm nay Nhung Khải Hoàn chẳng những vào được, hơn nữa còn tiện tay lấy đi một bản phù thư. Bọn họ thấy rất rõ ràng, Nhung Khải Hoàn trên người tỏa ra đạo quang mang có thể triệt tiêu cấm chế trên giá sách. Điều đó chỉ ra rằng, trên người của hắn nhất định là có ngọc bài phòng hộ, cái đồ chơi này chỉ có gia nô phụ trách quét dọn và người chuyên trách quản lý Tàng Kinh Các mới có a.

Nhung Khải Hoàn đối với những điều này hết thảy đều không biết. Hắn vui mừng cầm lấy phù thư, ngồi xuống một chỗ trống ở trong phòng.

Hắn lựa chọn chính là một bản hạ phẩm phù thư thủy hệ chú thuật, tên là Quỷ Thủy Ba Văn. Nó có thể ngưng tụ thủy hệ năng lượng khổng lồ trong thiên địa, hóa thành một loại năng lượng hình thái đặc thù giống như một loại bí pháp thủy thuận để công kích địch nhân. Trong chú thuật, nó không chỉ có lực công kích không giống bình thường, hơn nữa còn có tác dụng càng cường đại hơn là mê hoặc kẻ địch.

Lật ra phù thư, linh lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, trên phù thư lập tức xuất hiện đường vân thần bí không lường được.

Linh Đạo truyền thừa bất đồng với võ đạo, bởi Linh Đạo không có cách nào sử dụng văn tự để ghi lại được.

Tất cả phù thư được bày ra ở nơi này đều là một loại đồ vật huyền diệu khó có thể giải thích. Đối với người không có linh lực mà nói, những vật này liền như thiên thư, bọn họ căn bản xem không hiểu. Mà những Linh Giả thiên phú, tư chất có hạn muốn tham ngộ những thần bí đường văn này thì cũng phải tổn hao tinh lực rất lớn cùng thời gian dài.

Linh Đạo có được uy năng tuy rằng cực lớn, nhưng lúc tu hành thì tiêu hao thời gian cùng tinh lực cũng hơn xa so với võ giả cùng giai.

Nhung Khải Hoàn hai mắt khẽ híp lại, không hề nháy mắt nhìn nội dung bên trong phù thư, linh lực trong cơ thể tựa hồ cũng tùy theo mà di

chuyển.

Một lát sau, hãn thở ra một hơi, nhắm lại hai mắt.

Trong phòng, ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy rất buồn bực. Người này như thế nào lại nhắm mắt dưỡng thần rồi, hãn là hãn đối với nội dung bên trong phù thư một chữ cũng không hiểu.

Nhưng lúc này, Nhung Khải Hoàn đã đem tâm niệm chìm vào viên cầu bên trong ấn đường.

Ở chỗ này có sáu cái hư ảnh, phân biệt đại biểu cho Linh Thể Đấu Sĩ đặc thù cùng ngũ hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ.

Hãn lập tức cùng Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ Linh Thể lấy được liên hệ, hơn nữa đem nội dung Quy Thủy Ba Văn mà chính mình vừa xem qua truyền cho nó.

Vì vậy, Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ vốn đang chạy vào trong rừng sâu đột nhiên ngừng lại.

Nó hờ hững đứng thẳng nửa ngày, tựa hồ đang lĩnh ngộ cái gì đó, sau đó dùng tốc độ hướng về phía chỗ sâu trong sơn mạch sai bước mà đi.

Sáu cái Linh Thể đều là Nhung Khải Hoàn phóng thích, nhưng vận mệnh cùng đãi ngộ của bọn nó đúng là khác xa nhau.

Linh Thể Đấu Sĩ kia khác với Hỏa, Mộc hai hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ. Bởi vì hai hệ này có được thực lực cường đại, vì thế sớm đã hội họp ở sâu trong sơn mạch. Tuy rằng chúng không kết bạn cùng đồng hành, nhưng giữa bọn chúng có thể cảm ứng, chiếu cố lẫn nhau.

Nhưng tam hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ còn lại thì lại có chút bi ai.

Chúng không có năm giữ trụ cột chú thuật gì cường đại, gần kề chỉ có một bản thăng cấp của Linh Lực Đạn được đơn giản hoá.

Tuy rằng năng lượng của chúng cũng không thua kém gì Hỏa, Mộc hai hệ đồng bạn, nhưng sức chiến đấu thì lại kém một đoạn dài. Vì thế, chúng đành phải quanh quẩn một chỗ ở bên ngoài mà không dám xâm nhập vào sâu trong.

Bất quá, giờ phút này bất đồng, Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ kia khi nhận được Chú Pháp chân chính thì liền giống như hổ thêm cánh, sẽ không bao giờ lưu lại nơi đây mà yên lặng chờ đợi nữa.

Nhưng Khải Hoàn khoe miệng hiện lên vẻ mỉm cười, hắc mớ hồ cảm thấy...

Giữa những Linh Thể này tựa hồ cũng có một loại quan hệ cạnh tranh với nhau. Tuy rằng việc mà chúng làm đều có được trí tuệ của mình, hơn nữa phi thường hiểu được ý nghĩa của bốn chữ “liệu sức mà làm”. Nhưng nếu có thể mạnh hơn đồng bạn thì sẽ không có cỗ Linh Thể nào cự tuyệt.

Sau một lát, cỗ Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ kia gặp phải một con Kim Tiền Báo.

Con Kim Tiền Báo cũng không phải là dã thú bình thường, trên da thịt của nó có một ít hoa văn như Kim Tiền, tựa hồ ẩn hiện một loại lực lượng thần bí nào đó. Loại lực lượng này không ngừng cùng lực lượng trong thiên địa tiến hành trao đổi.

Theo khí tức trên thân của nó thì có thể cảm ứng được, đây tuyệt đối là một con ma thú.

Đương nhiên, sinh sống ở bên ngoài sơn mạch đều là ma thú cấp thấp nhất.

Kim Tiên Báo cẩn thận nhìn cỗ thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ, những đường vân trên người nó đột nhiên mở rộng, tốc độ thu nạp thiên địa linh lực cũng nhanh hơn gấp mấy lần.

Đồng thời, những đường vân trên bộ lông kịch liệt rung động, giống như bị cương phong mạnh mẽ quét qua, liên tục không ngừng.

Sau đó, Kim Tiên Báo hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng phía Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ mà đánh tới. Tốc độ của nó cực nhanh, quả thực không gì có thể sánh nổi, cho dù là so sánh với Linh Thể Đấu Sĩ thì cũng không hề thua kém.

Nhưng tất cả Linh Thể trên cái thế giới này đều là chiến sĩ không biết sợ cường đại nhất.

Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ vươn một cánh tay, hướng phía trước nhẹ nhàng điểm một cái. Trên hư không lập tức nổi lên một đoàn gợn sóng thần bí, tựa hồ ngy cả không gian đều nghe lệnh nó, lóe lên một vòng gợn sóng nhàn nhạt, liên tục không ngừng.

Kim Tiên Báo ánh mắt hung tàn mà cẩn thận. Nó lập tức ngừng lại, hơn nữa lợi dụng còn cách xa đối phương, tốc độ tăng nhanh hơn gấp nhiều lần, muốn đường vòng mà đi.

Không có ai nhìn thấy bấy rập rồi còn có thể một cước đặt chân vào, cho dù là ma thú cũng như thế.

Bản năng của chúng mách bảo, loại Chú Pháp khu vực này thập phần nguy hiểm, tuyệt đối không thể tới gần.

Nhưng ngay khi Kim Tiên Báo vừa mới cải biến phương hướng thì Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ cũng đã phát giác ý đồ của nó.

Vẫn là ngón tay nhẹ nhẹ điểm một cái, gợn sóng rung động lập tức "BA~ " một tiếng, bạo tạc nổ tung. Quỷ Thủy Ba Văn dưới sự điều khiển của Linh Thể dĩ nhiên là lẳng không nổ tung.

Thủy hệ năng lượng cường đại khuếch tán ra ngoài, lập tức đem Kim Tiên Báo toàn thân giội thành ướn dầm.

"Rống..."

Kim Tiên Báo nổi giận gầm lên một tiếng, trong tiếng gầm tràn ngập vẻ giận dữ và sợ hãi.

Tuy rằng nó là một ma thú nhưng cũng là loại đẳng cấp thấp nhất, chỉ cường đại hơn mãnh thú một chút mà thôi.

Vì thế, sau khi bị công kích thì nó liền lập tức nổi giận. Gầm lên, Kim Tiên Báo liền lĩnh hướng phía Linh Thể mà đánh tới.

Sau một khắc, thân thể to lớn của nó liền xuyên thấu qua Linh Thể, hung hăng đánh vào một cây đại thụ ở phía sau.

Đúng vậy, thân thể của nó xuyên qua địch nhân ở trước mặt, tựa hồ tên địch nhân này căn bản không hề tồn tại mà chỉ là ảo giác.

Va chạm kịch liệt đã làm nó bị choáng váng. Nhưng vào lúc này, một cỗ sóng năng lượng Thủy hệ đáng sợ một lần nữa từ trên trời giáng xuống.

Linh Thể Chú Linh Sĩ thân hình ở một chỗ khác hiện ra.

Quỷ Thủy Ba Văn lực công kích kỳ thật cũng không cao lắm, nhưng nó lại có tác dụng cường đại là mê hoặc địch nhân. Cho dù là nhân loại cường giả khi gặp phải cỗ lực lượng thần bí kia này cũng sẽ bị mất đi phương hướng. Lại càng không cần phải nói chỉ là một con ma thú không ra hồn.

Từng đạo gợn sóng xẹt qua trên người Kim Tiên Báo, mỗi một lần công kích đều khiến cho thân thể của nó rạn nứt, cả đáng quý nhất Kim Tiên vẫn cũng xuất hiện khe hở.

Trong lòng nó khiếp sợ, nghĩ muốn chạy trốn.

Nhưng nó đột nhiên phát hiện bản thân mình tựa hồ đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ quỷ dị. Vô luận hướng phía nào mà chạy thì đều không hiểu tại sao lại đâm vào đại thụ trong rừng.

Nếu như lúc này có người ngoài ở đây, hơn nữa còn thấy tình cảnh nơi đây thì hẳn sẽ kinh ngạc phát hiện con ma thú này từ đầu đến cuối đều là hướng phía một cây đại thụ mà dốc sức đâm vào.

Ở thời điểm đại thụ bị nó đâm không sai biệt lắm mà sụp đổ, Kim Tiên Báo lực lượng rất cực đã tiêu hao hầu như không còn.

Trên người của nó máu tươi đầm đìa, bộ lông đẹp đẽ đã bị tàn phá gần như toàn bộ. Nó tê liệt nằm trên mặt đất, hơi thở cực kỳ yếu.

Cỗ Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ dùng ánh mắt không chút tình cảm nào nhìn nó, ngón tay điểm một cái, gợn sóng thủy hệ lại lần nữa xuất hiện.

Sau một lát, ma thú vốn xưng vương xưng bá, làm mưa làm gió ở bên trong khu vực này cứ như vậy liền tử vong.

Trước khi chết, khí tức khủng bố tràn ngập trên không trung khiến dã thú ở phụ cận không khỏi hốt hoảng mà chạy, cũng không dám tới gần nơi đây nữa.

Trong thính đường, Nhung Khải Hoàn tim đập như sấm, sắc mặt mơ hồ có chút trắng bệch. Sau đó hắn mở hai mắt ra, vô luận là trên mặt hay trong ánh mắt đều hiện lên vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Chỉ là, trong ánh mắt mệt mỏi lại không cách nào che dấu được cảm giác hết sức vui mừng.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Học Tập Chú Thuật

Tàng kinh các là trọng địa để sư môn lưu giữ điển tịch sâu tầm được, cũng là nơi tốt nhất để đệ tử tôn môn học tập kỹ năng. Vì thân phận đặc thù của Nhung Khải Hoàn, thời điểm hãn bắt đầu xem điển tịch liền lập tức dẫn tới sự chú ý của ba vị Linh Sĩ hậu kỳ. Thấy vẻ mặt của hãn lộ rõ sự biến hóa, ba người đưa mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đều hớp động vẻ không hiểu chút nào: - Chẳng lẽ trong thời gian ngắn như thế hãn đã có thể hiểu thấu chú thuật này? Chẳng qua, ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi nhanh chóng bị họ bỏ qua. Bản Chú Pháp Quỷ Thủy Ba Vân trong tay Nhung Khải Hoàn họ cũng không xa lạ gì. Đây là một loại bí thuật Chú Pháp thủy hệ nổi tiếng, vì kèm theo hiệu quả mê hoặc kẻ địch khi thi triển nên hầu như Thủy hệ Linh Sĩ đều lựa chọn để tu luyện.

Quỷ Thủ Ba Vân chỉ là nhất giai hạ phẩm chú thuật, nhưng so với các hạ phẩm chú thuật khác thì cũng thuộc loại cao cấp nhất. Do hiệu quả mang lại quá mức cường đại, nên nó có yêu cầu cực cao đối với năng lực điều khiển linh lực của linh sĩ.

Đừng nói là Linh Sĩ sơ kỳ, ngay cả Linh Sĩ hậu kỳ đỉnh phong cũng không thể dễ dàng tìm hiểu loại bí pháp này. Bởi vậy ba người liền quả quyết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi một phút đồng hồ minh tưởng thì Nhung Khải Hoàn không thể nắm giữ được chú thuật này. Nhưng họ vĩnh viễn cũng không biết.

Thần niệm của Nhung Khải Hoàn và Linh Thể Chú Linh Sĩ ở xa xôi có tương liên với nhau. Mà Linh Thể Chú Linh Sĩ trời sinh là Chú Linh Sĩ, với khả năng khống chế lực lượng bản hệ đã đạt đến độ cao khó có tưởng

tượng được. Đây chính là năng lực thiên phú của Linh Thể, dù Linh Sĩ cường đại hơn hay bất bỳ sinh linh nào khác cũng khó lòng đuổi kịp.

Dù sao Linh Thể chính là một bộ phận của thiên địa linh lực, cũng coi như là hài tử của thiên địa linh lực, cho nên bẩm sinh đã có khả năng khống chế lực lượng bản hệ.

Nếu đổi lại là một thủy hệ bí pháp cao cấp, dùng năng lực hiện tại của Linh Thể Chú Linh Sĩ thì cũng không cách nào tìm hiểu được.

Nhưng một hạ phẩm nhất giai Chú Pháp tuyệt không làm khó được nó.

Cơ hồ ngay khi tiếp nhận ý niệm của Nhung Khải Hoàn, Thủy hệ Linh Thể Chú Linh Sĩ đã nắm được tinh túy của Quỳ Thủ Ba Vân. Hơn nữa, ở thời điểm chiến đấu nó đã có thể thi triển Chú Pháp này một cách hoàn mỹ nhất.

Lúc đó với liên hệ giữa thần niệm Nhung Khải Hoàn và Linh Thể Chú Linh Sĩ cũng không khác gì hãn tự mình chiến đấu, cũng là hãn đã mấy lần thi triển qua Quỳ Thủ Ba Vân.

Cho dù Nhung Khải Hoàn trước đó dốt đặc căn mai, nhưng hiện tại hãn cũng có thể trong chiến đấu thi triển được bí pháp này.

Chợt cảm nhận được những ánh mắt quái dị đang hướng về phía mình, Nhung Khải Hoàn giật mình quay đầu nhìn lại.

Ba vị Linh Sĩ hậu kỳ vội vàng hướng hãn mỉm cười, tựa như hướng hãn lấy lòng, lại có vẻ như đang quan tâm đến tình huống của hãn.

Nhung Khải Hoàn khẽ gật đầu đáp lễ, sau đó lại nhẹ nhàng khép mắt. Chẳng qua, lúc này hãn đang thật sự dưỡng thần nghỉ ngơi.

Mất chừng nửa canh giờ, cảm giác được tinh thần đã khôi phục không sai biệt lắm so với lúc đầu, hẳn liền đem Quy Thủ Ba Vân trả vào chỗ cũ rồi tiếp tục chọn một quyển phù sách khác mà tiếp tục tìm hiểu.

Ba người kia lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Bọn họ thấy rất rõ ràng, lần thứ nhất hẳn chọn Thủy hệ chú thuật, còn lần này lại đổi sang Thổ hệ chú thuật.

Giống hệt quá trình đọc quyển Thủy hệ chú thuật, lần này hẳn đọc qua một lượt rồi lập tức nhắm mắt trầm tư, tựa hồ đang suy tính gì đó.

Trên người Nhung Khải Hoàn, bọn họ đều cảm nhận được dao động năng lượng nhàn nhạt.

Bất quá, dao động này quá nhỏ, không giống với dao động khi hình thành chú thuật. Bọn họ tuy cảm nhận được, nhưng không hiểu rõ cũng không biết được nó có giá trị gì không.

Hồi lâu sau, Nhung Khải Hoàn mở mắt, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Nghi ngơi một lát hẳn lại đem Thổ hệ Chú Pháp trả về chỗ cũ, rồi tiện tay thay một quyển Kim hệ chú thuật.

Lúc này, trong phòng, ba vị Linh Sĩ hậu kỳ đã không còn tâm tư nghiên cứu bất kỳ chú thuật nào. Bọn họ không ngừng trao đổi ánh mắt, tự hỏi rốt cục Nhung Khải Hoàn đang giở trò quỷ gì.

Ngay cả bọn họ, dù đạt đến Linh Sĩ hậu kỳ đỉnh phong, nhưng cũng có rất ít người cùng lúc nghiên cứu Chú Pháp nhiều hệ.

Ở hệ thống Linh Giả, Linh Sĩ cũng chỉ là cấp bậc cơ bản nhất mà thôi

Với tu vi của bọn họ lúc này, nghiên cứu nhiều hệ Chú Pháp chính là hành vi cực kỳ ngu ngốc.

Nhưng Nhung Khải Hoàn không những liên tiếp nghiên cứu ba quyển Chú Pháp trong một ngày, mà càng khó hiểu là ba Chú Pháp này lại là ba hệ khác nhau, quả thật làm cho người ta rất khó hiểu.

Cách hẩn tìm hiểu phù thư với mọi người cũng có khác nhau rất lớn. Sau khi đọc thì hẩn lại nhắm mắt trầm tư, nghỉ chừng nửa canh giờ rồi mới tiếp tục.

Tính ra, tối đa là hai canh giờ thì hẩn có thể đọc xong một quyển phù thư.

Tốc độ này không phải nhanh, nhưng cũng tuyệt không chậm.

Nhưng khi Linh Sĩ bình thường sau khi tiến vào Tàng Kinh Các thì họ nhiều nhất là chỉ xem một quyển phù thư mà thôi. Sau đó, họ sẽ bỏ thời gian để tu luyện đến khi thành thực chú thuật này, hoặc lựa chọn bỏ qua nếu cảm giác không thích hợp.

Hành vi của Nhung Khải Hoàn tuy không thể nói là điên cuồng, nhưng cũng hiếm như phượng mao lân giác. Ít nhất, trong lịch sử Nhung thị gia tộc trước giờ chưa từng có người làm như vậy.

Sau khi xem xong ba quyển phù sách, Nhung Khải Hoàn cũng không tiếp tục nữa, bởi vì hẩn cũng cảm giác được mệt mỏi rồi.

Đứng lên, hẩn hướng về phía ba vị sư huynh khẽ gật đầu, sau đó mỉm cười rời đi.

Đổi mắt về hướng hẩn rời đi, rốt cục ba người không nhin được mà xì xào bàn tán.

- Hai vị sư huynh, Khải Hoàn sư đệ đang làm cái gì?

- Ta xem, hần là đang học tập chú thuật.

- Hắc, hần đã có Vương sư muội chỉ điểm, vì sao còn muốn chính mình tới đây xem? Một người có chút hâm mộ nói.

Kẻ vừa hỏi là một fan của Vương Hiểu Hiểu. Với đãi ngộ của Nhung Khải Hoàn, hần cũng có phần hâm mộ nhưng cũng mang theo một tia đố kỵ. Nhưng hần hiểu được, trên con đường tu luyện thì thiên phú của hần còn cách Nhung Khải Hoàn quá xa, nên sẽ không thể nào được hưởng đãi ngộ như vậy.

Người còn lại khẽ cười nói:

-Việc này đơn giản, tìm người nào đó hỏi một chút là biết.

Ba người bọn họ đều là Linh Sĩ có uy tín lâu năm trong gia tộc, địa vị của họ so với những nô bộc trong Tàng Kinh Các thì còn cao hơn rất nhiều.

Thoáng hỏi thăm một chút, họ đã biết được nguyên do, kể cả đánh giá của Hoàng Tử Hiên về Nhung Khải Hoàn cũng nghe ngóng được rất chi tiết.

Sau khi nhận được những tin tức này, bọn họ không nhin được mà phá lên cười.

Cuồng vọng như Nhung Khải Hoàn cũng là lần đầu tiên họ gặp được.

Một Linh Sĩ sơ kỳ nhỏ bé cũng muốn học tập tất cả các hệ Chú Pháp, thật không biết trời cao đất rộng là thế nào.

Qua một thời gian ngắn, hành động của Nhung Khải Hoàn đã truyền khắp gia tộc. Bất quá, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng lòng tự tin của hần quá lớn, nhưng chỉ sợ cũng sẽ không duy trì được bao lâu.

Nhung Khải Hoàn đối với tất cả đồn đại này chẳng mảy may quan tâm, hẩn dồn toàn bộ tinh thần vào việc học tập chú thuật.

Mỗi ngày hẩn đều đúng giờ xuất hiện tại Tàng Kinh Các, sau đó nghiên cứu hai hoặc ba bản phù thư.

Về sau, mỗi khi xem phù thư hẩn đều thông qua ấn đường truyền nội dung tới cho Linh Thể Chú Linh Sĩ, hơn nữa để bọn chúng học tập cùng thi triển.

Trong quá trình chúng thi triển, ý niệm Nhung Khải Hoàn đều theo sát đám Linh Thể này.

Hẩn cảm nhận được rất rõ quá trình thi triển. Mặc dù không có tự tay phóng thích bất kỳ chú thật nào, nhưng hẩn lại có ít nhất kinh nghiệm của cả trăm lần phóng thích chú thuật. Mà mỗi lần phóng thích này đều rất hoàn mỹ, không một chút sai lầm.

Trọn một tháng hẩn ngâm mình trong Tàng Kinh Các.

Một tháng sau, hẩn chọn một quyển phù thư lên xem, sau đó liền cau mày để về chỗ cũ.

Quyển phù thư này không phải là một trong ngũ hành chú thuật trụ cột, mà là một quyển Băng hệ nhất giai hạ phẩm chú thuật.

Hẩn vốn có Linh Thể, nhưng toàn bộ năm Linh Thể Chú Linh Sĩ không có lấy một cái thuộc Băng hệ. Vì thế, cho dù có học tập chú thuật này thì cũng không thể dễ dàng nắm giữ trong thời gian ngắn.

Đưa mắt nhìn lại toàn bộ giá sách, có hơn phân nửa đã được hẩn xem qua.

Ngũ hành chú thuật được xem là trụ cột vì có rất nhiều nguyên nhân.

Số lượng ngũ hành chú thuật chiếm tỉ trọng rất lớn, so với tất các hệ khác cộng lại thì còn hơn rất nhiều.

Nhìn chăm chú toàn bộ giá sách, hấn có chút lưu luyến hơn một tháng ở đây. Sau đó, Nhung Khải Hoàn liền quay người rời đi.

Ngay lúc hấn rời đi. những người để ý tới hấn không kìm được mà đều thở ra một hơi.

Nếu ngay cả những chú thuật ngoài ngũ hành chú thuật trụ cột mà hấn cũng muốn xem thì cho dù là chương quản Tàng Kinh Các Hoàng Tử Hiên sợ rằng cũng sẽ đứng ra ngăn cản.

Nhung Khải Hoàn như mọi ngày trở về trong nhà, nhưng làm hấn ngạc nhiên là thấy gia gia Nhung Kiệt Lâm đang bồi hồi đứng đợi ngoài cửa. Nhìn qua dáng vẻ của lão thì có lẽ đợi cũng đã lâu rồi.

-Gia Gia, có việc gì vậy?

Nhung Khải Hoàn tiến nhanh lên, hỏi:

-Nếu ngài muốn gặp con thì chỉ cần phân phó một tiếng, cần gì phải tự mình tới đây?

Nhung Kiệt Lâm mỉm cười:

- Hào hài tử, ta đi tản bộ, chỉ tiện đường ghé qua đây mà thôi.

Đuôi mắt Nhung Khải Hoàn khẽ giật giật, hấn tự nhiên nhìn ra được lão nhân này nghĩ một đằng nói một lẻo.

Ho nhẹ một tiếng, Nhung Kiệt Lâm cất tiếng hỏi:

-Khải Hoàn, nghe nói gần đây ngày nào con cũng đi Tàng Kinh Các xem chú thuật?

Nhung Khải Hoàn giật mình nói:

- Gia Gia, ngài cũng biết rồi.

Nhung Kiệt Lâm tu luyện chân khí, vốn là không cùng đường với linh lực. Chuyện của Nhung Khải Hoàn, cũng không biết qua bao nhiêu cửa mới tới được tai lão nhân gia.

-Hắc hắc, ngẫu nhiên ta nghe thấy.

Nhung Kiệt Lâm bỗng thu hồi dáng vẻ tươi cười, chậm rãi hỏi:

- Khải Hoàn, con nói thật cho ta nghe vì sao phải nóng vội như thế? Dừng lại một chút, Nhung Kiệt Lâm tiếp lời:

- Linh Đạo cùng Võ Đạo mặt dù có chút bất đồng, nhưng về cơ bản là tương đồng. Trụ cột càng chắc chắn thì thành tựu sau này sẽ càng cao. Ai.., người vừa tiếp xúc với Linh Đạo, tại sao lại nóng vội như vậy?

Nhung Khải Hoàn sờ mũi một chút, cười khổ:

- Gia gia, người yên tâm, từ mai con sẽ không đi.

Nhung Kiệt Lâm sững sốt một chút, hồ nghi nhìn tôn nhi của mình.

Dựa theo ý nghĩ của lão, lão sẽ phải tổn một phen miệng lưỡi, thậm chí là lấy cả uy nghiêm của gia gia thì mới thay đổi được suy nghĩ của đứa cháu này.

Không nghĩ tới Nhung Khải Hoàn lại dễ dàng đáp ứng như vậy.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Đông Hoa Phẩm Bảo Đường

Hai ông cháu mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, Nhung Kiệt Lâm ngấp ngừng hỏi:

- Con bỏ cuộc?

- Dạ, con bỏ cuộc.

Nhung Khải Hoàn thành thật đáp:

- Đợi sau này thực lực con tăng lên rồi lại đi xem cũng không muộn.

Kỳ thực, tất cả sách có liên quan đến ngũ hành trên giá sách hãn đều đã xem qua hết rồi, nên dù Nhung Kiệt Lâm không tìm hãn hỏi, hãn cũng quyết định mai không tới nữa.

Bây giờ lão nhân gia đã cho nấc thang để xuống, đương nhiên là hãn dùng ngay.

Nhung Kiệt Lâm gật đầu, nói:

- Khải Hoàn, con nói đúng. Tu luyện giả cấp Sĩ Giai như chúng ta, nền móng mới là cái quan trọng. Trụ cột cơ sở càng thâm hậu, thành tựu sau này càng cao.

Lão dừng lại một chút rồi nói với giọng đầy sâu xa:

- Lão phu biết con rất muốn chứng tỏ bản thân. Nhưng con phải nhớ kỹ, đi theo chất lượng mới là đạo lý đúng đắn nhất đối với con đường tu

luyện của chúng ta.

Nhung Khải Hoàn gật đầu liên tục, hẳn đương nhiên hiểu ý tốt của gia gia.

Đối với người bình thường, mấy lời dạy này của Nhung Kiệt Lâm có thể gọi là lời vàng ngọc. nhưng đối với Nhung Khải Hoàn, thì chúng chẳng có hiệu quả gì.

Vì bây giờ hẳn không còn là một người đang tu luyện căn bản nữa. Hẳn đã có được lục đại linh thể, bất kể là tu chân khí võ đạo hay tu linh lực ngũ hành đều chẳng khó khăn gì với hẳn.

Nhưng điều này trừ bản thân hẳn ra thì không một ai có thể biết được.

Nhung Kiệt Lâm nói chuyện với cháu rồi an tâm rời đi.

Nhung Khải Hoàn nghỉ ngơi một ngày, đến ngày thứ hai, lúc đầu óc sáng khoái thoải mái mới lấy ba tấm phù ra.

Đây là đồ mà tộc lão Nhung Kiệt Hiên tặng cho hẳn, nhưng mấy hôm nay hẳn vì linh thể Chú linh sĩ mà chạy khắp nơi, mất bao công sức, nên chuyện phong ấn linh thể đấu sĩ chưa làm được.

Hôm nay, hẳn giải quyết xong chuyện đó rồi, nên có thời gian rảnh rỗi xử lý ba cái phù lục này.

Bên trong não vực, một phần ba năng lượng viên cầu bùng phát, tạo ra một linh thể hình người hiện ngay trước mặt hẳn.

Nhung Khải Hoàn cầm lấy một tấm phù lục, truyền một tia năng lượng vào trong. Hình như chúng có khả năng phối hợp với nhau, nên tấm phù lục lập tức tỏa hào quang, hút linh thể đấu sĩ vào.

Hơn nữa, ngay khi linh thể đấu sĩ bị hấp thu vào trong phù lục, thì năng lượng Nhung Khải Hoàn truyền vào phù lục lại thuận lợi truyền ngược trở về.

Nhung Khải Hoàn cười đắc ý, hẳn không chút do dự làm tương tự với tấm phù lục thứ hai, thứ ba. Chỉ trong chốc lát, ba tấm phù lục linh thể đấu sĩ đã chế xong.

Xoay tròn mắt hai vòng, Nhung Khải Hoàn cất phù lục đi, để lại một lá thư lại, rồi rời khỏi nhà.

Sang ngày thứ hai, người nô bộc phụ trách quét dọn phòng hẳn mới phát hiện ra lá thư, lập tức đem đi nộp.

Nhung Kiệt Lâm xem thư xong, không khỏi dở khóc dở cười.

Trong thư, Nhung Khải Hoàn viết rất đơn giản, nói muốn một mình ra ngoài một thời gian ngắn, nhiều thì một tháng, ít thì nửa tháng sẽ trở về.

Nhung Dực Dương xem thư xong, dậm chân mắng:

- Thằng nghịch tử, dám bỏ nhà trốn đi, thực làm ta tức chết!

Nhung Dực Ưng cười ha hả:

- Tam đệ, đừng có nóng. Ha ha, thằng nhóc này quả là to gan, không sợ trời không sợ đất, rất có phong phạm năm đó của cha nó a!

Nhung Dực Hà cũng bật cười:

- Nhưng mà có tiền đồ hơn cha hẳn năm đó.

Nhung Dực Dương vè mặt xấu hổ, lắc đầu:

- Đại ca, nhị ca, hai người còn nói giúp cho nó!

Đương nhiên hẳn hiểu, hai vị huynh trưởng nói đùa như vậy là để trấn an hẳn. Nhưng mà Nhung Khải Hoàn là con trai hẳn, nghĩ tới trước giờ thằng bé chưa bao giờ rời nhà một mình đi đâu, trong lòng hẳn nóng như lửa đốt.

- Hừ.

Nhung Kiệt Lâm khẽ hừ một tiếng, đặt thư lên bàn, nói:

- Lão tam, bình tĩnh đi, đừng nóng.

- Dạ, phụ thân.

Nhung Dực Dương do dự một chút, rồi ngoan ngoãn nghe theo.

Nếu là hai mươi năm trước, lúc tính tình còn chưa biết trời cao đất rộng, hẳn sẽ có dũng khí làm trái lời phụ thân. Nhưng mấy năm nay cuộc sống đã mài dũa hẳn, hẳn đã lựa chọn trở về nhà, hơn nữa phụ thân lại quá cường thế, nên hẳn không dám quá phạm chống đối nữa.

Nhung Kiệt Lâm liếc ba anh em:

- Khải Hoàn một mình ra ngoài hành tẩu tuy có hơi sớm một chút, nhưng nó cũng không phải người bình thường, chưa chắc đã gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

Mặt Nhung Dực Dương giật giật:

- Phụ thân, nó vừa mới tròn mười lăm tuổi.

Nhung Kiệt Lâm phẩy tay:

- Tuy nó còn trẻ, nhưng nó là linh vũ song tu, không những triệu hoán được ít nhất ba linh thể đấu sĩ, còn có được tâm của võ giả, có thể gặp may tránh xấu. Hà hà, muốn lấy tính mạng của nó không phải dễ đâu.

Ai cũng hơi giật mình, nhớ tới biểu hiện trên lời đài của Nhung Khải Hoàn.

Trận chiến kinh diễm đó đã để lại cho mọi người một ấn tượng cực kỳ khắc sâu, nên nhớ tới thực lực mà Nhung Khải Hoàn đã bày ra, Nhung Dực Dương cũng thấy an tâm không ít.

Nhung Tài đột nhiên nhướng mày, nói:

- Lão gia, lão nô nhớ ra rồi, tiểu thiếu gia từng hỏi lão nô cửa hàng linh đạo lớn nhất trong quận nằm ở đâu, lúc đó lão nô cũng không nghĩ nhiều, liền đáp là Đông Hoa phẩm bảo đường. Lão gia, người xem có thể tiểu thiếu gia sẽ tới Kiền Cống thành không?

Nhung Kiệt Lâm trầm ngâm một lát, chậm rãi gật đầu:

- Thăng nhóc kia chắc chắn đi Kiền Cống thành.

Lão hơi dừng lại một chút, hạ giọng nói:

- Khải Hoàn đi cũng đi rồi, các người đừng có giống trống khua chiêng đi kiếm, âm thầm mà xử lý. A Tài, Dực Hà, các người lập tức mang theo Khải Hoa đi Kiền Cống thành trước.

Nhung Dực Hà nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Phụ thân, người là lo đám Nhung Dực Thiết phải không?

Nhung Kiệt Lâm gật đầu:

- Ừ, Khải Hoàn đã giết Nhung Khải Tâm, với tính cách của đám Nhung Dực Thiết, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nó. Hừ, nếu lão phu đoán không sai, chúng nó nhất định đang âm thầm để mắt tới Khải Hoàn. Chúng ta không thể cho bọn chúng có cơ hội.

- Rõ.

Ai nấy biến sắc, cùng kêu to.

Cách gia tộc Nhung thị ở Đông phương tam hơn trăm dặm, có một tòa thành rất to.

Tòa thành này chính là tòa thành đứng đầu của quận thành – tên là Kiền Cống thành.

Ba hôm sau, Nhung Khải Hoàn một mình đi tới Kiền Cống thành, nộp mấy đồng phí rồi vào trong thành.

Tuy đây là lần đầu tiên tới Kiền Cống thành, nhưng Nhung Khải Hoàn không đi loạn lung tung vô mục đích.

Hắn cười cười hỏi thăm người chung quanh, một lúc sau đã biết đường tới chỗ Đông hoa phẩm bảo đường.

Khiến hắn hơi bất ngờ chính là cái chỗ này hình như rất nổi tiếng, hắn hỏi ai cũng biết.

Thực ra, Đông hoa phẩm bảo đường là một trong số những thương hội lớn nhất của cả quận thành, thế lực rất lớn, cao thủ như mây, lại rất chú trọng đến uy tín và danh tiếng. Thế nên chẳng có mấy người mà không biết đến nó.

Khi Nhung Khải Hoàn tới Đông hoa phẩm bảo đường, hắn giật nảy mình.

Ngay trước mặt hắn là một quảng trường to lớn náo nhiệt, mà ngay chỗ cao nhất của quảng trường, có một tấm bảng chữ thiếp vàng rất to, ghi chữ ‘Đông hoa phẩm bảo đường’.

Giờ hẳn mới biết, thì ra cái cửa hàng này chiếm miếng đất to đến thế, hèn gì ai cũng biết.

Bên trong quảng trường có tới mấy chục cửa tiệm, mỗi cửa tiệm đều to bự. Vậy mà cửa hàng nào cũng đầy là người. Không cần nói tới cái gì khác, chỉ riêng trình độ thu hút khách cũng đủ thấy người chủ trì ở đây có chỗ bất phàm.

Nhưng Khải Hoàn không vào trong cửa hàng ngay, mà đi bên ngoài qua từng gian từng gian xem.

Cuối cùng, ánh mắt hẳn tập trung vào một gian, giữa bao nhiêu gian, gian nào cũng đông khách, thì cửa hàng này lại rất vắng vẻ.

Quan sát một hồi, hẳn phát hiện các cửa hàng ở đây đại khái chia làm hai loại.

Loại thứ nhất là cửa hàng chuyên bán đồ, có cửa hàng chuyên bán đan dượt, có cửa hàng chuyên bán linh khí, cũng có cửa hàng chỉ toàn bán đồ trang sức đẹp đẽ, chẳng liên quan gì tới việc tu luyện.

Loại thứ hai là cửa hàng chuyên thu mua, bất kỳ ai cũng có thể đến bán hàng hóa đồ đạc cho cửa hàng.

Đương nhiên, những cửa hàng thu mua này cũng có phân loại, có cái do người thường mở, có cái do võ giả mở, nhưng cửa hàng chỉ thu mua vật phẩm có liên quan đến linh giả thì chỉ có một cái mà thôi.

Cửa hàng này nằm ở một vị trí khá vắng vẻ, trong tiệm chẳng có người khách nào.

Linh giả dù ở bất kỳ đâu cũng đều là chức nghiệp nổi tiếng nhất.

Tất cả những món đồ do linh giả chế tạo ra đều là thứ vô cùng trân quý.

Những người có được những món đồ này nói chung hoặc là người có quyền hành cường thế hoặc là tu luyện giả thực lực cường đại, và bình thường thì không ai đem bán chúng.

Vì thế, sinh ý của cửa hàng này ảm đạm là chuyện tự nhiên.

Nhung Khải Hoàn hơi do dự một chút, rồi đi vào.

Trong cửa hàng chỉ có ba tiểu nhị, lúc Nhung Khải Hoàn đi vào, đều ngược lên nhìn, nhưng khi nhìn thấy rõ mặt khách thì đều lãnh đạm.

Nhung Khải Hoàn còn nhỏ tuổi quá, ở độ tuổi này mà xác suất có được thứ đồ gì tốt thì thấp lắm.

Thậm chí bọn họ còn nghi ngờ thằng nhóc này đi nhầm đường.

Nhưng dù sao người ta cũng là khách, bọn họ không thể đuổi ra được.

Tên tiểu nhị tính cách kém nhất đứng dậy, nặn một nụ cười:

- Tiểu huynh đệ, xin chào. Không biết cậu muốn làm gì?

Nhung Khải Hoàn nhìn ra sự lãnh đạm và hờ hững đằng sau nụ cười giả tạo ấy, trong lòng hơi bất mãn, nên nói thẳng:

- Ở đây thu mua phù lục linh giả đúng không?

Tiểu nhị hơi ngẩn ra, ánh mắt nóng hẵn lên, vội vàng đáp:

- Hắc hắc, tiểu ca nói đúng, ở đây chúng ta thu mua tất cả những thứ vật phẩm có liên quan tới linh giả, đương nhiên là có mua phù lục.

Hắn hơi ngừng lại một chút:

- Tiểu ca xin yên tâm, ở đây là Đông hoa phẩm bảo đường, chỉ cần huynh đệ có đồ tốt, chúng ta cam đoan sẽ không để cho huynh đệ chịu thiệt thòi.

Tiểu nhị vỗ vỗ ngực, rất khí thế, cứ như mình chính là chủ nhân của thương hội vậy.

Nhưng Khải Hoàn chớp chớp mắt, lắc cổ tay, lấy ra một tấm phù lục, hỏi:

- Cái này thì sao?

Tiểu nhị nhận lấy phù lục, cẩn thận nhìn, mặt bỗng nhiên biến sắc, kêu lên:

- Phù lục linh thể đấu sĩ nhất giai siêu hạng!

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Giao Dịch

Trong cửa hàng, hai tiểu nhị đang lười nhác còn lại lập tức bật người lên, nhanh nhẹn vọt qua.

Nhung Khải Hoàn trong lòng chấn động, vì trong tích tắc hắn đã cảm nhận được khí tức mạnh mẽ từ cơ thể mấy tiểu nhị này.

Khí tức này họ vừa phóng ra đã thu lại ngay, bình thường rất khó nắm bắt, nhưng Nhung Khải Hoàn có cái tâm của võ giả, chỉ cần đối phương lộ ra chỉ một chút xiu, hắn cũng cảm ứng được ngay.

Tâm của võ giả được Nhung Kiệt Lâm sùng bái như vậy, đương nhiên không phải là thứ tầm thường. Cảm ứng khí tức của võ giả chẳng qua chỉ là một công dụng nhỏ nhất của nó mà thôi.

Hắn kinh ngạc nhìn ba tên tiểu nhị và có thêm nhận thức đối với thực lực của Đông hoa phẩm bảo đường.

Chỉ là ba tiểu nhị mà tu vi võ đạo đã vượt xa hắn.

Sáu đôi mắt chăm chú nhìn tấm phù lục. Một lát sau, ba người mới ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Nhung Khải Hoàn đã khác biệt.

Nhung Khải Hoàn khẽ ho một tiếng:

- Ba vị, cái phù lục này có gì không ổn à?

Ba người cùng lúc lắc đầu, một người nói:

- A, xin hỏi tiểu huynh đệ, phù lục này từ đâu mà có?

Nhung Khải Hoàn cau mày:

- Các người mua đồ cần phải hỏi lai lịch hàng à?

Người kia vội vàng:

- Theo quy củ, chúng ta không được hỏi lai lịch hàng. Nhưng mà người có thể luyện chế ra phù lục linh thể đấu sĩ cấp siêu hạng thì đều là Tụ linh giả cường đại.

Tên tiểu nhị cười khỗ:

- Nếu phù lục này do trưởng bối của tiểu ca luyện chế ra, ban cho tiểu ca để phòng thân thì... chúng ta thực không dám thu mua.

Nhung Khải Hoàn giật mình:

- Lại còn có quy củ như vậy?

Tiểu nhị kia gật mạnh đầu:

- Biển chữ vàng Đông hoa phẩm bảo đường ở đây, tại hạ tuyệt không dám nói dối.

Linh giả là tồn tại cường đại nhất trên thế giới này.

Có thể luyện chế ra phù lục siêu hạng đều là người kiệt xuất trong giới Tụ linh giả, nên đám tiểu nhị này không dám vì một tấm phù lục mà gây hiểu lầm với một Tụ linh giả như vậy.

Cái này hoàn toàn là được không bù nổi mất.

Nhung Khải Hoàn chậm rãi gật đầu:

- Phù lục này là do ta tự làm ra.

Chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu giếm, huống chi, nếu hẳn có thể thực hiện được kế hoạch của mình thì sau này giao dịch như vậy sẽ còn nhiều. Sớm muộn gì đối phương cũng sẽ biết, vậy hẳn còn phải tốn tâm tư để che giấu làm gì.

Ba tiểu nhị cùng sáng mắt, nhưng nhìn kỹ tuổi tác của Nhung Khải Hoàn, cả ba lại tỏ vẻ hồ nghi.

Nhung Khải Hoàn sầm mặt:

- Ba người không tin thì thôi, vậy cáo từ.

Ba người kia lập tức xua tay, nói ngay:

- Tiểu huynh đệ xin dừng bước.

- Tiểu ca xin chờ chút.

Một tiểu nhị chắc là người cầm đầu gượng cười:

- Tiểu huynh đệ, không phải chúng ta không tin ngài, mà phải dựa theo quy củ, nếu có Tụ linh sĩ tự mình tới cửa hàng, vậy chúng ta không có quyền tiếp đãi.

Nhung Khải Hoàn mắng thầm trong lòng, mấy tên này thực là lấy mắt chó nhìn người mà.

Ban đầu thì coi thường mình, thấy mình lấy ra phù lục linh thể đấu sĩ, thái độ lập tức nhiệt tình hẳn lên, đến bây giờ biết mình là Tụ linh sĩ, thậm chí còn đem cả tôn xưng ‘Ngài’ ra dùng với mình nữa kia chứ.

Dù trong lòng xem thường đám tiểu nhân trước ngạo mạn sau cung kính này, nhưng không thể phủ nhận được rằng trong lòng Nhung Khải

Hoàn cũng thấy hưng phấn.

Hắn khẽ hừ một tiếng, nói:

- Ta tới đây chỉ để bán phù lục, không cần biết ai tới chiêu đãi, chỉ cần cho ta giá phù hợp là được rồi.

- Vâng vâng vâng.

Tiểu nhị đáp liền ba tiếng, rồi nói:

- Mời tiểu ca ngồi tạm, ta đi một chút sẽ trở lại ngay.

Hắn xoay người đi, hai tiểu nhị còn lại lập tức mời hắn ngồi lên ghế, châm trà rót nước, mời hắn rửa mặt rửa tay.

Nhung Khải Hoàn cầm chén trà nhỏ, giả vờ giả vịt thưởng thức.

Hắn bắt chước động tác của Nhung Kiệt Hiên, rất là ra dáng. Có điều là nước trà này trừ mùi hương thơm ngát thì hắn chẳng cảm thấy cái gì cả.

Hắn buồn bực, thấy mỗi lần tộc lão thưởng trà đều tỏ vẻ rất là thưởng thức, mùi rất là ngon, nhưng sao tới mình thì lại không cảm nhận được.

Một lát sau, tiểu nhị vội vàng trở lại, theo sau là một nam tử khoảng ba mươi tuổi.

Nam tử này mặt như bạch ngọc, vẻ mặt ôn hòa tươi tỉnh, ý cười trên môi như có một sức hấp dẫn thần bí, khiến người ta nhìn vào sinh lòng hảo cảm, buông lỏng cảnh giác.

Nam tử kia nghiêm túc nhìn Nhung Khải Hoàn một hồi, rồi cười:

- Ha ha, nghe nói có một vị Tụ linh sĩ tới cửa hàng chúng ta bán phù lục linh thể đấu sĩ siêu hạng.

Hắn dừng lại, hai tay ôm quyền, nói:

- Tại hạ vội vàng chạy ra ngay, không ngờ tiểu huynh để lại trẻ tuổi thế này, thật là thất kính.

Nhung Khải Hoàn hơi đỏ mặt:

- Các hạ khách khí rồi.

Nam tử kia đặc ý nói:

- Tại hạ tên Diệp Kiến Hạo, là chấp sự của Đông hoa phẩm bảo đường, không biết các hạ xưng hô thế nào?

Nhung Khải Hoàn đáp:

- Tại hạ tên Nhung Khải Hoàn.

- Nhung...”

Diệp Kiến Hạo nghĩ nghĩ:

- Trong quận thành chỉ có một nhà họ Nhung thôi.

Nhung Khải Hoàn gật đầu:

- Đúng, tại hạ chính là từ Nhung gia đó.

Diệp Kiến Hạo hai mắt sáng ngời:

- Nhưng theo Diệp mỗ biết, trong Nhung gia hình như không có Tự linh sĩ.

Nhung Khải Hoàn cười ngạo nghễ:

- Trước khi có ta thì không có, bây giờ thì có.

Diệp Kiến Hạo giật mình, vỗ lên gáy một cái, bật cười:

- Tiểu huynh đệ nói rất đúng.

Hắn chuyển mắt nhìn xuống tấm phù lục đặt trên quỳ.

Nhân lực của hắn rất cao minh, liếc một cái lập tức biết rõ phù lục này phẩm cấp không tệ.

Trong lòng hắn lập tức hiện ra vô số ý nghĩ, hắn cười:

- Tiểu huynh đệ, tấm phù lục linh thể đấu sĩ này nếu do tiểu huynh đệ chế tác, vậy chắc chắn không chỉ có một tấm đúng không?

Nhưng Khải Hoàn khẽ lắc cổ tay, lấy ra hai cái phù lục nữa đưa cho hắn.

Diệp Kiến Hạo mắt sáng ngời, cẩn thận từng li từng tí xem xét, đánh giá, rồi nói:

- Thủ pháp trên ba tấm phù lục này là cùng một loại, độc đáo có một không hai, nhất định là cùng một người làm ra.

Hắn nhìn Nhung Khải Hoàn, mỉm cười:

- Ta tin rồi, tiểu huynh đệ, cậu muốn bán giá bao nhiêu?

Nhung Khải Hoàn nghĩ nghĩ:

- Tại hạ không biết giá thị trường cho lắm, xin Diệp chấp sự chỉ bảo cho.

Nghe hắn nói thế, Diệp Kiến Hạo thấy khoan khoái trong lòng.

Hắn nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, thực không dám giấu, phù lục linh thể đấu sĩ siêu giai thể này cực kỳ trân quý, Phẩm bảo đường chúng ta tuy rằng cũng có bán, nhưng số lượng không nhiều, giá cả khá cao, khoảng năm mươi linh tệ một tấm.

Nhưng Khải Hoàn nhúc nhích chân mày, tuy hẳn luôn biết linh phù không rẻ, nhưng cao thể này thì quả thật đã vượt xa khỏi tưởng tượng của hẳn.

Phải biết rằng, ngày xưa tên tiểu thương kia chỉ vì một linh tệ mà đổi trắng thay đen, vu oan cho đám Nhung Khải Hoàn

Thế mới biết năm mươi linh tệ, là khoản tài phú lớn cỡ nào.

Nhưng Nhung Khải Hoàn cũng biết, bán ra với mua vào là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bây giờ sẽ biết Diệp Kiến Hạo ép giá bao nhiêu.

Mỉm cười, Diệp Kiến Hạo khẽ nói:

- Nếu tiểu huynh đệ bán cả ba tấm, vậy tại hạ có thể làm chủ, trả cho tiểu huynh đệ một trăm năm mươi linh tệ.

- Sao?

Nhung Khải Hoàn ngẩng đầu lên, sắc mặt cổ quái:

- Diệp chấp sự, nếu ta không nghe lầm, loại phù lục này quý cửa hàng cũng chỉ bán với giá năm mươi linh tệ một tấm thôi mà.

- Đúng vậy.

Nhung Khải Hoàn, vẻ hồ nghi:

- Đã như vậy, ngài lại mua của ta cũng với giá năm mươi linh tệ, vậy chẳng phải là không kiếm được tiền hay sao?

Kỳ thực, nếu mua vào và bán ra mà cùng một giá... thì thương gia cũng không phải là không có lời, mà ít nhất là đã lấy lại vốn.

- Ha ha ha.

Diệp Kiến Hạo cười to:

- Tiểu huynh đệ, kỳ thật nếu dựa theo luật lệ, giá bán thường phải gấp đôi giá mua vào. Nhưng mà..."

Hắn nghiêm túc hẳn:

- Nếu tiểu huynh đệ thực sự là một Tụ linh sĩ, vậy có thể hưởng quy định đãi ngộ đặc thù trong mua bán của Đông hoa phẩm bảo đường của chúng ta.

Nhưng Khải Hoàn chớp mắt, tuy không hiểu rõ thực ra trong lòng đối phương suy tính cái gì, nhưng chuyện này đối với hắn là chuyện cực tốt, hắn đương nhiên không từ chối.

Hắn đứng dậy, khom người thật sâu với đối phương:

- Như vậy, đa tạ Diệp chấp sự.

Diệp Kiến Hạo cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ khách khí quá, ha ha, nếu sau này tiểu huynh đệ còn muốn bán phù lục, kính xin chiếu cố bán cho bốn điểm.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu, lập tức nhận lời.

Bán đồ ở đây được giá bằng với giá sau này họ bán ra, chuyện tốt như vậy hắn biết đi đâu mà tìm, đương nhiên là hoàn toàn đáp ứng ngay.

Diệp Kiến Hạo liếc mắt với tiểu nhị, tiểu nhị lập tức dâng tới một cái túi nhỏ.

Trong túi nặng trĩu, lúc đưa qua còn nghe thấy tiếng va chạm của linh tệ.

- Tiểu huynh đệ, kiểm tra đi, coi có đủ không.

Nhung Khải Hoàn cầm lấy túi, nhẹ nhàng mở ra, bên trong quả nhiên là đầy linh tệ. hần hít sâu một hơi, nói:

- Nếu là Diệp chấp sự đưa, chắc chắn là không thiếu rồi.

- Hắc hắc, tiểu huynh đệ, nghĩa khí lắm.

Diệp Kiến Hạo gật đầu cười.

Nhung Khải Hoàn do dự rồi đột ngột nói:

- Diệp chấp sự, không biết ở đây có bán phù lục trống không?

Diệp Kiến Hạo sáng mắt:

- Phù lục trống một linh tệ một tấm, không biết tiểu huynh đệ muốn mua bao nhiêu?

Nhung Khải Hoàn trù trừ, rồi từ trong túi lấy ra một trăm linh tệ:

- Tại hạ mua một trăm tấm.

Diệp Kiến Hạo nhìn Nhung Khải Hoàn rất kỹ, vì từ lúc ban đầu khi Nhung Khải Hoàn nói mình là Tụ linh sĩ, đến giờ hần thực sự vẫn còn hoài nghi.

Vì với độ tuổi của Nhung Khải Hoàn mà có thể luyện chế ra phù lục siêu hạng là chuyện không thể xảy ra.

Hắn càng không cho rằng một nhà như Nhung gia lại có thể nuôi dưỡng ra được một thiên tài như vậy.

Nhưng bây giờ Nhung Khải Hoàn vừa mở miệng là đòi mua một trăm tấm phù lục khiến hắn phải tin vài phần.

Phù lục trống là thứ vô dụng đối với người bình thường nhưng nếu Nhung Khải Hoàn không phải là Tụ linh sĩ thì hắn không cần phải mua nhiều như vậy.

Một lát sau, một chiếc rương nhỏ chất đống một trăm tấm phù lục được đem ra.

Phù lục tuy có thể bán giá cao nhưng bản thân nó lại không lớn, một trăm tấm chồng chất với nhau cũng chỉ đầy một chiếc rương nhỏ mà thôi.

Nhung Khải Hoàn lấy tay ước lượng, hắn không khỏi giật mình.

Chất liệu của chiếc rương này không phải bình thường, không phải gỗ cũng không phải sắt.

Giống như hiểu được nghi ngờ của hắn, Diệp Kiến Hạo nói:

- Tiểu huynh đệ, cái rương này là chúng ta chuyên dùng để chứa phù lục nên thủ pháp luyện chế hơi đặc biệt.

Nhung Khải Hoàn gật đầu, đứng dậy, cáo từ rời đi.

Diệp Kiến Hạo cũng không giữ lại, vì hắn biết đây là lần giao dịch đầu tiên. Nhung Khải Hoàn chưa hẳn đã tin tưởng hắn.

Nhưng lúc Nhung Khải Hoàn rời đi, hắn đã gật đầu ra hiệu cho một tiểu nhị, tên tiểu nhị này lập tức quay người ra khỏi cửa hàng, theo sau Nhung Khải Hoàn một khoảng xa.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Bị Nhốt

Nhưng Khải Hoàn hưng phấn cầm rương nhỏ rời khỏi cửa hàng, trong lòng thầm tính toán linh tệ còn lại trong túi.

Không tính chuyện 150 linh tệ ở trong ngực, chuyện làm hấn cảm thấy sung sướng chính là thứ nằm ở trong rương. Chỉ cần đem Không Bạch Phù Lục điều chế thành phù lục Linh Thể Đấu Sĩ là có thể bán được 5000 linh tệ rồi.

Mất 100 linh tệ nguyên liệu, thành phẩm bán ra được 5000 linh tệ, như vậy chính là lời gấp 50 lần rồi!

Cứ mỗi lần nghĩ tới tương lai sẽ có nhiều linh tệ như vậy thì trái tim hấn cứ đập rộn lên không ngừng.

Bỗng nhiên mắt hấn hoa lên, có một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện chắn trước mặt hấn.

Cùng lúc đó ở phía sau hấn, tên tiểu nhị lập tức biến sắc lui nhanh rồi nép vào tường bên cạnh.

Tên tiểu nhị này không hề lỗ mãng, mặc dù hấn vẫn đang không ngừng tiến tới gần Khải Hoàn nhưng cũng không hành động quá đột ngột và lộ liễu.

Nhưng Khải Hoàn giật mình lùi một bước, đồng thời hấn ngẩng đầu lên nhìn quanh.

Khi hấn nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của đối phương thì lập tức dừng lại, dờ khóc dờ cười mà nói:

- Đại ca, tại sao lại là ca chứ?

Thì ra người ngăn cản hấn chính là lão đại đời thứ ba, Nhung Khải Hoa.

Lúc này, Nhung Khải Hoa tức giận hỏi:

- Đệ lại còn hỏi ta! Hừ, còn không xem lại mình đã làm ra chuyện gì?

Nhung Khải Hoàn cười xấu hổ, tuy hấn và đám người Nhung Khải Hoa quen biết chưa lâu nhưng thái độ của họ với hấn luôn luôn thân mật, để cho hấn cảm nhận được chân tình ấm áp.

Vì thế khi Nhung Khải Hoa lớn tiếng giáo huấn nghiêm khắc, trong lòng hấn không có tí ác cảm nào.

Hấn gãi gãi đầu rồi nói:

- Đại ca, đệ thật có lỗi, đã làm cho mọi người phải lo lắng.

Nhung Khải Hoa trầm giọng nói:

- Trước khi đệ tới đây đã từng hỏi thăm ở Tài gia gia, vì thế mọi người suy đoán là đệ sẽ tới đây.

Hấn hừ nhẹ một tiếng rồi nói tiếp:

- Đệ muốn tới thì cứ tới, việc gì phải giả bộ thần bí, làm mọi người lo lắng như thế chứ.

Nhung Khải Hoàn đỏ mặt nói khẽ:

- Vâng, đại ca giáo huấn đúng quá.

Hắn quay đầu xem xét bốn phía, nói:

- Đại ca, một mình ca tới sao?

Nhưng Khải Hoa lắc đầu nói:

- Tài gia gia và cha ta cũng đến rồi.

- Há, bọn họ đâu rồi?

- Họ phân phó ta ở chỗ này trông chừng, còn bọn họ đi khắp thành để tìm tung tích của đệ.

Nhưng Khải Hoa chậm rãi nói:

- Chúng ta đợi đệ ở chỗ này cả buổi rồi đấy, nếu như tới chạng vạng tối mà vẫn không tìm thấy đệ thì sẽ trở về tụ họp.

Nhưng Khải Hoàn cúi đầu nói:

- Làm phiền Tài gia gia và đại bá, tiểu đệ áy náy quá.

Nhưng Khải Hoa than nhẹ một tiếng, nói:

- Kỳ thật lúc đệ tiến vào nơi đây thì ta đã thấy đệ rồi.

Nhưng Khải Hoàn sững sờ hỏi:

- Đại ca, vậy sao ca không gọi đệ?

- Tiểu tử đệ đã vụng trộm trốn nhà đi, còn đặc biệt đến nơi đây, tất nhiên là có mục đích của mình.

Nhưng Khải Hoa lắc đầu nói:

- Nếu như không để cho đệ đạt được mục đích, thử hỏi đệ có từ bỏ ý đồ không? Đã như vậy ta đứng ngoài đợi đệ một lát cũng không sao.

Nhưng Khải Hoàn nhìn đại ca mà cảm thấy bất đắc dĩ, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, hần nói nhỏ:

- Đa tạ đại ca.

Nhưng Khải Hoa ngưng trọng nói:

- Đệ đi ra ngoài lần đầu tiên nên khó tránh khỏi việc đụng chạm đâm côn đồ. Hừ, sau này làm việc phải cẩn thận một chút, đừng làm cho gia gia cùng thúc phụ lo lắng nữa.

Nhưng Khải Hoàn liên tục gật đầu, khiêm tốn thụ giáo, tuy vậy hần vẫn không nhịn được hỏi lại:

- Đại ca, trên thế giới này có nhiều côn đồ vậy sao?

Nhưng Khải Hoa lạnh lùng cười, thân hình hần bỗng nhoáng lên một cái xuyên qua bên cạnh của đệ đệ, thân ảnh như điện phóng tới trước mặt một người.

Hần trầm giọng nói:

- Các hạ đi theo xá đệ, không biết là muốn làm gì?

Người nọ chính là tiểu nhị đi ra từ cửa hàng, tuy rằng hần che dấu hành tung hết sức nhưng vẫn không thể nào che dấu được tai mắt của Nhung Khải Hoa.

Lúc này Nhung Khải Hoàn cũng đi tới, cũng đang nghi ngờ nhìn hần dò hỏi. Vì thế hần liên tục cười khỗ nói:

- Nhưng Tiểu ca không nên hiểu lầm, tiểu ca vừa giao dịch với Phẫm Bảo Đường của chúng ta, chúng ta có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho cậu.

Nhung Khải Hoàn nhú lông mày, nói:

- Đại ca, hẳn đúng là một trong những tiểu nhị của cửa hàng mà ta vừa vào.

Nhung Khải Hoa chậm rãi gật đầu, nói:

- Các hạ có tấm lòng tốt như vậy, huynh đệ chúng ta xin nhận. Tuy nhiên đệ đệ của ta đã có ta chiếu cố, mời các hạ trở về đi.

Tiểu nhị bất đắc dĩ cười khổ một tiếng rồi ôm quyền cáo biệt, sau đó ừ rừ trở về.

Nhung Khải Hoa thấy hẳn đã đi xa, xoay người nói:

- Khải Hoàn, không nên có tâm hại người nhưng cũng nên có tâm phòng người. Tuy rằng hẳn là người trong cửa hàng nhưng cũng không thể không đề phòng.

- Vâng, đại ca.

Tuy rằng trong lòng Nhung Khải Hoàn không đồng ý nhưng cũng cung kính vâng lời.

- Phụ thân đã thuê một khu nhà nhỏ ở phía sau, chúng ta trở về đó xem nào.

Nhung Khải Hoa trầm giọng nói:

- Trước khi trời tối, đám người kia sẽ trở lại.

Nhung Khải Hoàn ứng tiếng rồi đi theo đại ca rời khỏi khu buôn bán phần hoa này.

Nửa khắc đồng hồ sau, dưới sự dẫn dắt của Nhung Khải Hoa, bọn họ cũng đã trở về khu nhà họ thuê.

Khu nhà này cũng không lớn nhưng có điểm tốt là vắng vẻ u tĩnh. Ở một nơi sầm uất như thành thị mà lại tìm được nơi an tĩnh như vậy, quả thực không hề dễ dàng.

Nhung Khải Hoa vừa về tới nhà liền hỏi:

- Tiểu tử ngươi đói bụng không? Ta đi chuẩn bị chút đồ ăn cho ngươi nhé.

Nhung Khải Hoàn giật mình hỏi lại:

- Đại ca, ca biết nấu ăn sao?

Tuy rằng Nhung Dực Dương đã bị đuổi tới trang viên xa xôi mấy chục năm nhưng hẳn lại toàn tâm toàn ý muốn con hẳn trở nên nổi bật, vì thế từ nhỏ bắt hẳn luyện quyền. Những phương diện khác thì dốt đặc cán mai.

Nhung Khải Hoa bật cười nói:

- Tài nấu nướng của ta cũng không tốt, nhưng lúc ra ngoài đơn độc rèn luyện dã ngoại cũng đã từng học qua đôi chút, đảm bảo ăn không chết được đâu.

Nhung Khải Hoàn cười đùa một tiếng, nói:

- Tốt quá, vậy đệ đợi để thưởng thức tay nghề của đại ca đó.

- Tiểu tử giao hoạt.

Nhung Khải Hoa lấy tay vân vê một chút tóc của hần, đang định rời đi thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Hần ngưng trọng tập trung tinh thần nghe ngóng xung quanh.

Tuy rằng Nhung Khải Hoàn có được võ giả chi tâm nhưng dù sao vẫn chưa tự mình trải qua sóng to gió lớn gì. Về mặt cảm nhận nguy hiểm uy hiếp từ người khác hay độ cảnh giác thì thua xa đại ca của hần.

Tuy nhiên khi thấy thái độ của đại ca như thế, hần cũng lập tức cảnh giác.

Hần bắt đầu khởi động chân khí, một loại lực lượng thần bí lập tức tràn ngập toàn thân.

Một lát sau, sắc mặt của hần cũng trầm xuống, nói:

- Đại ca, có người đến gần.

Nhung Khải Hoa khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn đệ đệ.

Sở dĩ hần có thể phát giác ra điểm dị thường bởi vì hần là Vũ Sĩ đỉnh phong, hơn nữa có lịch duyệt phong phú. Còn tên đệ đệ này có tu vi võ đạo vền vẹn ở mức Vũ Sĩ sơ kỳ, hơn nữa chả có tí kinh nghiệm giang hồ nào, vì sao lại dám khẳng định chắc chắn hơn cả cảm giác của mình chứ.

- Hắc hắc, tiểu tử rất cảnh giác đó.

Từ bên ngoài vang lên một tràng cười lạnh lùng.

Nhung Khải Hoa khoát tay, nói nhỏ với đệ đệ:

- Đi theo ta.

Gật đầu một cái, hai huynh đệ chậm rãi mà đi, họ mở cửa phòng ra rồi đi tới sân nhỏ.

Tuy không biết đối phương có bao nhiêu người nhưng bọn hắn không muốn chiến đấu ở trong phòng. Nếu chém giết ở trong sân, nếu thấy không ổn có thể nhảy tường mà chạy. Còn ở trong phòng thì họ đã trở thành rùa trong lu, để mặc cho đối phương mổ xẻ rồi.

Trong sân, bốn hắc y nhân đứng sẵn ở đấy, trên mặt vẫn treo nụ cười lạnh.

Trong đó ba người đứng vây quanh một hắc y nhân trẻ tuổi, như quần tinh cùng nguyệt vậy. Cả bốn bọn họ đều toát ra sát khí nhàn nhạt.

Trong lòng Nhung Khải Hoa cảm thấy nặng nề, hắn ôm quyền thi lễ hỏi:

- Huynh đệ tại hạ và các vị không quen không biết, hôm nay các vị đến tìm có việc gì sao?

Lúc này, hắc y nhân đứng giữa lạnh lùng cười, quay sang hỏi Nhung Khải Hoàn:

- Người tiến vào trong Đông Hoa Phẩm Bảo Đường đã mua bán cái gì?

Nhung Khải Hoàn lãnh đạm nói:

- Mua bán cái gì là chuyện của ta, liên quan gì đến các hạ chứ.

Người trẻ tuổi kia cười lớn, nói:

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hừ, chỉ cần giữ tính mạng của hai người ở lại đây, chẳng lẽ bốn công tử còn sợ không tìm ra chân tướng sao.

Trong mắt Nhung Khải Hoa đã hiện lên một tia giận dữ, hăn nói:

- Các hạ, nơi này là Cống Kiền thành, ở nội thành nghiêm cấm đánh nhau. Hắc hắc, đây là quy củ phủ thành chủ đã ban bố, các hạ có biết hay chẳng?

Mặc dù đối phương muốn cướp đồ trắng trợn làm cho hăn rất phẫn nộ nhưng hăn vẫn cố gắng nhịn cơn tức này xuống.

Chỉ cần đợi đến khi Tài gia gia và phụ thân trở về thì đám người này không thành vấn đề nữa.

Người tuổi trẻ kia vẫn lạnh nhạt trả lời:

- Đúng vậy, nếu như chúng ta đánh nhau làm cho người ta phát hiện, xác thực là bốn công tử chịu không nổi hậu quả.

Nhung Khải Hoa thả lỏng một chút, nói tiếp:

- Đã như vậy, kính xin mấy vị mau chóng rời đi, tại hạ sẽ không tính chuyện này.

Trên mặt người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện vẻ trào phúng, nói:

- Không tính chuyện này? Hắc hắc, nếu như không ai phát hiện nơi này có dấu vết đánh nhau, như vậy sẽ không có người tới tìm ta gây phiền phức rồi.

Hăn sờ tay vào ngực rồi lấy ra một vật.

Vật này là một viên cầu nho nhỏ, hình cầu cũng không lớn, chỉ tằm nắm tay của trẻ nhỏ mà thôi. Nhưng từ viên cầu tỏa ra năng lượng lưu động không ngừng làm cho người ta sợ hãi, không ngừng sinh ra tâm lý muốn chạy trốn.

Nhung Khải Hoa kéo đệ đệ của mình ra sau lưng.

Hai tay hần rung lên, rút trường kiếm từ bên hông ra. Trên thân kiếm lóe ra ánh hào quang bất thường, đây rõ ràng là một kiện Linh Khí cường đại.

Người trẻ tuổi kia hừ lạnh một tiếng, sau đó ném viên cầu trong tay xuống mặt đất.

- Ba~

Viên cầu lập tức nổ tung tạo ra một cỗ lực lượng quý dị tràn ngập xung quanh.

Chỉ trong giây lát đã tạo thành vách tường trong suốt bao bọc của khu nhà.

Nhung Khải Hoa ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng trở nên lạnh lẽo.

- Không tốt rồi, là Thủ Vệ Quang Mạc.

- Hắc hắc, có chút kiến thức. Nếu đã biết rõ đây là Thủ Vệ Quang Mạc thì người cũng đã biết cho dù ở trong màn chắn này có xảy ra chuyện gì thì bên ngoài không có khả năng cảm nhận được.

Người trẻ tuổi cười lớn một tiếng, nói:

- Bốn công tử dựa vào bảo vật này đã cướp của giết người không biết bao nhiêu lần. Hắc hắc, hai người các người ngoan ngoãn chịu trói, bốn tọa sẽ cho các người chết toàn thân.

Sắc mặt Nhung Khải Hoa tái nhợt, trong lòng hần đang hối hận không thôi.

Nếu như hai bên vừa giáp mặt, hẳn lập tức lôi theo Nhung Khải Hoàn trốn chạy ra ngoài, chẳng định đối phương không dám đuổi giết ngay trên đường cái.

Nhưng lúc này bọn họ đã lâm vào tuyệt cảnh, không biết nên làm sao cho phải.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Thi Triển Hết Sức

Lâm Hối vung tay rất tiêu sái, ba người ở phía sau hấn lập tức di chuyển, chậm rãi xông tới trước.

Ba người này di chuyển cùng lúc, trận tuyến sâm nghiêm, rõ ràng là kinh nghiệm chiến trận rất lão luyện.

Nhung Khải Hoa thì thầm với Khải Hoàn:

- Đệ lui vào trong đi, ta đứng ở cửa phòng, chúng ta cố gắng kéo dài thời gian. Chỉ cần Tài gia gia hoặc cha ta trở về thì nhất định chúng ta sẽ được cứu.

Kỳ thật hấn nói vậy chủ yếu mang tính chất an ủi bởi vì chính hấn cũng tự biết hai người này đang đi tìm tung tích của Nhung Khải Hoàn, khả năng mà bọn họ về đây sớm là cực kỳ bé nhỏ.

Khi ba kẻ áo đen tiến tới trước, một tên trong đó cười nói:

- Trường kiếm trong tay tiểu tử này là một thanh Linh Khí không tệ, lát nữa ta muốn nó.

Hai người còn lại chỉ bĩu môi, tựa hồ không dị nghị gì.

Sau đó bọn họ vung nhẹ tay lấy ra Linh Khí của mình tạo thành tiếng vang nhỏ.

Người vừa lên tiếng cầm một cây linh kiếm, hai người còn lại thì một người cầm linh đao, một người cầm linh côn dài.

Ba người khẽ quát một tiếng rồi đồng thời vọt lên. Bọn hãn phối hợp tương đối ăn ý, tất nhiên không phải lần đầu đánh hội đồng rồi.

Sắc mặt Nhung Khải Hoa thay đổi, hãn rung cổ tay một cái, trường kiếm lóe lên tạo thày mấy điểm tinh quang lổm đổm, đồng thời thanh kiếm như hóa thành một đầu chim lớn, con chim lớn này đột nhiên bay lên, khắp nơi trên người nó đều là mũi kiếm ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

Ba người kia cũng biến sắc, họ không dám khinh thường nên đều thi triển ra thực lực của mình. Mỗi kiện Linh Khí đều phóng ra lực lượng cường đại ngăn cản thế công của Nhung Khải Hoa.

Đang đứng bên ngoài xem cuộc chiến, Lâm Hối hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ba Vũ Sĩ đỉnh phong vây đánh một kẻ cùng giai mà vẫn không có cách nào tiêu diệt. Hừ, một đám vô dụng.

Khi nghe được lời nói của Lâm Hối, sắc mặt của ba người đều biến hóa, bọn họ đột ngột hét lớn, binh khí trong tay thi triển uy năng tăng mạnh, ngay lập tức chuyển thủ thành công, kiếm chế chèn ép Nhung Khải Hoa cơ hồ không thở nổi.

Ý của bọn họ lúc trước là muốn tiêu hao nhuệ khí của Nhung Khải Hoa, sau đó từ từ quần chết hãn.

Nhưng bởi vì Lâm Hối trào phúng nên mới thi triển ra công phu chân chính của mình.

Dưới sự vây công của ba người cùng giai vị, Nhung Khải Hoa trở nên cố hết sức mới chống cự được.

Sắc mặt Nhung Khải Hoàn biến hóa, hãn cắn răng một cái rồi đưa tay ra khẽ chỉ vào hư không.

Lập tức một quang điểm hình thành, sau đó một Linh Thể Đấu Sĩ nhanh chóng hình thành với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

- Không tốt, triệu hoán Linh Thể, hẳn là Tụ Linh Sĩ.

Ba tên Vũ Sĩ đỉnh phong đều sợ hãi trong lòng, lúc xuất thủ không khỏi trì hoãn thêm vài phần.

Tụ Linh Sĩ là người còn đáng sợ hơn cả Chú Linh Sĩ. Hơn nữa, mỗi Tụ Linh Sĩ đều là tài nguyên trân quý của gia tộc, nếu như họ bị người ngoài tập kích, nhất định sẽ trả thù gấp trăm ngàn lần.

Lần đầu sắc mặt Lâm Hối có biến hóa, hẳn giật mình nhìn Nhung Khải Hoàn, sát cơ trong ánh mắt chớp động.

- Là Tụ Linh Sĩ, không thể để cho hắn chạy thoát, nếu không chắc chắn chúng ta sẽ bị đuổi giết tới cùng.

Ba gã Vũ Sĩ đỉnh phong khẽ giật mình, ánh mắt lập tức trở nên cuồng nhiệt và đầy nguy hiểm.

Mấy người bọn hắn vốn là dân liều mạng, một khi đã hiểu rõ ràng lợi hại của sự việc liền biết cần phải làm gì.

Tên cầm trường côn liền chuyển thân đi tới trước Linh Thể Đấu Sĩ, hẳn múa trường côn của mình vây khốn Linh Thể Đấu Sĩ trong đó.

Tuy Linh Thể Đấu Sĩ không thể giết, không thể chinh phục, đánh không lùi, là một loại rất khó chơi. Nhưng nếu đối thủ có đẳng cấp cao hơn dây dưa thì phỏng chừng không có thời gian nhàn rỗi để đi đối phó với những người khác.

Nhung Khải Hoàn cười lạnh một tiếng, tay hắn chỉ một lần nữa, tiếp tục phóng xuất ra hai quang điểm.

Khi hai quang điểm này cũng hình thành Linh Thể Đấu Sĩ thì ngay cả Lâm Hối cũng phải biến sắc.

Dưới sự chỉ huy của Nhung Khải Hoàn, hai cỗ Linh Thể Đấu Sĩ không do dự mà xông thẳng về hai võ giả đang vây công Nhung Khải Hoa. Ba vị này đều là Vũ Sĩ đỉnh phong, cho dù đơn đả độc đấu thì không hề thua kém Nhung Khải Hoa. Nhưng mà bọn chúng lại gặp phải Linh Thể Đấu Sĩ, loại am hiểu dây dưa nhất, làm bọn chúng ủy khuất không nói nên lời.

Linh Khí cường đại đánh lên người đối phương, ngoại trừ đánh tan một ít linh lực bên ngoài thì không có tác dụng gì khác. Nếu công kích này mà đánh lên người bình thường thì đủ làm tử vong mười mấy lần, thế mà không làm ảnh hưởng đến hành động của bọn Linh Thể Đấu Sĩ một chút nào.

Bọn chúng vẫn cố sống cố chết dây dưa không dừng, làm cho mấy Vũ Sĩ không rảnh phân tâm làm chuyện khác.

Bị những Linh Thể dây dưa nên đám người không thể thoát thân ra trong thời gian ngắn được.

Nhung Khải Hoa di chuyển vài bước nhỏ, một lần nữa đứng chặn ở trước Nhung Khải Hoàn, hấn trọn trừng mắt hổ nhìn chăm chăm đối phương rồi nói lớn:

- Các hạ, bây giờ các người rời đi vẫn còn kịp.

Tuy rằng bọn áo đen đã khơi dậy lửa giận trong lòng hấn, khiến hấn hận không thể phanh thây xé xác chúng. Nhưng hôm nay, việc bảo hộ Nhung Khải Hoàn mới là lựa chọn sáng suốt nhất, về phần báo thù thì...

Một khi có thể thoát khốn và hội họp được với Tài gia gia và phụ thân, cùng với lực lượng gia tộc thì đủ để đuổi giết đối phương tới tận cùng rồi.

Lâm Hồi nghiêng chặt hai hàm răng trắng hếu, cơ mặt hấn căng cứng trông cực kỳ khủng bố.

- Hắc hắc, bây giờ chúng ta buông tay để đón chờ các người đuổi giết sao?”

Hắn cười khinh thường rồi nói tiếp:

- Người đừng vọng tưởng!

Nhưng Khải Hoa than nhẹ một tiếng, tâm tư của hắn đã bị nhìn thấu nên hắn cũng không thuyết phục nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên màn hào quang rồi nói nhỏ:

- Khải Hoàn, Quang Mạc Thủ Vệ này không phải là mạnh mẽ không gì phá được, chút nữa ta sẽ liều mạng dốc sức để đánh cuộc một lần. Nếu có thể đánh bay màn sáng này, đệ lập tức chạy ra đường lớn.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nơi này là Càn Cống Thành, chỉ cần đệ người chạy được đến đường cái, những người kia dù to gan cỡ nào cũng tuyệt đối không dám làm tổn thương đệ.

Nhưng Khải Hoàn khẽ giật mình, hỏi lại:

- Đại ca, còn huynh?”

Nhưng Khải Hoa tức giận mắng:

- Ta đương nhiên sẽ chạy cùng với đệ rồi, hừ, chẳng lẽ đệ cho rằng ta thích ở lại chỗ này lắm sao?”

Lúc này Nhung Khải Hoàn mới thở dài một hơi, sau đó lén nhìn về vẻ mặt âm trầm của Lâm Hối, thấp giọng nói:

- Đại ca, bây giờ chỉ còn một mình hãn, sao chúng ta không hợp lực tiến hãn một đoạn?"

- Im ngay.

Nhung Khải Hoa khẽ quát một tiếng, nói:

- Hãn là một Chú Linh Sĩ.

Hãn cười khỗ nói tiếp:

- Chú Linh Sĩ đối chiến với Võ Giả là vô địch nếu cùng giai đấy.

- Hắc hắc, quả nhiên cũng tinh tường đấy.

Tựa hồ Lâm Hối không còn kiên nhẫn được nữa, hãn nói tiếp:

- Các người đã không đến thì ta đây phải tự thân vận động tiến các người lên đường vậy.

Hãn nhẹ nhàng vung tay lên, trước mặt hãn lập tức hình thành một màn sương mù màu đen dày đặc, sau đó sương mù nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ, giây lát sau đã biến thành một cự mãng màu đen. Nó lắc lư thân hình mãnh liệt phóng tới phía huynh đệ Nhung Khải Hoàn.

Nhung Khải Hoa gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt hãn đâm ra một kiếm, kiếm kia được phóng ra mang theo ánh sáng chói mắt.

Chân khí phối hợp với Linh Khí lập tức tạo ra lực lượng cực lớn không gì so sánh nổi.

Tuy nhiên cự mãng được hình thành từ sương mù này cũng không vữa, nó há miệng rộng ra để lộ răng nanh cứng rắn như thực chất, hung hăng cắn lấy thân kiếm.

- Ba~”

Răng nanh vỡ vụn rồi hóa thành một đoàn khói đen. Tuy nhiên đám khói đen này lại được cự mãng hấp thu lập tức, sau đó những răng nanh mới lại tiếp tục mọc ra.

Đồng thời trên trường kiếm của Nhung Khải Hoa lại xuất hiện một vết mẻ nhỏ màu đen.

Không ngờ năng lực ăn mòn của cự mãng lại mạnh như thế, mới va chạm một cái thì Linh Khí đã bị tổn thương rồi.

Tuy rằng chút tổn thương này không là gì, nhưng nếu tích lũy trăm ngàn tổn thương như thế này thì thanh kiếm xem như phế phẩm rồi.

- Tránh ra.

Nhung Khải Hoa quát khê một tiếng, hần đưa tay đẩy đệ đệ ra, bản thân mình thì hít sâu một hơi dồn chân khí vào kiếm làm thân kiếm lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Hần bổ ra một kiếm, một kiếm, lại một kiếm. Mỗi kiếm bổ ra đều to lớn và tràn ngập khí thế mãnh liệt bá đạo.

Cự mãng màu đen khi bị vô số kiếm quang đánh tới thì thỉnh thoảng trên thân thể nó xuất hiện vết thương rất to, tuy rằng mỗi lần bị đều nhanh chóng được chữa khỏi nhưng càng ngày tốc độ càng chậm.

Lâm Hối đứng ngoài quan sát cũng cảm thán:

- Vũ giả không tệ, tiềm lực phát triển rất lớn. Nếu như có thể còn sống thì chắc chắn sẽ tấn chức lên Võ Sư. Cũng đáng tiếc, hôm nay hần sẽ chết

tại đây rồi.

Hắn quay đầu nhìn Nhung Khải Hoàn rồi cười nhạt một cái, cổ tay hắn khẽ đảo liền móc ra hai tấm phù lục rồi ném tới.

Hai tấm phù lục vừa được tung ra lập tức biến thành hai Linh Thể Đấu Sĩ.

Khi thấy hai tấm phù lục biến hóa thành Linh Thể Đấu Sĩ, trong lòng Nhung Khải Hoàn cực kỳ sầu não.

Hắn vốn có ba tấm phù lục nhưng đã bán ra hết rồi, bây giờ hắn chỉ còn có một rương phù lục trống, hắn lấy cái gì đi tranh hùng với người bây giờ chứ!

Nếu sớm biết như thế này thì dù giá bán bao nhiêu hắn cũng giữ lại một tấm phòng thân.

- Giết hắn đi! Lâ

m Hồi lạnh lùng nói.

Hai cỗ Linh Thể Đấu Sĩ lập tức vọt lên trước, tuy chúng không cầm binh khí nhưng lại mạnh ở chỗ dây dưa, từ đó trở thành đối thủ cực kỳ khó chịu.

Nhung Khải Hoàn nhún hay chân nhảy khỏi chỗ cũ. Góc độ tránh né của hắn cực kỳ quỷ dị, ngay cả thân thể cũng có chỗ vặn vẹo ngoặt eo quay đầu rất cổ quái.

Nhưng động tác này lại có hiệu quả không tệ, rất đơn giản đã tránh né được công kích của hai cỗ Linh Thể Đấu Sĩ.

-Ồ!

Lâm Hối kinh ngạc nhìn Nhung Khải Hoàn, hẳn không hề nghĩ đến một Tụ Linh Sĩ còn có thể làm được những động tác như vậy.

Một lát sau, trên mặt hắc không khởi nổi lên một tia xao động nóng vội.

Tên Tụ Linh Sĩ này trơn trượt như một con cá chạch. Tuy rằng bị hai cỗ Linh Thể Đấu Sĩ đuổi cho tối tăm mặt mũi nhưng vẫn chưa rơi vào tình thế nguy hiểm.

- Hừ.

Lâm Hối hừ lạnh một tiếng, hấn vào nhà người ta để cướp của giết người, mặc dù có Quang Mạc Thủ Hộ ngăn cản nhưng kéo dài quá lâu, nói không chừng sẽ bị người ta phát hiện.

Vì thế hẳn phải tốc chiến tốc thắng.

Khẽ quát một tiếng, Lâm Hối một lần nữa giơ tay lên.

Lại một đoàn khói đen ngưng tụ từ hư không. Mặc dù trong lúc ngưng tụ thành cự mãng, mặt hắc tái nhợt không còn chút máu nhưng ánh mắt hắc thì vẫn ác liệt lạnh lẽo như trước, giống như dân cờ bạc lúc say máu, mang theo hương vị điên cuồng khó nói thành lời.

- Đi.

Cự mãng xuất hiện ở trên không trung lao nhanh xuống chỗ Nhung Khải Hoàn để lại một vệt dài màu đen.

Lúc này, Nhung Khải Hoàn đang đối mặt với sự giáp công của hai vị Linh Thể Đấu Sĩ, biến cố xảy ra làm hẳn không kịp chuẩn bị.

Tuy rằng hẳn có Võ Giả Chi Tâm nhưng vì thực lực quá kém, thật sự không có cách nào phát huy được uy năng của võ học.

Ngay lúc hần bị Linh Thể Đấu Sĩ và hắc mãng vây kín thì đột nhiên mọi người nghe được một tiếng hô kinh thiên động địa.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Tan Nát Cõi Lòng

Một đạo ánh sáng bất ngờ bạo phát kịch liệt từ giữa chiến đoàn.

Ngay khi đạo ánh sáng này hiện ra, con cự mãng màu đen đang quần lấy Nhung Khải Hoa cũng âm âm bạo liệt.

Linh khí từ trường kiếm trong tay Nhung Khải Hoa đang phóng xuất ra quang mang vô cùng vô tận, đồng thời cả người hắn được bọc trong một vầng sáng cực lớn.

Chỉ là cái giá phải trả cho việc bọc phát chiến lực cực đoan này là khóe miệng Nhung Khải Hoa cũng chảy ra một vệt máu nhàn nhạt.

Sau khi đánh tan cự mãng quanh người, hắn không dừng lại mà chạy trốn ra ngoài nhanh như điện. Bởi vì chân khí trong người đang bành trướng nên tốc độ của hắn cũng đạt đến cực hạn.

Vừa sỏi bước, hắn đã tới bên cạnh Nhung Khải Hoàn. Hào quang vạn trượng tỏa ra từ trên thân kiếm, một kiếm này với khí thế mạnh mẽ, đẩy lùi cả hai Linh Thể đấu sĩ cùng con cự mãng thứ hai.

Nhung Khải Hoàn trợn tròn mắt, hắn không ngờ, đại ca lại dũng mãnh vô địch như vậy. Tuy thế, lòng hắn lại cảm thấy như có điều không may, một Vũ Sĩ đỉnh phong bọc phát ra sức chiến đấu khủng bố như vậy, chỉ sợ không phải hiện tượng tốt.

Đặc biệt khi hắn thấy máu tươi chảy ra nơi khóe miệng của đại ca, lòng hắn lập tức trầm xuống.

Thế nhưng Nhung Khải Hoa cũng không dừng tay, sau khi bức lui ba địch nhân, hấn vươn một tay, túm chặt lấy Nhung Khải Hoàn, đồng thời Nhân Kiếm Hợp Nhất hóa thành một đạo hồng quang xông thẳng về màn sáng thủ vệ.

- BA~...

Âm thanh dữ dội vang lên bên tai Nhung Khải Hoàn, làm hấn hoa mắt chóng mặt.

Sau đó, hấn thấy rõ ràng bên trên màn sáng xuất hiện một lỗ thủng rõ to.

Kiểm quang như bay, trong mắt Nhung Khải Hoa hiện lên một tia hưng phấn, hấn thúc dục kiếm khí muốn thừa thắng xông ra màn sáng.

Nhưng mà ngay lúc này, phía dưới lại vang lên một thanh âm quý dị.

Sắc mặt kẻ cầm đầu Lâm Hối cũng tái nhợt, trong bàn tay giơ cao của hấn có một sợi dây leo màu xanh. Sợi dây leo này chẳng biết đã dài ra từ lúc nào, đang trói chặt hai chân Nhung Khải Hoa, hơn nữa còn nhanh chóng lan lên trên, đã sắp tới eo hấn.

Trên dây leo còn có lực lôi kéo cường đại cùng hiệu quả gây tê kỳ lạ, mặc dù Nhung Khải Hoa giãy dụa kịch liệt, nhưng nó càng lúc càng quấn chặt, đến mức hấn thở thôi cũng thấy khó khăn.

Màn sáng thủ vệ vô cùng cường đại, tuy rằng tạm thời đã bị hấn mở ra một lỗ thủng, nhưng lại đang nhanh chóng khôi phục.

Lỗ thủng càng lúc càng nhỏ, dây leo càng lúc càng quấn chặt, càng đáng lo ngại hơn nữa là lực lượng trên người hấn càng lúc càng giảm một cách nhanh chóng.

- A.

Mặt Nhung Khải Hoa đỏ như máu, hãn rống to, cổ tay rung lên.

Thân thể Nhung Khải Hoàn lập tức bay ra ngoài màn sáng thủ hộ như tên lửa.

Đây là do Nhung Khải Hoa đã ném toàn lực, không chỉ ném Nhung Khải Hoàn ra khỏi màn sáng, thậm chí còn ném hãn ra khỏi nhà.

- BA~...

Thân thể Nhung Khải Hoàn đập mạnh vào một mô đất.

Thế nhưng so với sự đau đớn của cơ thể, lòng hãn còn đau gấp trăm ngàn lần.

Thân thể của hãn run rẩy kịch liệt, hai đấm của hãn nắm chặt, do kích động quá mức nên da mặt hãn đỏ ửng cả lên.

Không ai biết, ngay lúc Nhung Khải Hoa ném hãn ra ngoài, tâm trạng của hãn kích động như thế nào.

Trong khoảnh khắc đó, hãn đã tự trách rất nhiều.

Nếu không phải hãn trốn nhà đi một mình, đại ca sao lại gặp kết cục này.

Mình bán phù lục Linh Thể đấu sĩ có phải chuyện xấu gì đâu mà lại đi che che đậy đậy, giấu diếm cả người nhà chứ.

Tâm tình của hãn như một ngọn sóng thần cuồng loạn cao trăm trượng giữa biển rộng bao la, đang đánh mạnh vào trái tim hãn, để tim hãn đập loạn lên, tựa hồ chỉ một giây sau sẽ sụp đổ do đập nhanh quá.

Hắn biết rõ, chỉ cần mình chạy ra được đến đường cái là có thể giữ được tính mạng. Nhưng mà hắn lại càng rõ hơn, nếu mình chạy thoát, đại ca hẳn chắc chắn sẽ phải chết.

Hai mắt hắn đỏ thẫm, hàm răng vì cắn chặt quá mà chân răng cũng đã chảy máu.

Sau đó hắn quay người, hai chân đạp mạnh, thân hình nhảy lên thật cao, cứ như vậy nhảy vào trong tường vây một lần nữa.

Coi như có phải chết thì hai huynh đệ cũng sẽ chết chung với nhau.

Bên trong màn sáng, Lâm Hối gầm lên đáng sợ, hắn kéo mạnh, lập tức lôi Nhung Khải Hoa xềnh xệch trên mặt đất.

Lần này đã dùng hết toàn lực, lập tức bụi đất bay lên mù mịt.

- Ba ba ba...

Bên trong màn sáng, ba vị Vũ Sĩ đỉnh phong cùng ba Linh Thể đấu sĩ vẫn đánh nhau không ngừng. Nếu xét riêng thực lực mà nói, Vũ Sĩ đỉnh phong có thể hơn Linh Thể đấu sĩ bình thường đấy. Nhưng ba tên Linh Thể đấu sĩ này đều đạt trình độ siêu hạng, thực lực hơn xa đấu sĩ bình thường, vì thế đánh mãi tới giờ, tuy rằng vết thương trên người chồng chất, nhưng lại có thể khôi phục rất nhanh, hơn nữa còn tiếp tục kiên trì.

Lâm Hối vung tay lên, hai cỗ Linh Thể cùng cự mãng màu đen lập tức tản ra, hỗ trợ Vũ Sĩ đối chiến Linh Thể đấu sĩ.

Mà hắn thì bước nhanh lên, giẫm một chân lên lồng ngực Nhung Khải Hoa.

Lúc này trường kiếm trong tay Nhung Khải Hoa đã rơi xuống, thân thể hắn bị dây leo màu xanh quấn chặt, từng ngụm máu tươi đang trào ra từ

miệng hần.

Lâm Hối hỗn hển nói:

- Gọi thằng kia trở về nhanh.

Chân khí trong người Nhung Khải Hoa đã thiêu đốt gần như không còn khi hần thi triển cấm thuật vượt cấp, lúc này bị dây leo trói buộc, không còn chút năng lực phản kháng. Nhưng khóe miệng hần lại lộ ra nụ cười trào phúng, ánh mắt như muốn nói, người nghĩ là hần sẽ trở lại sao?

Lâm Hối giận dữ, chân dùng sức, miệng hét lớn:

- Nhanh giải quyết ba bộ Linh Thể đi, sau đó ta thu vòng bảo hộ, chúng ta rút nhanh...

Hần đang nói đột nhiên dừng lại, vui sướng nhìn về phía trước.

Một bóng người đang tiến vào từ sân nhỏ, đúng là Tụ Linh Sĩ vừa bị Nhung Khải Hoa ném ra khi nãy.

Lâm Hối sửng sò, hần không thể tin vào mắt mình, rốt cục xác nhận thân phận đối phương.

Kỳ thật khi Nhung Khải Hoàn chạy ra khỏi sân, hần cũng đã hoàn toàn buông bỏ. Bởi vì hần tuyệt đối không tin, hoàn cảnh như này còn có người ngu ngốc quay trở lại.

Nhưng sự thật trước mắt lại làm hần mừng như điên.

Nhung Khải Hoa dưới chân hần nhìn chăm chăm vào Nhung Khải Hoàn, mặt không còn một tia huyết sắc, hần mở miệng, thì thào nói:

- Đi, đi mau...

Chân Lâm Hối lại dùng sức, máu tươi trong miệng Nhung Khải Hoa lại trào ra, biểu lộ vô cùng đáng sợ, phảng phất như lệ quỷ nhìn chăm chăm đệ đệ.

Lâm Hối ngẩng đầu, cười híp mắt nói:

- Hắc, tiểu tử, người tiến vào đây.

Màn sáng thủ vệ xem như một loại Linh Khí hiếm rồi, mà cái trong tay hẳn chỉ là loại thấp kém nhất, vì thế chỉ nhằm để phòng ngự.

Hơn nữa lực phòng ngự cũng không mạnh. Nếu có một gã Vũ sư ở đây, tuyệt đối có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự rồi đi.

Nhưng để đối phó với tu luyện giả Sĩ giai thì dư sức.

Nhung Khải Hoàn đang ở bên ngoài màn sáng, muốn bắt hẳn thì hoặc là phá vỡ màn sáng hoặc là buộc phải thu hồi màn sáng nhưng dĩ nhiên không thể làm những điều đó.

Còn tiểu tử kia, chỉ cần xoay người là có thể cao chạy xa bay.

Vì thế hẳn nhất định phải dụ tiểu tử này vào trong màn sáng.

Hai đấm Nhung Khải Hoàn siết chặt, tâm tình hẳn đã sôi trào tới cực điểm.

Đúng lúc này hẳn như cảm ứng được, có lẽ do cảm xúc vô cùng kích động làm cho viên cầu thần bí bên trong ấn đường có biến hóa đặc thù.

Lúc này, sáu hư ảnh bên trong viên cầu đã bắt đầu bành trướng ra, tràn ngập tại mỗi tắc không gian bên trong viên cầu, hơn nữa vẫn còn đang lớn lên.

Tuy không rõ loại biến hóa này là tốt hay xấu, nhưng Nhung Khải Hoàn đang có cảm giác, có lẽ đây chính là đường sống duy nhất của mình.

Vì thế hắn cứ nhìn chăm chăm vào đối phương, mặc kệ hư ảnh bành trướng không ngừng. Thời điểm này, cho dù viên cầu văng tung tóe làm đầu hắn nổ thành một mớ thịt bằm, hắn cũng không tiếc.

Nhưng mặc kệ hắn cố gắng như nào, dường như vẫn thiếu chút ít.

Nhìn thấy Nhung Khải Hoàn cũng không tiến vào, Lâm Hối hừ nhẹ, hắn vẫy tay, con cự mãng đang bông bênh trong không trung, ăn mòn gần hết một cổ Linh Thể đấu sĩ lập tức bay tới.

Hắn cười lạnh, nói:

- Người đã không coi trọng tính mạng đại ca người, ta sẽ cho người thấy hắn chết như thế nào.

Khẽ vẫy tay, cự mãng lập tức mở miệng, phun thẳng một luồng khí đen vào mặt Nhung Khải Hoa.

- Hừ...

Tuy rằng Nhung Khải Hoa đã sớm cắn chặt răng, nhưng vẫn không nhịn được rên thảm, nháy mắt như vậy thôi, thân thể của hắn đã bị ướm sưng mờ hôi do thống khổ.

Đột nhiên thân thể hắn căng ra, dây leo màu xanh dường như có chút không chịu được hắn giãy dụa, muốn văng ra.

Lâm Hối chặc chặc không ngừng, nói:

- Không tệ, không tệ, rất có nghị lực đấy, lại không kêu thành tiếng.

Trên mặt hần lộ ra nụ cười tàn nhẫn, biến thái, hần ngẩng đầu, nhìn Nhung Khải Hoàn đang hoa mắt, lú lờ vì sợ choáng váng, nói:

- Người còn không vào sao, vậy để hần hưởng thụ tiếp nha.

Sau khi bị cự mãng phụt khí đen, diện mạo Nhung Khải Hoa bao phủ bởi một tầng khói đen nhàn nhạt, tóc hần nhanh chóng tróc ra, ngoài da nổi lên những hạt mụn như củ lạc to nhỏ, toàn bộ diện mạo trở nên thê thảm vô cùng, không còn chút nào vẻ anh tuấn, tiêu sái nữa.

Nhung Khải Hoàn trợn tròn mắt, vào lúc này, tim hần bỗng ngừng đập, một loại lực lượng thần kỳ không thể giải thích lập tức bao phủ thân thể hần.

Trong nháy mắt, thời gian như ngừng trôi, mà ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Hần đã tiến nhập vào trạng thái không linh, dường như cả thế giới chỉ có một mình hần.

Trong cái thế giới này, tất cả đều bất động.

Sau đó hần chợt nghe thấy một tiếng:

- BA~...

Âm thanh này như phát ra từ trong tim hần, lại như là vang lên từ bên trong ấn đường.

Tim của hần vỡ nát. Mà cùng lúc đó, viên cầu thần bí bên trong ấn đường của hần cũng vỡ nát.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Cầu Xin Người

Oanh

Một cỗ lực lượng không thể hình dung trong cơ thể Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên bộc phát, nó không có xu hướng phun ra ngoài mà trốn chạy điên cuồng bên trong cơ thể hắn.

Đây là chân khí, là linh lực, hay là...một loại lực lượng thần bí nào đó trên thế giới.

Cùng lúc đó, ở một chỗ rất xa trong núi, sáu khối Linh Thể đồng thời dừng lại.

Vô luận chúng đang làm gì đều lập tức bất động. Sau đó thân thể của bọn nó bắt đầu hư hóa, một trận gió thổi qua chúng đã tan biến.

Phía trước Linh Thể đấu sĩ không xa, một đầu ma thú giương đôi mắt trợn tròn hoảng sợ nhìn về phía trước. Một lát sau, nó nhấc cái đuôi của mình lên rời khỏi lãnh địa của mình.

Cùng lúc đó lực lượng thần bí từ ẩn đường của Nhung Khải Hoàn tràn ra trải khắp người khiến cơ thể hắn được thay đổi toàn diện một cách khó tưởng tượng.

Nhung Khải Hoàn run rẩy kịch liệt, loại lực lượng mãnh liệt này làm hắn đau đớn không chịu nổi, cơ bắp không kịp được mà run rẩy.

Nhưng cho dù như thế Nhung Khải Hoàn vẫn không cúi đầu.

Hắn trợn mắt gắt gao nhìn vào màn sáng phía Lâm Hối rồi gian nan từng bước tiến về phía đó.

Đôi mắt của Lâm Hối ần ần tỏa sáng, hắn rất chú ý tới bộ dạng của Nhung Khải Hoàn.

Nhưng hắn cũng không bao giờ để chuyện này trong lòng, tâm lý đầy biến thái của hắn vì tiếng địch nhân kêu rên cùng thống khổ mà cảm thấy sung sướng trong lòng.

- Vào đi, nhanh vào đi...

Hắn nhe răng cười thì thào:

- Không muốn đại ca người chịu khổ thì mau vào đi.

Ba!

Rốt cục, một chân của Nhung Khải Hoàn cũng tiến vào khe hở, thân thể hắn cũng theo đó vào trong.

Ngay tại lúc thân thể hắn tiến vào, rốt cục Nhung Khải Hoàn cũng không thể kiên trì. Trong mắt hắn hiện lên một tia tuyệt vọng, ý chí chiến đấu hoàn toàn tiêu tán, mắt khép lại, hắn nghiêng đầu rồi bất tỉnh.

- Không.....

Nhung Khải Hoàn mở miệng phát ra một tiếng thét tê tâm liệt phế.

Cảm giác đau đớn mãnh liệt phát ra từ nội tâm. Nỗi thống khổ không thể nào chịu đựng được, thời khắc này, tinh thần hắn đã thăng hoa vượt qua cực hạn.

Sau đó hắn bắt đầu cử động.

Giống như cơn gió, như một đạo ánh sáng, hấn hóa thành cuồng phong bạo vũ, hấn biến thân thành sấm sét.

Phanh!!!

Một tiếng nổ lớn, thân thể Lâm Hối bắn lên cao đập vào phía trên màn sáng.

Màn sáng lắc lư một hồi rồi ổn định lại. Khi thân thể Lâm Hối ngã xuống, bên ngoài thân hấn lóe lên một đạo quang mang. Chính vì quang mang bảo hộ này mà hấn mới giữ được tính mạng sau một quyền khùng bố của Nhung Khải Hoàn.

Bất quá, lúc này trong lòng hấn cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt.

Tên tiểu tử này không phải một Tụ Linh Sĩ sao? Vì sao một quyền kia...ngay cả một Vũ Sư cũng không thể sánh bằng.

Tuy hấn có một kiện phù lục bảo mệnh tự động vận chuyển đã chặn lại phần lớn lực lượng của quyền này nhưng vẫn bị dư lực làm cho thất điên bát đảo, nhất thời không bò dậy nổi.

-Cứu mạng...

Yết hầu hấn giật giật cất tiếng hét lớn.

Ba gã Vũ Sĩ đỉnh phong đang chiếm ưu thế tuyệt đối sắc mặt đại biến. Bọn hấn không hện mà cùng buông tha cho đối thủ của mình và lao về hướng Nhung Khải Hoàn.

Vô luận thế nào, bọn hấn cũng không thể giương mắt nhìn Lâm Hối bị Nhung Khải Hoàn giết chết.

Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên quay đầu lại, hai con ngươi của hấn ngập tràn màu đỏ như máu, mà sâu trong mắt hấn còn ẩn chứa sát ý lạnh

lùng như đến từ mười tám tầng địa ngục.

Sau đó, dao động của năng lượng quý dị trong cơ thể hắn liên tiếp phóng ra ngoài.

Lâm Hối trợn mắt líu lười nhìn, toàn thân hắn phát lạnh, cơ thể không kiềm chế nổi mà bắt đầu run lên.

Quy Thủ Ba Vân, Bạo Hỏa Cầu, Liệt Dương Chi Nhận....

Mấy chục loại chú thuật trong nháy mắt phóng ra làm người ta hoa mắt.

Lúc này Nhung Khải Hoàn như một vị thần không gì không làm được, trong một khắc ngắn ngủi hắn đem toàn bộ sở học chú thuật thi triển.

Không gian trong màn sáng lập tức nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.

Lượng thiên địa linh lực khổng lồ hóa thành đủ loại năng lượng bất đồng, chúng ở trong vùng ánh sáng này hoành hành cuồng bạo.

- Aaaaaaa.....

Tiếng kêu thê thảm từ phía ba vũ giả phát ra, nhưng nó không duy trì được lâu. Mấy giây sau tiếng hét của bọn chúng lập tức dừng lại, còn thân thể bị vô số chú pháp xé thành từng mảnh rải đầy mặt đất.

Lúc này thân Lâm Hối phát run, trong lòng hắn rốt cục cũng xuất hiện một tia hối hận. Đến tột cùng mình đã trêu chọc vào một kẻ thế nào đây?

Đây là một con sói đội lột cừu, không, hắn thuần túy là ác ma khoác lên tấm da người.

Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên quay đầu lại, cặp mắt như phóng hỏa kia nhìn thẳng vào hắn.

-Aa, không, ta không cố ý.

Lâm Hối kinh hồn táng đảm rên rì:

- Tha cho ta, ta sẽ đền bù mọi tổn thất cho người.

Ở thời điểm thiên địa linh lực cuồng bạo kia, chỉ có hai địa phương được bảo trì hoàn hảo không bị tổn hao gì.

Một nơi đương nhiên là mảnh đất chỗ Nhung Khải Hoàn đứng, chỗ còn lại chính là mảnh đất dưới thân Lâm Hối hấn.

Trừ hai chỗ đó ra, toàn bộ bên trong màn sáng hóa thành hư vô, ngay cả ba Linh Thể đấu sĩ Nhung Khải Hoàn triệu hóa ra cũng không ngoại lệ.

Sở dĩ thân thể Lâm Hối có thể bảo toàn hoàn hảo không bị vô số chú pháp lâm trì mà chết không phải vì Nhung Khải Hoàn hạ thủ lưu tình. Mà nhờ tấm phù lục bảo mệnh trên người hấn phát huy hiệu quả kỳ diệu.

Nhưng khi nhìn đến đôi mắt ngật tràn thù hận của Nhung Khải Hoàn thì niềm vui giữ mệnh vừa lóe lên đã tắt ngúm.

Thân hình Nhung Khải Hoàn nhoáng một cái đã tới trước người hấn.

Phanh, phanh, phanh....

Hấn ra quyền như gió, mỗi quyền đánh ra chứa lực lượng mạnh mẽ, nó đủ để đánh chết một gã Vũ Sĩ sơ kỳ bình thường.

Quang mang phù lục bảo mệnh trên người Lâm Hối nhạt dần rồi cuối cùng biến mất.

-Không....

Hắn hét lên một tiếng thê lương muốn xuất ra chú thuật cuối cùng. Nhưng quyền thế của Nhung Khải Hoàn trầm trọng như núi, tuy rằng còn một tầng khe hở bảo mệnh nhưng vẫn quán lấy cơ thể hắn làm thân thể hắn như nằm trong biển rộng đang dậy sóng, không cách nào tập trung tinh thần phóng ra bất kỳ Chú Pháp nào.

Cuối cùng khe hở cũng bạo liệt, năm đấm của Nhung Khải Hoàn trùng trùng điệp điệp trút vào ngực hắn.

Ba.....

Bộ ngực hắn lõm xuống một lỗ máu làm máu tươi văng ra xung quanh, nhuộm đỏ cả Nhung Khải Hoàn.

-Aa...Hắc Mãng Xà, đi ra, chúng ta đồng quy vu tận..

Lâm Hối tru lên, máu tươi từ ngực hắn phun ra nhanh chóng biến thành màu đen, hơn nữa còn ngưng tụ thành một đầu cự mãng to lớn màu đen.

Lâm Hối tròn tròn đôi mắt, ánh mắt hắn lóe lên vẻ hung tàn.

Kể cả chết rồi hắn cũng nhất định kéo địch nhân cùng xuống địa ngục.

Nhưng ngay sau đó hắn lại chứng kiến một cảnh khó có thể tin.

Nhung Khải Hoàn đưa tay nắm lấy cổ cự mãng. Trên tay hắn lóe lên quang mang vàng kim, đạo ánh sáng này theo sự khống chế của hắn biến cự mãng trở nên ngoan ngoãn.

Sau đó, Nhung Khải Hoàn đem đầu cự mãng hướng về phía Lâm Hối bóp mạnh.

Cự mãng há miệng phun ra một đạo hắc vụ.

Đạo hắc vụ đem thân thể Lâm Hối bao phủ hoàn toàn.

-Aaaaaaaa.....

Tiếng kêu thê lương tới cực điểm từ miệng Lâm Hối phát ra. Hắc vụ mang theo lực lượng ăn mòn to lớn, còn hơn gấp mấy lần so với cự mãng kia, uy lực cũng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, không phải thứ mà nhân loại có thể thừa nhận.

Sau một lát, thân thể Lâm Hối hóa thành một vũng máu, cự mãng trong tay Nhung Khải Hoàn cũng tiêu tán.

-Hô....

Lực lượng trong cơ thể Nhung Khải Hoàn đột nhiên biến mất, hãn đặt mông ngồi trên mặt đất.

Nhưng ngay lập tức Nhung Khải Hoàn xoay người dùng cả tứ chi bò tới Nhung Khải Hoa nằm bên cạnh.

Diện mạo Nhung Khải Hoa cháy đen, vết thương dọc cơ thể cắt thịt hãn thành vụn, khiến người ta nhìn thấy cũng phát nôn, hơn nữa hãn hiện giờ đã gần như chết.

Nhưng ánh mắt Nhung Khải Hoàn lại sáng ngời.

Đại ca hãn vẫn còn sống.

Ta nhất định phải cứu đại ca.

Hai luồng suy nghĩ này lập tức trở dậy trong đầu hãn.

Hắc mãng là một loại kịch độc, loại độc tố này có thể ăn mòn thân thể. Lúc trước Lâm Hối vì bức Nhung Khải Hoàn tiến vào màn sáng nên đã hạ

thủ lưu tình. Vì thế Nhung Khải Hoa mới có thể kéo dài chút hơi tàn, giữ lại được nửa cái mạng này.

Nhung Khải Hoàn lòng nóng như lửa đốt, đối với phương pháp trị thương hẳn hoàn toàn mù tịt.

Bỗng nhiên, hẳn ngẩng đầu lên, ánh mắt tập trung vào một hướng.

Đông Hoa Phẩm Bảo Đường.

Đây có lẽ là sinh lộ duy nhất của đại ca.

Trải qua bộc phát khó hiểu lúc cuối trận, thân thể Nhung Khải Toàn đã xuất hiện nhiều vết nứt, máu tươi thấm ra biến hẳn thành một huyết nhân.

Nhung hẳn vẫn giống như chưa tỉnh.

Ôm lấy đại ca, Nhung Khải Toàn bước nhanh về phía trước, nhưng được vài bước hẳn lập tức nặng nề té trên mặt đất.

Trước mặt hẳn, màn sáng kia vẫn còn tồn tại.

Hai mắt Nhung Khải Toàn trợn lên, hẳn một tay ôm lấy đại ca, cơ thể trầm xuống như đứng tấn từng quyền xuất ra.

Quyền này trong nháy mắt ngưng tụ toàn bộ lực lượng bản thân hẳn nhưng không ở trong trạng thái bộc phát thì lực lượng này với cấp bậc của màn sáng không thể tạo ra sóng gió gì.

Màn sáng khẽ gợn lên dao động nho nhỏ rồi nhanh chóng trở lại như cũ.

Đôi mắt Nhung Khải Toàn lập tức đỏ lên, ý chí chiến đấu một lần nữa bành trướng điên cuồng.

-Ta muốn cứu đại ca, ai dám ngăn cản....

Theo một tiếng rống lớn của hắn, cỗ lực lượng thần bí kia lại một lần nữa tập trung. Cổ sức mạnh này vô cùng cứng cỏi, tựa hồ đang điên cuồng theo ý hắn mà ngưng tụ.

Oanh.....

Sau một tiếng nổ lớn, màn sáng cuối cùng cũng vỡ tan.

Màn sáng bảo hộ này chỉ có cường giả cấp bậc Vũ Sư mới có thể đánh nát lại bị hắn một quyền phá tan.

Bất quá, kèm tiếng nổ cũng là âm thanh xương cánh tay hắn triệt để gãy đi, Nhưng Khải Toàn không cảm nhận được đau đớn. Hắn nhanh chóng tiến ra, một tay ôm thân thể đại ca như đại bàng xuống núi chạy như điên.

Hắn dùng tốc độ trước nay chưa từng có như một cơn gió xông vào trong Đông Hoa Phẩm Bảo Đường.

Ba tiểu nhị trợn mắt líu lười nhìn hai huyết nhân trước mặt. Bọn họ kiến thức bất phàm nhưng cũng chưa từng chứng kiến qua tình huống trước mặt.

Nhưng Khải Hoàn ngẩng đầu, dùng hết toàn thân lực lượng kêu lên:

- Hiệp chấp sự. . .

Thân hình Diệp Kiến Hạo như quỷ mị xuất hiện trước mặt hắn. Hai đầu gối của Nhưng Khải Hoàn mềm nhũn quỳ rạp xuống đất. Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào cánh tay còn lại đang kẹp lấy đại ca hắn đang hấp hối nói:

- Cầu xin người....

Diệp Kiến Hạo khẽ giật mình, sắc mặt hần biến hóa lập tức kêu lên:

-Cứu người.

Tâm thần Nhung Khải Hoàn buông lỏng, rốt cuộc không kiên trì nổi, đôi mắt tối sầm, cuối cùng đã bất tỉnh.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Tỉnh Lại

Dịch: Kỳ Yên Nhiên- Nhóm dịch Bàn Long Chiến Đội

Biên: A Bư

"Ba, tê tê tê. . . "

Âm thanh khủng bố dị thường giống như bị a-xít sun-phu-rit ăn mòn vang lên bên tai, trong đầu Nhung Khải Hoàn một lần nữa tái hiện từng cảnh tượng.

Nhung Khải Hoàn giống như trải qua tràng cảnh kinh khủng kia một lần nữa , đặc biệt là diện mạo thâm trầm của đại ca Nhung Khải Hoa vĩnh viễn khắc sâu vào kí ức của hắn.

"A!"

Nhung Khải Hoàn đột nhiên từ trên giường bật dậy, thân thể hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Khải Hoàn, cậu đã tỉnh. "

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, hắn đưa mắt nhìn, rõ ràng là Nhung Tài với vẻ mặt vui mừng đang nhìn hắn.

Nhung Khải Hoàn thở hỗn hển, một lúc sau, hắn mới bình tĩnh, ánh mắt đột nhiên ngưng lại hỏi:

"Tài gia gia, đại ca con sao rồi?"

Nhung Tài sắc mặt âm đạm, làm trong lòng Nhung Khải Hoàn trầm xuống.

"Đại ca hă. . . "

Nhung Tài lắc đầu, nói:

"Chớ suy nghĩ lung tung, Khải Hoa thiếu gia vẫn còn sống, hơn nữa đã tỉnh từ ba ngày trước. "

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, hoài nghi hỏi:

"Ba ngày trước?"

"Đúng vậy, cậu đã hôn mê năm ngày rồi. "

Nhung Khải Hoàn trợn mắt lú lười một hồi, hă nhìn lên người mình, đặc biệt là tay phải. Nhưng mà để hă không thể tưởng tượng nổi chính là, hă lại không có chút cảm giác bất thường nào, càng không có cảm giác đau đớn.

Nhưng mà hă nhớ rõ tay trái của mình đã hoàn toàn bị bẻ gãy.

"Tài gia gia, con hôn mê lâu vậy sao?"

Hă chần chừ một lát rồi dò hỏi.

Tuy lúc trước hă cũng chịu một ít vết thương, nhưng xét đến cùng, thương thế không nghiêm trọng lắm. So với đại ca Nhung Khải Hoa, tối đa chỉ xem như nổi đau da thịt thôi. Vì thế, khi biết mình hôn mê lâu như vậy, hă không khỏi run sợ.

Giống như nhìn thấu tâm tư của hă, Nhung Tài than nhẹ:

"Chúng ta đã chuẩn đoán qua, tình huống cơ thể cậu có chút quái dị. Xem vết thương bên ngoài thân thể cậu, giống như khi tiềm năng bị kích phát, tiêu hao quá độ. Nhưng mà, bên trong cơ thể chân khí linh lực rất viên mãn, không có dấu hiệu suy yếu nào. Ai. . . "

Hắn thở dài một hơi, cười nói:

"Tuy chúng ta không tra ra nguyên nhân, nhưng chỉ cậu cần bình yên tĩnh lại thì chúng ta đã rất hài lòng rồi. "

Nhung Khải Hoàn gật đầu một cái, một lần nữa hỏi:

"Tài gia gia, đại ca con hiện tại như thế nào?"

Nhung Tài do dự nửa ngày, nói:

" Thương thế của đại ca cậu đã khống chế được rồi, tính mạng dĩ nhiên không đáng lo, nhưng. . . "

Trái tim Nhung Khải Hoàn lập tức đập nhanh hơn rất nhiều, hắn dè lên chân nói:

"Con muốn gặp đại ca. "

"Chờ một chút. "

Nhung Tài chìa nhẹ tay ngăn không cho Nhung Khải Hoàn động đậy:

"Hiện tại tâm tình đại ca cậu không tốt, không muốn gặp ai. Lão nô biết cậu quan tâm đến hắn, nhưng vẫn nên để hắn yên tĩnh một hồi thì tốt hơn. "

Nhung Khải Hoàn ngậy người nửa ngày, trong đầu lại nhớ đến những hình ảnh đáng sợ kia.

Hắn run giọng nói:

"Tài gia gia, có phải khuôn mặt đại ca. . . "

Nhung Tài thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói:

"Đáng tiếc, một tiểu tử xuất chúng a. "

Hai năm đấm Nhung Khải Hoàn lại nắm chặt lần nữa, trong lòng hắn hận Lâm Hối thấu xương, nếu như thằng này còn sống. . hắn nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn tàn nhẫn nhất hành hạ tên này đến chết.

Nhung Tài vỗ vai Nhung Khải Hoàn nói:

"Huynh đệ các cậu rất quan tâm lẫn nhau a, ha ha, Khải Hoàn thiếu gia vừa tỉnh lại, câu đầu tiên cũng là hỏi thăm tình huống của cậu đấy. "

Thân thể Nhung Khải Hoàn lập tức cứng ngắc, hắn cảm thấy chóp mũi nóng lên, dường như có đồ vật gì đó từ nơi này chảy vào trong lòng, làm cho hắn cực kì ấm áp. Không chỉ như thế, trong lúc vô tình, khóe mắt của hắn càng trở nên ướt át, một cảm giác mãnh liệt đang được ấp ủ trong lòng.

Bỗng nhiên, một tiếng bước chân quen thuộc truyền vào.

Nhung Dực Dương sắc mặt âm trầm đi tới, hắn nhìn Nhung Khải Hoàn tỉnh lại rồi khẽ giật mình, sau đó giật tím mặt, nói:

"Người, tên súc sinh này. . . "

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, kinh ngạc nói:

"Cha?"

Nhung Dực Dương nổi trận lôi đình quát:

"Đừng gọi ta là cha, đồ nghiệp chướng nhà người, chính mình rời nhà trốn đi thì thôi, lại còn liên lụy đại ca người bị thương nặng như vậy. Người, người làm cho hãn cả đời này làm sao ra ngoài gặp người a. "

Cơ bắp trên mặt Nhung Khải Hoàn run rẩy vài cái, trong lòng càng thêm đau đớn.

Dứt lời, ánh mắt quét qua căn phòng, một tay Nhung Dực Dương nắm lấy cái ghế, hung hăng nhắm Nhung Khải Hoàn đập tới, luôn miệng nói:

"Hôm nay ta đánh chết đồ nghịch tử nhà người. "

Trong lòng Nhung Khải Hoàn đau xót, hãn không có ý định né tránh.

Có lẽ, bị cái ghế này đập trúng có thể làm cho lòng hãn dễ chịu hơn một chút.

Nhưng mà chuyện này không thể xảy ra, Nhung Tài đưa một tay ra, linh hoạt giật chiếc ghế vào trong tay, hãn thở dài, nói:

"Tam thiếu gia, ngài chớ nên kích động. "

Nhung Dực Dương hung hăng dậm chân, nói:

"Tài thúc, thúc đừng cản ta. Ai, Khải Hoa là con trưởng đại ca, người, người để ta làm sao ăn nói với đại ca đây. "

Nhung Khải Hoàn bỗng nhiên ngừng đầu, nói:

"Tài gia gia, con muốn gặp đại ca. "

Hãn nói một cách chém đinh chặt sắt, không hề mang ý thương lượng.

Nhung Tài cùng Nhung Dực Dương đều bị ngữ khí của hãn làm hoảng sợ, trong lúc bất ngờ, khí thế Nhung Khải Hoàn lại đè ép bọn hãn.

Nhung Tài nhìn hãn nửa ngày, rốt cuộc thở dài:

"Thôi được, Khải Hoàn thiếu gia, mời theo lão nô. "

Lão quay người, chậm rãi bước đi.

Nhung Khải Hoàn đứng lên, theo sát phía sau. Tuy hãn nằm trên giường suốt năm ngày, nhưng bởi chân khí linh lực không tổn hại, vì thế chân tay cũng không vô lực, cũng không có cảm giác suy yếu, thậm chí còn không thấy đói.

Thế nhưng lúc này hãn không hề chú ý chuyện đó, điều duy nhất làm hãn quan tâm là thương thế đại ca hãn.

Ra khỏi phòng, đi về hậu viện, Nhung Khải Hoàn mới phát hiện, vẫn là cái sân rộng như cũ. Nhưng do đã qua xử lý nên không thấy dấu vết của cuộc đại chiến. Hơn nữa trong sân cũng có mấy người canh gác, cùng lúc trước bất đồng.

Sau một lúc, cuối cùng Nhung Tài đưa hãn đến một gian sương phòng nói:

"Khải Hoa thiếu gia ở ngay chỗ này, cậu vào đi thôi. "

Nhung Khải Hoàn gật đầu nhẹ một cái, hãn hít sâu một hơi. Không hiểu tại sao, hãn cảm nhận được một chút khẩn trương không cách nào hình dung, dù là thời điểm đối mặt với Lâm Hối cũng chưa thấy qua.

Một lúc sau, hãn gõ cửa nhẹ nhàng. Bên trong không đáp lại, hãn cắn răng, đẩy cửa đi vào. Nơi này là một gian phòng khách, phía bên trong mới là phòng ngủ. Tay hãn vừa mới chạm vào cửa phòng ngủ, đã nghe thấy thanh âm mạnh mẽ của Nhung Khải Hoa:

"Đừng vào. "

Tay dừng lại, Nhung Khải Hoàn nói:

"Đại ca, là đệ. "

Thanh âm Nhung Khải Hoàn yên tĩnh lại, một lúc sau, khẽ thở dài, hần nói:

"Khải Hoàn, đại ca có chút không thoải mái, không muốn gặp người, đệ cũng đừng vào. "

Nhung Khải Hoàn cảm thấy chóp mũi đau xót, hần biết rõ, không phải là đại ca ghét bỏ hay oán trách hần, mà là không muốn hần chứng kiến thương thế đáng sợ như vậy.

"Đại ca, mạng đệ là do huynh cứu, lẽ nào đệ đến gặp huynh cũng không được sao?"

Nhung Khải Hoàn cười ha ha, nói:

" Đệ nói linh tinh gì thế, ha ha, mấy người các đệ đã gọi ta là đại ca, đương nhiên ta phải bảo vệ tốt huynh muội chính mình rồi. "

Hần dừng một chút, tiếc nuối nói:

"Nhưng thật đáng tiếc, thực lực ta vẫn chưa đủ, không có cách nào chiếu cố tốt các đệ. "

"Đại ca. . . "

Mí mắt Nhung Khải Hoàn nháy lên vài cái, nước mắt không nhịn được chảy xuống:

"Đại ca, đệ biết bây giờ huynh không muốn gặp ai, nhưng đệ biết rõ, trong Linh Đạo có một ít linh đan diệu dược, có thể phục hồi dung mạo vô

cùng hiệu quả. Đệ hứa với huynh, nhất định sẽ tìm được đan dược cho huynh. "

Thanh âm Nhung Khải Hoa run rẩy:

"Cái gì? Thực sự có đan dược như vậy. "

Nhung Khải Hoàn liên tục gật đầu, nói:

"Tiểu đệ đọc Phù Thư ở Linh Đường Tàng Kinh Các, từng thấy trong một quyển Phù Thư giới thiệu đan dược như vậy. "

Hắn dừng một chút, lại nói:

"Huynh có thể không tin đệ, nhưng chẳng lẽ lại không tin Phù Thư trong Linh Đường a. "

Trong phòng ngủ, truyền đến tiếng hít thở ồ ồ của Nhung Khải Hoa, bởi vậy có thể thấy được, lòng hắn kích động thế nào rồi. Một lúc sau, hắn nói chậm rãi:

"Khải Hoàn, vậy làm phiền đệ rồi. "

Nhung Khải Hoàn nín khóc, mỉm cười nói:

"Đại ca, nếu không có huynh, ta đã chết sớm rồi, vì huynh kiếm một chút đan dược, huynh còn đa tạ a. "

Hắn lau nước mắt, nói:

"Huynh chờ tin tốt lành a, đệ phải đi Đông Hoa Phẩm Bảo Đường. "

Trong phòng ngủ, trong đôi mắt ảm đạm của Nhung Khải Hoa lại nổi lên ý chí muốn sống, hắn nhẹ nhàng sờ lên diện mạo làm kinh sợ lòng người, thì thào nói:

"Trên đời thực có thuốc này, Khải Hoàn không có gạt ta a. . . "

Nhưng Khải Hoàn tự nhiên không biết huynh trưởng lo lắng, hần bước hai bước đi ra khỏi phòng. Nhưng Tài kéo hần một cái, trầm giọng nói:

"Khải Hoàn, sao cậu lại hứa hẹn như vậy?"

Nhưng Khải Hoàn liền giật mình, nói:

"Tài gia gia, sao ta lại không thể hứa hẹn như vậy. "

Nhưng Tài cảm thán một tiếng, nói:

"Đan dược cậu nói, chính là Hoàn Dung Đan nổi tiếng trong Linh Đạo, cũng chính là tam giai đan dược, chẳng những trị hết dung nhan bị tổn thương, mà còn có khả năng nhất định làm đẹp hơn. Ai, viên thuốc này mặc dù chỉ là tam giai, nhưng luyện chế vô cùng khó khăn, rất nhiều người đều có nhu cầu. Đừng nói là cậu, cho dù là chủ nhân có đích thân đến, cũng không có tư cách mua. "

Nhưng Khải Hoàn sửng sốt một chút, trong mắt hần hiện lên một tia kiên nghị, nói:

"Tài gia gia, bất kể phải trả giá nào, ta cũng phải có được Hoàn Dung Đan. "

Những lời nói này của hần tràn ngập tự tin không gì sánh được, ngay cả Nhung Tài cũng bị một phen rúng động, trong lòng lão cực kì buồn bực, không biết tiểu tử này lấy đâu ra tự tin ah.

Hần tự nhiên không biết, Nhung Khải Hoàn tự tin, chính là đến từ Linh Thể đặc thù.

Hoàn Dung Đan tuy trân quý nhưng sao có thể so sánh được với một Linh Thể đặc thù tồn tại vĩnh viễn và có thể tự tu luyện tấn chức hay sao?

Hắn tin tưởng rõ ràng, chỉ cần mình đưa ra một cỗ Linh Thể đặc thù, như thế tất cả khó khăn đều giải quyết dễ dàng. Về phần sau khi đem Linh Thể ra, có thể khiến người hoài nghi hay không thì hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng mà vào lúc này sắc mặt Nhung Khải Hoàn đột nhiên biến đổi. Hắn nghĩ tới, khi mình nổi giận kích phát tiềm năng thân thể, quả cầu bên trong ấn đường hình như đã vỡ nát rồi.

Vừa nghĩ tới đây, lòng hắn lập tức bất an, ngay cả đi đứng cũng có chút mềm nhũn. Nếu mất đi quả cầu năng lượng bên trong ấn đường, hắn đi đâu để tạo ra Linh Thể đặc thù a. Thần niệm nhanh chóng hướng về phía đan điền, sau một lúc, hắn liền phát hiện tại chính giữa ấn đường, một quả cầu thần bí đang lẳng lẳng trôi, nó không ngừng phun nuốt linh lực bên trong ấn đường như là mặt trời ẩn tàng trong mây mù, phóng thích ánh sáng vô cùng rực rỡ.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Biến Hóa Quỷ Dị

Sương trắng bao phủ vùng quê rộng lớn, lúc này chúng giống như màn ảnh được kéo ra, ánh sáng mặt trời vàng óng chiếu sáng hết thảy.

Đây chính là những cảnh tượng Nhung Khải Hoàn - thấy- .

Viên cầu đã vỡ tan lại ngưng tụ, hơn nữa nó còn trở nên cường đại và quái dị.

Lúc này, thiên địa linh lực thu nạp từ ngoại giới giống như sương mù dày đặc tràn ngập bên trong ấn đường, mà viên cầu thì hóa thân thành mặt trời màu vàng chiếu sáng toàn bộ ấn đường.

Lúc này, năng lượng quỷ dị bên trong viên cầu cũng phát sinh những biến hóa cực lớn.

Chúng biến thành một loại chất lỏng sền sệt màu vàng, chậm rãi lưu động bên trong viên cầu.

Tinh thần ý niệm của Nhung Khải Hoàn vây quanh viên cầu vài vòng, hẳn mơ hồ cảm thấy số lượng năng lượng quỷ dị bên trong cũng không có bao nhiêu biến hóa. Nhưng mà bản chất viên cầu lại trở nên khó hiểu.

Điểm này, chỉ cần cảm nhận việc viên cầu không ngừng hấp nạp linh lực là rõ.

Những linh lực này được viên cầu thổ nạp cũng dính một ít năng lượng khác thường, Nhung Khải Hoàn thậm chí còn hoài nghi là dù hẳn

không rút năng lượng quý dị bên trong quả cầu, chỉ cần sử dụng những thiên địa linh lực này để ngưng tụ linh khí, sợ là cũng có thể triệu hồi một cỗ Linh Thể đấu sĩ.

Đương nhiên, cách nghĩ này của hắn còn cần nhiều lần thực tế để chứng minh.

- Khải Hoàn, cậu làm sao vậy? -

Thanh âm già nua lo lắng vang lên tai làm hắn giật mình tỉnh lại.

Nhung Khải Hoàn quay đầu nhìn, chỉ thấy Nhung Tài nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng.

Nhung Khải Hoàn mỉm cười nói:

- Tài gia gia, ngài yên tâm, con vừa rồi nghĩ tới một sự tình, vì thế có chút thất thần thôi.

Nhung Tài khẽ thở dài:

- Ai, lão gia gửi gắm cậu và Khải Hoa tiểu thiếu gia cho ta. Nhưng bản lĩnh ta thấp kém, không cách nào bảo hộ an toàn của các người, thật sự là hổ thẹn.

Sắc mặt Nhung Khải Hoàn khẽ đỏ lên, hắn cúi thấp đầu xuống, nói:

- Tài gia gia, tất cả đều là lỗi của con.

Nhung Tài lắc đầu, vỗ vai hắn nói:

- Người trẻ tuổi đều muốn ra ngoài tăng thêm kiến thức, điều này lão nô hiểu, không trách cậu gì cả.

Nhung Khải Hoàn hít một hơi thật sâu, nói:

- Tài gia gia, con tới Đông Hoa Bảo Đường cầu kiến Diệp Kiến Hạo chấp sự, xin hẳn bán cho con một viên Hoàn Dung Đan.

Nhưng Tài suy nghĩ một chút. nói:

- Khải Hoàn tiểu thiếu gia, cậu phải hảo hảo cảm ơn người ta ah.

Lão dừng một chút, nói tiếp:

- Thời điểm chúng ta trở lại sân nhỏ, Diệp Kiến Hạo chấp sự đã phái người đến chờ.

Hắn trì hoãn âm thanh nói:

- Nếu như không phải hẳn trực tiếp xuất thủ, có lẽ cậu còn có thể sống, nhưng Khải Hoa tiểu thiếu gia tuyệt đối...

Nhưng Khải Hoàn gật mạnh đầu một cái:

- Khải Hoàn hiểu, phần ân tình này, Khải Hoàn trọn đời không quên.

Những lời này của hắn tuyệt đối là thật lòng, nếu như Nhưng Khải Hoa thật sự vì vậy mà chết, hắn sẽ day dứt cả đời.

Nhưng Tài mỉm cười nói:

- Không tệ, không tệ, cậu đi đi.

Nhưng Khải Hoàn đáp một tiếng, quay người đi.

Nhưng Tài sửng sờ, nói:

- Khải Hoàn, cậu đi nhằm hướng rồi.

Nhưng Khải Hoàn quay đầu cười cười, nói:

- Tài gia gia, bây giờ con muốn chuẩn bị một ít lễ vật.

Dứt lời, hắn đi vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Nhưng Tài nhú mày khó hiểu, tiêu thiếu gia trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đi đâu chuẩn bị lễ vật đây?

Trong phòng, tất cả đồ đạc của hắn đều vứt trên giường, cả cái rương chứa trăm tờ phù lục trống cũng thế.

Không chút đắn đo, Nhung Khải Hoàn đem rương mở ra, tâm niệm chuyển động, lập tức phóng xuất linh lực.

Lúc này hắn không rút năng lượng quý dị năng lượng quý dị ra, mà hoàn toàn dựa vào linh khí bên trong ấn đường.

Lập tức, trước mắt hắn xuất hiện một đạo ánh sáng, sau đó đại lượng thiên địa linh lực tuôn tới đạo ánh sáng này, trong nháy mắt, một Linh Thể hình người được ngưng tụ thành công.

Đôi mắt Nhung Khải Hoàn vụt sáng nhẹ, trên mặt hắn mang ý vui mừng.

Suy đoán của mình không sai, từ khi viên cầu biến dị, năng lực của nó càng thâm sâu khó hiểu. Ngay cả linh khí thổ nạp cũng nhiễm đặc tính năng lượng quý dị của viên cầu, lực hấp thụ đối với thiên địa linh lực đề cao đến mức không tưởng.

Đương nhiên nếu so sánh với năng lượng quý dị bên trong viên cầu thì kém hơn rất nhiều.

Trong thời gian này, cơ hồ hắn đã phóng ra tám, chín thành linh khí mới có thể ngưng tụ ra một cỗ Linh Thể, còn nếu sử dụng năng lượng quý dị, chỉ một phần ba đã đủ.

Lấy một tấm Không Bạch Phù lên, hần xuất ra Phong Ấn thuật.

Linh Thể trên không trung, bỗng nhiên bay vào bên trong phù lục.

Nhung Khải Hoàn thỏa mãn kiểm tra một lúc, xác định thứ này đã đạt đến tiêu chuẩn nhất giai siêu phẩm.

Hiện tại tâm tình của hần đã khá hơn rất nhiều, bắt đầu triệu tập năng lượng quý dị viên cầu.

Đối với hần mà nói, việc chế tác Linh Thể đấu sĩ phù lục đã là một chuyện quen thuộc. Hao tổn gần nửa khắc, ba tờ Linh Thể đấu sĩ phù lục đã xuất hiện trước mặt hần.

Khóe miệng Nhung Khải Hoàn toát ra một nụ cười, năng lượng quý dị sau khi biến thành chất lỏng màu vàng sền sệt thì đặc tính cũng không có gì thay đổi. Vẫn là một phần ba năng lượng quý dị triệu hồi được một cỗ Linh Thể đấu sĩ cường đại.

Hần thu lấy phù lục, đang định dời đi thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Sau một khắc, hần đem tinh thần ý niệm chìm vào bên trong viên cầu, sắc mặt dần hiện lên vẻ kinh hãi.

Bởi hần cảm ứng được, năng lượng quý dị bên trong ấn đường khôi phục với tốc độ cực nhanh, vượt qua nhận thức của hần.

Năng lượng quý dị bên trong viên cầu tuy vô cùng cường đại, nhưng có một thiếu hụt không thể bù đắp, đó là tốc độ khôi phục chậm như sên.

Bình thường Linh Gia khi tiêu hao linh lực sẽ thu nạp thiên địa linh lực bên ngoài bổ sung, nhưng với viên cầu bên trong ấn đường, nếu năng lượng quý dị nếu tiêu hao hết thì chỉ có thể chờ nó khôi phục một cách chậm rãi.

Đây là một quá trình dài làm người cảm thấy chán nản.

Nhưng mà hiện tại đã khác.

Dưới thần niệm cảm ứng của hắn, viên cầu đang không ngừng cắn nuốt thiên địa linh lực biến thành linh khí, những linh khí này một khi tiến vào viên cầu sẽ trải qua quá trình chuyển hoá nào đó và biến chúng trở nên sền sệt cùng nặng hẳn lên. Thời gian dần trôi qua, những linh khí này đã bị viên cầu màu vàng chuyển hoá thành năng lượng quý dị.

Chỉ trong chốc lát, hai thành linh khí còn lại bên ngoài ấn đường đã bị viên cầu thôn phệ sạch sẽ. Mà lúc đó, bên trong viên cầu nhiều hơn một tầng chất lỏng năng lượng quý dị màu vàng sền sệt.

Nhung Khải Hoàn chậm rãi ngồi xuống, hắn mạnh mẽ áp chế tâm tình xuống. Sau đó, hắn bắt đầu vận công thu nạp thiên địa linh lực.

Lập tức xung quanh người hắn nổi lên vô số điểm sáng, năng lượng khổng lồ âm âm tuôn vào cơ thể hắn.

Bên ngoài gian phòng, đám người Nhung Tài cảm ứng được được cỗ năng lượng này nhưng không biết là có chuyện gì.

Nhung Khải Hoàn hôn mê suốt năm ngày, sau khi tỉnh lại tự nhiên muốn tu luyện kiểm tra cơ thể của mình.

Có lẽ vì liên quan đến năng lượng quý dị nên tốc độ thu nạp thiên địa linh lực của Nhung Khải Hoàn so với trước kia nhanh hơn một bậc, một phút đồng hồ ngắn ngủi, ấn đường trống rỗng đã chất đầy linh khí.

Thế nhưng viên cầu lại giống như một cái động không đáy, nó liều mạng dốc sức hấp thu linh khí vào bên trong quả cầu, hơn nữa chuyển hoá thành chất lỏng màu vàng sền sệt.

Cả quá trình không ngừng tích súc, trọn vẹn một canh giờ, chất lỏng màu vàng sền sệt bên trong viên cầu mới xem như hồi phục tới trạng thái đỉnh phong. Hơn nữa, ngay cả thiên địa linh lực bên trong ấn đường cũng được khôi phục hoàn toàn.

Cảm ứng viên cầu không ngừng hấp nạp thiên địa linh lực, trong lòng Nhung Khải Hoàn tràn đầy vui sướng.

Một canh giờ, chỉ cần một canh giờ là hắn có thể lấp đầy năng lượng quý dị trong viên cầu một lần nữa, từ nay về sau, khuyết điểm lớn nhất trên người hắn cũng được bù đắp.

Có lẽ liên quan đến việc tu luyện linh lực, vì thế giờ phút này hắn lộ ra tinh thần no đủ, thần hoàn khí túc, không có dấu hiệu mỏi mệt.

Năm ngày không ăn không uống lại không mang đến cho hắn bất luận ảnh hưởng bất lợi nào, biến hoá quý dị bậc này cũng liên quan đến viên cầu biến dị a.

Thở dài một hơi, hắn thu liễm tâm thần sỏi bước rời khỏi sân nhỏ.

Một lúc sau, hắn đã đi tới trước cửa hàng nho nhỏ bên trong Đông Hoa Phẩm Bảo Đường.

Nhìn vẻ quạnh quẽ đối lập với sự tấp nập xung quanh, trong lòng hắn dâng lên một tia ảm áp không hiểu được.

Nhấc chân, hắn bước vào.

Bên trong cửa hàng, vẫn có ba gã tiểu nhị. Nhưng mà trong ba người này, hắn chỉ nhận ra một.

- Ai ôi, Nhung công tử đến rồi.

Gã tiểu nhị cố ra vẻ tươi cười, ân cần chạy ra đón.

Nhung Khải Hoàn gật đầu một cái, mỉm cười nói:

- Tại hạ muốn cầu kiến Diệp Kiến Hạo chấp sự, xin thông báo một tiếng.

- Vâng, vâng, mời ngài ngồi tạm, tiểu nhân đi thông báo ngay.

Động tác của hắn linh hoạt nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh.

Nhung Khải Hoàn âm thầm ước đoán một chút, người này tối thiểu cũng có tu vi Vũ Sĩ hậu kỳ.

Để cho một gã Vũ Sĩ hậu kỳ đến cửa hàng làm việc lật vặt, sợ là cũng chỉ có Đông Hoa Phẩm Bảo Đường mới có đại thủ bút như vậy a.

Một lát sau, một tiếng cười cởi mở từ trong nội đường truyền ra:

- Nhung công tử, chúng ta lại gặp mặt. Diệp Kiến Hạo chậm rãi bước vào, trên mặt hắn mang vẻ tươi cười.

Nhung Khải Hoàn đôi mắt sáng ngời, hắn đến trước một bước, thôi kim sơn đảo ngọc trụ, quỳ gối, dập đầu nói:

- Đa tạ chấp sự.

Diệp Kiến Hạo khẽ giật mình, liền vươn tay đặt lên vai Nhung Khải Hoàn nói:

- Nhung công tử không cần đa lễ, mời đứng dậy nhanh.

Chân khí trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động, định đem Nhung Khải Hoàn nâng lên.

Nhưng mà thân thể Nhung Khải Hoàn tuy lay động, vẫn quỳ lạy trên mặt đất, hai đầu gối không chịu rời đất.

Giảng co một lúc, Diệp Kiến Hạo bất đắc dĩ buông tha. Bởi hẳn cảm nhân ý niệm cường đại của tiểu tử này là nếu hẳn không chịu tiếp nhận lời nói, tiểu gia hoả này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, vì thế hẳn đành lắc đầu cười khổ nhận lấy.

Nhưng Khải Hoàn cung kính bái lạy ba lần xong, nói:

- Ân cứu mạng đại ca, Khải Hoàn trọn đời không quên.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thương Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Kết Giao

Diệp Kiến Hạo ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Nhung Khải Hoàn, giờ mới hiểu được ý nghĩa đích thực của cái cúi đầu này.

Trên mặt lộ ra một tia chân thành vui vẻ, Diệp Kiến Hạo nói:

- Nhung công tử, người có biết vì sao ta ngày ấy nguyện ý cứu đại ca người không?

Nhung Khải Hoàn ngẩng đầu, nói:

- Tại hạ không biết.

Diệp Kiến Hạo ôn nhu nói:

- Ngày ấy, lúc ta nhìn thấy người, liền bị thương thể trên người người làm cho hoảng sợ. Khi đó chân khí linh lực của người đã hoàn toàn tiêu hao hết, trên người vết thương khắp nơi, máu tươi giàn giụa.

Ánh mắt liếc nhìn tay phải của hắn, nói:

- Xương cốt trên người người cũng vỡ vụn mấy chỗ, đặc biệt là xương tay, bị gãy ở giữa.

Y dừng lại một chút, tự đáy lòng thở dài, nói:

- Người bình thường nếu là bị thương nghiêm trọng như thế, sớm đã hôn mê bất tỉnh rồi. Thế nhưng, người chẳng những kiên trì đi tới nơi đây,

lại còn ôm thêm một người sống. Hắc hắc, nếu không tận mắt nhìn thấy, ngay cả ta cũng không thể tin được.

Nhưng Khải Hoàn xấu hổ cười, nhớ tới bộ dạng chật vật lúc đó, đúng là không tốt lắm.

Diệp Kiến Hạo nhẹ giọng cười nói:

- Ngay cả khi bị thương thế như vậy, người cũng muốn dựa vào một ngụm ý niệm này chèo chống đến cầu ta cứu người. Hắc hắc, nếu Diệp mỗ không ra tay, chẳng phải thật sự là lãnh huyết vô tình sao?

Nhưng Khải Hoàn ngẩng đầu nhìn y, cảm kích nói:

- Diệp chấp sự, đối với ngài mà nói, điều này có lẽ chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng với ta thì mãi không quên được.

- Người hẳn là quên không được.

Tên tiểu nhị chen lời nói:

- Đại ca người trúng kịch độc. Vì để áp chế độc tố, Chấp sự đã vận dụng đặc quyền, lãng phí một viên linh đan cấp ba .....

"Hừ." Diệp Kiến Hạo đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang.

Tên tiểu nhị biến sắc, vội vàng lui ra, cảm như hến, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Nhưng Khải Hoàn vội vàng nói:

- Diệp chấp sự, đại ân của ngài không lời nào cảm tạ hết được.

Hắn từ trên người lấy ra một hộp lễ đưa tới, nói:

- Đây là một ít quà tặng nhỏ, kính xin Chấp sự nhận lấy.

Diệp Kiến Hạo kinh ngạc nhìn hẳn, cũng không nhận, mà chỉ nói:

- Nhưng công tử, xương của người đã lành rồi sao?

Nhung Khải Hoàn liền giật mình. Hẳn hoạt động tay một chút, nói:

- Đã không ngại rồi.

Diệp Kiến Hạo há miệng, trong lòng thầm than, thật sự là một tiểu tử may mắn.

Thương thế của Nhung Khải Hoàn là y tự mình kiểm tra, tuy nói không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mấy chỗ gãy xương trên người thật sự là nghiêm trọng. Hôm nay mới được năm ngày, hẳn đã trở nên lành lặn, một điểm cũng nhìn không ra lúc trước chịu thương thế nghiêm trọng đến cỡ nào. Thật là khiến người chặc chặc kêu kỳ lạ.

Nhưng, y là chấp sự Đông Hoa Phẩm Bảo Đường, cũng là kiến thức rộng rãi.

Y biết rõ trên thế giới có rất nhiều linh dược có thần hiệu có thể trong mấy ngày ngắn ngủi làm cho thương thế người ta khỏi hẳn. Với quyền thế của Nhung gia, cho Tụ Linh Sĩ duy nhất hưởng thụ đãi ngộ như vậy cũng là có khả năng.

Chỉ là, làm như vậy không khỏi có chút quá lãng phí.

Phải biết rằng, loại đan dược này mỗi một viên đều là giá trị xa xỉ.

Nhung Khải Hoàn đem hộp lễ giơ cao khỏi đầu, im lặng nhìn đối phương.

Diệp Kiến Hạo chần chừ một chút rồi nhận lấy. Nhưng khi y mở hộp lễ ra, ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại.

Bên trong hộp lễ có bốn tờ phù lục.

Nhãn lực của y cao minh như thế nào, lập tức nhìn ra được lai lịch của những phù lục này.

Bốn tờ Linh Thể Đấu Sĩ phù lục cấp một hạng nhất.

Nói thật, những thứ phù lục này mặc dù giá trị 200 linh tệ, nhưng y vẫn không để trong lòng. Với thân phận của y, động một chút là có thể quyết định hơn vạn, thậm chí là hơn mười vạn linh tệ. Lễ vật giá trị 200 linh tệ, căn bản không cách nào khiến cho y động dung.

Nhưng khi phần lễ vật này là từ tay một vị Tụ Linh Sĩ đưa ra, vậy thì hoàn toàn bất đồng.

Cẩn thận kiểm tra một chút, Diệp Kiến Hạo trầm giọng nói:

- Bốn tờ Linh Thể Đấu Sĩ phù lục cấp một hạng nhất này cùng với lúc trước người bán cho bốn điểm đều là thủ pháp nhất mạch tương thừa. Đây là người vừa mới chế tác sao?

Nhung Khải Hoàn rất nghiêm túc gật đầu, nói:

- Vâng.

Diệp Kiến Hạo ngẩng đầu, do dự một chút, nói:

- Nhưng công tử, xin mời đi theo ta.

Hai người tiến nhập nội đường, đi tới một gian phòng yên tĩnh, trang nhã.

Diệp Kiến Hạo hai mắt sáng ngời nhìn hẳn, nói:

- Nhưng công tử, mỗi một lần người chế tác phù lục, đều có thể đạt tới cấp một hạng nhất sao?

Nhưng Khải Hoàn do dự một chút, vẫn là thành thành thật thật nói:

- Đúng vậy.

Nếu như không có sở cầu, hẳn cũng không ngại giảm xuống một ít phẩm chất phù lục. Nhưng hôm nay hẳn còn muốn hưởng đối phương khẩn cầu một viên đan dược, tự nhiên không thể vì việc nhỏ mà để bên trên khi dễ.

Diệp Kiến Hạo chăm chú nhìn hẳn, nửa ngày sau, nói:

- Tốt, bốn tờ phù lục Phẩm Bảo Đường thu lấy, 200 linh tệ một phù lục.

Nhưng Khải Hoàn khẽ giật mình, vội vàng nói:

- Diệp chấp sự, ngài đã hiểu lầm. Đây là một phần tạ lễ cho ngài.

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Đây chỉ là biểu đạt một chút tâm ý của tại hạ. Ngày sau, nếu ngài có gì phân công, chỉ cần Khải Hoàn đủ khả năng, tuyệt không chối từ.

Diệp Kiến Hạo cười to, nói:

- Nhưng huynh đệ, hảo ý của người ta nhận. Hắc hắc, nếu người muốn báo đáp ta, như vậy ngày sau chế ra nhiều phù lục bán cho ta một ít cũng được.

Y cười ha hả nói:

- Người bán ta càng nhiều phù lục, địa vị của ta tại Phàm Bảo Đường lại càng vững chắc. Điều này, chính là báo đáp tốt nhất của người đối với ta.

Bất tri bất giác, y đã tự nhiên mà sửa lại xưng hô. Hơn nữa kéo gần quan hệ lẫn nhau.

Nhung Khải Hoàn chớp mắt, rốt cục hỏi:

- Diệp chấp sự, phù lục bán cho ngài không có vấn đề, nhưng giá thu mua có phải cao quá không?

Giá thu mua và bán ra không ngờ lại tương đương lẫn nhau. Loại chuyện này Nhung Khải Hoàn chưa từng nghe nói qua. Dù hẳn đối với buôn bán dốt đặc cán mai, cũng biết việc này tuyệt không hợp lý.

Diệp Kiến Hạo cười vài tiếng, nói:

- Nhung huynh đệ, người khả năng không biết, cũng không phải tất cả mọi người có thể ở đây mua được vật phẩm Linh giả.

Nhung Khải Hoàn liền giật mình, cau mày. Đây là ý gì?

Diệp Kiến Hạo chỉnh sửa ống tay áo, nói:

- Phương diện làm ăn người không cần để ý tới, nhưng người hãy tin tưởng ta, chỉ cần người nguyện ý đem phù lục bán cho ta, như vậy cho dù ta nâng giá thu mua lên một chút, cũng tuyệt đối không có chịu thiệt.

Nhung Khải Hoàn đầu ơng lên. Nhưng từ vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, khẳng định y không có nói dối.

- Được rồi, nếu đã như vậy, sau này phải phiền toái Diệp chấp sự rồi.

Nhưng Khải Hoàn suy tính một lát, rốt cục quyết định, nếu như không nghĩ ra, vậy thì đừng suy nghĩ nữa.

Diệp Kiến Hạo có chút mỉm cười, nhận lấy phù lục. Hơn nữa còn bảo người chuẩn bị hai trăm linh tệ.

Nhưng Khải Hoàn do dự một chút, muốn nói rồi lại thôi.

Vẻ mặt của hắn lần này làm sao mà có thể giấu được Diệp Kiến Hạo:

- Nhưng huynh đệ, ta và người mới quen đã thân. Ta gọi người một tiếng huynh đệ, người kêu ta một tiếng Diệp đại ca, như thế nào?

Nhưng Khải Hoàn sững sốt nửa ngày, liền nói:

- Cái này có phải có chút trò cao hay không?

Diệp Kiến Hạo cười, nói:

- Ta chẳng qua chỉ là một chấp sự nhỏ nhoi mà thôi, còn người là một Tụ Linh Sĩ tiền đồ vô lượng. Hắc hắc, nếu người không muốn, Diệp mỗ cũng tuyệt không cưỡng cầu.

Nhưng Khải Hoàn lắc đầu, nói:

- Diệp đại ca hiểu lầm rồi, tiểu đệ cầu còn không được.

Diệp Kiến Hạo lúc này mới hài lòng gật đầu, nói:

- Tốt, người và ta đều là huynh đệ, như vậy huynh đệ có việc, không thể giấu giếm huynh trưởng.

Y chăm chú nhìn Nhưng Khải Hoàn, nói:

- Người có tâm tư gì, cứ nói ra.

Nhung Khải Hoàn cắn răng một cái, nói:

- Diệp đại ca, tiểu đệ muốn cầu một viên Hoàn Dung đan.
- Hoàn Dung đan.

Diệp Kiến Hạo nhấp nhẹ bờ môi, nói:

- Người là muốn cho lệnh huynh phục dụng?
- Vâng!

Nhung Khải Hoàn trầm giọng nói:

- Đại ca mặc dù bảo vệ được tính mạng, nhưng nghe Tài gia gia nói, thương thế trên mặt huynh ấy khủng bố dọa người. Cho nên. . .

Diệp Kiến Hạo than nhẹ một tiếng, nói:

- Hoàn Dung đan là đan dược cấp ba. Đan dược này mặc dù trân quý, nhưng lão ca vẫn có thể cho người. Nhưng. . .

Y lắc đầu, nói:

- Độc bên trong huynh trưởng người chính là một loại linh vật kỳ độc. Sau khi phục dụng Hoàn Dung đan, mặc dù có thể khôi phục dung mạo, nhưng muốn để cho màu sắc da thịt trở lại như cũ, chỉ sợ chưa hẳn có thể làm được.

Nhung Khải Hoàn tâm lập tức trầm xuống, nói:

- Diệp đại ca, chẳng lẽ không còn biện pháp giải quyết sao?
- Có.

Diệp Kiến Hạo trì hoãn âm thanh nói:

- Trời sinh vạn vật, tương sinh tương khắc. Đã có kỳ độ, tự nhiên cũng có được giải cứu chi đạo.

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn lập tức sáng lên, nói:

- Xin Diệp đại ca chỉ điểm.

Diệp Kiến Hạo cười, nói:

- Chỉ thì chưa nói tới, nhưng theo ta được biết, độc y trúng hãn có liên quan đến rắn độc, mà muốn triệt để loại trừ tận gốc loại độc này, ngoại trừ phục dụng Linh đan cấp năm trở lên, một số thiên tài địa bảo cũng có hiệu quả ngoài dự tính.

Nhung Khải Hoàn trì hoãn âm thanh nói:

- Diệp đại ca, như thế nào mới có thể thu hoạch Linh Đan cấp năm?

Diệp Kiến Hạo lông mày hơi nhăn, thở dài:

- A, Nhung huynh đệ, nếu như giờ phút này ngươi đã là tông sư Linh giả, tự nhiên có tư cách cầu lấy Linh Đan cấp năm, nhưng. . ."

Khóe miệng Nhung Khải Hoàn có chút co rúm lại.

Tông sư Linh giả, theo hãn biết, loại cường giả đẳng cấp này, cho dù phóng nhãn toàn bộ Nhung gia, đều mơ tưởng tìm không ra một người.

Diệp Kiến Hạo ho nhẹ một tiếng, nói:

- Nhung huynh đệ, đan dược cấp năm tạm thời sẽ không suy tính. Nhưng, nếu như ngươi vận khí đầy đủ, có thể tìm được Ngũ Thái Thư Hoàng, chính là tương đồng với độc của rắn độc, tuyệt đối có thể giải quyết dễ dàng.

Ánh mắt Nhung Khải Hoàn sáng lên nói:

- Diệp đại ca, Ngũ Thái Thư Hoàng là vật gì? Phải đi đâu để tìm?

Diệp Kiến Hạo chậm rãi nói:

- Ngũ Thái Thư Hoàng là một loại dược liệu đặc biệt, đối với loại trừ độc tố có thần hiệu bất khả tư nghị.

Y dừng một chút, rồi nói:

- Vật ấy sinh trưởng bên trong rừng sâu núi thẳm. Về phần như thế nào tìm được, thì phải xem duyên phận của người rồi.

Nhung Khải Hoàn chậm rãi gật đầu, trong nội tâm thiên tư bách chuyển.

- Nhung huynh đệ, chờ một chút, ta tặng người một viên Hoàn Dung đan, người cầm lấy cho huynh trưởng uống đi. Mặc dù không thể loại trừ tận gốc độc tố, nhưng có thể phục hồi gương mặt như cũ. Hắc hắc, mặc dù làn da hơi đen, nhưng tối thiểu còn có thể gặp người.

Nhung Khải Hoàn đứng dậy, hướng về y khom người thật sâu.

Một lát sau, Nhung Khải Hoàn cầm lấy đan dược rời khỏi.

Vị tiểu nhị lúc trước mở miệng nói chuyện rón ra rón rén tiến lên, nói:

- Thúc thúc, lúc này ngài đây liên tiếp cho không hai viên đan dược cấp ba, có phải quá lỗ rồi hay không?

Diệp Kiến Hạo lạnh lùng nhìn gã một cái, nói:

- Đồ đần, làm người ánh mắt phải phóng xa một chút. Nhung huynh đệ tuổi còn trẻ, nhưng đã có thể tùy tâm sở dục chế tác Linh Thể Đấu Sĩ phù

lục siêu hạng. Hừ, nếu chờ hãn tu luyện tới cảnh giới rất cao thì như thế nào? Người bây giờ không đầu tư trên người hãn, về sau cho dù muốn đầu tư, người ta cũng chướng mắt rồi. . .

Y hừ nhẹ một tiếng, bổ sung:

- Hơn nữa, kẻ này lúc bản thân bị trọng thương, vẫn không chịu buông tha cho huynh trưởng. Bởi vậy có thể thấy được, hãn là một người có tình có nghĩa. Người như vậy, phải dùng nhiệt tình để chi giao, đừng quá quan tâm được mất, hiểu chưa?

Gã tiểu nhị gật đầu, tròn mắt quay tròn, tựa hồ như có điều suy nghĩ.

Diệp Kiến Hạo không để ý tới nữa. Y đã chỉ ra chỗ hiểm, về phần cân nhắc như thế nào, có thể học được chi đạo trong đó hay không, y liền bất lực rồi.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Ba Tháng Ước Hẹn

- Đại ca, đây là Hoàn Dung đan. Sử dụng viên thuốc này, một nửa uống, một nửa thoa ngoài da, có thể khiến cho dung mạo của huynh trở lại như cũ.

Nhung Khải Hoàn cầm đan dược trong tay đưa vào phòng ngủ. Hắn do dự một chút, rồi nói:

- Nhưng viên đan dược kia chỉ có thể làm cho khuôn mặt của huynh trở lại như cũ, nhưng lại không thể tiêu trừ tận gốc độc tố bên trong. Cho nên, màu đen trên da huynh vẫn không cách nào biến mất toàn bộ.

Nhung Khải Hoa nhận lấy đan dược. Giờ phút này, tay của y run lên nhè nhẹ.

Nghe xong lời đê đê, y trầm mặc một lát, rồi cười nói:

- Khải Hoàn, nam tử hán đại trượng phu, cũng không phải phụ nữ có chồng, để ý màu da làm chi.

Đây là lời trong lòng của y. Đối với một cường giả mà nói, bề ngoài chẳng qua chỉ là một bộ thân xác thối tha. Bọn họ cũng sẽ không để ý.

Nhưng hôm nay, khắp gương mặt của Nhung Khải Hoa đều là những bثور thịt. Đây cũng không phải là hủy dung nhan, mà là biến thành quái vật. Cho nên mới khiến cho một người kiên cường như Nhung Khải Hoa không cách nào tiếp nhận.

Nhưng, chỉ cần loại trừ những bấu thít này, bất luận dung mạo trở nên khó coi như thế nào, tối thiểu cũng là một người bình thường.

Nhưng Khải Hoàn lẳng lặng lui ra ngoài. Nhưng Tài nói khẽ:

- Khải Hoàn, không thể tưởng tượng được con thật sự cầu được đan dược cấp ba.

Ánh mắt của ông không che dấu được sợ hãi lẫn vui mừng, nói:

- Hắc hắc, ta vốn có ý định bầm báo lão gia, nhờ ông đi khẩn cầu tộc lão ra mặt. Khi đó trả giá cao thì có lẽ sẽ đạt được một viên Hoàn Dung đan.

Ông thở dài một tiếng, nói:

- Vị Diệp chấp sự kia coi trọng người như thế, ngày sau nhất định phải báo đáp thật tốt.

Mỉm cười, Nhung Khải Hoàn nói:

- Tài gia gia, ơn tri ngộ của Diệp đại ca, con sẽ thời khắc ghi nhớ trong lòng.

Nhung Dực Hà mím môi, thấp giọng nói:

- Khải Hoàn, đa tạ con.

Nhưng Khải Hoàn chưa mở miệng, Nhung Dực Dương đã lên tiếng:

- Đại ca, huynh còn cảm tạ tên nghịch tử này làm gì? Nếu không phải nó một mình trốn ra ngoài dẫn đến tai họa, Khải Hoa sao lại bị thương?

Nhung Dực Hà lắc đầu, nói:

- Tam đệ, chúng ta là người tu luyện, cho dù lúc này đây không gặp phải cường địch, sau này cũng sẽ gặp. Việc này không thể trách Khải Hoàn.

Ánh mắt của ông nhìn Nhung Khải Hoàn một cái, nói:

- Khải Hoàn, ngày sau khi con hành tẩu giang hồ, nhớ chú ý cẩn thận, không thể có chút chủ quan nào.

Nhung Khải Hoàn gật đầu, nói:

- Đại bá, lúc chúng con gặp địch, là vì bản thân thực lực chưa đủ. Nếu thực lực đầy đủ, tuyệt đối sẽ không gặp phải kết cục như vậy.

Nhung Dực Hà mỉm cười, nói:

- Biết rõ là tốt rồi, vậy sau này nên tu luyện thật giỏi.

- Vâng.

Nhung Khải Hoàn lên tiếng.

Nhung Tài và Nhung Dực Hà liếc mắt nhìn nhau, đều mỉm cười.

Kỳ thật, hai người bọn họ đã xem qua dấu vết ở chiến trường, trong nội tâm cũng phát hoảng. Hơn nữa, bọn họ làm sao cũng nghĩ không thông, huynh đệ Nhung Khải Hoàn thoát khốn như thế nào? Hơn nữa còn có thể đem đối phương một mẻ hết gọn.

Nhưng hôm nay khi Nhung Khải Hoàn vừa tỉnh, Nhung Khải Hoa lại biến thành bộ dạng như vậy, bọn họ cho dù có thiên đại nghi vấn, cũng chỉ có thể giấu trong nội tâm.

"C-K-Í-T..T...T..."

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Nhung Khải Hoa cuối cùng từ trong phòng ngủ bước ra.

Mọi người tinh thần liền chấn động, lập tức quay đầu nhìn lại, sau đó, ai nấy cũng đều ngẩn ra.

Những bấu thịt đáng sợ trên mặt Nhung Khải Hoa đã toàn bộ biến mất, ngay cả ngũ quan cũng khôi phục bộ dáng vốn có. Thậm chí ngay cả một chút vết sẹo cũng không lưu lại.

Hoàn Dung đan chính là đan dược cấp ba, quả nhiên có được dược hiệu thần kỳ không gì so sánh nổi.

Nhưng chính như Nhung Khải Hoàn đã nói, da thịt Nhung Khải Hoa là một mảnh nâu đen chi sắc. Giống như con bệnh nguy kịch, gần đất xa trời, thiếu đi cỗ khí tức bừng bừng sinh cơ của người trẻ tuổi.

- Đại, đại ca...

Nhung Khải Hoàn tiến lên một bước, mũi cay cay, ngay cả thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

Nhung Khải Hoa ngược lại lại mỉm cười, nói:

- Tên tiểu tử này, còn tính khốc nè sao?

Y dùng lực vỗ một cái lên vai Nhung Khải Hoàn, sau đó nói:

- Tài gia gia, cha, Tam thúc, khiến mọi người lo lắng. Thực xin lỗi.

Nhung Dực Dương thở dài một tiếng, nói:

- Khải Hoa, ta mới cần phải hướng con nói lời xin lỗi.

Nhung Khải Hoa lắc đầu, nói:

- Tam thúc, thúc nói cái gì vậy? Khải Hoa gọi con là ca ca, nhưng người ca ca này lại không thể bảo vệ được đệ ấy. Thật sự là hổ thẹn.

Nhưng Khải Hoàn trong nội tâm cảm thấy ấm áp, lớn tiếng nói:

- Đại ca, về sau, đệ sẽ bảo vệ huynh.

Nhưng Khải Hoa khẽ giật mình, rồi cất tiếng cười to, nói:

- Được, nhưng huynh cũng không hy vọng được một tên gia hỏa khóc nhè bảo vệ.

Nhưng Khải Hoàn mí mắt co rúm vài cái, hít sâu một hơi:

- Về sau, đệ sẽ không khóc nữa.

Nhưng Khải Hoa gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Đúng vậy, gia gia đã từng nói, đàn ông đổ máu không đổ lệ, nếu đệ muốn tiến xa hơn trong võ đạo, vậy thì hãy nhớ kỹ những lời này.

Nói đến đây, y như đột nhiên nhớ tới cái gì, nói:

- Nhưng đệ là một vị Linh Sĩ, cho dù ngẫu nhiên khóc mấy lần, cũng có thể tha thứ.

Nhưng Khải Hoàn lúng túng, kêu lên:

- Đại ca...

Nhưng Khải Hoa một lần nữa mím cười. Tiếng cười của y thật vui vẻ, cũng không có chút miễn cưỡng và trì trệ nào.

Nhưng Tài và Nhung Dực Hà liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi gật đầu.

Đánh xong một trận chiến này, huynh đệ Nhung Khải Hoa đã trưởng thành hơn rất nhiều. Mặc dù Nhung Khải Hoa bị hủy dung, nhưng võ đạo chi tâm của y lại trở nên kiên cường không ít, đối với tu luyện ngày sau có chỗ tốt rất lớn.

Thời gian sinh tử có khủng bố rất lớn.

Nhung nếu có thể lưu lạc một phen, hơn nữa còn sống trở về, tự nhiên cũng sẽ có đại thu hoạch.

Nhung Khải Hoa có thể không cần để ý diện mạo và làn da màu đen, nói rõ trong lòng của y ý niệm kiên định đã đạt đến một cảnh giới mới.

Kẻ này đã có được niềm tin cứng cỏi như thế, ngày sau tiền đồ sẽ là bất khả hạn lượng.

Nhung Dực Hà đột nhiên thò tay lấy ra một vật phẩm, là một viên cầu nho nhỏ, quay tròn chuyển động trên lòng bàn tay của ông.

- Khải Hoa, Khải Hoàn, khi chúng ta trở lại viện tử, Diệp Kiến Hạo chấp sự phái người đưa đến Linh khí.

Ông trầm giọng nói:

- Các con là như thế nào giết chết bọn tiểu nhân hèn hạ, cướp được những thứ này? Hơn nữa còn thoát đi được?

Vấn đề này vẫn một mực nghẹn trong lòng của ông, giờ phút này rốt cục hỏi được rồi.

Nhung Khải Hoa khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía đệ đệ, hơi có chút thẹn thùng nói:

- Khi đó con hôn mê rồi, cho nên không biết.

Nhung Khải Hoàn lắc đầu, nói:

- Đại bá, khi đó trong nội tâm của con quynh lên, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đem tất cả chú thuật học qua phóng thích ra ngoài. Kết quả... bọn họ đều chết hết.

Đám người Nhung Tài ngơ ngác nhìn nhau. Đây được coi là câu trả lời?

Nhung Dực Hà trầm tư một lát, nghiêm nghị hỏi:

- Khải Hoàn, con phóng ra bao nhiêu chú thuật?

Nhung Khải Hoàn sơ lược đếm ngón tay, nói:

- Chừng năm mươi cái!

Đám người Nhung Dực Hà ngược lại hít một hơi khí lạnh. Bọn họ mặc dù không phải Linh giả, nhưng đối với cái nghề nghiệp này cũng không lạ lắm gì. Một Linh Sĩ sơ kỳ nhỏ, làm sao có thể liên tiếp phóng thích nhiều chú thuật như vậy.

Nhưng tiểu gia hỏa này không có khả năng nói dối. Hơn nữa cũng chỉ có chú thuật cường đại như thế liên kích, mới có thể lấy được hiệu quả nghe rợn cả người.

Tinh mang trong mắt lập loè, Nhung Dực Hà nói:

- Khải Hoàn, con thi triển lại một lần cho ta xem xem.

Nhung Khải Hoàn lên tiếng, rồi giơ tay lên, nhưng sau đó chính là liên tục cười khở, nói:

- Đại bá, không được.

- Cái gì?

- Con cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng Khải Hoàn hai tay mở ra, vẻ mặt vô tội nói:

- Khi đó tâm trạng con kích động, trên người tựa hồ có sức mạnh vô cùng vô tận. Cho nên mới có thể lập tức phóng thích toàn bộ chú thuật, nhưng hiện tại con nhiều nhất cũng chỉ có thể phóng thích mấy cái.

Nhưng Dực Hà chậm rãi gật đầu, nói:

- Thì ra là thế.

Ông than nhẹ một tiếng, nói:

- Linh giả chính là bất đồng. Lão phu cũng từng nghe nói qua, có Linh giả khi lâm vào tuyệt cảnh có thể lập tức điều động sức mạnh thiên địa, bộc phát ra gấp mấy lần. Thậm chí cả hơn mười lần. Ai, nguyên nhân vốn chính là như thế.

Nhưng Khải Hoàn ánh mắt sáng ngời, nói:

- Đại bá, phương pháp này phải nắm giữ như thế nào?

Nhưng Dực Hà nhìn hẩn, nói:

- Đây là một loại kích thích tiềm lực, đồng dạng với uống rượu độc giải khát. Con ngàn vạn lần nhớ kỹ, không đến tuyệt cảnh, không thể dễ dàng... Ai, ta đây là đang nói cái gì vậy....

Ông lắc đầu, tức giận:

- Căn bản cũng không có người có thể nắm giữ loại phương pháp này. Lúc này đây con là vì tâm trạng quá kích động. Sau này chưa chắc sẽ có

vận khí như vậy.

Nhung Khải Hoàn chậm rãi gật đầu, nhưng ý nghĩ trong lòng hẳn lại khác.

Đối với những người khác mà nói, đây có lẽ là phương pháp tiêu hao tiềm lực và tính mạng. Nhưng với hẳn mà nói, loại bộc phát này hoàn toàn có thể tiến hành như một loại phương pháp thông thường.

Sau khi viên cầu bộc phát, Nhung Khải Hoàn cũng cảm ứng không được sự tồn tại của sáu cụ linh thể.

Hơn nữa, sau khi bộc phát, cơ thể của hẳn cũng không chịu bất luận một thương tổn nào. Thậm chí ngay cả gãy xương nghiêm trọng như vậy cũng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi liền khỏi ngay.

Bởi vậy có thể thấy được, khả năng bộc phát và sức mạnh chữa trị của cơ thể hẳn khẳng định là tới từ sáu cụ linh thể kia.

Chỉ cần hẳn trước tiên chuẩn bị thỏa đáng, như vậy loại bộc phát năng lực này sẽ trở thành đòn sát thủ lớn nhất của hẳn.

Đương nhiên, lời nói này chỉ trong lòng hẳn biết, không cần phải rêu rao khắp nơi.

Nhung Dực Hà cầm viên cầu đưa cho Nhung Khải Hoàn, nói:

- Khải Hoàn, vật này là chiến lợi phẩm của con, hãy mau nhận lấy.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, vội vàng nói:

- Con không lấy đâu, đưa cho đại ca đi.

Nhung Khải Hoa sắc mặt trầm xuống, nói:

- Khải Hoàn, đệ là đang cười nhạo huynh không hiểu linh lực sao?

- Làm sao có thể.

Nhưng Khải Hoàn kêu oan, nói:

- Đại ca, đệ không có ý này.

Nhưng Khải Hoa chỉ vào viên cầu trong tay hắn, nói:

- Muốn sử dụng Linh khí này, nhất định phải có linh lực làm dẫn. Đệ đưa nó cho ta, chẳng lẽ muốn ta đem nó làm ám khí đánh người hay sao?

Nhưng Khải Hoàn sững sốt nửa ngày, dờ khóc dờ cười nói:

- Đại ca, đa tạ.

Hắn đem viên cầu thu vào, lại nói:

- Đệ nghe Diệp đại ca nói, nếu như có thể tìm được một thảo dược, như vậy thì có thể trị hết dư độc trên mặt huynh. Cho nên, ý định sau ba tháng của đệ là vào núi tìm thuốc.

Nhưng Tài trong nội tâm khẽ nhúc nhích, nói:

- Tại sao lại sau ba tháng?

Nhưng Khải Hoàn nghiêm nghị nói:

- Ba tháng này, con sẽ cố gắng tu luyện, làm tốt chuẩn bị.

Nhưng Khải Hoa lắc đầu nói:

- Không được, cần dược liệu gì, ta sẽ tìm. Trong núi hiểm ác, không thể khinh suất tiến vào.

Nhung Khải Hoàn cười nói:

- Đại ca, đệ sẽ không chạy loạn nữa. Trước khi vào núi, đệ sẽ đem chính mình chuẩn bị báo cho mọi người biết. Nếu mọi người không đồng ý, đệ tuyệt không ly khai.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, trong nội tâm đều vô cùng hiếu kỳ.

Bởi vì bọn họ đều biết, mình tuyệt đối sẽ không đồng ý việc này. Như vậy, Nhung Khải Hoàn muốn lấy cái gì để thuyết phục họ đây.

Chỉ là, nhìn thấy Nhung Khải Hoàn tràn đầy tin tưởng, trong lòng của bọn họ cũng đột ngột đung đưa. Hẳn là, trên tay hẳn còn có vương bài gì chưa triển lộ qua sao?

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Tiến Vào Giai Đoạn Trung Kỳ

Các bấu thịt trên gương mặt Nhung Khải Hoa đã được xóa. Mặc dù màu da biến thành đen, nhưng y bản tâm kiên định, không thêm quan tâm, coi như có được có mất.

Nhung Tài đề nghị trở về gia tộc, nhưng Nhung Khải Hoàn lại cự tuyệt. Hãn nói phải ở lại chỗ này mười ngày.

Nhung Dực Hà và Nhung Tài sau khi thương nghị, không để ý tới Nhung Dực Dương phản đối, liền đáp ứng ngay.

Bởi vì bọn họ đều mơ tưởng nhìn một chút, nếu như Nhung Khải Hoàn đưa ra ba tháng ước hẹn, như vậy sau ba tháng, hãn sẽ cầm vật gì để thuyết phục bọn họ.

Ngày kế tiếp, Nhung Khải Hoàn nhốt mình trong phòng, không ngừng chế luyện phù lục Linh Thể Đấu Sĩ.

Sau khi viên cầu biến dị, hãn cũng đã có được năng lực khôi phục rất nhanh. Chỉ cần không ngừng hấp thu thiên địa linh lực, trong một canh giờ là có thể khiến cho viên cầu rỗng tuếch một lần nữa ngưng tụ dị năng màu vàng sền sệt.

Cho nên, lúc này đây tốc độ hãn chế luyện phù lục Linh Thể Đấu Sĩ đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

Hãn định sử dụng mười ngày, đem trăm trương không bạch phù lục toàn bộ chế luyện hết.

Nhưng ngay trong ngày thứ hai, khi hãn bắt đầu không ngủ không nghỉ chế luyện phù lục, linh lực trong cơ thể đột nhiên chấn động mãnh liệt. Linh lực tiến vào ấn đường bắt đầu phát sinh biến dị.

Đại lượng linh lực không ngừng đè xuống, giống như có một loại sức mạnh thần kỳ nén ép linh lực, khiến cho sức mạnh của nó dần dần thăng hoa.

Nhung Khải Hoàn ngồi xếp bằng trên mặt đất, hô hấp của hãn dài mà hữu lực. Mỗi một lần hô hấp tựa hồ như trực tiếp truyền tới bên trong ấn đường. Mà ấn đường cũng theo hô hấp của hãn chuyển động, không ngừng đè ép linh lực bên trong.

Linh lực dưới ngoại lực khổng lồ đè ép, bắt đầu hướng vào phía trong co rút lại.

Chính giữa viên cầu tựa hồ cũng cảm nhận được biến hóa, vì vậy quá trình phun ra nuốt vào linh lực cũng nhanh hơn.

Mỗi một lần nó phun ra nuốt vào, linh lực trong ấn đường liền trở nên sền sệt, thậm chí có một tia biến thành dị năng.

Đương nhiên, cái này chỉ là một loại biểu tượng mà thôi. Chất lượng linh lực bên ngoài căn bản không cách nào đánh đồng cùng dị năng bên trong.

Tròn một canh giờ biến hóa, trong đầu Nhung Khải Hoàn truyền đến một đạo oanh vang. Tiếng vang đó khiến cho bản thân hãn có chút hoa mắt, tinh thần dao động.

Sau nửa ngày, Nhung Khải Hoàn mở hai mắt ra, rốt cuộc mừng như điên.

Bất tri bất giác, linh lực của hắn đã đè ép đến cực hạn. Đồng dạng một tắc vuông bên trong không gian có thể thu nạp được nhiều linh lực.

Hắn hít sâu một hơi, quanh người lập tức quang điểm vô số. Những điểm sáng này đều là thiên địa linh lực biến thành, cuộn cuộn không dứt trào vào ấn đường. Hắn kinh hỉ phát hiện, tốc độ hấp thu thiên địa linh lực thậm chí cao gấp ba lần.

Chỉ là, mặc dù tốc độ hấp thu năng lượng ngoại giới đã được tăng lên, nhưng khi hắn chứa đầy dị năng bên trong viên cầu, lại để cho ấn đường một lần nữa đủ số lượng linh lực bình thường thì vẫn hao phí thời gian như nhau.

Khẽ cau mày, sau nửa ngày, Nhung Khải Hoàn rốt cục xác định hai chuyện.

Thứ nhất, chính mình tấn chức rồi.

Hắn đã từ một vị Linh Sĩ sơ kỳ tấn thăng làm Linh Sĩ trung kỳ. Xem như sâu sắc vượt qua một bước trên con đường tu luyện Linh Giả.

Mặc dù hắn không biết những người khác tốc độ tiến giai như thế nào, nhưng hơn một tháng đã có thể tấn chức cấp một, chắc chắn sẽ không chậm hơn so với người khác.

Gãi đầu một chút, trong lòng hắn cảm thấy buồn bực.

Đã sớm nghe Vương Hiếu Hiếu sư tỷ nói qua, tu luyện linh đạo cực kỳ khó khăn. Mỗi một cấp tăng lên đều là cả một giai đoạn. Có thể đột phá giai đoạn này hay không thì nhất định phải cảm ngộ được thiên địa.

Nhưng hắn lúc này đây tăng lên lại tựa hồ như có một loại cảm giác nước chảy thành sông, một chút cũng không cảm thấy có giai đoạn này tồn tại.

Chẳng lẽ, chính mình đúng là thiên phú dị bẩm, ngay cả giai đoạn tu luyện cũng có thể bỏ qua sao?

Nhưng hẳn cũng mơ hồ đoán được, lúc này đây đột nhiên tiến giai cùng lúc trước căn xé nhau bộc phát nhất định là có quan hệ. Có lẽ đúng là lập tức bộc phát mới khiến cho hẳn tránh bị quản chế.

Thứ hai, linh lực và dị năng của hẳn đều đã xảy ra biến hóa cực lớn. Nếu như ấn đường và không gian viên cầu không có cải biến, vẫn là lớn nhỏ như thế, như vậy, linh lực trong ấn đường và dị năng bên trong viên cầu ẩn chứa sức mạnh tăng lên gấp mấy lần. Loại cường độ tăng lên này cùng với tốc độ thu nạp linh lực ngoại giới tăng lên hầu như bằng nhau.

Thở một hơi thật dài, Nhung Khải Hoàn tâm niệm thay đổi thật nhanh. Hẳn vươn một tay, nhẹ nhàng điểm một điểm trước mặt. Sau một khắc, một cỗ linh thể lập tức xuất hiện. Hẳn ra tay như điện, không bạch phù lục mở ra, lập tức đem linh thể phong ấn vào.

Nhưng sau khi làm ra động tác bình thường này, trên mặt của hẳn hiện lên một mảnh chi sắc vui vẻ.

Bởi vì lần này hẳn chỉ vền vẹn vận dụng một phần mười dị năng của viên cầu mà thôi.

Lúc tu vi linh đạo của hẳn còn ở Linh Sĩ sơ kỳ, phải sử dụng một phần ba dị năng viên cầu mới có thể ngưng tụ ra một cỗ hợp cách Linh Thể Đấu Sĩ. Thế nhưng hôm nay hẳn sử dụng chỉ một phần mười năng lượng đã có thể đạt tới hiệu quả ngang nhau.

Hai tay liên hoàn điểm động, dị năng trong viên cầu và linh lực trong ấn đường đều phóng xuất ra ngoài. Sau một lát, mười một cụ Linh Thể Đấu Sĩ một loạt đứng trước mặt hẳn.

Trong đôi mắt Nhung Khải Hoàn chớp động sự sợ hãi và vui mừng khó có thể hình dung.

Vốn sau khi Linh Giả tấn chức, thực lực tăng lên dĩ nhiên là rõ ràng hơn.

Nhưng giờ phút này hẳn lại không để ý đến sự khác nhau giữa mình và Linh giả bình thường.

Bình thường Linh Sĩ sơ kỳ chỉ có thể triệu hồi ra một Linh Thể Đấu Sĩ. Còn hẳn bởi vì thân có dị năng, cho nên triệu hoán số lượng so với Linh Sĩ sơ kỳ bình thường nhiều hơn ba cái.

Như vậy sau khi tấn chức, thực lực của hẳn tăng trưởng tương đối đáng sợ.

Trong lòng của hẳn mặc dù cuồng hỉ, nhưng động tác trên tay vẫn không chậm chút nào. Vung tay lên, mười một trương không bạch phù lục bay lên trời, trong hư không bắn ra từng đạo sợi tơ hào quang, đem những linh thể bao phủ bên trong.

Trong giây lát, mười hai trương không bạch phù lục cũng đã biến thành phù lục Linh Thể Đấu Sĩ cấp một hạng nhất.

Trước đây phải cần mấy canh giờ mới có thể hoàn thành phù lục, hiện tại Nhung Khải Hoàn thậm chí có một loại cảm giác như rơi vào trong mộng.

Nhưng hẳn rất nhanh liền thu liễm tinh thần, bắt đầu một lần nữa thu nạp thiên địa linh lực để bổ sung cho tiêu hao của mình.

Dị năng trong viên cầu có thể chế tác chín Linh Thể Đấu Sĩ, cộng thêm hấp thu thiên địa linh lực cũng có thể chế tác ba cái. Tức là nói, cách

mỗi một canh giờ, hẳn có thể chế tạo ra mười hai trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ cấp một hạng nhất.

Hắn mệt mỏi đi ngủ, khi tỉnh lại liền ngưng tụ linh lực chế tác phù lục. Sáng sớm hôm sau, chín mươi sáu trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ cấp một hạng nhất cũng đã toàn bộ chế luyện xong.

Hắn hít sâu một hơi, đem những phù lục này bỏ vào trong rương hòm.

Đẩy cửa bước ra, hắn lập tức nhìn thấy ánh mắt có chút lo lắng của Nhung Tài.

- Tiểu thiếu gia Khải Hoàn, người ở trong phòng làm cái gì vậy?

Nhung Tài cười híp mắt hỏi:

- Có tiện nói cho lão nô biết không?

Nhung Khải Hoàn nhin không được cười lên:

- Tài gia gia, cái này có gì bất tiện chứ.

Hắn giơ rương hòm trong tay lên nói:

- Ta chính là chế luyện phù lục Linh Thể Đấu Sĩ.

"A...." Nhung Tài lúc này mới thả lỏng. Mặc dù ông không phải là Linh Giả, nhưng đối với thiên địa linh lực biến hóa vẫn có trình độ cảm ứng nhất định.

Trong một ngày, thiên địa linh lực trong phòng thiếu gia Khải Hoàn như nước đun sôi. Khi thì sôi trào không ngớt, khiến cho ông lo lắng vô cùng.

Nhung Khải Hoàn thò tay vào bên trong rương hòm, nói:

- Tài gia gia, ta đến Đông Hoa Phẩm Bảo Đường một chuyến, đem những vật này bán đi.

Nhưng Tài khẽ giật mình, do dự một chút, nói:

- Tiểu thiếu gia, người không để lại một ít dùng sao?

Nhưng Khải Hoàn cười hắc hắc nói:

- Tài gia gia, chẳng lẽ người đã quên, chúng ta còn phải ở chỗ này tám ngày sao?

Nhưng Tài mí mắt có chút nháy dựng, mơ hồ hiểu ra vì sao tiểu thiếu gia lại có niềm tin cường đại như vậy. Hẳn là hẳn dựa vào phù lục Linh Thể Đấu Sĩ trong tay.

Nếu trên người tiểu thiếu gia trên người thật sự có hai, ba chục trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ, bọn họ còn có lý do gì không cho hẳn ra ngoài lưu lạc chứ.

Nhưng Khải Hoàn cầm lấy rương hòm, bước nhanh về phía cửa hàng quen thuộc kia.

Đây là lần thứ tư hẳn đến chỗ này. Tên tiểu nhị vừa thấy hẳn, lập tức một đường chạy đến, cười híp mắt nói:

- Hoan nghênh công tử tới, mời ngồi. Để ta đi mời chấp sự đến.

Nhưng Khải Hoàn khẽ gật đầu, thò tay đưa một quả linh tệ, nói:

- Đa tạ đại ca, đây là một chút tấm lòng, đại ca mua trà uống đi.

.Tiểu nhị kia lông mày nháy dựng, nhận lấy linh tệ, ánh mắt hữu ý vô ý liếc qua cái rương hòm trong tay hẳn, cười nói:

- Công tử ra tay hào phóng như thế, tại hạ xin cảm ơn.

Đây là thủ đoạn Nhung Khải Hoàn học được từ trên người phụ thân. Một quả linh tặc trong mắt hẳn xem ra không đáng vào đâu, nhưng lấy ra tặng người, có đôi khi sẽ sinh ra hiệu quả không tưởng được.

Sau một lát, Diệp Kiến Hạo đi ra, cười nói:

- Nhung huynh đệ, mới hai ngày không gặp, người lại đến thăm lão ca rồi.

Ánh mắt của y đồng dạng rơi xuống cái rương trong tay Nhung Khải Hoàn, trêu ghẹo:

- Sao nào? Chẳng lẽ người lại có chuẩn bị phù lục cho lão ca sao?

Mặc dù kiến thức của y rộng rãi, nhưng làm sao cũng không có khả năng đoán được ý đồ đến đây của Nhung Khải Hoàn.

Có chút cười, Nhung Khải Hoàn nói:

- Diệp đại ca, mấy ngày nữa tiểu đệ phải theo phụ thân trở về gia tộc. Trước khi đi, ta muốn bán một ít phù lục.

- Ha ha, thì ra là thế, hoan nghênh hoan nghênh.

Diệp Kiến Hạo cười to nói:

- Người bán ra càng nhiều, lão ca ta càng cao hứng.

Hắn vẫy tay, nói:

- Chúng ta vào trong nói chuyện.

Hai người trước sau bước vào nhà. Diệp Kiến Hạo phái người đưa lên nước trà, rồi nói:

- Huynh đệ, nếu như người gần đây có nhu cầu cấp bách sử dụng linh tộ, có thể hỏi lão ca ta mượn một ít. Nhiều thì không dám nói, nhưng mấy ngàn linh tộ, lão ca vẫn có mà.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, không hiểu thấu:

- Diệp đại ca, tiểu đệ không có gì cần dùng gấp cả.

Diệp Kiến Hạo kinh ngạc nhìn hắn, nói:

- Nếu như không cần dùng gấp, người bán ra phù lục gấp như vậy làm gì?

Nhung Khải Hoàn trả lời:

- Tiểu đệ chế luyện phù lục xong, đương nhiên là muốn bán ra rồi.

- A, chế luyện. . . Cái gì?

Diệp Kiến Hạo bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đối phương, khó có thể tin nói:

- Người đã chế luyện xong?

Nhung Khải Hoàn gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Hắn vỗ cái rương hòm bên người, nói:

- Tất cả phù lục đều có ở đây. Mời đại ca kiểm nghiệm.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Đầu Tư Lớn Nhất

Diệp Kiến Hạo khó tin nhìn hăn, ánh mắt cổ quái, giống như đang nhìn một con quái thú thời thượng cổ.

Nếu như y nhớ không lầm, lần trước Nhung Khải Hoàn duy nhất một lần cầm đi 100 trương Không Bạch phù lục... Đây không phải một, cũng không phải mười, mà là tròn 100 trương.

Tuy nói phải hoàn thành trong tám ngày, nhưng Nhung Khải Hoàn đã hôn mê tròn năm ngày.

Mặc dù y không phải là Linh Giả, nhưng đối với Linh Sĩ cũng không lạ lắm gì.

Chế luyện phù lục tương đối khó khăn, đặc biệt là thời điểm phong ấn, chỉ cần không cẩn thận một chút, linh thể sẽ ngay tại chỗ bạo liệt biến mất.

Cho nên, cho dù là Tụ Linh Sĩ có thiên phú, cũng phải ở thời điểm Linh Sĩ trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ mới bắt đầu học chế luyện phù lục Linh Thể Đấu Sĩ.

Hơn nữa, tốc độ bọn họ chế luyện tương đương với tốc độ con rùa.

Một Linh Sĩ hậu kỳ trong một ngày có thể chế tạo ra hai, ba trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ nhất giai trung phẩm hoặc thượng phẩm cũng đã là thành tích tương đối khá rồi.

Y sờ dĩ kính trọng Nhung Khải Hoàn vài phần, không tiếc một mình bỏ tiền mua hai đan dược cấp ba để tặng, cũng là bởi vì y nhìn trúng loại thành tựu nghịch thiên khi chế luyện phù lục của Nhung Khải Hoàn.

Một Linh Sĩ sơ kỳ có thể chế luyện phù lục Linh Thể Đấu Sĩ cấp một hạng nhất. Thiên tài như vậy, cho dù tiêu phí lớn hơn nữa để kết giao cũng là đáng.

Thế nhưng, giờ phút này sau khi y nghe được Nhung Khải Hoàn nói, liền lâm vào một loại trạng thái gần như ngốc trệ.

Tiểu huynh đệ này tính toán đầu ra đấy cũng chỉ có ba ngày thời gian để chế luyện phù lục. Chẳng lẽ trong ba ngày ngắn ngủi, y đã làm ra gần trăm trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ sao?

Nhấp thoáng bờ môi, Diệp Kiến Hạo đem rung động trong nội tâm cưỡng ép xuống.

Y vươn một tay, chậm rãi mở rương hòm ra.

Lập tức, mắt của y không khống chế được run rẩy vài cái.

Ngay khi rương hòm được mở ra, một cỗ khí tức cường đại liền đập vào mặt. Đây là một cỗ khí tức lừng lẹ ác liệt, cường đại đến ngay cả y cũng cảm thấy kinh hãi.

Y lập tức biết rõ, phù lục trong rương này không còn chỗ trống rồi.

Lần lượt lấy ra từng phù lục, y cẩn thận từng li từng tí xem xét. Một lúc sau, y thở dài một tiếng, nhìn Nhung Khải Hoàn, hỏi:

- Huynh đệ, người. . . làm thế nào mà chế ra được?

Nhung Khải Hoàn nháy mắt, nói:

- Rất đơn giản, trước sử dụng Tụ Linh Thuật đem linh thể triệu hoán ra, sau đó sử dụng Phong Ấn Thuật kích phát năng lượng bên trên phù lục, đem linh thể quán quanh, cuối cùng phong ấn vào.

Hắn dừng lại một chút, tự đáy lòng nói:

- Nếu như Diệp đại ca muốn học, tiêu đệ có thể dạy cho huynh.

Diệp Kiến Hạo liếc mắt, dở khóc dở cười nói:

- Huynh đệ thật biết nói đùa. Diệp mỗ cũng không phải là Linh Giả, làm sao có thể chế luyện phù lục.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu một cái, nói:

- Đúng vậy, là đệ sơ sót.

Diệp Kiến Hạo nuốt nước miếng, nói:

- Huynh đệ, đại ca không phải hỏi thăm quá trình chế luyện, mà là hỏi người như thế nào chỉ trong ba ngày, đã chế luyện trăm cái phù lục.

Nhưng Khải Hoàn nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ, hồ nghi nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần dụng tâm để làm, đừng ham chơi là được rồi.

- Ah, dụng tâm chế luyện, đừng ham chơi. . . Là được rồi.

Diệp Kiến Hạo thì thào lặp lại một lần, ngay cả thanh âm của y cũng có chút đặng chát.

Trong lòng của y điên cuồng hét lên: Nói láo!

Chỉ cần dụng tâm là có thể trong ba ngày chế tạo ra hơn chín mươi trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ cấp một hạng nhất sao?

Cuối cùng là Linh Sĩ, hay là Linh Sư?

Trên thực tế, nếu như y không phải biết rõ chi tiết lời nói của Nhung Khải Hoàn, thật là còn có chút hoài nghi, tiểu gia hỏa này có phải là một vị Linh Sư cải trang hay không.

Nhung Khải Hoàn cười hắc hắc, nói:

- Diệp đại ca, người xem xem chất lượng của những phù lục này như thế nào?

Diệp Kiến Hạo như trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói:

- Đều là thượng giai phù lục. À, huynh đệ chờ chút, lão ca bảo người chuẩn bị linh tệ cho người.

Ánh mắt của y quét qua rương hòm, nói:

- Nơi này là chín mươi sáu cái phù lục. . .

Nói đến đây, khuôn mặt của y vẫn nhịn không được co quắp một phát.

Chín mươi sáu phù lục, so với lần trước chỉ có bốn tờ.

Một trăm phù lục không có một cái phế phẩm nào.

Giờ này khắc này, y đối với quyết định sáng suốt của mình thật là vui mừng. Thiên tài chế luyện phù lục như vậy, cho dù táng gia bại sản cũng đáng được y toàn lực tương giao.

Ho nhẹ một tiếng, y nói:

- Tổng cộng là bốn ngàn tám trăm linh tệ.

Nhung Khải Hoàn mí mắt run rẩy vài cái, trong nội tâm kìềm nén không được niềm vui bất ngờ.

Bốn ngàn tám trăm linh tệ....

Đây là con số khổng lồ như thế nào? Trước khi bước vào Càn Cống Thành, hẳn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng lúc này đây, ở Càn Cống Thành đã xảy ra rất nhiều chuyện, hẳn cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Thoáng thu lại tinh thần, Nhung Khải Hoàn nói:

- Diệp đại ca, tiểu đệ chỉ cần tám trăm linh tệ là đủ rồi.

Diệp Kiến Hạo liền giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao?

Nhung Khải Hoàn trì hoãn âm thanh nói:

- Bởi vì còn dư lại bốn ngàn linh tệ, đệ muốn đổi thành Không Bạch phù lục.

Híz-khà-zzz. . .

Ngay cả với lòng dạ to lớn như Diệp Kiến Hạo, sau khi nghe được những lời này, cũng nhin không được hít một hơi khí lạnh.

Bốn ngàn cái phù lục? Đây là con số giao dịch nghe rợn người đến cỡ nào.

Đương nhiên, với tư cách chấp sự Đông Hoa Phẩm Bảo Đường, cho dù nhiều Không Bạch phù lục đi chăng nữa, y cũng đã giao dịch qua. Nhưng những đối tượng giao dịch kia đều là gia tộc cự phách hoặc tông môn khổng lồ.

Bốn ngàn phù lục đối với dạng thế lực này mà nói, kỳ thật không khó tiêu hóa.

Nhưng nếu để cho một người chế luyện bốn ngàn Không Bạch phù lục. . .

Chỉ cần suy nghĩ một chút, sẽ khiến người có một loại cảm giác không rét mà run.

Diệp Kiến Hạo do dự một chút, trầm giọng nói:

- Huynh đệ, không phải đại ca không chịu cùng người giao dịch, mà là. . . số lượng này, người sẽ không suy nghĩ thêm một chút sao?

Nhung Khải Hoàn lắc đầu, nói:

- Đa tạ hảo ý của đại ca, tiểu đệ đã quyết định.

Diệp Kiến Hạo suy nghĩ, đột nhiên nói:

- Huynh đệ, bốn ngàn phù lục là rất nhiều, người mang theo cũng bất tiện. Không bằng lão ca hướng lên trên, ở Nhung gia mở một chi nhánh, dành riêng cho người cống hiến sức lực, như thế nào?

Y tương đối tin tưởng, nếu như đem một vị thiên tài phù lục của Nhung gia bẩm báo lên trên, như vậy thượng cấp nhất định sẽ đồng ý.

Nhung Khải Hoàn khẽ giật mình, liên tục khoát tay, nói:

- Đại ca, tiểu đệ bây giờ còn không muốn cho quá nhiều người biết việc này, xin huynh tha thứ.

Trong mắt Diệp Kiến Hạo hiện lên một tia thất vọng, nhưng y tuyệt đối sẽ không bởi vì điều này mà trở mặt với Nhung Khải Hoàn.

- Tốt, hết thầy liền theo huynh đệ.

Y đứng lên, ánh mắt ngưng trọng, tựa hồ như đang suy tư vấn đề gì. Sau một lát, y cắn răng một cái, nói:

- Huynh đệ chờ một chút, ta đi một lát sẽ trở lại.

Nhung Khải Hoàn gật đầu mỉm cười. Bốn ngàn phù lục được coi là một lượng hàng lớn. Y tự mình tiến hành cũng là phải.

Sau một phút, Diệp Kiến Hạo chậm rãi bước đến, ngồi xuống trước mặt Nhung Khải Hoàn, mỉm cười lấy ra một giới chỉ, nói:

- Huynh đệ, đồ vật lão ca đã vì ngươi mà chuẩn bị xong. Người kiểm tra lại một chút.

Nhung Khải Hoàn sửng sốt cả nửa ngày, ánh mắt đảo qua mặt nhẫn, về mặt hồ nghi.

Diệp Kiến Hạo cũng khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi không biết vật này là gì sao?

- Không biết.

Nhung Khải Hoàn lắc đầu, thành thật nói.

Diệp Kiến Hạo kinh ngạc nói:

- Huynh đệ, sư trưởng trong gia tộc ngươi là vị nào? Ngay cả cái này cũng không nói cho ngươi biết sao?

Nhung Khải Hoàn đỏ mặt, nói:

- Diệp đại ca, Nhung gia không có Tụ Linh Đường, cho nên tiêu đệ học ở Chú Thuật Đường.

Vẻ mặt Diệp Kiến Hạo không thể tưởng tượng nổi, nổi lên một tia đỏ ửng nhàn nhạt.

Một vị thiên tài phù lục như vậy, vậy mà trong gia tộc không có sư phụ chỉ đạo chuyên môn? Chẳng lẽ bên trong Nhung gia đều là một đám mắt bị mù sao?

Nhưng ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên rồi lập tức bị y vứt bỏ.

Nhung gia tốt xấu gì cũng được coi là một tiểu gia tộc. Nếu như cao tầng đều là một đám người vụng về như vậy, vậy thì Nhung gia sớm đã bị địch nhân diệt vong rồi.

Mặc dù không rõ những người kia vì sao như vậy, nhưng khẳng định có điều mà y không biết. Hơn nữa cũng không tiện lẫn vào.

Con người đảo một vòng, Diệp Kiến Hạo đột nhiên nói:

- Huynh đệ, người có hứng thú gia nhập Đông Hoa Phẩm Bảo Đường không?

Y nghiêm nghị nói:

- Ta có thể cam đoan tìm cho người một vị vi sư Tụ Linh Giả cấp Tiên Thiên.

Nhung Khải Hoàn trong nội tâm rung động, nhưng sau một lát, hắn vẫn lắc đầu nói:

- Đa tạ hảo ý của Diệp đại ca, nhưng hiện tại ta chưa muốn rời nhà.

Ở Nhung gia, dù sao còn có cha mẹ của hắn, một vị đại ca không tiếc sinh mệnh của mình, còn những tộc lão mà hắn coi trọng.

Hắn cũng không nguyện ý rời gia tộc một cách không có nguyên nhân, tiến vào một nơi hoàn toàn xa lạ, bái một người xa lạ làm môn hạ.

Diệp Kiến Hạo than nhẹ một tiếng, nói:

- Được rồi, việc này sau này hãy nói.

Y tự tay điểm một cái trên giới chỉ, nói:

- Đây là một không gian giới chỉ, bên trong có một không gian lập phương di động. Bốn ngàn phù lục và tám trăm linh tộ đều ở bên trong.

- Không gian giới chỉ?

Nhưng Khải Hoàn sửng sốt một chút. Mặc dù hắn chưa từng nghe nói qua vật này, nhưng danh như ý nghĩa, mơ hồ đoán được công năng của nó.

Diệp Kiến Hạo cười hắc hắc, nói:

- Người cầm lấy giới chỉ, sử dụng linh lực hoặc chân khí dung nhập vào trong đó thí nghiệm một chút đi.

Nhưng Khải Hoàn gật đầu một cái, cầm giới chỉ lên, đem một tia chân khí dung nhập vào.

Lập tức, đôi mắt của hắn liền phát sáng lên.

Ngay khi chân khí tiến vào, hắn liền cảm ứng được một không gian quý dị mà thần bí tồn tại.

Trong không gian này quả nhiên có bốn mươi rương hòm và tám túi linh tộ.

Lập tức, tim Nhung Khải Hoàn bắt đầu kịch liệt chuyển động.

Ánh mắt của hắn ngăm nhìn giới chỉ, nửa ngày sau, hắn để xuống, nói:

- Diệp đại ca, vật ấy giá trị bao nhiêu?

Diệp Kiến Hạo cười, nói:

- Đây là quà tặng đại ca tặng cho ngươi, ngươi cầm lấy đi.

Nhung Khải Hoàn lắc đầu, nói:

- Không được, huynh cho ta đã nhiều lắm rồi, ta không thể nhận tiếp.

Diệp Kiến Hạo sắc mặt cau lại, nói:

- Nếu như ngươi đã gọi ta một tiếng đại ca, phần lễ này không nhận cũng phải nhận.

Y vung tay lên, nói:

- Nếu như ngươi không nhận, vậy cũng được. Ngày sau gặp nhau, hai ta coi như không quen biết.

Nhung Khải Hoàn vẻ mặt đau khổ, nói:

- Diệp đại ca, như vậy sao được?

Nếu là mấy ngày trước, Nhung Khải Hoàn tự nhiên sẽ không để ý. Nhưng sau khi Diệp Kiến Hạo cứu mạng đại ca, tình huống liền hoàn toàn bất đồng.

Phần ân tình này, như thế nào có thể tùy ý cắt đứt.

Diệp Kiến Hạo cười ha ha, nói:

- Huynh đệ, nam tử hán đại trượng phu, đừng như đàn bà nữa. Nhận hay không nhận, ngươi hãy cho câu trả lời.

Hít sâu một hơi, Nhung Khải Hoàn nhận lấy giới chỉ, cảm kích nói:

- Đa tạ Diệp đại ca.

VÔ ĐỊCH HOÁN LINH

Thượng Thiên Bạch Hạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Lục Linh Thể Tái Sinh

Diệp Kiến Hạo hài lòng gật đầu, vẻ mặt vui mừng.

Kỳ thật, không gian giới chỉ này mặc dù chỉ là cấp thấp nhất, thậm chí không được xếp hạng vật phẩm không gian. Nhưng giá trị của nó không phải chuyện đùa. Hầu như chính là đồ vật giá trị nhất trên người y.

Dem cho vật ấy, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy hết sức đau lòng.

Nhưng bất luận trong lòng y nghĩ như thế nào, trên mặt lại thủy chung bất động thanh sắc.

Cười hắc hắc, Diệp Kiến Hạo nói:

- Huynh đệ, vi huynh có một lời khuyên.

Y thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói:

-Ngày sau nếu như người gặp Tà Tu Linh Giả, nhất định phải cẩn trọng để ý, không thể khinh thường.

Nhung Khải Hoàn liền giật mình, nói:

- Cái gì là Tà Tu Linh Giả?

Diệp Kiến Hạo lúc này đã biết rõ, tiểu tử này không có sự phụ chỉ điểm, cho nên đối với nghi vấn này cũng không hoài nghi.

- Linh Giả bình thường chú ý tiến hành theo chất lượng. Lúc tu luyện một bước một dấu chân. Nhưng Tà Tu Linh Giả thì lại khác. Bọn hắn lúc tu luyện thường chính là không từ thủ đoạn, nghĩ hết thấy mọi biện pháp để cao lực chiến đấu của mình.

Diệp Kiến Hạo thần sắc ngưng trọng, nói:

- Linh Giả mà người gặp phải trước kia chính là một vị Tà Tu Linh Giả tinh thông độc thuật .

Nhưng Khải Hoàn hồi tưởng lúc cùng Lâm Hối giao thủ, dần dần có chút hiểu ra.

Chú thuật người này phóng thích, hẳn là mới nghe lần đầu. Hơn nữa những thứ chú thuật này cùng chú thuật ngũ hành bình thường chênh lệch thật lớn. Căn bản chính là hai loại hệ thống khác nhau.

Nhưng, không thể phủ nhận chính là, người này phóng thích chú thuật uy năng thật lớn. Con cự mãng màu đen và màu xanh lá cây đều có sức chiến đấu rất mạnh.

Nếu như hắn không phải đột nhiên bộc phát, có được sức mạnh không thể nghi ngờ, như vậy trận chiến này hậu quả chỉ sợ là không chịu nổi.

Diệp Kiến Hạo một lần nữa dấn dò, lúc này mới tiến Nhung Khải Hoàn ra về.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng của chàng thanh niên trẻ tuổi biến mất trong tầm mắt, trong lòng của y yên lặng suy nghĩ.

Ta đã đem tất cả tiền vốn đặt lên trên người của người. Hảo huynh đệ, ngàn vạn lần đừng làm cho lão ca thất vọng ....

Y mặc dù là một vị võ giả, nhưng thực chất bên trong lại càng giống một người có tiềm chất làm ăn. Một khi phát hiện tuyệt thế của quý, y sẽ không tiếc cái giá phải trả đem tất cả của cải của mình đặt vào trong đó. . .

Ngày thứ mười, Nhung Khải Hoàn lại lần nữa từ trong phòng đi ra.

Mấy ngày nay, mặc dù hẩn ở trong phòng, nhưng không có thư giãn chút nào.

Ngoại trừ tu luyện linh lực, hẩn đem toàn bộ tinh lực tập trung vào việc chế luyện phù lục.

Dưới sự nỗ lực điên cuồng không biết mệt mỏi của hẩn, đến thứ mười, lúc mặt trời mọc, trong tay của hẩn đã có hơn một nghìn trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ cấp một hạng nhất.

Bên ngoài gian phòng, Nhung Tài, Nhung Dực Hà, Nhung Dực Dương và Nhung Khải Hoa cũng đã chờ từ lâu.

Khi thấy mọi người, Nhung Khải Hoàn có chút xấu hổ, cười nói:

- Lại để cho mọi người chờ lâu. Thực xin lỗi.

- Hừ, để cho nhiều người như vậy chờ người, cái giá của người ngược lại càng lúc càng lớn.

Nhung Dực Dương bất mãn nói.

Nhung Dực Hà nhẹ nhàng vung tay lên, nói:

- Tam đệ, đệ không phải Linh Giả, đối với Linh Giả tu hành dốt đặc cán mai, không cần lên tiếng.

Nhung Dực Dương dở khóc dở cười nói:

- Đại ca, huynh lại bao che cho tên tiểu tử này. Cái đuôi của nó muốn vênh lên trời rồi kìa.

Nhưng Khải Hoàn liền vội vàng tiến lên một bước, lấy ra bốn cái hộp nhỏ đã sớm chuẩn bị tốt phân biệt đưa tới, nói:

- Tài gia gia, đại bá, phụ thân, đại ca, đây là một ít lễ vật mà con làm trong những ngày qua. Các người hãy nhận lấy.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, liếc mắt nhìn nhau, mở cái hộp trong tay ra.

Mặc dù đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng khi thấy vật phẩm trong hộp, sắc mặt của bọn họ vẫn có chút biến hóa.

Bởi vì bên trong cái hộp chính là mười trương phù lục.

Không hỏi cũng biết, đây nhất định là mười phù lục Linh Thể Đấu Sĩ.

Nhưng Dực Hà trầm giọng nói:

- Khải Hoàn, người so với chúng ta càng cần những thứ phù lục này. Cho nên. .

Nhưng Khải Hoàn vội vàng nói:

- Đại bá, trong tay của con còn nữa...

Hắn dừng lại một chút, rồi hung hăng nói:

- Nếu như lần trước gặp Lâm Hối, trong tay của con có chừng trăm trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ, tuyệt đối có thể giết chết gã một cách đơn giản.

Mọi người nhìn nhau, thâm nghĩ trong lòng.

Chừng trăm cái phù lục? Phần khâu khí này cũng quá lớn.

Mặc dù bọn họ biết, tiểu tử này có thể chế luyện phù lục, nhưng làm sao cũng không nghĩ đến, hẳn ở phương diện này có thiên phú cường đại cỡ nào.

Nhung Tài chậm rãi thu cái hộp vào, nói:

- Mà thôi, đây là tâm ý của tiểu thiếu gia, mọi người cứ nhận lấy.

Bình thường phù lục Linh Thể Đấu Sĩ đối với Võ Sư cường đại Nhung Tài và Nhung Dực Hà mà nói, đã không còn tác dụng quá lớn. Nhưng, bọn họ cũng coi trọng thân nhân của mình. Thứ này cho hậu bối dùng để phòng thân, không thể nghi ngờ là lễ vật tốt nhất.

Nhung Khải Hoàn lúc này mới tươi cười rạng rỡ, nói:

- Tài gia gia, trước khi trở về, con muốn đến trang viên một chuyến, có được không?

Nhung Tài hai mắt có chút nhíu lại, nói:

- Được, sẽ theo ý của con.

Nhung Khải Hoàn vui mừng, tươi cười rạng rỡ.

Nhung Tài, Nhung Dực Hà và Nhung Khải Hoa ba người nhìn nhau, đều thầm nghĩ, hẳn là bên trong tòa trang viên kia có chỗ nào thần kỳ, mới khiến cho Khải Hoàn nhớ thương không bỏ xuống được.

Nhung Dực Dương tự nhiên sẽ không đa tâm, thấp giọng nói thầm, tựa hồ oán trách mọi người đối với nhi tử ngoan ngoãn phục tùng. Nhưng, mắt nhìn cái hộp nhỏ trong tay, cùng với mười trương phù lục nhìn qua làm cho người trông mà thèm, ông ta lập tức đem oán trách trong nội tâm ép xuống.

Không thể không thừa nhận, sau khi lấy ra phần lễ vật này, cách nói chuyện của Nhung Khải Hoàn đích thật đã lớn hơn rất nhiều.

Mọi người giục ngựa đi nhanh, một ngày sau liền tới trang viên.

Nhung Tài, Nhung Dực Hà và Nhung Khải Hoa mặc dù hoài nghi trong trang viên có điều cổ quái, nhưng bọn họ tuyệt đối không đi theo Nhung Khải Hoàn kiểm tra và tìm tòi.

Đêm xuống, Nhung Khải Hoàn ở trong phòng bắt đầu ngưng tụ linh thể.

Đầu tiên hãn ngưng tụ vẫn là Linh Thể Đấu Sĩ.

Dưới ý niệm của hãn điều khiển xuống, dị năng bên trong viên cầu mãnh liệt dâng trào, tạo thành một Linh Thể Đấu Sĩ cường đại.

Ngay một khắc Linh Thể Đấu Sĩ thành hình, Nhung Khải Hoàn đồng dạng phát hiện, bên trong viên cầu xuất hiện nhiều đạo hư ảnh.

Nhìn Linh Thể Đấu Sĩ mới tinh này, trong mắt Nhung Khải Hoàn hiện lên một tia hồ nghi. Bởi vì hãn mơ hồ cảm thấy, mình và Linh Thể Đấu Sĩ này tựa hồ cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt.

Trầm tư một lát, Nhung Khải Hoàn rốt cục bưng bình tĩnh đại ngộ.

Linh Thể Đấu Sĩ trước mắt xác thực cũng không lạ lắm. Bởi vì một khắc hư ảnh trong đầu hiển hiện, nó đã kế thừa toàn một bộ trí nhớ và kinh nghiệm của một vị Linh Thể Đấu Sĩ đã bạo liệt.

Cái này cũng không phải một Linh Thể Đấu Sĩ mới tinh, mà là cường giả có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Trên mặt xuất hiện một nụ cười vui mừng, nếu như mỗi một lần Linh Thể Đấu Sĩ bạo liệt đều phải một lần nữa bồi dưỡng, vậy thì quá tiêu phí

thời gian. Nhưng, hôm nay cái bản khoán này đã được tiêu trừ. Chỉ cần viên cầu dị năng tồn tại, như vậy cho dù linh thể bạo liệt, hãn cũng có thể ngay lập tức ngưng tụ ra một linh thể tương tự.

Lúc này, trong trang viên ngoại trừ hãn ra, còn có mấy vị trưởng bối. Cho nên hãn cũng không dám làm càn.

Dưới mệnh lệnh của hãn, linh thể thu liễm toàn bộ khí tức, ẩn nấp dưới giường.

Tính nhẫn nại của linh thể tương đối tốt. Đừng nói chỉ là ẩn núp vài ngày, cho dù không ăn, không uống, không ngủ, không động đậy một năm nửa năm cũng không thành vấn đề.

Nhung Khải Hoàn ở trang viên hai ngày. Buổi tối mỗi ngày, hãn đều ngưng tụ ra ba bộ linh thể thuộc tính khác nhau.

Đến ngày thứ hai, sáu linh thể bạo liệt đã toàn bộ khôi phục.

Nhưng sau khi ngưng tụ sáu linh thể, Nhung Khải Hoàn đã phát hiện một việc đáng mừng.

Sau khi thực lực của hãn được tấn chức, không gian viên cầu tựa hồ cũng lớn ra một chút. Hoặc là nói, hư ảnh bên trong càng trở nên ngưng thực. Cho nên trống ra một vị trí.

Cũng tức là nói, chỉ cần hãn nguyện ý, tùy thời cũng có thể triệu hoán một cỗ linh thể.

Nhung Khải Hoàn vốn ý định triệu hoán một cỗ Linh Thể Đấu Sĩ, nhưng suy nghĩ đến Phù Thư trong Tàng Kinh Các, hãn liền bỏ đi ý nghĩ này.

Ở hậu sơn nuôi thả hai cỗ Linh Thể Đấu Sĩ, không bằng làm ra một Linh Thể Chú Sĩ.

Ngày thứ ba, Nhung Khải Hoàn chủ động đưa ra lời đề nghị trở về gia tộc, đám người Nhung Tài cũng không hề dị nghị.

Chỉ là khiến cho bọn họ nghĩ mãi cũng không thông chính là, sau khi Nhung Khải Hoàn trở lại trang viên, liền trốn một mình trong phòng, lén lén lút lút không biết làm cái gì.

Cho đến lúc bọn họ rời đi, mấy người kia cũng không tìm được một chút dấu vết để lại.

Nhưng khiến cho bọn họ không nghĩ tới là, ngay khi bọn họ rời đi không lâu, trong phòng Nhung Khải Hoàn xuất hiện sáu đạo thân ảnh. Động tác của bọn họ nhanh như tia chớp, thần không biết quỷ không hay rời khỏi trang viên.

Dù sao, lúc này trong trang viên chỉ là một đám người bình thường, chân khí của võ sĩ cũng không có, tự nhiên cũng không có khả năng phát hiện tung tích linh thể.

Sau khi về đến gia tộc, Nhung Khải Hoa liền trở thành tiêu điểm mọi người chú mục.

Nhưng Nhung Khải Hoa cũng bình tĩnh đối đãi bất luận kẻ nào. Ở sâu bên trong đôi mắt của y, thủy chung chỉ sắc kiên định, chứ không có chút phức cảm tự ti nào.

Sau khi trải qua cuộc chiến sinh tử kia, y cảm ngộ được rất nhiều. Không chỉ nội tâm trở nên cực kỳ kiên cường, mà ngay cả khí tức trên cơ thể cũng bắt đầu phát sinh biến hóa vi diệu. Thậm chí còn phá tan cực hạn võ sĩ, tiến vào hàng ngũ Võ Sư.

Nhưng Kiệt Hiên đối với điều này ngược lại vui mừng. Nam tử hán tất nhiên phải lấy võ vi tôn. Về phần dung mạo gì đó, chỉ cần không phải biến thành quái vật, vậy thì không có gì là không chấp nhận được.

Tuy nhiên, Nhung Khải Hoàn tuyệt đối sẽ không vì vậy mà buông tha khao khát đối với Ngũ Sắc Thư Hoàng.

Hắn ở trong nhà nghỉ ngơi một ngày, lại một lần nữa bắt đầu chế luyện phù lục Linh Thể Đấu Sĩ.

Hắn muốn chất đầy không gian của mình, sử dụng phù lục để hoàn thành tâm nguyện.

Chỉ là sau khi hắn làm ra vài trương phù lục Linh Thể Đấu Sĩ, trong lòng hơi động một chút.

Nếu như hắn có thể chế luyện Linh Thể Đấu Sĩ, như vậy phù lục Linh Thể Chú Linh Sĩ thì sao? Có hay không cũng có thể chế tạo ra?.

Phải biết rằng, có một số thời điểm Chú Thuật Sĩ cường đại vượt qua võ giả cùng giai.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Người Bị Thương

Chương 1: Người Bị Thương

Chương 2: Di Biến

Chương 3: Thân Thể Quý Dị

Chương 4: Ngưng Tụ Chân Khí

Chương 5: Nhung Thị Bốn Gia (Người Trong Gia Tộc Nhung Thị.)

Chương 6: Thí Kim Đường

Chương 7: Linh Đường

Chương 8: Yêu Nghiệt

Chương 9: Lỡ Tay

Chương 10: Tụ Linh Thuật

Chương 11: Linh Giả

Chương 12: Phiên Chợ

Chương 13: Không Thèm Nói Đạo Lý

Chương 14: Huyết Khí Chi Dững

Chương 15: Cái Oai Của Linh Giả

Chương 16: Ta Không Phục!

Chương 17: Hiên Lão Ra Mặt.

Chương 18: Không Giống Người Thường!

Chương 19: Phong Ẩn Thuật

Chương 20: Người Trong Gia Tộc Tới

Chương 21: Người Một Nhà

Chương 22: Vũ Giả Đình Phong

Chương 23: Linh Thể Đặc Thù

Chương 24: Xem Như Tử Địch!

Chương 25: Tụ Linh Cốc

Chương 26: Khảo Thí Thuộc Tính

Chương 27: Không Thuộc Tính

[Chương 28: Mưu Đồ](#)
[Chương 29: Linh Thể Tiến Giai](#)
[Chương 30: Tâm Của Vũ Giả](#)
[Chương 31: Khiêu Chiến](#)
[Chương 32: Lôì Đài](#)
[Chương 33: Giết Đi](#)
[Chương 34: Ban Thưởng](#)
[Chương 35: Tự Kiêu Tự Đại](#)
[Chương 36: Linh Thể Chú Linh Sĩ](#)
[Chương 37: Hạn Chế Lớn Nhất](#)
[Chương 38: Quý Thủy Ba Vãn](#)
[Chương 39: Học Tập Chú Thuật](#)
[Chương 40: Đông Hoa Phẩm Bảo Đường](#)
[Chương 41: Giao Dịch](#)
[Chương 42: Bị Nhốt](#)
[Chương 43: Thi Triển Hết Sức](#)
[Chương 44: Tan Nát Cõi Lòng](#)
[Chương 45: Cầu Xin Ngươi](#)
[Chương 46: Tỉnh Lại](#)
[Chương 47: Biến Hóa Quý Dị](#)
[Chương 48: Kết Giao](#)
[Chương 49: Ba Tháng Ước Hẹn](#)
[Chương 50: Tiến Vào Giai Đoạn Trung Kỳ](#)
[Chương 51: Đầu Tư Lớn Nhất](#)
[Chương 52: Lục Linh Thể Tái Sinh](#)